

NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

ELIZABETH HOYT

SWEETEST SCOUNDREL

A MAIDEN LANE NOVEL

Birinci Bölüm

Bir zamanlar öyle korkunç bir kral yaşarmış ki.... kendi çocuklarını yermiş.
*-Aslan ve Güvercin'*den

EYLÜL 1741
LONDRA, İNGILTERE

Eve Dinwoody'yi uyandırmak için aşırı bir provokasyon gerekti.

Beş yıl boyunca hayatı sakin geçmişti. Şehrin modaya uygun olmayan ama saygın bir bölgesinde güzel bir evi vardı. Üç hizmetçisi vardı: Jean-Marie Pépin, koruması; güzel, tombul karısı Tess, aşçısı; ve Ruth, oldukça dağınık genç hizmetçisi. Minyatür çizmek gibi bir hobisi vardı ve bu da ekstra para kazanmasını sağlıyordu. Bir çeşit evcil hayvanı bile vardı; henüz adını koymadığı beyaz bir güvercin.

Eve sakin hayatını *seviyordu.* Çoğu gün içeride kalmaktan, minyatürleriyle oyalanmaktan ve isimsiz güvercini yulaf taneleriyle beslemekten oldukça hoşlanıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Eve oldukça utangaçtı.

Ama aslında Eve, yeterince kışkırtılırsa sakin hayatından sıyrılabilirdi. Ve Tanrı biliyordu ki Harte's Folly'nin sahibi ve yöneticisi Bay Harte gerçekten de *çok kışkırtıcıydı. Harte's* Folly Londra'nın en önde gelen eğlence bahçesiydi ya da en azından bir yıl önce yanıp kül olmadan önce öyleydi. Şimdi Bay Harte zevk bahçesini yeniden inşa ediyor ve bu süreçte oldukça skandal miktarlarda para harcıyordu.

Bu yüzden bir pazartesi sabahı çok erken saatlerde itibarsız bir pansiyonun üçüncü katında durmuş, inatla kapalı duran kapıya bakıyordu.

Şapkasının kenarından bir damla yağmur suyu yıpranmış zemine damladı.

ayaklarının altındaki döşeme tahtaları. Dışarısı gerçekten de iğrenç bir gündü.

"Kapıyı kırmamı ister misin?" Jean-Marie neşeyle sordu. Boyu iki metreden uzundu ve karlı peruğunun altındaki abanoz yüzü loş ışıkta parlıyordu. Fransız Batı Hint Adaları'ndaki gençliğinden kalma belli belirsiz bir Kreol aksanı vardı.

Eve omuzlarını dikleştirdi. "Hayır, teşekkür ederim. Bay Harte'ı kendim halledeceğim."

Jean-Marie bir kaşını kaldırdı.

Ters ters baktı. "*Yapacağım*." Kapıya tekrar vurdu. "Bay Harte, içeride olduğunuzu biliyorum. Lütfen *hemen* kapınızı açın."

Eve bu manevrayı, ikinci vuruştan sonra odanın içinden gelen bir gürültü dışında, sonuçsuz bir şekilde iki kez gerçekleştirmişti.

Kapı açıldığında Bay Harte'a kendisini kabul ettirmeye kararlı bir şekilde yumruğunu dördüncü kez kaldırdı.

Eve gözlerini kırpıştırdı ve istemsizce geri adım atarak Jean-Marie'nin geniş göğsüne çarptı. Kapı aralığında duran adam oldukça... korkutucuydu.

Tam olarak uzun sayılmazdı -Lean-Marie'nin ondan birkaç santim fazlası vardı ve adam Eve'in kendisinden sadece yarım baş kadar uzundu- ama boyunun eksikliğini omuz genişliğiyle fazlasıyla kapatıyordu. Adamın kolları neredeyse kapının iki yanına değiyordu. Beyaz bir gömlek giymişti, boğazından bağcıkları çözülmüştü ve göğsündeki karışık koyu renk saçları ortaya çıkarıyordu. Yabani kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Yüzü güzel değildi. Aslında tam tersiydi: güçlü, çizgili, vahşi ve erkeksi olan her şey vardı yüzünde.

Eve'in en çok korktuğu şey.

Adam Jean-Marie'ye baktı, gözlerini kıstı, bir omzunu kapı pervazına yasladı ve dikkatini Eve'e çevirdi. "Ne?" Sesi, uykudan yeni uyanmış bir adamınki gibi derinden tizleşiyordu - oldukça uygunsuz bir samimiyet.

Eve doğruldu. "Bay Harte?"

Cevap vermek yerine esnedi ve bir elini yüzünde gezdirerek gözlerinin ve yanaklarının etrafındaki deriyi aşağı çekti. "Üzgünüm aşkım, ama tiyatro için başka rolüm kalmadı. Belki iki ay sonra *As You Like It*'i sahnelediğimizde tekrar gelirsen. İyi bir oyuncu olabilirsin" -burada durakladı, gözleri Eve'in burnuna *oldukça* kaba bir şekilde sabitlenmişti- "hizmetçi, ben

sanırım."

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden "*As You Like It*'te hizmetçiler var *mı*?" diye bağırdı.

"Bir çoban kız," diye cevap geldi. Konuşan kadındı ve güzel aksanlı bir sesi vardı.

Bay *Harte* -eğer oysa- bitkin yüzünde gerçek bir özür olmadan Eve'e baktı. "İşte. Özür dilerim. Yine de söylemeliyim ki, senin yaşında ve" -bu kez elini Eve'in burnuna doğru *salladı- "*sahne *arkasında bir* şeylere bakardım, aşkım."

Ve kapıyı yüzüne kapattı.

Ya da en azından denedi ama Eve'in canına tak etmişti, çok teşekkür ederim. Ayağını boşluğa soktu, omzunu kapıya dayadı ve Bay Harte'ın üzerine yürüdü.

Ne yazık ki o da yapması gerektiği gibi geri çekilmedi.

Gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çatarak Eve'e baktı.

Bu kadar yakından bakınca adamın kan çanağına dönmüş gözlerindeki küçük kırmızı damarları görebiliyor ve üzerindeki bir tür bayat içkinin kokusunu alabiliyordu. Ayrıca, birkaç gündür tıraş bıçağı kullanmamış gibi görünüyordu.

Erkekliği neredeyse eziciydi.

Göğsünde eski paniğin yükseldiğini hissediyordu ama buna karşı koydu. Bu adam onun için bir tehdit oluşturmuyordu -her halükârda *bu* şekilde bir tehdit oluşturmuyordu- ayrıca Jean-Marie de hemen arkasındaydı. O artık yetişkin bir kadındı ve bu korkuyu yıllar önce aşmış olmalıydı.

Eve çenesini yukarı kaldırdı. "Çekilin lütfen."

"Bana bak, aşkım," diye hırladı. "Adını ya da kim olduğunu bilmiyorum ve eğer bir aktrisin *benim* zevk bahçemde nasıl rol alacağını düşünüyorsan, sen"

"Ben bir aktris değilim," diye net bir şekilde telaffuz etti, sarhoş bir serserinin yanı sıra duyma güçlüğü çekiyor olabilirdi. "Ve benim adım Bayan Eve Dinwoody."

"Dinwoody..." Alnını temizlemek yerine, onun adı kaşlarını daha da çatmasına neden oldu, bu da onu olumlu bir şekilde iğrenç yapmalıydı ama bir şekilde... yapmadı.

Onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek muzaffer bir edayla yanından geçti. Ve sonra kayarak durdu.

Oda darmadağınıktı, uyumsuz mobilyalar ve tozlu *eşyalarla dolup* taşıyordu. Kağıt ve kitap yığınları

sandalyeler ve masalar, yerdeki alüvyonlu tepeciklere düşüyordu. Bir köşede, yaldızlı bir taçla örtülü, rengârenk kumaşlardan oluşan devasa bir yığın vardı; bir diğerinde ise sakallı bir adamın gerçek boyutlardaki portresi, yelkenleri ve armalarıyla birlikte dört ayak uzunluğundaki bir gemi maketinin yanında duruyordu. Doldurulmuş bir kuzgun şömine rafından ona boncuk gibi bakıyordu ve ocağın üzerinde, kirli tabak ve fincanlardan oluşan sallanan bir kulenin yanında bir çaydanlık kaynıyordu. Gerçekten de oda o kadar doluydu ki, Eve'in yataktaki çıplak kadını fark etmesi bir an aldı.

Yatağın kendisi odanın ortasında kare şeklinde duruyordu, aşırı büyümüş, hantal bir şeydi, bir Türk hareminden bir şey gibi altın ve kırmızı perdelerle asılmıştı ve ortada bir odalisque uzanıyordu, altın örtü kıvrımlarını zar zor gizliyordu. Esmer ve şehvetliydi, abanoz saçları zeytin rengi omuzlarına dökülüyordu, dudakları koyu doğal bir karmin rengindeydi.

Eve'in gözleri, belki de sadece birkaç dakika önce bu odada neler olup bittiğini fark ettiğinde aniden açıldı. Kendini durduramadan bakışları Bay Harte'a kaydı... *şey*... teyit etmek için.

Ama Bay Harte sadece iri, erkek ve sinirli görünüyordu.

Eve başını eğdi. Bunu söylemenin *bir* yolu olması gerekmez miydi-?

Kadın doğruldu, örtüsü tehlikeli bir şekilde göğüslerinin ucuna kadar düştü. "Kim bu insanlar?" diye sordu ağır bir İtalyan aksanıyla.

Bay Harte kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmıştı. Bu duruş kollarının üst kısmındaki kasların şişkinliğini vurguluyordu. "Bilmiyorum, Violetta."

Eve, Violetta olduğu tahmin edilen kadına sert bir ifadeyle, "Özür dilerim," dedi. Bay Harte kalabalık odada bu kadar yer kaplamak *zorunda mıydı*? "Bilseydim, sizi temin ederim ki-"

Bay Harte kötü bir kahkaha attı. "Aniden içeri daldınız. Tam olarak ne zaman duracaktınız-"

Eve korkunç adama ters ters bakarak, "Sizi *temin ederim,*" diye söze başladı.

Odalisque aynı anda sırıtarak ve iki ön dişi arasındaki uyumsuz boşluğu göstererek, "Sorun değil," dedi. Tekrar omuz silkti ve örtü mücadeleyi bırakarak beline kadar düştü.

Bay Harte kadına baktı, durakladı, gözleri kadının şimdi ortaya çıkan göğsüne sabitlendi ve sonra bakışlarını Eve'e geri çekmeden önce gözle görülür bir şekilde kendini salladı. "Siz de *kimsiniz*?"

"Sana zaten söyledim," dedi Eve dişlerini sıkarak. "Ben Eve'im

Dinwoody ve-"

"Dinwoody!" Harte *oldukça* kaba bir şekilde onu işaret ederek bağırdı. "Bu Montgomery Dükü'nün iş adamının adı. Mektuplarını 'E. Dinwoody' diye imzalıyor, gördüğüm en etkilenmiş elle..."

Birden kaşlarını çattı.

Jean-Marie ve Odalisque ona baktı. Eve

kaşlarını kaldırmış, bekliyordu.

Bay Harte'ın yosun yeşili gözleri büyüdü. "Şeytan beni lanetlesin."

"Evet, hiç şüphesiz," dedi Eve tamamen samimiyetsiz bir gülümsemeyle. "Ama bu gerçekleşmeden önce kredinizi kesmeye geldim."

ÇOK İÇKİLİ BİR GECENİN KAÇINILMAZ ÖDÜLÜ BUDUR, diye düşündü Asa Makepeace, çok az kişi dışında herkes onu Bay Harte olarak *tanıyordu.* Birincisi, dün geceki şarap sersemliğiyle Violetta'yı tekrar yatağa atmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü - oysa Violetta bahçe için duygusal bir yakınlaşmayı göze alamayacak kadar önemli bir varlıktı. Ve bir diğeri de, içki içtiği bir gecenin etkileri -şakaklarına vuran yumruklar ve genel olarak zayıflamış bir durum- onu önündeki büyücüyle başa çıkma konusunda dezavantajlı bir duruma sokmuştu.

Zonklayan gözlerinin arasından *Bayan* Dinwoody'ye baktı. Uzun boyluydu.

Zayıf, erkeksi bir göğsü olan bir kadındı ve büyük, uzun bir burnun hakim olduğu bir yüzü vardı. Bir kürek kadar sade bir kadındı ve bundan memnundu, çünkü cadı onun terini, hayallerini ve kanını çalmaya çalışıyordu. Uzun geceler uyanık yatıyor, Şeytan'la pazarlıklar yapıyor ve umutsuz planlar tasarlıyordu. Umut, zafer ve uğruna nefes aldığı her şey, Tanrı onun sefil ruhunu mahvediyordu. Arzuladığı, umutsuzluğa kapıldığı, kaybettiği ve sonra yeniden kazanmak için kanlı yumruklarla savaştığı her şeyi.

Onun lanet *bahçesini* çalmaya çalışıyordu.

Üst dudağını kaldırdı. "Önümü kesmeye hakkın yok."

Kraliçeyi kıskandıracak bir aksanla, "Sizi temin ederim ki öyle," diye karşılık verdi. Ondan korkmuyordu, bunu kabul ediyordu ama şu anda bu gerçek onu rahatsız ediyordu.

"Montgomery Dükü bana tam kredi sözü verdi," dedi Asa, elini masaya vurarak ve bu duruşun tesadüfen sallanmasını önlemeye yardımcı olduğunu fark ederek. "Bir aydan kısa bir süre içinde yeniden açılmamız planlanıyor.

ay. Müzisyenler partisyonu hazırladı, dansçılar prova yapıyor ve bir düzine terzi kostümleri bitirmek için gece gündüz çalışıyor. Beni şimdi kesemezsin, kadın!"

"Dük ondan *çalman* için sana açık çek vermedi," dedi, dudakları *çalmak* için biraz kıvrılmıştı. Hem o kimdi ki, o uzun burnuyla ona bakacaktı? "Defterlerinizi görmek, satın alma makbuzlarınızı incelemek, binlerce poundu neye harcadığınız konusunda bir şekilde bilgilendirilmek için size mektup üstüne mektup gönderdim ve siz tüm yazışmalarımı görmezden geldiniz."

"Yazışma!" İnanamayarak baktı. "Yazışmaya ayıracak vaktim yok. *Yazışmalar*. Bitirmem gereken bir tiyatro, dikmem gereken bahçeler, tenorlar, sopranolar var.

-ve Tanrı yardımcım olsun, *hadım edildim- ve* sipariş vermem, toplamam ve mutlu etmem gereken -ya da en azından *sıkı* çalışmam gereken- mimerler ve müzisyenler ve bir araya getirmem gereken bir *opera.* Sen beni ne sanıyorsun, lanet olası bir aristokrat mı?"

"Bence sen bir *iş adamısın,*" diye karşılık verdi. "En azından harcamalarının hesabını verebilmesi gereken bir işadamı."

"*Harcamalarım* bahçede bulunabilir," diye kükredi. "Binalarda, ekimlerde, istihdam edilen insanlarda. Sen kim oluyorsun da benim hesabımı soruyorsun?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Dük neden bir kadın iş adamını işe aldı ki? Sen onun için nesin, metresi mi? Açıkçası daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum."

Arkasında Violetta keskin bir nefes aldı ve uşak ters ters baktı.

Bayan Dinwoody'nin gözlerinin büyüdüğünü fark etti, maviydi. Bulutsuz bir yaz günündeki gökyüzü gibi maviydi ve söylediği açık sözlerden dolayı neredeyse pişmanlık duyacaktı.

Neredeyse.

"Ben," dedi korkunç bir netlikle, "Dük'ün *kız kardeşiyim.*"

Ona şüpheci bir kaşını kaldırdı. Kendini *bayan* olarak tanıtmıştı.

Eve Dinwoody - bir dükün kız kardeşi *Leydi* Eve olarak anılırdı.

OnunDudaklar inceltilmiş at onun ifade. "Biz var farklı anneler.

Belli ki."

Ah, o zaman bu her şeyi açıklıyordu: babasının piçiydi ama bunun için daha az aristokrat sayılmazdı. "Ve mavi kanınız sizi bahçenin finansmanını yönetmek için nitelikli kılıyor mu?"

"*Kardeşimin* fonları bana emanet etmiş olması beni nitelikli kılıyor." Nefes aldı ve omuzlarını geriye atarak o yetersiz göğsünü adama doğru itti.

"Ve bunların hiçbiri konumuzla ilgili değil. Kesiyorum

Şu andan itibaren krediniz ve paranız. Kraliyet Tiyatrosu'ndan Bay Sherwood kardeşimin Harte's Folly'deki hisselerini satın almayı teklif etti ve sizi şimdiden uyarıyorum, kardeşimin parasını tekrar görebilmesinin tek yolu bu gibi göründüğü için önerisini ciddi olarak değerlendiriyorum. Sadece nezaketen size şahsen söylemek için uğradım."

Döndü ve herhangi bir kraliyet prensesi kadar görkemli bir şekilde odadan çıktı. Dev uşağı onu takip etmeden önce Asa'ya sırıttı.

Nezaket mi? Asa kapanan kapısına bakarken inanamayarak bu kelimeyi mırıldandı. Kadın son beş dakika içinde *nezaketle* ilgili ne düşünmüş olabilirdi ki? Kollarını iki yana açarak Violetta'ya baktı. "Lanet olası *Sherwood*! Bahçemi en büyük rakibime satmak istiyor. Sherwood'un kıçından konuşuyor olması bir yana, adamın Montgomery'nin hisselerini satın alacak parası bile yok. Tanrı aşkına! Hiç bu kadar mantıksız bir kadınla karşılaştın mı?"

Soprano omuz silkti, Londra'nın en güzel göğüslerini sallıyor olmalıydı ama şu anda bunun bir *önemi yoktu*. "Şu anda sizin için en önemli konu bu değil, değil mi?"

"Ne?" Başını iki yana salladı. Tanrım, kadınsı bilmeceleri çözümlemek için çok erkendi.

İç çekti. "Asa, *caro*-"

"Sus!" Adam kaşlarını çatarak önce kapıya, sonra da kıza baktı. "Bu ismi kimsenin duymasından hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Bayan Dinwoody ve uşağının kapının dışında pusuya yattığından şüpheliyim." Bunun üzerine gerçekten de gözlerini devirdi. "Bay *Harte*, bu kadının kontrol ettiği paraya ihtiyacınız var mı?"

"Evet, tabii ki biliyorum!" diye bağırdı, öfkeyle.

Violetta onun öfkesi karşısında yüzünü buruşturdu. "O zaman peşinden gitsen iyi olur." "O kadın kaba, küçümseyici ve sadece *kaba*." El salladı çılgınca arkasındaki kapıya baktı. "Delirdin mi sen?"

"Hayır." Aslında onun feryadına gülümsedi. "Ama burada durup öfkelenmenin bir şeyi değiştireceğini düşünüyorsan, değiştireceksin. Cüzdanınızın ipleri Bayan Dinwoody'nin elinde ve o olmadan" -yine omuz silkti- "ben de giderim, o güzel bahçelerinizi inşa eden ve orada çalışan herkes de gider. Seni seviyorum, *caro,* bunu biliyorsun, ama yemeli, içmeli ve güzel elbiseler giymeliyim. Eğer bahçeni kurtarmak istiyorsan şimdi git."

"Oh, lanet *olsun*." Onun haklı olduğunu biliyordu.

"Peki ya Asa, aşkım?"

"Ne?" diye homurdandı, çoktan kapıya yönelmişti.

"Sürün."

Pansiyonun çürük tahta merdivenlerinden inerken homurdandı ama Violetta insanlar konusunda kurnazdı. Parayı almak için o cadıya yalakalık yapması gerektiğini söylese, yapardı.

Bu onu felç etse bile.

Asa kapıdan dışarı fırladı ve sokağa çıktı. Yağmur gönülsüzce çiseliyordu, gökyüzü bulutlu ve griydi. Birkaç adım ötede Bayan Dinwoody ve uşağı bekleyen bir faytona doğru yürüyorlardı.

"Hey!" diye bağırdı Asa, peşlerinden koşarak. "Bayan-"

Kadının omzuna dayanaklı bir el koymak istedi ama uşak aniden onunla kadın arasına girdi.

"Hanımıma dokunma," diye mırıldandı adam.

"Kötü bir niyetim yok," dedi Asa, elleri avuçlarının içinde ve omuz hizasındaydı. Samimi bir gülümseme takınmaya çalıştı ama bunun daha çok öfkeli bir yüz buruşturma gibi göründüğünü hissetti. *Grovel*. "Hanımefendinizden özür dilemek istiyorum." Onu görmek için yana doğru eğildi ama uşak da onunla birlikte hareket etti. "Alçakça özür dilerim. Beni duyabiliyor musun, aşkım?" Bu son cümleyi adamın omzunun üzerinden bağırarak söyledi. Kadının görebildiği tek şey pelerininin siyah kapüşonuydu.

"Sizi gayet iyi duyabiliyorum Bay Harte," diye karşılık verdi, soğukkanlı ve sakin. Kara samur, sanki söylenmemiş bir emir almış gibi sonunda kenara çekildi,

Ve Asa kendini yine o mavi gözlere bakarken buldu.

Yumuşamamışlardı.

Yutkundu ve dişlerini sıkarak, "Çok özür dilerim hanımefendi, bana ne oldu da bir hanımefendiyle, özellikle de bir hanımefendiyle bu şekilde konuştum, bilmiyorum" dedi - *güzelliğini* övmeden önce kendini tuttu, çünkü bu onun için bile biraz kalındı - "sizin kadar *güzel.* Umarım kalbinizde benim suçumu affedecek bir şeyler bulursunuz, ama bulamazsanız anlayışla karşılarım, gerçekten anlayışla karşılarım."

Uşak homurdandı.

Asa onu görmezden geldi ve

gülümsedi. Genişçe.

Görünüşe göre Bayan Dinwoody onun gülümsemesine karşı bağışıklık kazanmıştı ya da belki de genel olarak erkekler. Gök mavisi gözleri kısıldı. "Özrünüzü kabul ediyorum Bay Harte, ama bu kadar bariz bir saçmalığın

beni

Kardeşimin parası konusunda fikrimi değiştirirseniz, çok büyük bir hata yaparsınız." Ve *tekrar* gitmek için döndü.

Cehenneme kadar yolu var.

"Bekle!" Adam aralarına girerken bu kez eli uşağın omzuna çarptı. Asa ona ters ters baktı. "Geri çekilir misin? *Southwark'*ın ortasında metresini öldürmeye hiç niyetim yok."

"Bay Harte, yeterince zamanımı aldınız," diye başladı, uşağının etrafından dolanırken çileden çıkarıcı bir aristokrat edasıyla.

"Kahretsin, düşünmeme izin verecek misin?" Asa düşündüğünden daha yüksek sesle söyledi.

Gözlerini kırpıştırdı ve ağzını açtı, hiç de öfkeli görünmüyordu. Şüphesiz halktan insanların kendisiyle bu şekilde konuşmasına alışık değildi.

"Hayır." Avucunu uzattı. İhtiyacı olan son şey kızın ona laf atması ve onu daha da kızdırmasıydı.

Bir nefes aldı. Öfke işe yaramamıştı. Hakaretler işe yaramamıştı. *Ayaklarına kapanmak* işe yaramamıştı.

Ve sonra onu aldı.

O baktı at Onu, eğilerek a küçük İleri, görmezden gelmek ve uşağının hareketini durdurdu. "Geliyor musun?"

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Nereye geldin?" "Harte's Folly'ye."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bay Harte, zor görüyorum-"

"Ama sadece bu kadar," dedi, sadece kendi iradesiyle onun bakışlarını -*dikkatini*- tutarak. "Harte's Folly'yi yeniden inşa etme çalışmaları başladığından beri görmedin, değil mi? Gel de kardeşinin parasını neye harcadığımı *gör*. Şimdiye kadar neler başardığımı gör. Gelecekte neler başarabileceğimi de gör - tabii izin verirsen."

Başını tekrar salladı ama mavi gözleri yumuşamıştı.

Neredeyse.

"Lütfen," dedi, sesi samimi bir şekilde alçalarak. Asa Makepeace'in nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa o da bir kadını baştan çıkarmaktı. Kıçında sopa olan bir kadını bile. "Lütfen. Sadece bana, hayır, sadece bahçeme *bir* şans verin."

Ve sonunda o rezil cazibesini bulmuş olmalı - ya öyle ya da hanımefendi hayal ettiğinden daha nazik bir kalbe sahipti - çünkü dudaklarını büzdü ve

bir kez başını salladı.

EVE başını salladığı anda bir hata yaptığını anladı. Bunu neden yaptığından da tam olarak emin değildi. Belki de Bay Harte'ın iri, geniş ve kaslı duruşu, yağmurun keten gömleğini omuzlarına şeffaf bir şekilde yapışana kadar ıslatmasıydı. Ya da belki de yalvarırken yumuşayan sesiydi. Belki de gözleri hâlâ kan çanağıydı ama koyu bir orman yeşiliydi, günün soğuğuna karşı neredeyse sıcaktı.

Ya da belki de adam bir büyücüydü, normalde aklı başında olan kadınları kendi çıkarlarına aykırı davranmaya zorlayan bir tür büyünün etkisi altına sokabiliyordu.

Her halükârda kabul etmişti ve *artık* Southwark'ta yağmur altında, hiç sevmediği bir adamla garip yerlere giderek geçireceği saatlere boyun eğmek zorundaydı.

Ve sonra çok olağanüstü bir şey oldu. Bay Harte

gülümsedi.

Bu o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı. Adam o sabah daha önce de gülümsemişti -kızgınlıkla, öfkeyle ya da ikna etme çabasıyla- ama *bu* gülümseme farklıydı.

Bu gülümseme gerçekti.

Geniş dudakları aralandı, düz beyaz dişleri ortaya çıktı ve her iki yanağında ağzını çevreleyen girintiler oluştu. Gözlerinin kenarları kırışmıştı ve bir şekilde oldukça çekici görünüyordu. Büyüleyiciydi. Neredeyse yakışıklıydı, yağmurun altında gömleğinin kollarıyla duruyordu, saçları ıslaktı, bir yağmur damlası bronzlaşmış yanaklarından birinin yanından aşağı süzülüyordu.

Ve korkunç olan -gerçekten *korkunç olan*- Eve'in Bay Harte'ın gülümsemesinin özellikle kendisi için olduğu gibi saçma bir fikre kapılmasıydı.

Sadece o.

Saçma. Adamın kendi istediği olduğu için gülümsediğini biliyordu - kesinlikle *biliyordu,* o saçma sapan, mantıklı yanıyla-. Gerçekten de bunun *kendisiyle* hiçbir ilgisi yoktu. Ama o gülümsemeyi gören ve kendisininmiş gibi sahiplenen küçük bir parçayı tamamen bastıramıyordu. Ve bu bir şekilde içini ısıttı. Sıcak ve biraz da... heyecanlı.

Bunu o da biliyordu, korkunç adam. Gülümsemesinin genişleyerek bir sırıtışa dönüşmesinden ve yeşil gözlerinin ona bakışından bunu anlayabiliyordu.

onu bilerek.

Sertleşti ve her şeyi inkâr etmek için ağzını açtı. Adamı yoluna göndermek için, böylece *eve* gidebilecek ve belki de rahatlatıcı bir fincan çayın tadını çıkarabilecekti.

Yine de kurnazdı, Bay Harte. Hemen başıyla selam verdi ve arkasındaki kiralık araca işaret etti. "Arabanıza binelim mi?"

Gideceğini söylemişti. Ya da en azından başını sallamıştı. Bir kibar kadın sözünden dönmemeli ya da başını sallamamalıydı.

Beş dakika sonra Eve kendini Jean-Marie'nin yanında oturmuş, Southwark sokaklarında ilerlerken buldu. Karşılarında Bay Harte kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Normalde konuklarım elbette nehirden gelirler," diyordu Bay Harte. "Taş basamaklı bir sahanlığımız ve başka bir dünyaya giriyormuş hissi vermek için mor ve sarı renklerde dizilmiş görevlilerimiz var. Misafirlerim biletlerini gösterdikten sonra meşaleler ve peri ışıklarıyla aydınlatılmış bir yol boyunca ilerliyorlar. Yol boyunca ışık şelaleleri, hokkabazlar, dans eden faunlar ve dryadlar var ve misafirler isterlerse oyalanabilirler. Ya da bahçeleri daha fazla keşfedebilirler. Ya da devam edip tiyatroya katılabilirler."

Harte's Folly'ye yanmadan önce gitmişti - bir ya da iki yıl önce bir kez. Aslında tiyatroda bir gece geçirmekten oldukça hoşlanıyordu ama sadece tek başına giderdi -tabii Jean-Marie'yle, ama bir arkadaşıyla değil, çünkü gerçekten hiç arkadaşı *yoktu.*

Kendi alakasız düşünceleri karşısında başını salladı.

"Kulağa çok pahalı geliyor," dedi Eve, sesindeki baskıcı tınıya engel olamayarak.

Bay Harte'ın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi, sonra daha iyi niyetli bir ifade takınmaya çalıştı. Neden rahatsız olduğundan emin değildi. Adamın her duygusu şeffaftı ve söz konusu kendisi olduğunda bunların çoğu olumsuzdu.

Bu da doğal olarak onu hiç rahatsız etmedi.

"Pahalı," dedi, "ama öyle olması gerekiyor. Misafirlerim gösteri için geliyor. Hayret ve dehşet içinde kalmak için. Tüm Londra'da Harte's Folly gibi başka bir yer yok. Hatta tüm *dünyada.*" Bay Harte arabanın koltuğunda öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı; geniş omuzları tüm arabayı dolduruyor gibiydi. Belki de arabayı bu kadar küçük yapan onun kişiliğiydi. İri elleri sanki olasılıkları kavrıyormuş gibi açılmıştı. "Para kazanmak için p a r a harcamalıyım. Eğer benim zevk bahçem de diğerleri gibi olsaydı - eğer

kostümler giyilse, tiyatrolar uysal ve sönük olsa, her gün ekim yapılsa kimse gelmezdi. Kimse giriş ücretini ödemezdi."

İsteksizce, belki de fazla abartmış olabileceğini düşünmeye başladı. Adam gururlu, gösterişli ve çok ama *çok* sinir bozucuydu ama belki de haklıydı. Belki de kardeşinin yatırımını harika bahçesiyle geri döndürebilirdi.

Yine de doğası gereği her zaman temkinli olmuştu. "Bana söylediğiniz her şeyi kanıtlamanızı bekliyorum, Bay Harte."

Onun onayını çoktan kazanmış olmaktan memnunmuş gibi arkasına yaslandı. "Ve öyle de yapacağım."

Araba yoldaki bir dönemeci döndü ve yüksek bir taş duvar göründü. Çok... faydacı görünüyordu.

Eve, Bay Harte'a baktı.

Boğazını temizledi. "Doğal olarak, burası *arka* giriş."

Araba sarsılarak durdu.

Jean-Marie hemen ayağa kalktı, basamağa yerleşti ve ona yardım etmek için elini uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Eve. "Lütfen arabacıya bizi beklemesini söyleyin."

Bay Harte atletik bir hareketle arabadan atladı ve önlerinde duvardaki ahşap kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve onlara içeri girmelerini işaret etti.

Ötede çitlerden ve çamurlu patikalardan oluşan karmakarışık bir alan vardı. Bir zevk bahçesine pek benzemiyordu ama buranın arka yol olduğunu söylemişti.

Eve içeri girerken kapıya baktı. "Bunun kilitli olması gerekmiyor mu?"

"Evet," dedi Bay Harte. "Ve genellikle açık olduğumuz zamanlar - insanların ödeme yapmadan bahçelere girmesi uygun olmaz- ama şu anda hala inşaat halindeyiz. Teslimatların içeri girmesi daha kolay."

"Hırsızlarla bir sorununuz yok mu?"

Bay Harte kaşlarını çattı. "I-"

Kızıl saçlı genç bir adam patikalardan birinde hızlı adımlarla ilerliyordu. Eve onu hemen, ağabeyinin tiyatroyu yeniden inşa etmesi için tuttuğu mimar Bay Malcolm MacLeish olarak tanıdı.

"Harte!" Bay MacLeish haykırdı. "Tanrı'ya şükür buradasın. Çatı için lanet arduvazlar geldi ve yarısı kırıldı ve şoför hala boşaltmadan önce ödeme talep ediyor. Hepsini göndersem mi bilemiyorum.

geri dönün ya da kullanılabilir malzemelerle çalışın. Zaten gerideyiz ve yağmur tiyatroya sızıyor - muşambalar onu tutmayacak." Genç adam tiradından başını kaldırdı ve Eve'i görünce gözleri büyüdü. "Oh! Bayan Dinwoody. Sizi burada göreceğimi düşünmemiştim."

Ve hiç de yakışık almayan alacalı bir kırmızıya büründü.

Eve bir acıma duygusu hissetti. Bay MacLeish'i en son gördüğünde, ağabeyinin etkisinden kurtulmak için ondan yardım dileniyordu. Adam muhtemelen onunla karşılaştığı için oldukça utanmıştı.

Ona küçük, güven verici bir gülümseme verdi. "Size de iyi günler, Mr. MacLeish."

Bunun üzerine terbiyesini hatırladı ve ona oldukça zarif bir selam verdi. "Ve size, Bayan Dinwoody." Nefes aldı, belli ki kendi kendine emrediyordu. "Bu kasvetli sabahta parlak bir noktasınız, beyan ederim."

Ve mimarın genellikle sergilediği o tatlı çekicilik vardı. Başını

salladı. "Kiremit teslimatınızı görelim mi?"

"I-" Bay MacLeish yüzünde şaşkın bir ifadeyle Bay Harte'a baktı.

Eğlence bahçesi sahibi kaşlarını çattı. "Sizi buraya perde arkasındaki sıkıcı şeyleri incelemeniz için getirmedim, Bayan Dinwoody."

"Ama belki de incelemem gereken şey budur," diye cevap verdi. "Lütfen. Bize yol gösterin Bay MacLeish."

Mimar çamurlu patikaya geri dönmeden önce Bay Harte'ın başını sallamasını bekledi.

Eve eteklerini topladı, dikkatli adımlarla yürüyordu. Bu sabah ayakkabılarına paten giymediği için pişmanlık duyuyordu, çünkü terliklerinin ıslak ve çamurdan mahvolacağından endişelenmeye başlamıştı.

"İtiraf ediyorum, tarifinizden bahçelerin daha fazla olacağını düşünmüştüm..." Eve durakladı, sarkık süsenlerden oluşan bir kümenin yanından geçerken nazik bir kelime bulmaya çalışıyordu.

"Bitti," diye gürledi Jean-Marie, inceliği olmasa da kelimeyi tedarik ederek.

Bay Harte'ın kaşları, korumasının söze karışmasıyla çatıldı. "Doğal olarak bahçe yağmurda en iyi halini almaz. Şimdi burada," diye haykırdı uzun bir ağacın etrafından dolanıp bir gölete yaklaştıklarında, "Harte's Folly'nin nasıl bir yer olacağını burada görebilirsiniz."

Gölet çok güzeldi. Ortasında bir ada ve onu kıyıya bağlayan kemerli bir köprü bulunuyordu. Göletin kenarına, manzarayı çerçeveleyen genç ve düz bir ağaç daha dikilmişti. Puslu yağmurda bile

bir tür uhrevi cazibeye sahipti.

Büyülenen Eve yaklaştı... ve bir su birikintisine doğru adım attı, soğuk, çamurlu su terliğini ıslattı ve büyüyü tamamen bozdu.

Bay Harte'a döndü.

Bakışları, kirli ayaklarının üzerinde yükselen kadınınkilerle buluştu. "Elbette, açılıştan önce yolları onaracağız."

"Umarım öyledir," diye cevap verdi soğuk bir şekilde, ayağını sallayarak.

Yol boyunca sessizlik içinde ilerlediler, Eve'in ayak parmakları Bay Harte'ın geniş omuzlarını takip ederken soğuktan yavaş yavaş uyuşmaya başladı.

Beş dakika sonra bir dizi binanın önüne geldiler, ortadakinin bir tiyatro olduğu belliydi. Geniş mermer basamaklarla çıkılan ön cephesinde bir sıra sütun ve üzerinde oyunculuk ve tiyatroyu betimleyen klasik kabartma figürlerin yer aldığı yüksek bir alınlık vardı. Çatısını kaplayan muşambalarla bile etkileyici bir binaydı.

Dışarıda devasa bir araba ve bir at takımı duruyordu. Arabanın yanında duran üç adam, karşılarındaki yarım daire şeklindeki insanlarla yüksek sesle tartışıyordu. Kalabalık rengarenkti: yarım düzine kadın, dans etmek için giyildiği belli olan, etek uçları skandal yaratacak kadar yüksek, parlak sarı elbiseler giymişti. Bir başka kadın olağanüstü mor bir elbise giymişti ve yüzünde hâlâ boya vardı. Onun yanında daha sıradan giysiler içinde, elinde yarım kalmış bir korse tutan sade bir kadın vardı. Birkaç adam işçi ya da bahçıvandı -birinin omzunda bir tırmık vardı- diğerleri ise daha iyi giyinmişlerdi ve kollarının altında çeşitli enstrümanlar tutuyorlardı.

Arabacılardan biri, "Parayı öde yoksa bu arabayı geri döndürüp nehrin karşısına geçiririz!" dedi.

"Neyin parasını?" diye alay etti zeki yüzlü, siyah saçlı, zayıf bir adam. "Bir yığın kırık parça mı? Bah!" Ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı. "Bu tiyatro asla bitmeyecek. Müzisyenlerim boyunlarından aşağı su damlarken çalışamazlar."

"Kırık kiremitlerle ilgili duyduğum şey de ne?"

Kalabalık Bay Harte'ın derin sesiyle döndü ve birkaç kişi aynı anda konuşmaya başladı.

Bay Harte ellerini kaldırdı. "Teker teker. Vogel?"

Siyah gözleri parlayan siyah saçlı adam bir adım öne çıktı. "Vonce yine tiyatro bitmedi. MacLeish geçen ay söz verdi ve yapıldı mı? Hayır! Bu ay söz verdi-"

Bay MacLeish çenesini öne eğerek, "Yağmurun inşaatı engellemesi benim suçum değil," dedi. "Ve size şunu söyleyeyim, bir müzisyen kalabalığının etrafında çalışmak zorunda kalmak hiç kolay olmadı."

Bay Vogel'in üst dudağı kıvrıldı. "Pratik yapmadan açmamızı ister miydiniz? Bah! Siz İngilizler opera ya da müzik hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Ben bir *İskoç'*um, sen-"

Bay Harte bir elini Bay MacLeish'in göğsüne koyarak onunla Bay Vogel'in arasına girdi. "Zona hastalığım ne olacak?"

"Bu şekilde geldilerse benim suçum değil," dedi kiremit adamlarının lideri, aniden uzlaşmacı bir ses tonuyla. "Onları bu şekilde aldım ve bu şekilde getirdim."

"Onları bu şekilde *geri* göndereceğim," dedi Bay Harte. "Ben kiremit için para ödedim, kırık parçalar için değil."

"Hepsini geri götürebilirim," dedi kiremitçi, "ama en erken Aralık ayına kadar başka bir sevkiyat alamayacağım."

Bay Harte öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Lanet olsun, dostum-"

Tiyatronun çift kapısı birden açıldı ve kısa boylu, dolgun bacaklı, parlak turuncu bir palto giymiş bir adam merdivenlerden indi. Eve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, çünkü bu adam Kraliyet Tiyatrosu'nun sahibi Bay Sherwood'du. O her neyse-?

"Sherwood!" diye kükredi Bay Harte, tehditkâr bir tavırla küçük adama doğru ilerleyerek. "Benim tiyatromda ne işin var?"

"Harte," diye karşılık verdi Sherwood, görünüşe göre içinde bulunduğu tehlikenin farkında değildi. "Ne hoş bir sürpriz. Sabahları bu kadar erken kalktığını bilmiyordum. Ve Bayan Dinwoody!" dedi, Bay Harte'ın arkasından bakan Eve'i görünce. "Benim için bir zevkti, hanımefendi, mutlak bir zevkti!"

"Bay Sherwood." Eve temkinli bir şekilde başını salladı.

"Zarafetiniz günümü aydınlatıyor, hanımefendi." Tiyatro müdürü kendi zekâsına hayranmış gibi gülümsüyor ve ayak parmaklarının üzerinde sallanıyordu. Beyaz peruğu biraz yıpranmıştı ve hafifçe yamuktu. "Harte'a teklifimden bahsettiniz mi?"

Harte, "Montgomery'nin hisselerini satın alacak kadar paranız yok," diye alay etti. "*Benim yok,*" diye cevap verdi Bay Sherwood umursamazca, "ama destekçimin *var.*"

Bay Harte genişler gibi oldu, elleri iki yanında yumruk haline geldi.

Eve, Jean-Marie'nin rahatlatıcı gölgesine doğru gergin bir adım attı. "*Ne* destekçisi?" Bay Harte homurdandı. "Sende olması mümkün değil-"

Merdivenlerin başında uzun boylu bir adam tiyatrodan çıktı. Cömertçe kıvrılmış lavanta rengi bir peruk ve manşetleri ve yakası gümüş dantellerle süslü gösterişli yakut rengi bir palto giymişti.

Aşağı baktı ve Bay Harte'ı görünce abartılı bir şekilde irkildi. "Hayır," diye bağırdı, bir kolunu zevk bahçesinin sahibini geri çekecekmiş gibi uzattı. "Beni bundan vazgeçiremezsin Harte, o gümüş dilinle bile."

"Ne yapıyorsun, Giovanni?" Bay Harte'ın sesi uğursuz, çakıllı derinliklere inmişti.

Eve etrafına bakındı. Bay Harte'ın kaynayan öfkesi hakkında endişelenen başka *kimse yok* muydu?

Ancak uzun boylu adam merdivenlerden inerken tüm gözler tiyatro merdivenlerindeydi.

Eve onun ünlü kastrato Giovanni Scaramella olması gerektiğini anladı. Bay Sherwood, Eve'in en kötü korkularını doğrulayarak, "*Sizi* bırakıyorum," diye trompet çaldı.

"Giovanni Royal'e geliyor. Londra'daki en yetenekli kastrato artık sadece *benim* tiyatrom için şarkı söyleyecek."

"Bunu yapamazsın, Gio," dedi Bay Harte. "Bu sezon benim için şarkı söylemeyi kabul ettin. Bu konuda el sıkışmıştık."

"Öyle mi?" diye sordu şarkıcı, gözlerini kocaman açarak. "Ama Bay Sherwood'un çoktan inşa edilmiş bir tiyatrosu, hazır muhteşem bir operası ve benim için çok parası var. Seninse Harte, çamurun ve akan bir çatın var." Omuz silkti. "Kraliyet tiyatrosuna şarkı söylemeye gitmem çok mu garip?"

Sherwood neşeyle, "Her zaman bir sanatçıya imza attırın," dedi bir elindeki kâğıt parçasını sallayarak. "Bunu şimdiye kadar öğrenmişsindir sanıyordum, Harte."

Harte'ın gözleri kısıldı ve sesi alçaldı. "Lanet olsun sana-" diye hırlarken Eve istemsizce bir adım geri attı.

"Ha!" diye bağırdı Bay Sherwood, son basamakları da sekerek inerken. "Robin Goodfellow'u çalmış olabilirsin, La Veneziana'yı çalmış olabilirsin, ama başrolde bir kastrato olmadan ne kadar ileri gidebileceğini gör Harte!"

Bay Harte tek kelime etmedi. Şaşırtıcı derecede kısa bir hareketle öne çıktı ve kocaman yumruğunu diğer adamın suratına indirdi.

Bay Sherwood bir çığlık atarak düştü ve burnundan kan geldi.

Bay Harte, hâlâ başı açık ve gömleğinin kolları üzerinde, püsküren yağmur kumaşı sırtının ve omuzlarının şişkin kaslarına yapıştırarak onun üzerinde duruyordu.

Medeniyetsiz, barbar ve *erkek olan* her şeye benziyordu.

Eve nefes aldı ve sonra nefes vermekte zorlandı. Şiddetten hoşlanmıyordu. Hiç sevmedi.

Bu bir hataydı. Korkunç bir hata. Bahçe darmadağınıktı, opera sahnelenecek gibi görünmüyordu ve Bay Harte acımasız bir hayvandı.

"Beni buradan götür Jean-Marie," diye fısıldadı.

İkinci Bölüm

Bu kral ilk oğlunun doğumu üzerine bir kahine danışmıştı. Kahin ona, kralın çocuklarından herhangi biri on sekizinci doğum gününde gece yarısını görecek kadar yaşarsa, kralın öleceğini söylemiş.

Ancak kral doğurduğu her çocuğun kalbini yerse.... sonsuza kadar yaşardı.

*-Aslan ve Güvercin'*den

Bridget Crumb İngiltere'nin en kötü adamının evini tutuyordu.

Montgomery Dükü Valentine Napier, neredeyse kadınsı bir güzelliğe sahip olacak kadar yakışıklıydı, güçlüydü, zengindi ve görebildiği kadarıyla ahlaktan tamamen yoksundu. Dük'ün ülkeden sürgün edilmesinden sadece birkaç hafta önce işe alınmıştı. Dükün adamlarından biri onun Londra'nın en iyi hizmetçisi olduğunu keşfetmiş ve Leydi Margaret St. John'un hizmetçisi olarak aldığı ücretin iki katını teklif etmişti. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse para, Bridget'in işi hemen kabul etmesinin nedenlerinden sadece *biriydi.* Montgomery Avrupa'ya gitmeden önceki o kısa süre içinde onunla doğrudan bir kez konuşmuştu; o da uşağına ne olduğunu dalgınca sorduğu zamandı. Kadın ona kibarca adamın Galler'deki doğum yerine dönmeye karar verdiğini söylemişti. Bu kesinlikle doğruydu, ancak hiçbir şekilde *tüm* gerçeği ifade etmiyordu, çünkü uşağı emekli olup bir dükkân sahibi olma hayalleri konusunda kesinlikle cesaretlendirmişti.

Ayrıca yerine yeni bir uşak tutmadığını açıklamayı da ihmal etmişti. Neden otoritesine meydan okuyabilecek başka bir erkek hizmetçi getirsin ki?

Artık Bridget, Dük'ün Londra'daki evi Hermes House'un tüm sorumluluğuna sahipti ve Dük'ün işine girmeyi kabul etmesinin *diğer* nedenleri düşünüldüğünde bu oldukça uygundu.

Bununla birlikte, bir uşağın olmaması, bir ziyaretçi olduğunda ön kapıyı genellikle kendisinin açtığı anlamına geliyordu.

Bugün kapı çalındığında Bridget, daha bu sabah saat tam altıda cilalanmış olan gösterişli gri damarlı pembe mermer zeminde süzüldü. Süslü ve yaldızlı bir aynanın önünde durup şapkasının düz olup olmadığını ve iplerinin çenesinin altında düzgünce bağlanıp bağlanmadığını kontrol etti. Sadece altı yaşındaydı ve yirmi yaşındaydı - sahip olduğu pozisyonu elde etmek için neredeyse duyulmamış bir yaştı - ve her zaman tamamen düzenli olmanın otoritesini güçlendirmeye yardımcı olduğunu fark etmişti.

Bridget kapıyı açtığında Dük'ün kız kardeşini, kadının uşağıyla birlikte kapının eşiğinde buldu. Dükün aksine Bayan Dinwoody sade bir kadındı ama kardeşiyle aynı altın sarısı saçları paylaşıyorlardı. "Günaydın hanımefendi."

İkisini de içeri almak için kenara çekildi.

Bayan Dinwoody biraz telaşlı görünüyordu ki bu alışılmadık bir durumdu. "Günaydın Bayan Crumb. Kardeşimin hesap defterlerine bakmaya geldim."

"Elbette," diye mırıldandı Bridget. Bayan Dinwoody, Dük ülkeden ayrıldığından beri Hermes Evi'ni haftada bir ya da iki kez ziyaret ediyordu ve her seferinde Dük'ün Harte's Folly'deki yatırımlarıyla ilgileniyordu. "Kütüphaneye çay ve yiyecek içecek göndereyim mi, hanımefendi?"

"Gerek yok." Bayan Dinwoody yağmurdan ıslanmış pelerinini çıkarıp ona uzattı. "Uzun sürmez."

"Pekâlâ hanımefendi," diye cevap verdi Bridget. Giriş holünde duran uşaklardan birine eliyle işaret ederek pelerini uzattı. "Bir saat kadar önce kardeşinizden size bir mektup geldi. Size hemen gönderemediğim için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Bayan Dinwoody. "Sanırım yine o tuhaf çocuk tarafından teslim edildi?"

"Evet, hanımefendi. Alf onu mutfağa getirdi."

Bayan Dinwoody başını salladı, dalgın dalgın mırıldandı: "Kardeşimin neden posta arabalarını kullanmadığını anlamıyorum. Mektuplarının Manş Denizi'ni nasıl geçtiğini ancak Tanrı bilir."

Bridget'in bu konuda bir fikri vardı ama dükün alışılmadık iletişim yöntemleri hakkında yorum yapmak ona düşmezdi. Bunun yerine büyük merdivenlerden çıkıp geniş bir koridordan geçerek kütüphaneye doğru ilerledi. Dük ikamet etmediği için Hermes Evi'nin personeli azalmıştı ama Bridget sıkı bir

Gemi. Bu kattaki odalar iki haftada bir iyice havalandırılır ve tozları alınırdı - o gün bugüne denk geliyordu. Açık bir kapının önünde durdu ve odadaki ahşap işçiliğinin üzerinde bir bez gezdiren hizmetçilerden biriyle göz göze geldi. "İstersen kütüphanedeki ateşi karıştır Alice."

Alice tereddüt etti, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. On dokuz yaşlarında güzel bir kızdı, biraz yavaştı ama yine de çalışkandı. Ne yazık ki batıl inançları da vardı. "Kütüphane mi, hanımefendi?"

"Evet, Alice." Bridget sesinin keskinleşmesine izin verdi. "Hemen, lütfen."

"Evet, Bayan Crumb." Kız başını salladı ve koşar adımlarla odadan çıkıp onların önüne geçti.

Kütüphaneye vardıklarında Bridget Bayan Dinwoody için kapıyı açtı ve mektubun durduğu köşedeki gül ağacından masaya doğru başını salladı. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, bayan?" Alice'in ocağın yanında diz çöktüğünü, bir elinde yanan bir mum olduğunu, odanın içinde gergin bakışlar atarken yüzünün solgun olduğunu fark etti.

Bayan Dinwoody mektubun üzerindeki mührü açarken, "Hayır, hiçbir şey," diye mırıldandı. Okumaya başladığında ince ağzının kenarları kıvrıldı ve Bridget, Montgomery Dükü'nün piç kız kardeşi olmanın oldukça yorucu olduğunu düşündü.

Ama bu onu hiç ilgilendirmiyordu, değil mi?

Çenesini ateşi harlayan Alice'e doğru salladı ve kız ayağa fırlayarak neredeyse kapıya koşacaktı.

Bridget kapıyı arkalarından kapatırken içini çekti. Hermes Evi'nde hayaletlerin olmasının imkânsızlığı konusunda kıza zaten birkaç kez ders vermişti ve bunu tekrar yapmanın hiçbir anlamı yoktu.

Özellikle de kendisi tam olarak ikna olmamışken.

Eve, Jean-Marie ile birlikte şehirdeki evine döndüğünde öğleden sonraydı.

Kardeşi onun için şehirdeki evi bulmuştu elbette. Bulmuş ve
ödedi. Jean-Marie'nin, Tess'in ve Ruth'un da parasını ödedi. Val, Eve'in çok rahat yaşamasını sağlıyordu ama ülkeyi aniden terk etmek zorunda kaldığında Harte's Folly'deki yatırımını yönetmeyi kabul etmesinin nedeni bu değildi.

Bazen bunu neden yaptığına dair bir fikri olup olmadığını merak ediyordu. Val

Borç, para ve ipeksi tehditlerle o kadar çok uğraşıyordu ki, bir insanın bir şeyi sadece aşk için yaptığını anlayamayabilirdi.

Bu düşünce onu bir şekilde üzdü.

Eve şapkasını koridorun içinde çıkardı. "Tess'e söyle bana bir öğle yemeği tepsisi getirsin, lütfen, Jean-Marie. Ve biraz da çay."

Jean-Marie ona endişeli bir bakış attı ama evin arka tarafında kaybolmadan önce başını salladı.

Eve onun Tess'e sabahki gezintileri hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordu. Bahçeden kaçması hakkında. Kardeşinin büyük, boş evine yaptığı yolculuk ve orada okuduğu mektup hakkında.

Val'in Bay Harte'ı kesmesini ya da hisseyi satmasını açıkça yasakladığı mektup.

Yine de Val'e lanet olsun. Bahçe ve Bay Harte'la nasıl başa çıkacağı konusunda içgüdülerini takip etmesine izin vermezse, onu çok garip bir duruma sokacaktı - büyük miktarda parayı yönetiyor ama üzerinde gerçek bir gücü yoktu. Harte's Folly'deki hissesini Bay Sherwood'a ve onun gizemli destekçisine satmasına izin verirse, parayla yatırım yapabilirdi. Kardeşi için kâr edebileceğini biliyordu. Son beş yıl içinde Eve kendi parasını bir nakliye şirketine yatırmış ve sermayesinde küçük ama düzenli bir artış görmüştü.

Ne yazık ki, Harte's Folly söz konusu olduğunda Val'in en çok endişelendiği şeyin para olduğundan hiç de emin değildi.

İçini çekti ve merdivenleri tırmandı. Oturma odası en üstteydi ve odayı geçerek çalışma masasına gitti. Üzerinde bronz büyüteci duruyordu. Dik bir sehpadan sallanan bir kola bağlıydı, böylece rahatça bakabiliyor ve iki elini de serbest bırakabiliyordu. Camın yanında birkaç temiz fildişi parçası ve boya kutusu duruyordu. Büyütecin altında şu anda üzerinde çalıştığı minyatür duruyordu: Herkül çalışması. Eğildi ve camın arkasından baktı. Herkül ayakta duruyordu, bir kalçası eğikti, aslan postunu ve sandaletlerini giymişti, bir parça kumaş kalçalarını mütevazı bir şekilde örtüyordu. Bu bir kahramanlık pozu olmalıydı, ama nedense zavallı Herkül neredeyse kadınsı görünüyordu. Dudakları fazla büzülmüş, yanakları fazla pembe, yüzü tamamen fazla yumuşaktı. Elbette erkekleri yumuşak ve nazik resmetmek bir tarzdı ve o da bu tarzda mükemmeldi ama bugün nedense birdenbire memnuniyetsizlik duydu.

Sürekli Bay Harte'ın yüzünü hatırlıyordu. Kaşları bir araya toplanmıştı.

Kaslı kolunu kaldırarak Bay Sherwood'un üzerine yürürken ağzı acımasız bir çizgi halindeydi, ıslak saçları yanaklarına ve alnına yapışmıştı. Nefret ediyordu

-Şiddetinden korkuyordu ama Bay Harte'ta *canlı* bir şeyler olduğunu da inkâr edemezdi. Canlı, hareketli ve hayattan daha büyük. Kalbinin daha hızlı atmasına neden olan, *onu da canlı* hissettiren heyecan verici bir şey.

Eve masasında oturmuş, gözlerini zavallı, tatlı Herkül'e dikmiş bakıyordu.

Bay Harte vahşi biriydi, bunu herkes görebilirdi. Mantık dinlemiyor, sağduyulu davranmıyor ya da onun kibar bilgi taleplerine kulak asmıyordu. Hatta Bay Sherwood'a onun gözleri önünde *saldırmıştı.* Val onun gibi bir adamla çalışmasını nasıl bekleyebilirdi?

Eğer kendine karşı tamamen dürüst olsaydı, Val'i hayal kırıklığına uğrattığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Yatırımıyla ilgileneceğine söz vermişti ama tiyatro bir daha açılmazsa ve hisselerini satmasına izin verilmezse, parasının geri dönüşünü göremeyecekti.

Binlerce kilo kaybederdi.

Eve kaşlarını çattı, boş fildişi parçalarından birini eline aldı ve parmağını pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Harte's Folly'ye halihazırda yatırılmış olan meblağ muhtemelen Val'in servetinin yanında bir damlaydı ama *söz vermişti.*

Kendinden vazgeçmeyi sevmezdi.

Bir de Val'in her zamanki küstahlığıyla dolu mektubu ve o korkunç adama ve bahçesine fon sağlamaya devam etmesini söyleyen, alışılmadık derecede nokta atışı bir dipnot vardı. Bay Harte'a özür dileyen ve bu sabah söylediği her şeyi geri alan bir mektup göndermesi gerekecekti. Bu düşünce bile iç karartıcıydı.

Ruth yemek tepsisini taşırken yavaşça yürüyerek odaya girdi. Hizmetçi tepsiyi Eve'in dirseğinin yanına bıraktı ve gülümseyerek geri çekildi. "İşte, hanımefendi! Tess çok güzel bir kızartma yaptı, yanında da haşlanmış taze fasulye var, ayrıca bu sabah taze pişmiş ekmek de var."

"Teşekkür ederim, Ruth," diye yanıtladı Eve ve hizmetçi reverans yaparak neredeyse sekerek odadan çıktı.

Ruth çok gençti, sadece on beş yaşındaydı ve taşradan yeni gelmişti. Onun için her şey yeniydi. Eve'in hem çekici hem de endişe verici bulduğu çekici bir naifliği vardı. Hizmetçi kız henüz dünyaya karşı temkinli olmayı öğrenmemişti. Hiç kimse ona zarar vermemişti.

Masanın üzerindeki kare şeklindeki küçük kafesinde oturan güvercin merakla öttü. Eve yakındaki bir tabaktan birkaç tahıl tanesi aldı ve onları

kafesin parmaklıkları arasından. Güvercin hemen öğle yemeğini gagalamaya başladı.

Eve çatalını ve bıçağını aldı, sonra durdu ve ringa balığına baktı. Oturma odası ne kadar da sessizdi! Sadece güvercinin yumuşak tırmalaması ve gümüş takımlarının şıngırtısı. Alt kattaki mutfaktan gelen sesleri bile duymuyordu.

Gözlerini kapatsa, kendini dünyada yapayalnız hayal edebilirdi.

Kendini silkeledi, ringa balığını kesti ve aniden ön kapıda, hayalindeki yalnızlığı yalanlayan korkunç bir vuruş başladı.

Eve bıçağını ve çatalını tekrar yere bıraktı, arkasına yaslandı, neredeyse bir sevinç hissi onu ele geçirdi.

Jean-Marie'nin hızlı ayak seslerini, kapının açılışını ve ardından öfkeyle yükselen erkek seslerini duyabiliyordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Gerçekten de çok inatçı bir adamdı, değil mi?

Merdivenlerin başına gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama hayır. Ayak sesleri merdiven boşluğunu dövüyordu. Jean-Marie'yi bir şekilde atlatmış olmalıydı.

Eve dikkatlice yüzünü toparladı ve çatalıyla bıçağını tekrar eline aldı. İştahı birden canlanmıştı.

Oturma odasının kapısı pat diye açıldığında, mükemmel balıktan bir ısırık almak üzereydi.

"Beni dinlemek zorundasın!" Bay Harte, Jean-Marie kolunu onun boynuna doladığı anda böğürdü.

Bay Harte tutuştan kurtuldu ve korumasıyla yüzleşmek için döndü, büyük yumrukları hazırdı.

"Bay Harte!" Eve sesini yükseltmekten hoşlanmıyordu ama Jean-Marie'nin incinmesine de seyirci kalamazdı. "Sizi dinlememi istiyorsanız, işe oturma odamda bir boks maçı düzenleyerek başlamamanızı öneririm."

Bay Harte'ın yüzü daha koyu bir renk aldı ama kolları iki yanına düştü.

Ancak Jean-Marie korumacı tavrından vazgeçmemişti. "Ona dışarı kadar eşlik edeyim mi?"

"Denediğinizi görmek isterim," diye homurdandı Bay Harte.

Eve gözlerini devirmekten büyük bir çabayla kaçındı. "Teşekkür ederim, hayır Jean-Marie. Otururşa Bay Harte ile konuşacağım."

Tiyatro müdürü hemen ağır bir şekilde koltuğa çöktü.

Eve boğazını temizledi. "Belki bir çay fincanı daha getirebilirsin Jean-Marie?"

Uşak kaşlarını çattı. "Sanırım burada kalsam iyi olacak."

Normalde izin verirdi elbette. Normalde Jean-Marie onun bir erkekle yalnız kalmasına asla izin vermezdi. Ama Bay Harte'ın önünde zayıf görünme düşüncesine katlanamıyordu. Bir bakıcıya ihtiyaç duymak -gerçek şu ki bazen Jean-Marie'ye ihtiyaç *duysa bile.*

En azından tiyatro müdürünün huzurunda güçlü görünmek istiyordu.

Eve çenesini kaldırdı. "Şüphesiz, ama sanırım Bay Harte ile kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bay Harte, Jean-Marie'nin daha fazla onaylamadığını ifade etmesine fırsat vermeden, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Başıyla onayladı. "Öğle yemeğine katıldınız mı?"

"Hayır, hanımefendi."

Eve, Jean-Marie'ye, "O zaman lütfen Ruth'a bir tepsi daha getirmesini söyleyin," dedi.

Uşak diğer adama karanlık bir bakış fırlattı ama yorum yapmadan odadan çıktı.

Eve ellerini kucağında kavuşturarak, "Şimdi," dedi. "Bana söylemek istediğiniz şey neydi Bay Harte?"

Onun hemen tekrar savunmaya başlamasını bekliyordu. Bunun yerine bir bileğini diğer bacağının dizine dayadı ve güneşte tembellik eden bir aslan kadar rahat bir şekilde mavi-gri koltuğunda arkasına yaslandı. "Bahçemi çok çabuk terk ettiniz."

Dudaklarını büzdü. "Şiddetten hoşlanmıyorum ve açıkçası, Mr. Scaramella -ve senin soğukkanlılığın- kalmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim."

"Başka bir kastrato kiralayabilirim." Bu sabah onu gördüğünden beri bir ceket ve yelek giymişti, ikisi de kızılın koyu bir tonuydu, ama alaca saçları omuzlarına dökülmemişti, bu da ona uygar olmayan bir görünüm veriyordu. Vahşi. Sanki her şeyi yapabilirmiş gibi... onun oturma odasındaki her şeyi. "Soğukkanlılığımı kaybetmeme gelince" -üst dudağını kıvırdı- "Sherwood'un bunu hak ettiğini kabul etmelisin."

Eve böyle bir şeyi kabul etmek zorunda olmadığını söylemekten kaçındı. Bunun yerine ona merakla baktı. "Böyle durumlarda hep böyle fiziksel tepkiler mi verirsiniz?"

"Tiyatrodayım," dedi, sanki bu kaba davranışlarını açıklıyormuş gibi. "Belki de senin alışık olduğundan biraz daha sertiz. Biraz da dünyevi."

Bu sabah yatağındaki kadın konusuna nazikçe değinme şekli bu muydu?

"Anlıyorum." Eve dudaklarını büzerek ellerinin tersini inceledi. "Başka bir kastrato bulabilirsin ama bu kadar kısa sürede Giovanni Scaramella gibi bir sese sahip birini bulabilir misin? Bay Scaramella'nın ünü hevesli kalabalıkları kendine çekiyor. Bay Sherwood'un onu neden istediğini anlayabiliyorum. Londra'da bu kadar iyi tanınan başka kim var?"

"Belki de hiç kimse," diye kabul etti Bay Harte. "Ama Kıta'dan bir kastrato getirtebilirim."

Yukarı baktı. "Peki ya yapsanız bile? Bir ay içinde açılışa hazır olabilir misiniz?"

Adam kadına baktı, kadın da adamın yeşil bakışlarına karşılık verdi. İkisi de bir aydan kısa bir süre içinde açılmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

"Bak." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, büyük ellerini birbirine kenetledi. "Operada bir gece geçirdin; işin içinde ne olduğunu biliyorsun. Müzisyenlerim ve dansçılarım var. Vogel'in operası var, yeni bir opera ve bence en iyilerinden biri. Bu sabah tanıştığınız La Veneziana-Violetta var. Londra'daki en ünlü soprano. Tek ihtiyacım olan baş kastrato."

Başını salladı. "Bir kastratoya ihtiyacınız var ve o olmadan hiçbir şeyiniz yok. Katılımcıları bahçenize çekecek olan şey şarkıcıların şöhreti ve castrato da bu işin anahtarı. En büyüleyici sese sahip olan, insanların duymak ve görmek isteyeceği kişi odur."

Ağzı gerildi. "Kıtaya ve burada tanıdığım insanlara mektuplar gönderdim bile. Bir hafta içinde yeni bir kastrato bulacağım."

"Bu da size prova yapmak için iki haftadan biraz fazla zaman kazandıracak."

Çenesini düzeltti. "Yapılabilir. Bunu gerçekleştireceğim. Tek ihtiyacım olan kardeşinin parası."

Sonra gülümsedi ve başını hafifçe salladı. "Size defalarca hayır dedim ama yine de devam ettiniz. Söyleyin bana Bay Harte, hiç pes ettiniz mi?"

"Asla." Ağzı sertleşirken yeşil gözleri kısıldı. Bay Sherwood'a vurduğu zamanki haline çok benziyordu: vahşi, tavizsiz, hesaba katılması gereken bir güç.

Bu adamdan korkması gerekirdi. Belki de korkuyordu. Belki de kalbinin çarpması, nefesinin hızlanması korkuydu.

Ama eğer öyleyse, bunu göz ardı etmeyi seçti. "Pekâlâ."

Ruth başka bir tepsiyle içeri girdiğinde, yüzüne yayılan geniş, orantısız bir sırıtışla arkasına yaslandı.

Eve, Bay Harte'ın oturduğu kanepenin önündeki alçak masayı gösterdi ve Ruth tepsiyi oraya yerleştirmek için acele etti. Doğruldu ve tiyatro müdürüne baktı. Eve'in pek sık ziyaretçisi olmazdı.

"Teşekkür ederim, Ruth."

Hizmetçi ayağa kalktı, ona suçlu bir bakış fırlattı ve odadan çıktı.

"Çok lezzetli görünüyor." Bay Harte tepsideki ekmek somununa uzandı. Tess balık pazarından birkaç ringa balığı almış olmalıydı, çünkü Eve'inkinin aynısı bir öğle yemeği daha göndermişti.

Ekmeği bölen adamın parmaklarına baktı. "Ancak kardeşimin fonlarına bir kez daha erişmenize izin vermek için bir şartım var." Kadın bir süre düşündükten sonra başını salladı ve ekledi: "Aslında *iki şartım var.*"

Dondu kaldı, o uzun, güçlü parmaklar hâlâ yırtık ekmeği tutuyordu. "Peki bunlar ne?"

Sessizce nefes aldı, sinirlerinin kıvılcımlandığını hissetti.

Heyecan hissetti. *Canlı* hissetmek.

"Harte's Folly tekrar açılana kadar muhasebe işlerini ben üstleneceğim."

Kaşları birbirine çarptı. "Şimdi bekle bir-"

"Ve," dedi sert bir sesle, "benim için oturmanı istiyorum - resmim için bir model olarak."

Asa Makepeace bir an için çılgına dönmüş kadına baktı.

Sonra başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi. Ya bu olacaktı ya da ağlayacaktı. Onu sıcak, çıplak Violetta'nın yanında rüyasız bir uykudan uyandırdığı andan itibaren günü kötüden daha kötüye gitmişti. Bayan Eve Dinwoody, klasik efsanelerdeki bahtsız kahramanların etrafında her zaman pusuda bekleyen felaket habercilerinden biri gibiydi. Bir harpy ya da onun gibi bir şey. Burnu bile biraz gagaya benziyordu. Bayan Dinwoody'yle tanıştığından beri başı fena halde ağrıyor, kastrato'sunu kaybediyor ve

Kanlı Sherwood - ki *kazanmıştı,* çok teşekkür ederim - ve *şimdi, şimdi* sadece ona kredi mektuplarını geri vermenin bedeli olarak işine girmesini değil, aynı zamanda sanki bahçesinden uzakta aylaklık etmeye vakti varmış gibi onun için *modellik yapmasını istiyordu.*

Ama önemli olan tek şey bahçeydi, değil mi? Eğer bu bahçeleri için para anlamına gelecekse Bond Sokağı'nın ortasında doğduğu günkü gibi çıplak dans edebilirdi. Onun oturma odasında çıplak olmak, buna kıyasla ödenecek önemsiz bir bedeldi ve utangaç biri de değildi.

Asa derin bir nefes alarak başını kaldırdı ve harpisinin onun kahkahalarından hoşlanmadığını gördü.

"Kitaplarına yardım etmem fikrini neden bu kadar komik bulduğunu anlayamıyorum," dedi sert bir sesle. "Ya da, bu konuda, resmini yapmama izin vermeni." Adamın söyleyebildiği kadarıyla tek yumuşak yeri olan ağzı biraz titredi.

Onun duygularını incitmek istememişti.

"Merak etme hayatım," dedi dişleriyle ekmekten bir ısırık koparark. "Kitaplarımı gördüğünde yakında öğreneceksin. Diğerine gelince" -ekmeği bıraktı ve ceketini silkti- "şimdi başlamak ister misin?"

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve yeleğinin düğmelerini açmaya başlarken ağzı iğrenç bir şekilde dolu olduğu halde sırıtmaktan kendini alamadı. Kadın çiğneyebileceğinden fazlasını mı ısırmıştı?

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi yüksek ve biraz panikliydi. Gömleğini pantolonundan çekerken sahte bir masumiyetle gözlerini açtı. "Derhal kes şunu."

"Neden?" diye sordu merakla, parmakları hâlâ kaldırdığı gömleğinin üzerindeydi. Bakışları, çirkin bir sokak kedisinin korkuttuğu küçük tatlı bir kanaryanınki gibi onun açık göbeğine kaydı ve sonra tekrar uzaklaştı. "Senin için *modellik yapmamı* istediğini söylemiştin."

"Giysisiz demek istemedim!" dedi, *giysisiz* kulağa çok
Boka bulanmış.

Kaşlarını çattı. "O zaman ne demek istedin?"

Nefes aldı, sırtını daha da dikleştirdi - ki bir dakika önce sormuş olsaydı, bunun yapılamayacağına ihtimal verirdi. "*Yani* seni olduğun gibi resmetmek istiyorum. Tamamen örtülü olarak. Ve bugün değil, yarın başlamak istiyorum."

Ona baktı ve sonra kendine baktı. Yeleği buruş buruştu ve gömleğinde hâlâ bu sabahtan kalma su lekeleri vardı. Belki de çobanların ya da tarla işçilerinin o korkunç portrelerinden birini çiziyordu. Belki de onu böyle görüyordu: çıplak resmedilemeyecek kadar kaba, iri yarı ve kaba saba bir işçi sınıfı hödüğü olarak.

Canı cehenneme. En azından modellendiğinde üşümeyecekti.

"Tamam." Gömleğini aşağı sıyırdı ve ekmeğini tekrar almak için öne doğru oturdu.

Onun rahatladığını hissedebiliyordu ve örtündüğü için bariz bir şekilde rahatlamış olmasından dolayı kendi kendine homurdandı.

Boğazını temizledi. "Diğerine gelince," diye başladı adamın tanımaya başladığı o sert ses tonuyla. "Eğer muhasebe defterlerinizi benden saklamayı düşünüyorsanız-"

"Oh, hayır." Elindeki ekmek parçasıyla onun endişesini bir kenara bıraktı. "İstersen yarın ilk iş onları görebilirsin. Saat dokuzda mı?" diye sordu masumca.

Çoğu aristokrat öğleden önce yataktan çıkmazdı.

Yine de onun çoğu aristokrat gibi olmadığını bilmeliydi - ne de olsa saat onu biraz geçe kapısına gelmişti.

Başını öne eğdi. "Pekâlâ. Tekrar odanıza geleyim mi?" "Tiyatroya gelsen daha iyi olur," diye cevap verdi. "Arka tarafta bir ofisim var. Küçük ve sıkışık bir yer ama size bir sandalye bulabiliriz. Ve bir kutu ya da başka bir şey."

Ringadan bir ısırık alırken kendi kendine sırıttı - çok lezzetli pişmişti. Onun "ofisini" görür görmez yine kaçmaya başlayacaktı. Onun kadar dik duran hiçbir kadın tiyatronun gürültülü kaosundan hoşlanmazdı.

"İdare edeceğime eminim Bay Harte," diye mırıldandı. "Modellemeye başlayabilmemiz için eskiz defterimi de getireceğim."

Bir an için onun sesindeki dinginlik karşısında gözlerini kıstı. Hiçbir şey onu uzun süre sarsamaz mıydı? Bahçeden kaçtığında bile bunu sessizce ve telaşlanmadan yapmıştı. Sherwood'u yere sermek için arkasını döndüğünde onun orada olmadığını fark edene kadar gittiğini bilmiyordu. Neredeyse erkeksi bir açık sözlülüğü vardı. Aristokrat tavırlarının zarif örtüsüyle neredeyse gizlenmiş sert, duygusuz bir merkez. İkisinin yan yana gelmesi - demir çekirdeği ve

narin dış görünüşü tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Ve zorlu bir rakipti.

Bu düşünce üzerine, onun doğal yaşam alanını merak ederek odaya göz gezdirdi. "Demek burada yaşıyorsun, ha?"

Köşedeki kitaplıkta sıra sıra kitaplar düzgün bir şekilde dizilmişti. Pencereler ince perdelerle kaplıydı, içeri ışık alıyordu ama odayı dış dünyadan koruyordu. Üzerinde uzandığı kanepe, tepsisinin bulunduğu alçak bir masanın önüne kare şeklinde yerleştirilmişti ve karşı tarafta pembemsi kırmızı renkte iki sandalye vardı. Bayan Dinwoody uzun bir masanın arkasında oturuyordu ve o da masanın yüzeyini daha yakından incelemek için ayağa kalktı.

Kadın onun hareketiyle kasıldı ve adam bakmak için eğilirken bir sırıtışı bastırdı. Bir kolunda güzel, cilalı pirinç bir büyüteç vardı ve bir dizi çömlek ve boya fırçası dizilmişti. Boyaların topraksı kokusunu alabiliyordu ama başka bir koku daha vardı; ruhani, çiçekli bir koku. Belki de sürdüğü parfümdü? Eğer öyleyse, ona yakışıyordu.

Adam boya fırçalarından birini almak için uzandı ve kadının çenesi hafifçe sarsıldı. "Ona dokunma, lütfen."

Sırf onu kızdırmak için parmağıyla fırçayı dürtmeyi düşündü ama yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Onun yerine dirseğinin sağında duran alçak, küçük bir kafese baktı.

Boncuk gibi siyah bir göz geriye baktı ve kafesin içindeki beyaz güvercin ötmeden önce başını eğdi.

"Adı ne?" diye sordu.

Bayan Dinwoody kafesteki kuşa eleştirel bir gözle bakarak, "Sanırım bu bir dişi," diye cevap verdi. "Ama tam olarak emin değilim. Ve bir adı da yok."

Doğrulurken kaşlarını kaldırdı. "Onu yeni mi aldın?"

"Ağabeyim onu bana birkaç ay önce verdi," diye cevap verdi, balık tabağının yanında kaşığını ve ekmek bıçağını yeniden düzenlerken. "İngiltere'den ayrılmak zorunda kalmadan önce tabii ki."

"Zorla mı?" İşte bu ilginçti. Montgomery Dükü Temmuz ayında Londra'yı aniden terk etmiş, Asa'ya ya da bildiği kadarıyla başka hiç kimseye tek kelime uyarıda bulunmamıştı. O zaman Asa çok sinirlenmişti - ta ki kredi limitinin hâlâ geçerli olduğunu fark edene kadar. Sonra da bunu aristokrasinin kaprislerine bağlamıştı. Beklentiyle Bayan Dinwoody'ye baktı. O da hiç istifini bozmadan ona bakınca, "Ne demek istiyorsun, *zorla mı?*" diye sordu.

"Gerçekten endişelenmenizi gerektirecek bir şey değil Bay Harte," diye mırıldandı. "Biraz daha balık ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi biraz sertçe. Kendisini neyin ilgilendirip ilgilendirmediğine kendisi karar verecekti, çok teşekkür ederim. "Alacaklılar mı?"

Buna eğlenmiş gibi baktı. "Kardeşimin alacaklılarla sorunları olsaydı, bahçenizin yeniden inşasını finanse edeceğini gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Olabilir. Kardeşin yarı deli, alınma ama."

"Alınmadım," diye cevap verdi. "Val biraz... eksantrik olabilir ama para ve iş söz konusu olduğunda her zaman oldukça aklı başında biri olmuştur. Bahçelerinize yatırım yaptığından hiç şüphem yok çünkü kâr etmek istiyordu. Yine de..." Kaşları birbirine yaklaştı. "Val'i tanıdığım kadarıyla, başka nedenleri de varsa hiç şaşırmam."

Bu endişe verici bir düşünceydi. "Ne gibi?"

"Kim bilir? Belki de sponsor olmak istediği bir opera sanatçısı bulmuştur? Ya da sahnelenmesini istediği bir oyun." Omuz silkti. "Gerçekten, Val için her şey olabilir."

Bir kalçasını masanın bir köşesine dayadı, sivri bir bakışı görmezden geldi. "Onunla geçinemiyorsun o zaman?"

"Kelimeleri ağzıma tıkmadığın için teşekkür ederim." Başını kaldırıp baktı. "Val'i bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum."

Kadının sertliği karşısında başını eğdi. Birden her şeyi yanlış anlamış olabileceğini fark etti. Belki de kadının özü o kadar da kansız değildi. Belki de o soğuk dış görünüşün, o kibar, aristokrat yüzün altında, duygularını tüm dünyadan saklayan tutkulu bir kadın kaynıyordu.

Ve onun dış görünüşünü sıyırıp atsa, donmuş, rafine duvarlarını yırtıp geçse ve parmaklarını merkezindeki erimiş sıcaklığa soksa ne olacağını merak etti.

Üçüncü Bölüm

Bu kral, hareminde yüzlerce cariyeyle birlikte büyük bir sarayda yaşıyordu. Zalim ve şehvet düşkünü bir adamdı ve her yıl düzinelerce cariyesi çocuk doğurmak üzere yatağa getirilirdi.

Fakat

Kralın çocuklarından biri ne zaman on yedi yaşına gelse, babalarıyla birlikte bir kutlama yemeği yemeye çağrılırdı.

Ondan sonra da kendilerinden bir daha haber alınamadı....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Ertesi sabah Eve saat tam dokuzda Harte's Folly'ye vardı. O, Jean-Marie ve yanında getirdiği uşaklar, kendisine şapka çıkaran bahçıvanların yanından geçtiler. İşçiler tiyatronun çatısındaydı, bu yüzden kiremit sevkiyatının bir kısmını kullanabilmiş olmalıydılar. Tiyatronun içinde, daha yeni gelmiş gibi görünen bir grup kadının yanından geçti; hâlâ şapkalarını ve şallarını çıkarıyorlardı. O yaklaşırken konuşmayı kesip gözlerini diktiler. Eve onlara iyi günler diledi ve ağzının kenarında bir güzellik lekesi olan en genç kızdan utangaç bir gülümseme aldı. Ancak yanlarından geçtikten sonra, aceleyle bastırılmış bir kıkırdama duydu ve yanaklarına tırmanan aşağılanmış kızarıklığa engel olamadı.

Burada tamamen kendi ortamının dışındaydı ve görünüşe göre bu belli oluyordu.

Sahneye yaklaştığında, müzisyenler toplanırken Bay Vogel'in kollarını salladığını görebiliyordu.

Kadın yaklaşırken aniden döndü ve ona baktı. "Ne?"

Eve boğazını temizledi. "Günaydın. Ben Bayan Eve Dinwoody."

Adam başını eğdi, gözleri kısıldı. "Evet?"

"Bay Harte'ı görmeye geldim." Bekledi ve adam cevap vermeyince biraz daha yumuşak bir sesle, "Ofisinin nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Aniden başını salladı. "Size göstereceğim." Müzisyenlerine dönerek bağırdı: "Beş dakika içinde başlayacağız. Hazır olun."

Ve bu uğursuz nota üzerine başını salladı ve onu sahnenin arkasına götürdü.

"Dükün kız kardeşisiniz, değil mi?" diye sordu sahnenin arkasındaki koridorlara girdiklerinde. "Harte, onun itibarını devam ettireceğinizi söylüyor."

Herkes Bay Harte'ın işini biliyor muydu?

Bay Vogel onun irkilmiş yüz ifadesini fark etmiş olmalıydı ki birden sırıttı ve onun tahmin ettiğinden on yaş daha genç göründü; kırk yaşından çok otuz yaşındaydı. "Tiyatrocular, değil mi? Ve dedikodu."

"Ah." Bir kapının yanında durduklarında boğazını temizledi. "Pek çok şey Bay Harte'ın kitaplarına bağlı."

"*Tanrı* hepimizi korusun o zaman," diye mırıldandı besteci ve hiç konuşmadan ona kapıyı açtı. "İyi şanslar, sanırım buna ihtiyacınız olacak."

Bununla birlikte döndü ve adımlarını geri takip etti.

Eve gözlerini kırpıştırdı ve küçük odanın içine adım attı.

Bay Harte büyük bir masanın önündeki sandalyeye uzanmış, ayaklarını çaprazlamış ve masanın kenarına dayamıştı.

Parmaklarının arasında hançer şeklinde pirinç bir mektup açacağı döndürüyordu ama kadının girişiyle başını kaldırıp baktı. "Günaydın."

Bir eliyle açık, sığ bir kutuyu ona doğru itti. Kutu masanın üzerinde kayarak ilerlerken kâğıt parçaları döküldü.

Kutu ona en yakın masanın kenarında durdu. Eve bir kutuya bir de Bay Harte'a baktı. Yüzünde şüpheli bir şekilde neşeli bir sırıtış vardı. "Nedir bu?"

"Hesaplarım."

Kendini neredeyse her şeye hazırlamıştı. Dün öğleden sonra Bay Harte'ın ofisinden söz ederken duyduğu sevinci fark etmeyecek kadar kuş beyinli değildi. Belli ki alıştığı kadar düzenli olmayacaktı.

Yine de. *Bunu* pek beklemiyordu.

"Ne demek bunlar senin hesapların?" Adamın kendisine doğru ittiği kutuya baktı. İçinde bir yığın makbuz, karalanmış notlar ve küçük bir bozuk para torbasına benzeyen bir şey vardı. Çantayı çıkarıp açtı ve içindekileri avucuna boşalttı. Hayır, onun hatası. İçinde ceviz vardı.

Dehşete düşmüş bir halde bu karmaşanın kaynağına baktı.

"Bunların nereye gittiğini merak ediyordum." Bay Harte onun yaşadığı dehşetten keyif alıyor gibiydi. Dün giydiği takım elbisenin aynısını giymişti ve yeni tıraş olmuş çenesi ve hâlâ nemli saçları olmasaydı, kadın onun elbiselerin içinde uyuduğunu düşünebilirdi. Pirinç mektup açacağını bir kenara fırlattı, ayağa kalktı ve masanın üzerine eğilerek uzun koluyla uzanıp avucundan iki ceviz kopardı. Cevizleri yumruk yaptı.

Eve belirgin bir *çatırtı* duydu.

Bay Harte elini açtı ve ona doğru uzattı. "Ceviz mi? Daha geçen hafta taze aldım."

"Teşekkür ederim, hayır," diye sertçe cevap verdi kalan fındıkları küçük çantaya geri koyarken. "Bir yerlerde hesaplarınızla ilgili daha fazla kayıt *olmalı.*"

Elindeki kabuklu yemişlerden birini koparıp havaya fırlatarak ağzına atmadan önce yerine oturdu. "Korkarım hayır, aşkım. Hepsi bu kadar."

Ve ağzı açık çiğnerken gamzeleriyle birlikte ona o lanet gülümsemesini takındı.

Eve öfkeyle bakışlarını ondan kaçırdı. Onun gülümsemesi ve çapkın tavırları karşısında yumuşamak gibi bir hata yapmayacaktı. Bunun için fazla zekiydi.

Onun yerine Bay Harte'ın sözde ofisini inceledi. Berbat, küçük bir odaydı. İnsan, tamamen yeni bir bina inşa ettirme zahmetine giriyorsa, kendi iş alanı için de bir şeyler hazırlaması gerektiğini düşünüyordu. Görünüşe göre yapmamış. Yolda geçtiği oyuncuların soyunma odaları onun ofisinden en az iki kat daha büyüktü.

Bir duvarda küçük bir şömine, diğer duvarda ise eğri büğrü tutturulmuş kocaman bir Londra haritası vardı. Odanın ortasında, zeminin çoğunu kaplayan bir masa vardı. Kağıt yığınları masanın etrafında yere yığılmıştı ve yürümeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu. Köşede içi doldurulmuş bir porsuk vardı. Eve derin bir nefes almadan önce ona baktı. Neyse ki önceden plan yapmıştı.

Kapı pervazına yaslanmış olan Jean-Marie'ye döndü. "Uşakları getirsen iyi olur."

Jean-Marie çıkmadan önce beyaz dişli bir sırıtış fırlattı.

Kadın tekrar Bay Harte'a baktığında, adam çiğnemeyi yarıda bırakmış, gözleri kısılmıştı. "Ne uşağı?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Uşakları sadece bugün için kardeşimin evinden ödünç aldım."

Ve içeri George ve Sam girdi.

Eve yerdeki kâğıtları işaret etti. "Bunları kaldırın lütfen." Bay Harte'ın gözleri öfkeyle büyüdü. "Şimdi bir dakika bekle-"

Ama uşaklar çoktan onun yanından geçip kâğıt yığınlarını toplamaya başlamışlardı.

"Hey!" Bay Harte ona döndü. "Benim lanet kağıtlarımı alamazsın!" "Sadece onları yeniden düzenliyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Ama onları yeniden düzenlemenize gerek yok!"

George ve Sam yüklerini alıp giderken, "Masamı buraya sığdıracaksam var," diye sakin bir şekilde işaret etti.

Bob ve Bill onun küçük kiraz ağacından masasıyla geldiler.

Bob, "Burası mı, hanımefendi?" diye sordu ve artık boş olan Mr. Harte'ın masası.

"Hm, evet, sanırım öyle," dedi Eve, başını düşünceli bir şekilde eğerek. "Belki masayı biraz yana itersen, benim masamı tam karşısına koyabilirsin, böylece ikimize de yer kalır."

Dediğini yaptılar ve bir dakika içinde Eve uşakları kovdu ve ayrılmadan önce taşıdıkları düz arkalıklı sandalyeye yerleşti. Masasının yanında bir sepet duruyordu ve yazı kutusu da onun üzerindeydi. Şimdi çantasını açtı ve bir mürekkep şişesi, bir tüy kalem, kum ve yeni ciltlenmiş bir hesap defteri çıkarıp hepsini masasının üzerine düzgünce yerleştirdi.

"İşte. Hesaplarınızı incelerken oldukça rahat edeceğimi düşünüyorum." Dağınık kâğıtlarla dolu kutuya baktı, neşesi biraz kaçmıştı. "Olduğu gibi."

"Peki ya şu sandalye?" Bay Harte, uşakların porsuğun yanındaki köşeye sıkıştırdıkları aşırı doldurulmuş sandalyeyi göstererek sordu.

Jean-Marie içeri girip söz konusu sandalyeye oturduğunda, "Bu Jean-Marie için tabii ki," diye cevap verdi.

"Doğal olarak." Bay Harte, biraz öne eğilip başını Jean-Marie'ye doğru sallamadan önce korumasıyla düşmanca bir bakış alışverişinde bulundu. "Sizi her yerde takip ediyor mu?"

"Her yerde," diye onayladı. "Ve işitme duyusu hiç zayıflamadı, değil mi Jean-Marie?"

"Hayır," diye cevap verdi koruması. "Çok iyi duyabiliyorum."

Bay Harte kaşlarını çattı ve parmaklarını masaya vurarak bir dakika oturduktan sonra şöyle dedi: "Burada çalışmanıza gerek yok. O kağıt kutusunu kasabadaki evinize götürüp rahatça inceleyebilirsiniz."

Bir elinde karalanmış bir kâğıt parçasıyla ona baktı. "Bir pazarlık yaptık Bay Harte. Sözünüzden dönmek isterseniz, ofisinizi kullanamayacağımı düşünüyorsanız elbette akreditiflerinizi geri çekebilirim."

Bay Harte ellerini isteksizce teslimiyetle kaldırmadan önce nefesinin altından oldukça kötü bir şeyler mırıldandı. "İstediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi sert bir sesle, elindeki kâğıt parçasına gözlerini kısarak bakarak. "Burada ne yazıyor? Tek anlayabildiğim 'bezelye'."

Masanın öbür ucuna uzanıp kâğıdı ondan aldı, parmakları onunkilere değdi. Kadın içgüdüsel olarak geri çekildi, eli yumruk haline geldi ama adam fark etmemiş gibi görünerek kâğıdı yana çevirdi.

Bay Harte bir an kaşlarını çattı ve sonra şöyle dedi: "'*Ağaçlar',* 'bezelyeler' değil. Bu, bahçe tasarımcımız Vikont Kilbourne, 'Pollo-Apollo Greaves'in bahçelere diktirdiği üç ağacın faturası."

"Ah?" Eve mürekkep şişesinin kapağını açıp tüy kalemini ıslattı ve boş hesap defterinin ilk sayfasına döndü. "Peki bu üç ağaç için ne kadar ödediniz?"

Bir miktar belirledi.

Yavaşça başını kaldırdı, tüy kalemi hâlâ sayfanın üzerinde duruyordu. *"Pardon?"* Kesinlikle doğru duymamıştı.

Aynı saçma sayıyı tekrarladı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Ağaçlar inci ve altından mı yapılmıştı?" "Hayır, ama oldukça büyüktüler." Bay Harte çenesini uzattı. "Kilbourne ağaçları Oxford'dan getirtti ve başarılı bir şekilde nakletti. Daha genç fidanlar kullanmış olsaydık, ağaçların olgunlaşması için yıllarca beklememiz gerekecekti."

Eve isteksizce başını salladı. Daha olgun bir ağaca duyulan ihtiyacı anlayabiliyordu ama yine de fiyatın skandal olduğunu düşünüyordu. Hesap defterine düzgün bir not düştü, sonra kutudan başka bir kâğıt aldı. "Peki ya bu?"

Bay Harte kaygılı görünüyordu. "Bugün tüm makbuzları incelemeyi düşünüyor musunuz?"

Kaşlarını kaldırdı. "Doğal olarak."

"Ah." Bay Harte masasından kalkarak ayağa kalktı. "Pekala,

Maalesef bu sabah MacLeish ile bir toplantım var. Çatı, biliyorsunuz."

"Ama-" diye başladı kadın, adam ofisin kapısına doğru yürürken. "Üzgünüm, aşkım. Duramam. Zaten geç kaldım." Ve adam gitmişti.

Eve gözlerini kapalı ofis kapısına dikti, sonra Jean-Marie'ye döndü. "Çatı hakkında bir toplantı yapmak için çok erken değil mi?"

"*Evet,* gerçekten de öyle," dedi Jean-Marie hemen. "Bay 'Arte bu işte size yardımcı olmak istemiyor sanırım."

"Sanırım başka bir şey beklememeliydim," diye mırıldandı, kâğıt parçalarına bakarken. İç çekti ve onları sıralamaya başladı.

On dakika geçmemişti ki, konuşması yarıda kesildi. Kapı açıldı ve güzellik işareti olan kadın kafasını içeri uzattı. Şimdi bir dansçı kostümü giymişti.

Eve'i gördüğünde "Oh," dedi.

Eve kâğıdını zımparaladı, rakamlar üzerinde biraz kaşlarını çattı. Bu hızla giderse her şeyi yazması en az bir hafta sürecekti. "Evet?"

"Erm..." Kız kıpırdandı ve küçük odaya belli belirsiz baktı. "Bay Harte'ın burada olduğunu sanıyordum?"

"Şu anda değil," dedi Eve ve sertçe ekledi, "Önemli bir randevu için aceleyle çıktı."

Kız tekrar "Ah," dedi ve tırnağını çiğnemeye başladı. Gitmek için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Eve ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Size yardımcı olabilir *miyim*?"

Kızın gözleri büyüdü. "*Yapabilir* misin?"

Eve oldukça iyimser bir şekilde, "Elbette," diye yanıtladı. "Adın ne senin?" "Polly," dedi kız hemen, sonra da bir anda, "Polly Potts. Tiyatroda dansçıyım ama küçük Bets yüzünden yarın nasıl gelebileceğimi bilmiyorum. Ağlıyor, ağlıyor ve ona günde iki peniye bakması gereken Brown Anne artık onu almayacağını söylüyor ve ben de küçük Bets'e onun için bıraktığım yulaf lapasını vermediğini düşünmeye başlamıştım, yani iyi oldu, ama başka kimse yok."

Polly derin bir nefes almak için durdu ve Eve de bundan yararlanarak araya girdi. "Küçük Bets senin çocuğun mu?"

Polly ona sanki biraz ağırdan alıyormuş gibi baktı. "Evet, ben de sana tam bunu söylüyordum."

"Anlıyorum." Eve kaşlarını çattı. Gerçekten de bu Bay Harte için bir sorundu, ama oldukça basit bir cevabı var gibi görünüyordu. "Neden başka bir bakıcı bulana kadar Little Bets'i tiyatroya getirmiyorsunuz?"

Polly'nin gözleri büyüdü.

"Yapabilir miyim?" "Neden

olmasın anlamıyorum."

Kızın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Cor! Bir dükün kız kardeşi olsanız bile hiç de kötü biri değilsiniz."

Ve bu heyecan verici onay ifadesiyle Polly odadan dışarı çıktı.

Eve gözlerini kırpıştırdı ve sonra Jean-Marie'ye baktı. "Sence doğru şeyi mi yaptım?"

"Yakında göreceğiz, değil *mi*?" Uşağı omuz silkti. "Ayrıca, küçük *bebeği* için güvenli bir yer bulması gerekiyordu. Yaptığın iyi bir şey."

Eve kararsızca başını salladı, önündeki makbuz yığınına döndü ve sonra hatırlayarak canlandı. "İyi ki çay getirmişim."

Masanın yanındaki erzak sepetine eğildi ve çaydanlığıyla bir kutu çay çıkardı. Şömineye bir göz attı. "Oh, ama burada çaydanlık yok."

Jean-Marie ayağa kalkarak, "Bir tane bulacağım," dedi. "Sizi kısa bir süreliğine yalnız bırakmamın sakıncası yoksa, *mon amie*?"

"Hayır, hayır, git bak," diye mırıldandı Eve, bir kez daha anlaşılmaz kâğıt yığınına eğilerek.

Jean-Marie'nin gittiğini duydu ve ardından kaleminin çizikleri dışında her şey birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Eve kendini işine kaptırmış, kâğıt parçalarının üzerindeki farklı el yazılarını deşifre ediyor ve bunları hesap defterinde düzgün sütunlara dönüştürüyordu.

Ofiste yalnız olmadığını fark etmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Soluk soluğa bir nefesin ve bir kokunun farkına vardı -gün ışığında bile her zaman kâbusları geri getiren bir koku- ve başını kaldırdı, tüm vücudu donmuştu. Kapının girişinde, çenesi açılmış, keskin dişlerini göstermiş büyük bir köpek duruyordu.

Eve çığlık attı.

MacLeish ve Vogel'i sakinleştirmekle geçen yarım saatten sonra -mimar ve müzik ustası tiyatro kutuları konusunda tartışıyorlardı- Asa ofisine geri döndü. Bunun nedeni çoğunlukla gecikmiş suçluluk duygusuydu. Bayan Dinwoody'nin işinin enkazını kaldırmasına yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama rakamlar ve muhasebe düşüncesi bile onu kaşındırıyordu, bu yüzden bir kadın çığlığı duyduğunda çok da hızlı hareket etmiyordu.

Bir şekilde kim olduğunu hemen anladı.

Tiyatronun sahne arkasındaki dar koridorlarda koşmaya başladı. Nefes nefese ofise vardı ve kapıyı açtı.

Zayıf ve aç görünen bir çoban köpeği onun ani girişi karşısında sinmişti ama Asa'nın dikkatini çeken şey bu değildi.

Bayan Dinwoody hâlâ masada oturuyordu, gözleri kocaman açılmış ve dehşet içinde köpeğe sabitlenmişti. İzlerken onun nefes aldığını ve tekrar yüksek, tiz ve akılsızca çığlık attığını gördü.

Onun varlığını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ona doğru ilerledi, çığlığı sona erdiğinde içgüdüsel olarak bir elini uzattı. O zaman ona baktı, mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve bu görüntü onun içinde bir şeyleri isyan ettirdi. Bayan Dinwoody ilkel, titiz ve sinir bozucu olan her şeye sahipti ama her şeyden önce *cesurdu*. Bu kadar kaybolmuş ve yalnız görünmemeliydi.

"Bayan Dinwoody," dedi Asa. "*Eve.*"

Ama ona dokunamadan kenara itildi.

Karamur Asa'nın yanından hızla geçti ve kollarını hanımına doladı. "Şşş, *küçük hanım*. Jean-Marie şu anda burada ve sana hiçbir şey zarar vermeyecek, buna ruhum üzerine söz veriyorum."

Asa, uşağın omzunun üzerinden Bayan Dinwoody'nin göz kırpıp nefes aldığını gördü. Yüzü bir anda buruştu ve Jean-Marie'nin omzuna gömülerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sanki çok mahrem bir şey izliyormuş gibi hissetti, sanki kadın onun önünde tüm kıyafetlerini çıkarmış ve orada çıplak ve açıkta duruyormuş gibi.

Uşak etrafına bakındı, önce Asa'ya, sonra da yere çökmüş, mızmızlanan köpeğe dikkatle baktı. Mesaj açıktı.

Asa hayvana doğru bir adım attı. "Kışt! Sen git."

Köpek sıçradı ve odadan dışarı fırladı. Büyük olabilirdi ama cılızdı ve yarı açlıktan ölüyordu. Korkulacak bir şey değildi.

Asa masanın yanındaki tabloya tekrar baktı. Kontrolünü kaybetmesine tanık olduğu için ondan daha fazla nefret edeceğini biliyordu ama şu anda ondan nefret etmesini istemiyordu. İstediği... şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Blackamoor'u bir kenara itmek ve Bayan Dinwoody'yi kendi kollarına almak için neredeyse içgüdüsel bir dürtü duydu.

Delilik bu.

Kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Ofisinin dışında köpek ortadan kaybolmuştu ve karşısında küçük bir kalabalık vardı. MacLeish en öndeydi, yüzü endişeliydi. "Ne oldu? Kim çığlık attı?"

Arkasında Vogel ağzını büzmüş, iki dansçı ise soyunma odalarının birinden bakakalmıştı.

"Endişelenecek bir şey yok." Asa sakinleştirici bir hareketle ellerini kaldırdı. "Bayan Dinwoody hesaplarıma yardım etmeyi kabul etti ve bir... şey... köpek gördü. Korkarım bu onu ürküttü." Sırıttı ve dansçılara göz kırptı, ancak Bayan Dinwoody'nin içinde bulunduğu durumu gördükten sonra pek de neşeli hissetmiyordu. "Londra'nın onun geldiği kısmında başıboş dolaşan köpeklere pek alışık değil."

"Geçen gün o iti gördüm," diye mırıldandı inşaatçılardan biri, arkasını dönerek. "Onu yakalayıp boğmak lazım. Birine saldırabilir."

"Hastalıklı hayvanlar." Dansçılardan biri hafifçe ürperdikten sonra Asa'ya muzipçe göz kırptı ve soyunma odasına çekildi.

Kalabalık dağıldı, insanlar alarmdan önce yaptıkları işlere geri döndüler.

Violetta hariç herkes.

Bugün koyu kırmızı giymişti ve bu renk onun karanlık, egzotik güzelliğini ön plana çıkarıyordu. "Bayan Dinwoody zavallı bir köpeği görünce çığlık atacak birine benzemiyordu."

Asa tekrar kapıya baktı ve sonra onu kolundan tutarak ofisinden uzaklaştırdı. "Aklını kaçıracak kadar korkmuştu, yemin ederim. Böylesini hiç görmemiştim."

Bahçeye doğru yürürlerken soprano düşünceli görünüyordu. "Bir zamanlar bir kız tanırdım. Karanlık odalardan çok korkardı. Daha çocukken annesi tarafından bir kök mahzenine kapatılmıştı, bir anne için korkunç bir şeydi bu. Bu kız hiç çığlık atmazdı ama ışıksız bir odaya götürüldüğünde vahşi bir şey gibi çırpınırdı."

Her zamanki gibi Violetta'nın "İtalyan" aksanı, şimdi onunla yalnızken ve dikkatle bir şey düşünürken neredeyse kayboluyordu. Asa uzun zamandır Violetta'nın İngiltere dışından olup olmadığını merak ediyordu.

Asa bahçeye açılan kapıyı iterek açtı, tam o sırada üstlerinden garip, derin bir kazıma sesi geldi.

İçgüdüsel olarak sıçradı ve Violetta'yı da yanına alarak tiyatronun duvarlarından uzaklaştı.

Çatı kiremitlerinden oluşan bir yığın tam da birkaç saniye önce durduğu yere düşerken korkunç bir gürültü koptu.

"Aman Tanrım!" Violetta haykırdı, İtalyan aksanı şimdi birdenbire geniş bir Newcastle aksanına dönüşmüştü.

"Bu da ne böyle!" Asa önce kiremitlere, sonra da çatıya baktı. Tiyatronun bu tarafında kimse görünmüyordu.

Az önce çıktıkları kapı patlayarak açıldı ve MacLeish ile Vogel dışarı fırladılar. "Ne oldu?" diye sordu mimar.

Vogel sadece döndü ve gözlerini çatıya dikti.

Violetta fayansları işaret etti. "Biri bizi öldürmeye çalıştı!"

"Kesinlikle değil mi?" MacLeish dehşet içinde gözlerini kırpıştırdı. "Dikkatsiz bir işçi fayansları düzgün bir şekilde sabitlememiş olmalı."

Asa'ya çekici bir şekilde baktı.

Asa kırık kiremit yığınına bir kez daha baktı. Biraz daha yavaş olsaydı, hem kendisinin hem de Violetta'nın beyni parçalanacaktı. Kaza çok... uğursuzdu.

Vogel, Asa'nın düşüncelerini aynen dile getirerek, "Böyle kazalardan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

"Ben de öyle," dedi Violetta titrek bir sesle. "Onlardan *hiç* hoşlanmıyorum. Böyle bir korku sağlığım için kötü. *Sesim* için de kötü."

Asa güven verici bir kolla sopranonun omuzlarına sarıldı. "Bir daha olmayacak, aşkım." MacLeish'e baktı. "Tüm çatı ustalarının kiremitlerini sabitlemeyi bildiklerinden emin ol. Böyle bir kaza daha olursa hepsini kovarım."

"Elbette." Mimar talimatları aldığı için rahatlamış görünüyordu. Günün ikinci kalabalığının toplandığı kapıya bir göz attı. "Herkes işinin başına dönsün."

O ve Vogel hayal kırıklığına uğramış kalabalığı tekrar içeri aldılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Asa kaşlarını çatarak kırık fayanslara baktı, elleri kalçalarındaydı. Düşmanları vardı, doğru, ama-

Violetta, İtalyan aksanını geri kazanmış ve yaşadığı şoku atlatmış bir şekilde, "Gel *canım,"* dedi. Adamın kolunu nazikçe çekti. "Bana Bayan Dinwoody'nin köpeklere karşı duyduğu hastalıklı korkuyu anlatıyordun."

Başını salladı ve onunla birlikte bahçede yürümek için döndü. "Böyle temelsiz bir korkuya kapılmayacak kadar mantıklı bir kadına benziyor."

Violetta omuz silkti. "En mantıklılarımızın bile böyle zayıflıkları vardır. Ayrıca, bir köpek gördüm. Küçük değildi."

"Hayır, ama neredeyse açlıktan ölmek üzereydi," dedi Asa, hâlâ kaşlarını çatarak. "Bir tehdit olduğunu söyleyemem ama yine de o kadar korkmuştu ki odada olduğumu bildiğinden bile emin değilim."

Kadın durdu ve onu da durma noktasına getirdi. Yeni müzisyenler galerisinin yanındaydılar, kaldırım taşı döşeli açık bir alan ve önceki yanmış galeriden kalan sütunlar dışarıda yarım daire şeklinde duruyordu. Apollo, Asa'ya klasik bir harabe etkisi yaratacağını söylemişti ve Asa da bunun çok benzer olduğunu kabul etmek zorundaydı. Geceleri, oraya buraya yerleştirilmiş peri ışıkları ve meşalelerle, konukları kendilerini antik Roma kalıntıları arasında yürüyormuş gibi hissedeceklerdi.

Violetta ona gülümsedi, gözlerinde eğlenen bir ışık vardı. "Bayan Dinwoody için çok endişeli görünüyorsunuz."

Asa başını sallayarak ona bir kaşını kaldırdı. "Sadece tüm bunların bahçemi nasıl etkileyeceği konusunda endişeliyim."

"Elbette," diye mırıldandı. "Doğal olarak önemli olan bahçe."

"Yetişkin hayatım boyunca bu bahçe için çalıştım," diye homurdandı.

"Evet, bana daha önce de söylemiştiniz," dedi Violetta sakin bir sesle. "Birçok kez. O halde Bayan Dinwoody'nin nasıl olduğunu görmeniz hayati önem taşıyor. Kardeşinin itibarını bir kez daha kaybetmek istemezsiniz - özellikle de bu kritik zamanda."

"Haklısın," diye mırıldandı Asa, çoktan tiyatroya geri dönmüştü. "Yine de onu korkuttuğu için o köpeğe lanet olsun. Bundan sonra onunla çalışmak her zamankinden daha zor olacak." Onun mavi gözlerindeki bakışı hatırladı. Onu silmek istedi. Bayan Dinwoody'nin kendinden emin bakışlarını, ona haddini bildirmeye çalışırken küçük ağzının nasıl kıvrıldığını tekrar görmek istiyordu.

Violetta onun uzun adımlarının gerisinde kalarak, "Hiç şüphesiz," dedi.

"Belki de sen

Bu gece benim yerime onu yemeğe davet etmelisin."

Asa kısa bir süre durdu, yüzünü buruşturdu. "Seni yemeğe götürmek istediğimi unutmamıştım."

"Bundan hiç şüphe etmedim." Ona iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Ama görüyorsunuz, eteklerimi koklayan bir düküm var, *kraliyet* dükü. Senin arkadaşlığın ne kadar hoş olsa da *caro,* sanırım onun bana sunacak daha çok şeyi var. Anlıyor musun?"

Asa alaycı bir tavırla ağzının kenarını kaldırdı. Cazibesi ve zekâsı *olabilirdi,* ama asla sahip olamayacağı şey bir unvan ve bir sürü paraydı, bu yüzden aslında anlıyordu.

Hiçbir kadın için asla kalıcı bir seçim olamazdı; bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

Eğildi ve yanağına hafifçe vurdu. "Sınırlayıcının sana gerektiği gibi davrandığından emin ol, Violetta, yoksa bana hesap vermek zorunda kalacak."

Bir an için gözleri pişmanlık dolu bir ifadeye büründü ve uzanıp avucunu onun yanağına koydu. "Sen tanıdığım en iyi adamsın, *mio caro,* dürüst, erkeksi ve iyi. Keşke dünya başka türlü olabilseydi..." Geri adım atıp omuz silkerken sesi kesildi. "Ama korkarım öyle değil. Şimdi git ve Bayan Dinwoody ile ilgilen." Yüzünde gizli bir gülümseme belirdi. "Onu kaybetmenin senin için iyi olacağını sanmıyorum."

Asa başını salladı ve ofisine doğru yürümeye başladı. Bayan Dinwoody çok huysuz biriydi. Belki de en iyisi onun korkusunu hiç görmemiş gibi davranmaktı. Ama koruma, kız ikinci kez çığlık attığında orada olduğunu biliyordu. Sahibesine söylemiş miydi? Asa o köpeği bulup yakalamalı mıydı -kesinlikle boğmamalıydı, çünkü hayvanlara karşı zaafı vardı, ama belki de bir daha yakınlarda dolaşmaması için bahçelerden uzağa salmalıydı?

Ofisinin kapısını iterek açarken garip bir beklentiyle başını salladı ama içeri baktığında Bayan Dinwoody'nin gitmiş olduğunu gördü.

EVE, lavanta suyuyla ıslatılmış bir bezi gözlerinin üzerine koyarak kanepesine uzandı ve bir daha Bay Harte'ın yüzüne bakıp bakamayacağını merak etti. Onu *görmüştü.* Utanç verici kontrolsüzlüğünü görmüştü. Onun küçük bir kıza dönüştüğünü görmüştü,

Bir köpek gördüğünde akılsızca ağlıyor.

Ah, keşke geri dönüp bu sabahı tekrar yaşayabilseydi! Jean-Marie'nin ofisten çıkmasına asla izin vermezdi. O hayvanın odaya girmesini engellerdi.

Ama asıl sorun bu değildi, değil mi? Eve gözlerindeki bezi çıkardı ve karanlık tavana baktı. O, bir sokak köpeği görme ya da kazara bir erkeğe sürtünme korkusu olmadan günlerini geçirebilen diğer kadınlar gibi değildi. Onu donduran ve kalbinin saf dehşetle hızlı ve sert atmasına neden olan o kokular ve tuhaf görüntüler, bazen çok küçük şeyler onları rahatsız etmiyordu. Uzun zaman önce köpeklerden kaçtığı *o* geceyi hatırlamasına neden oluyordu.

Kaçtı ve köpeklerden çok daha kötü bir *şey* -birisi- tarafından yakalandı.

Eve gözlerini sıkarak kapattı, anıları, manzaraları, sesleri ve -Ah, Tanrım!- *kokuları* zihninden *uzaklaştırdı.*

Güvendeydi. Güvendeydi.

Güvendeydi ama normal değildi.

O sırada alt kattan mırıldanan sesler duydu, Ruth birine rahatsız olduğunu söylüyordu. Merdivenlerden Cockney aksanlı sesler yükselene kadar Val'in haberci çocuğunun evinde olduğunu fark etmedi.

Eve ayağa kalktı, hala yerinde olduğundan emin olmak için saçlarını okşadı ve omuzlarını dikleştirdi. Tamamen diğer kadınlar gibi olmayabilirdi ama sakat olmayı reddetti.

Merdivenlerin başına doğru yürüdü ve aşağı seslendi, "Ruth? Lütfen çocuğu yukarı gönder."

Alf merdivenlerin başında sessizce belirdi. Eve ürperdi. Çocuk vahşi görünümüne rağmen doğal olmayan, sessiz bir zarafetle hareket ediyordu. Zeki ve dikkatli yüzünün üzerine sıyrılmış, yırtık pırtık, geniş kenarlı bir şapka takmış, çok büyük bir yelek ve palto dar omuzlarında dalgalanıyordu.

"Hanımefendi." Alf şapkasını çıkardı, uzun kahverengi saçları dağınık bir şekilde arkaya taranmıştı. "Is Grace'den size bir paket getirdim."

Paltosunun kare ceplerinden birine elini soktu ve kâğıda sarılmış, iple bağlanmış kirli bir paket çıkardı.

"Teşekkür ederim." Eve onu nazikçe aldı. Oturup ipi koparmaya başladı ve sonra Alf'in hâlâ önünde durduğunu, çayından arta kalanlara özlemle baktığını fark etti. "Biraz ister misin?"

"Ta." Alf hemen yakındaki bir sandalyeye oturdu ve kendine bir fincan çay doldurdu

bir eliyle bisküviye uzanırken diğer eliyle.

Paketin ipi çözülürken Eve yere baktı. İçinde küçük kadife bir kese ve katlanmış bir mektup vardı. Keseyi açtı ve içindekileri avucuna doğru eğdi, sonra da nefesi kesildi. Elinde süslü bir opal yüzük duruyordu, ortasındaki taş parlak, çok renkli taşlarla çevriliydi.

Eve, bisküvinin çoğunu ağzına atan Alf'e baktı, görünüşe göre kardeşinden aldığı pahalı hediyeden habersizdi. Çocuğun Londra'da cebinde ne taşıdığına dair bir fikri olup olmadığını merak etti.

Yüzüğü sol elinin üçüncü parmağına taktı ve tam oturduğunu görünce şaşırmadı. Parmaklarının boyutunu bilmek tam Val'e göreydi.

Mektup her zamanki gibi mühürlüydü ve üzerinde horoz ötüşü olan kırmızı balmumunu açıp baktı. Val'in mührüne çarpık bir şekilde gülümsedi; Montgomery armasıyla hiçbir ilgisi olmadığı için bu mühür onu hep şaşırtmıştı.

Parşömen açıldı ve Eve kardeşinin s e s i n i duyarak okudu:

Sevgili Eve,

Bu yüzüğü Venedik'in dışındaki en tuhaf küçük pazarda buldum ve satın aldım çünkü satan kızın boynunda kalp şeklinde bir ben vardı. Eğer eğlendiriyorsa, sende kalsın. Değilse, Serpentine'e atın, umurumda değil. Umarım Harte's Folly'nin yeniden inşası hızla devam ediyordur. Aklıma bir çocuğa ihtiyacınız olabileceği geldi, bu yüzden Alf'e ona ihtiyacınız olabilecek her türlü kapasitede kendini hazır tutması talimatını verdim. Ondan hiç çekinme.

Her Zaman Sevgi ve
Saygılarımla Kardeşim, V.

Eve mektuba bir süre daha baktı, Val'in umursamaz cömertliği karşısında şaşkındı. Yüzük çok güzeldi ve doğal olarak onu saklayacaktı. Alf'in hizmetleriyle ne yapması gerektiği ise daha kafa karıştırıcıydı.

Ağzını silerken çocuğun bakışlarıyla karşılaşmak için tam zamanında başını kaldırdı.

Ceketinin kolunu. "Benden ne istersen yapacağımı kendim söyledim. Bana bir aylık maaş verdi."

"Ah," dedi Eve ihtiyatla. "Çok cömertsiniz ve tabii ki kardeşim de." Mektubu dikkatlice katladı. "Şu anda sizin hizmetlerinize ihtiyacım yok."

Alf omuz silkti. "Bana ihtiyacınız olduğunda St. Giles'daki One 'Orned Goat'a mesaj bırakın. Ya da" -kadının yüzündeki şüphe ifadesine aceleyle ekledi- "daha kolay olacaksa Bayan Crumb'a haber bırakabilirsiniz. Neredeyse her gün Ermes 'Ouse'a giderim."

Eve rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Bunu yapacağım." Gerçi Alf'e herhangi bir şey için ihtiyaç duymayı hayal bile edemiyordu. Yine de bunu yüksek sesle söylemenin çocuğun gururunu incitebileceğini hissetti.

Merdivenlerden sesler geldi ve Alf ayağa kalkarak şapkasını kafasına geçirdi. "En iyisi ben gideyim, hanımefendi, eğer şimdi benim için bir işiniz yoksa?"

Eve dalgınca başını salladı. Yaklaşan erkek sesini tanıdığını düşündü ve kalbi köpeği gördüğünde olduğu gibi çılgınca çarpmaya başladı.

Alf merakla ona baktı, sonra başını salladı ve odadan çıktı. Tam o sırada Bay Harte elinde bir demet papatyayla içeri girdi.

Dördüncü Bölüm

Kralın çok sayıdaki çocuğu arasında bir kız vardı. Önemsiz bir cariyeden doğmuştu ve ne çok güzel ne de çok zekiydi, ama kralın birçok çocuğunu yetiştirmiş olan dadısı onu herkesten çok seviyordu.

Adı Dove'du....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Asa Makepeace delikanlıya baktı, nedense şaşırmıştı. Çocuk Eve Dinwoody'nin dünyasına pek uymuyor gibiydi.

Sonra kadına baktı.

Bayan Dinwoody ayakta durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, onun bakışlarına karşılık vermiyordu. O sabah giydiği güvercin grisi elbisenin aynısını giymişti, rengi ihtiyatlı ve çekingendi, sanki arka planda kaybolmak ister gibiydi. Garipti. Ondan taleplerinde açık sözlüydü, kendi bahçelerinde onunla yüzleşirken bile korkusuzdu ama yine de köpeklerden korkuyordu.

Ve kendi evinde sessiz ve saklıydı.

Eve Dinwoody birbirine tam olarak uymayan iki yarıdan oluşmuş gibiydi. Onu şaşırtmıştı.

Kadın gözlerini ondan kaçırmaya devam edince Asa boğazını temizledi ve ikramını uzattı. "Bunları senin için getirdim," dedi, sesi kendisine bile huysuz geliyordu.

Elinde basit bir papatya buketi vardı, evine doğru yürürken çiçekçi kızdan ani bir kararla almıştı. Ucuz, hatta çocukça bir hediyeydi ve kıza uzatırken kendini lanet olası bir ödül gibi hissetmeye başlamıştı.

Bir dükün kızıydı. Hiç şüphe yok ki onun parasının yetmeyeceği güllere ve elmaslara daha alışkındı. Bir dükten gelen hediyeler.

onunkinden farklı bir hayat.

Ama başını kaldırdığında yüzü küçük bir gülümsemeyle aydınlandı.

Küçük papatya demetini alırken utangaç bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Asa göğsünün genişlediğini hissetti. "Bir şey değil. Ben geldim... şey..." Bir eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı.

Papatya yapraklarından birine dokundu. "Evet?"

Eğer köpekten bahseder, onun iyi olduğundan emin olmak ve hâlâ bahçesine bakıp bakmadığını görmek için geldiğini söylerse, bu sadece onun sertleşmesine neden olacaktı.

Onun yerine kaşlarından birini kaldırdı. "Sana modellik yapmaya geldim." Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi mi?"

"Neden olmasın?" Boynundaki dipçiği kasıtlı olarak parmaklarken, kadının mavi gözlerinin telaşa benzer bir şekilde genişlemesini izledi. "Ah, doğru ya. Her zaman düzgün giyinmek zorundayım."

Kadının yüz ifadesi karşısında ağzının kıvrılmasına engel olamadı. Çok ilkeldi, çok kolay şok oluyordu.

"Evet, öylesin." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunları suya koyması için Ruth'a vereyim ve Jean-Marie'yle konuşayım."

Ve aceleyle çıktı.

Odanın etrafına göz gezdirmekle yetindi. Güvercin hâlâ masanın üzerindeydi ve kitaplığa gidip başlıklara göz atmadan önce ona birkaç çekirdek yedirmek için yanına gitti. Ciltlerin yarısının Fransızca olduğunu fark ettiğinde kaşları kalktı.

Kadın içeri girdiğinde döndü. "Fransızca mı okuyorsun?" "Evet." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Lütfen oturun."

Kendini kanepeye attı, iki kolunu arkaya açtı, bacaklarını önüne eğdi ve bir kaşını kaldırdı. "Böyle mi?"

"Sanırım bu iş görür." Masasına geçti ve sırtı adama dönük bir şekilde üstünü karıştırdı.

Bakışları kızın ince belinde, eteklerinin salınımında geziniyordu. Başını eğdiğinde eteklerin altından neredeyse ayak bileklerini görebiliyordu.

Kadın döndü ve adam gözlerini masumca açarak doğruldu.

Karşısındaki sandalyeye oturmadan önce ona şüpheli bir bakış fırlattı. Elinde büyük bir eskiz defteri ve bir kalem vardı.

Asa çenesini kızın eskiz defterine doğru salladı. "Benim resmimi yapmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum," diye mırıldandı dalgınca. "Ama önce bazı ön

hazırlıklara ihtiyacım var.

Eskizler. Başını sola çevir." Döndü.

Ona bir bakış attı. "*Diğer* solun."

Gözlerini devirdi ve itaat etti. "Neden ihtiyacın var-"

"Ve çeneni aşağı eğ."

Çenesini indirdi ve kaşlarının altından ona bir bakış attı. "-çizim yapmak için mi?"

"Bu bana yapmak istediğim resim hakkında bir fikir veriyor," dedi ve kalemi kitabının üzerini çizdi.

Hareketleri zarifti. Belirli bir işe alışmış bir profesyonel gibi hızlı ve kararlıydı ve ne yaptığını tam olarak bildiğini fark etti.

"Ne zamandır resim yapıyorsun?" diye sordu.

"Kımıldama."

Öfkeyle ofladı. Aniden burnunu kaşıma ihtiyacı duydu.

"On üç yaşındayken başladım," diye mırıldandı, işine daha da yaklaşarak. "Val beni Cenevre'ye gönderdiğinde."

Bu bilgi onu meraklandırdı. "Seni baban değil de *Montgomery mi* gönderdi?"

Kadın bir an için dondu kaldı ve adam hangi sinirine dokunduğunu merak etti. Sonra rahatladı ve çizimine devam ederek, "Val bana her zaman babamızdan daha çok değer verdi," dedi.

"*Dük* baban," diye söylendi, izliyordu.

"Evet." Kirpikleri dalgalandı, sonra duruldu. "Yaşlı dük çok soğuk bir adamdı. Çocukken onun evinde yaşardım ama onu nadiren görürdüm." Gözlerini indirmiş, çizdiği resme odaklanmıştı ve adam onları okuyamıyordu. "Bu çok iyi oldu."

İçinden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Peki ya annen?"

Bir an cevap vermedi, sessizliğe gömüldü, sonra "Ne olmuş ona?" dedi.

Sertçe gülümsedi. "Kimdi o?"

Sonra başını kaldırdı ve adamın bakışlarını buz gibi soğuk mavi gözleriyle karşıladı. "O bir bakıcıydı."

Adam kızın bakışlarını tutarak bekledi ama kız başka bir şey söylemedi. Bir süre sonra yere baktı ve çizmeye devam etti.

Omuzlarını silkti, onları hareketsiz tutmanın verdiği gerginlikten kurtulmaya çalışıyordu.

"Kıpırdama," diye mırıldandı dalgınca.

Gözlerini kısmıştı. "Fransızcayı orada mı öğrendin? Cenevre'de mi?"

"Ve Almanca." Eskiz defterini kol uzunluğunda tutup inceledi,
Sonra bakışlarını ona çevirdi ve yüzünü, yoğunluğundan rahatsız edici bir tür soyut ilgisizlikle inceledi. "Küçük, seçkin bir kız okuluna gittim. Yazları yaşlı bir ağabey ve ablayla yaşıyordum; on beş yaşındayken yanıma gelen Jean-Marie ile birlikte. Ağabeyim oldukça tanınmış bir minyatürcüydü. Portre konusunda yetenekli olduğumu fark edince beni bir tür çırak olarak yanına aldı."

"Orada ne kadar kaldın?"

"İngiltere'ye sadece beş yıl önce döndüm," dedi, çizim defterindeki bir şeye bakmak için eğilerek. "O zamana kadar hem erkek hem de kız kardeşim yaşlılıktan ölmüştü."

Sözleri açıktı ama adam onlarda bir keder izi sezdi ve gafil bir fareye saldıran bir kedi gibi üzerine atladı. "Onları özlüyorsun."

"Elbette." Durup ona baktı, kaşları gök mavisi gözlerinin üzerinde birbirine kenetlenmişti. "Beni yanlarına aldılar, beslediler, giydirdiler ve öğrettiler."

"Çünkü kardeşin onlara ödeme yaptı," diye alaycı bir tavırla belirtti.

"Belki de öyledir." Gözlerini ona dikerken yanaklarında iki renk lekesi belirdi. Bir memnuniyet patlaması hissetti: Sonunda onu hassas bir noktasından dürtmüştü. "Ama sevgi satın alınamaz. Mösyö Laffitte'in bana resim yapmayı öğretmesine ya da Matmazel Laffitte'in bana en sevdiğim gülsuyu keklerini yapmasına gerek yoktu. Onlar bunu sevgiyle yaptılar. *Aşktan* yaptılar."

Bu onun için önemliydi, değil mi? İnsanların onu kardeşinin parası için değil de kendisi için sevmesi?

"Geri çekil, geri çekil," dedi Asa kolayca, avuçlarını kaldırarak. "Koruyucu ailenize hakaret etmek istememiştim."

"Öyle değil mi?" Kızın gözleri hâlâ kısıktı ve adam, kızın ona sanki bir pislikmiş gibi bakarken ne kadar muhteşem göründüğünü düşünmeden edemedi. "Her şeyi paraya indirgemekten zevk alıyor gibisin."

Başını eğdi, çenesini sıkarken bile, "Bazıları için -ağızlarında altın bir meme *olmadan* doğanlar için- hayatın çoğu

paraya gelir. Nasıl para kazanılır, para nasıl elde tutulur, insanca yaşamaya yetecek kadar paraya nasıl sahip olunur."

"Farkındayım-"

"*Öyle misin*?" Sesi sertti. Onu yargılamaya nasıl cüret ederdi? "Ama sen hiç para istemedin, değil mi? Ağabeyin ne zaman neye ihtiyacın olursa, hiç düşünmeden karşılıyor. O zaman parasızlığın bir adamı ne kadar çaresiz yapabileceği hakkında ne bilebilirsin ki?"

Yumuşak bir sesle "Bu konuda ne biliyorsun?" diye sormadan önce bir an ona baktı.

"Sahip olduğum ve olmadığım paraya göre değerlendirildiğimi biliyorum. İsmim yok, unvanım yok, insanları tiyatroda çalışmaya teşvik etmek dışında bir yeteneğim yok. O halde beni cüzdanımın ağırlığından başka neye göre yargılayabilirsiniz ki?" Öne doğru eğildi, duruşunu bozduğunu umursamadan sertçe kadına baktı. "Ve biliyorum ki, bir zamanlar Şeytan karşıma çıksaydı, ruhumu bin sterline ve ayakkabılarım için bir çift elmas tokaya satardım." Dudakları kıvrıldı ve gözlerini ondan kaçırarak kendini kanepeye geri attı. "Bana para sevgim hakkında ders verme. *Diğer* insanlar bende böyle bir değer buluyor."

Bir duraklama oldu ve odanın sessizliğinde kadının yutkunduğunu açıkça duydu. "Paran olmadığı için seni kim yargıladı?"

Bir an için gözlerinin önünde güzel, inançsız bir yüz canlandı. Ama bu on yıl önceydi ve aradan geçen zamanda o sürtüğün adını unutmuştu. Tekrar ona döndü, alaycı sırıtışını hiç bozmadan meydan okurcasına ona baktı. "Kim unutmadı ki?"

Düşünceli bir şekilde ona baktı. "Bilmiyorum."

"Değil mi, aşkım?" diye usulca homurdandı. Uyarırcasına. Diğer insanların kibar yalanlarına tahammül edebiliyordu ama nedense onunkini bir türlü bırakamıyordu. "Paralarım üzerinde kontrolün olmasaydı bu odada seninle oturuyor olmazdım."

Ama o geri adım atmadı. "Fonlarınızı ben kontrol ediyorum. *Sizi* ben kontrol etmiyorum. Ve sanırım Bay Harte, dünyadaki tüm paraya sahip olsaydınız ya da bir çukurda beş parasız otursaydınız, yine de sizi pek sevimli bulmazdım."

Başını geriye atıp kahkahalarla bağırmadan önce bir süre ona baktı. İşte oradaydı! Bu, tanımaya başladığı Harpy'ydi. Kendini tekrar kontrol edebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti ve bunu başardığında gözlerinden akan sevinç gözyaşlarını silerek şöyle dedi: "Lanet olsun Bayan Dinwoody, sizin asitli dilinizi tatlı yalanlarınıza tercih ederim.

güzel dudaklardan."

Yarı yarıya onun bu açık sözlerinden dolayı hakarete uğramasını bekliyordu, ama baktığında küçük, memnun bir gülümseme vardı.

Yine de kısa sürede temizlendi. "Evet, peki, belki tekrar pozunuzu alabilirsiniz?"

"Memnuniyetle," dedi ve çenesini daha önce yaptığı gibi aşağı doğru eğdi.

Bu pozisyonda kaşlarının altından ona bakıyor ve onun kendini tekrar çizimine kaptırmasını izliyordu. Gözleri adamın alnından burnuna, oradan çenesine ve sonra da ağzına kaydı. Tekrar ona bakmadan önce işine eğildi, hızla çizmeye başladı, bakışları neredeyse meydan okurcasına onun gözleriyle buluştu. Burun delikleri hafifçe açıldı, yumuşak alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı ve mavi gözlerini kısarak ona baktı. Bu açık bir incelemeydi, analiz edici ve cesurdu ve cinsel hissettiriyordu.

Asa aletinin sertleştiğini hissedebiliyordu ve bacaklarını daha da açarak onun bakışlarını tuttu. "Bana baktığında ne görüyorsun?" diye sorarken sesinin göğsünde hafifçe gürlediğini hissetti.

Ona baktığında ne gördü?

Eve nefes aldı, bakışlarını onunkilerden ayırmaya çalıştı ama başaramadı.

Bay Harte, yağmalanmış bir Hıristiyan kilisesindeki Viking yağmacıları gibi zarif kanepesine yayılmıştı. Geniş omuzları genişliğin yarısından fazlasını kaplıyor, kolları tembelce arkaya doğru sarkıyordu. Kırmızı paltosunun önü açıktı ve minderlerin sakin gri-mavisiyle neredeyse şok edici bir tezat oluşturuyordu. Uzun bacaklarından biri önünde dimdik duruyordu, diğeri ise açıktı ve çizmeli topuğunun üzerinde duruyordu. Bu duruş kalçalarının tepe noktasını çok... belirgin hale getiriyordu... ve gözlerini onunkilere kilitlemişken bile yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu.

Ne gördü?

En iyi ihtimalle zayıf bir kontrol altında tutulan şiddet ve öfke gördü. Güç ve eğer isterse onu incitebilecek -*öldürebilecek- bir kuvvet gördü.* Az ya da çok, tüm erkeklerin içinde doğuştan var olan vahşeti gördü.

En korkunç korkularını gördü.

Ama -*ve* bu gerçekten eşi benzeri görülmemiş bir şeydi- onda *daha fazlasını* gördü.

Baştan çıkarıcılığını -aynı zamanda hem çekici hem de korkutucu olan *baştan çıkarıcılığını*- gördü, adamın erkekliği o kadar güçlüydü ki, aralarındaki boşlukta neredeyse gözle görülebilen bir miazmaydı.

Onu istiyordu. O küstah bakışları, o uzun, kaslı kalçaları, o alaycı, aşağılayıcı ağzı ve sonsuza dek uzanan, iri, kaslı ve çok ama çok *erkek* olan omuzları istiyordu.

Bu delilikti - bunu entelektüel olarak biliyordu. Daha önce hiç erkek istememişti -aslında neredeyse tüm erkeklerden *korkuyordu, hele bu* kadar açık, bariz bir şekilde cinsel olanlardan.

Nefes aldı, adamın bakışlarından tüm bunları okuyamayacağını umuyordu - ve bunun zaten boş bir çaba olduğunu biliyordu. Ağır ağır kapanan yeşil gözleri çok ama çok zekiydi.

"Anlıyorum..." Aniden kuruyan dudaklarını yalamak için durakladı. "Saç çizginizin alnınızın genişliği boyunca neredeyse mükemmel bir yay şeklinde olduğunu görüyorum. Kaşlarının uçlarından hafifçe yukarı doğru eğildiğini ve sağ kaşının üzerinde bir yara izi olduğunu görüyorum. Ciddi olduğunuzda dudaklarınızın dış kenarlarının gözlerinizin tam orta noktasına ulaştığını, ancak gülümsediğinizde köşelerin ötesine geçtiklerini görüyorum. Çenenizin ve çenenizin neredeyse klasik bir orantıda olduğunu ve çenenizin tam ortasının sağında küçük beyaz bir yara izinin virgül oluşturduğunu görüyorum." Sonunda, sanatçı gözünün izlenimleriyle onu yoldan çıkarmadığından emin bir şekilde, ağır ağır nefes alarak ondan uzaklaştı. Tekrar nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Yüzündeki her çizgiyi, her çizginin kesişimini ve birbirleriyle ilişkilerini görüyorum. Sana baktığımda gördüğüm şey bu."

"Ve tüm gördüğün bu mu? Çizgiler mi?" Sesi derin ve eğlenceliydi. Şans eseri bir göz attı.

Hâlâ onu izliyordu, bakışları onun yüzüyle ilgili gözlemlerinden hiç rahatsız olmamıştı.

Hayır, onu hiç kandırmamıştı.

Zaman kazanmak için tekrar dudaklarını yaladı. "Görüyorum ki," dedi dikkatle, temkinli bir şekilde, "çok kendine hakim bir adam."

"Kendine hakim," dedi. "Açıkçası bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Kulağa biraz korkakça bir cevap gibi geliyor."

Bakışları öfkeyle onunkilere kaydı.

Ama kadın onu daha fazla aşağı çekemeden, adam usulca kıkırdadı. "Söyleyin bana Bayan Dinwoody, size baktığımda ne gördüğümü bilmek ister misiniz?"

Yapmamalı. Gerçekten, gerçekten yapmamalı.

"Evet," diye ağzından kaçırdı ve sonra yüzünü buruşturdu çünkü erkeklerin ona baktıklarında ne düşündüklerini çok iyi biliyordu: *sıradan,* eğer hayırseverlerse.

Öyle olmasalar *bile*.

Alay edilmek için kendini hazırladı ama ona tekrar baktığında bakışları sıcak ve sertti. Kesinlikle nazik değildi. Kesinlikle nazik de değildi. Ama onu reddetmiyordu da.

Ona sanki eşitlermiş gibi baktı. Sanki *onu* gerçekten erkeğinin kadını olarak görüyordu.

"Görüyorum," dedi derin sesiyle, "korkan ama korkularıyla savaşan bir kadın. Kendini bir kraliçe gibi taşıyan bir kadın. Sanırım hepimizi yönetebilecek bir kadın."

Ona baktı, nefesi boğazında düğümlendi, nefesini verip büyüyü bozmaktan korkuyordu.

O hınzır ağzın bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Ve ben derin bir merakı olan bir kadın görüyorum. Hissetmek isteyen ama endişeli -kendisi için mi? Başkaları için mi?" Başını iki yana salladı. "Emin değilim." Adam yavaşça öne doğru eğildi, duruşunu bozdu ve kadın sandalyesini ondan uzaklaştırmamak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı. "Ama sanırım içinde bir ateş var. Belki şu anda sadece köz halinde, karanlıkta parlıyor, ama eğer o közlere çıra konursa..." Yavaşça sırıttı. Tehlikeli bir şekilde. "Oh, bu ne büyük bir yangın olurdu."

Nefes almayı tamamen bırakmış, bir kuşun saldırmadan hemen önce bir erkek kediyi izlediği gibi onu izliyordu. *Onu mu*? Bir yangın mı? Bu düşünce bile onu ateşlendirmişti.

"I..." Çizimine baktı ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. "I..."

Jean-Marie odaya girdi. "*Mon amie*? Saat ikiyi vurduğunda size haber vermemi söylemiştiniz." Durdu ve onunla Bay Harte'ın arasına baktı, kaşları şüpheyle birbirine yaklaşıyordu.

"Evet, teşekkür ederim Jean-Marie," dedi nefes nefese. Bir hayal kırıklığı hissetti. Eskiz seansının tatsız geçmesi ihtimaline karşı uşağına talimatları daha önce vermişti.

Evet, öyle oldu ama beklediği şekilde değil.

Bay Harte içini çekti. "Saat iki olduysa gitsem iyi olacak. Bond Street'e bir yolculuk yapmalıyım."

"Oh?" Merakını tam olarak bastıramadı.

Başını salladı, ayağa kalktı. "Gidip tiyatro için bir avize almam gerek."

Eve oldukça ani bir karar verdi. "Bu durumda size eşlik edeceğim."

ASA GÖZLERINI KIRPIŞTIRDI. "NE?"

Bayan Dinwoody sakince gülümsedi. Onun *sözleriyle yüzü* kızaran kadın neredeydi? Görünüşe bakılırsa, iş adamı hanımefendinin içinde kaybolmuştu. "Kardeşimin arabasını alalım mı? Yanılmıyorsam bu sabah ödünç aldığımdan beri hâlâ koridorda duruyor."

Elbette bir arabası vardı. Bir atı bile yoktu.

Kaşlarını çattı. İtiraf etmesi tuhaf olsa da modellik seansından gerçekten keyif almıştı ama tiyatro için ışıklandırma tedarik etme işine bakıcılık etmesine kesinlikle ihtiyacı yoktu. "Sadece bir avize. Sıkıcı olması kaçınılmaz."

Kadın ona acıyarak baktı. "Bay Harte, Bond Caddesi'nde alışveriş yapmak
asla sıkıcı değildir."

Bu yüzden on dakika sonra kendini evin önünde Bayan Dinwoody ve korumasıyla birlikte köşeden dönen bir arabayı izlerken buldu.

Durduğu anda kapıyı tuttu, sonra da onun için kapıyı açtı. Bu, Jean-Marie'nin kaşlarını çatmasına neden oldu ve o da arkasından Bayan Dinwoody dudaklarını müstehcen bir şekilde büzerek geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Dinwoody koltuğa yerleşirken. "Benim için zevkti," diye mırıldandı Asa kendi koltuğuna otururken. Gözlerini Koruma bir süre bekledi ve sonra güvenli bir sohbet konusu seçti. "Yani, Fransızca ve Almanca. Gittiğiniz kız okulunda başka neler öğrendiniz?"

Omuz silkti. "Dans, nakış, biraz matematik, klasik edebiyat ve azıcık coğrafya. Korkarım çok yararlı bir şey değil. Oraya giden diğer kızlar çoğunlukla iyi bir evlilik yapmaya hazırlanıyorlardı."

Koltuğa daha rahat yerleşti. Araba yolculuğunun tadını çıkarabilirdi. "Ama sen değil?"

"Pardon?"

"Evlenmeyi beklemiyor muydun?"

Küçük bir duraklama oldu ve Jean-Marie ona yorumlanması zor bir bakış gönderdi.

Dudaklarını büzdü ve kucağına baktı. "Hayır."

Bu biraz garipti. O bir piç olabilirdi, ama bir dükün kızı

bir dükün kızıydı. İsteseydi oldukça iyi bir evlilik yapabilirdi, özellikle de Montgomery ona çeyiz vermeye istekli olsaydı.

"Ya sen?" Kadının sesi adamın düşüncelerini

böldü. "Pardon?"

Başını eğdi. "Nasıl eğitim aldınız?"

"Evde." Bu kadarla bırakmayı düşündü ama kızın ağzını kapatmaya karar vermiş olması onun da öyle olması gerektiği anlamına gelmiyordu. Omuz silkti. "Kardeşlerimle birlikte."

Bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Ailen var mı?"

Sırıttı. "Otuz yıl önce bir kayanın altından sürünerek çıktığımı mı sandın? Üç kız ve iki erkek kardeşim var."

"Öyle mi?" Nedense bu bilgi onu biraz öne eğdi, kaşları ilgiyle yukarı kalktı. "Geniş bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

Ağabeyi Concord'u en son ne zaman gördüğünü düşünerek yüzünü buruşturdu. Birbirlerine bağırıp çağırmışlardı ama Con bir şekilde bunu küfür etmeden yapmayı başarmıştı -ki Asa için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. "Genel olarak, değdiğinden daha fazla sorun."

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekti. "Bir ailede kurallar ve beklentiler vardır, özellikle de *benim* ailemde. Ve ben kurallar *ya da* beklentiler konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, aşkım." Ağzının bir köşesini neşesiz bir gülümsemeyle kaldırdı. Makepeace'lerin geri kalanına hiçbir zaman tam anlamıyla uyum sağlayamamıştı - serçe yuvasındaki bir guguk kuşu gibi. "Bu yüzden onlardan uzak durmanın daha kolay olduğunu fark ettim."

Nefesini içine çekti. "Onlardan *kaçmak mı*? Onları hiç görmüyor

musun?" Sertçe sırıttı. "Elimde olsa görmezdim."

"O zaman onları sevmiyorsun," dedi garip bir niyetle.

"Öyle demedim," diye mırıldanarak pencereden dışarı baktı. Vagon Londra trafiği nedeniyle oldukça yavaş ilerliyordu.

Bir an sessiz kaldı ve sonra, "Kurallara pek uymadığınızı tahmin edebiliyorum ama ailenizin sizi büyük bir başarı olarak göreceğini düşünüyorum" dedi.

Bunun üzerine homurdandı. *Ah, keşke bilseydi*. Ona bir göz attı. Hem kadın hem de uşak ona bakıyordu. "Ailem tiyatroyla pek... ah... ilgilenmez."

"Ama Harte's Folly'nin sahibi sizsiniz," dedi, sesi neredeyse öfkeli çıkıyordu. "Ta ki

bahçenin yanması çok büyük bir olaydı. Ailenizin sizinle gurur duyacağını düşünüyorum."

Asa onu son kez canlı gördüğünde babasının ona karşı hissettiği şey *gurur değildi.* Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. "Harte's Folly'nin nihayet para kazanması için yıllarca sürekli çalışmak gerekti. O zamana kadar her kuruşumu bahçeye yatırdım. Sanırım ailem hâlâ zor durumda olduğumu düşünüyordur - ki yangın yüzünden öyleyim."

"Düşünmek mi?" Kadın bir kez daha ona baktı. "Ailenle en son ne zaman gerçekten konuştun?"

"Onlar öldü," dedi. "Annem ben on beş yaşındayken, babam ise beş yıl önce."

"Harte's Folly o zaman mı size miras kaldı?"

"Ne?" Sert babasının tiyatro gibi anlamsız bir şeye karıştığı düşüncesiyle gülümsedi. Yaşlı Josiah Makepeace muhtemelen bu düşünce karşısında mezarında ters dönmüştür. "Hayır, sana söyledim, ailem tiyatrodan hoşlanmazdı - ve eğlence bahçelerinden de."

"Peki Harte's Folly'nin sahibi nasıl oldunuz?"

"Ah, şey," dedi ensesini kaşıyarak. "Genelde insanlara söylemem ama siz bir yatırımcı olduğunuza göre -ya da en azından ana yatırımcımın kız kardeşi olduğunuza göre- bahçeyi babamın çok yakın arkadaşı olan Sir Stanley Gilpin'in bıraktığı bir mirasla aldım."

"Gerçekten mi?" Onun cevabıyla gerçekten ilgileniyor gibiydi. "Bahçeleri sana bıraktığına göre seni çok sevmiş olmalı."

"Sanırım öyleydi," dedi Asa. "Sör Stanley ile babamın çok az ortak yönü vardı. Babam hayatı boyunca bira üreticisi olarak çalıştı, Sör Stanley ise orta derecede zengindi ve tiyatroyla uğraşmayı severdi. Harte's Folly'yi genç bir adamken satın aldı ve yıllar boyunca inşa etmek için çalıştı. On yedi yaşıma geldiğimde ailemden gizlice kaçmaya ve fırsat buldukça tiyatroda takılmaya başladım. Nereye gittiğimi öğrendiğinde babam bunu onaylamadı." *Muhteşem bir yetersizlik.*

"Ama Sör Stanley onun arkadaşıysa..." Kaşları sanki anlamaya çalışıyormuş gibi birbirine yaklaşmıştı.

Başını iki yana salladı. "Bence Sör Stanley'i gerçekten seviyordu ama aynı zamanda babam yaptığı şeyin günah olduğunu düşünüyordu. Bunu öğrendiğinde on dokuz yaşındaydım. O zaman babama Sör Stanley'nin yanında çalışmak istediğimi söyledim.

tiyatro. Bunu pek iyi karşılamadı." Durakladı ve yutkundu, babasının ona kükreyerek söylediği sözleri hatırladı.

Karşılığında haykırdığı kelimeler.

Asa başını salladı ve devam etti, "Sör Stanley beni yanına aldı. Kendi ailesi yoktu. Bana karşı çok nazikti, tiyatro ve opera hakkında bildiği her şeyi bana öğretti ve bir eğlence bahçesi işletti. Yıllar geçtikçe giderek daha fazla sorumluluk aldım." Asa bir an pencereden dışarı baktı, Sir Stanley'nin tiyatroya duyduğu çocuksu merakı ve coşkuyu hatırladı.

"Sanki ona çok düşkünmüşsünüz gibi konuşuyorsunuz," dedi sessizce.

"Onu bir baba gibi sevdim," dedi. "Ve bana Harte's Folly'yi bıraktığını fark ettiğimde, orayı dünyanın en harika yeri yapmaya yemin ettim."

"Demek on yedi yaşından beri bahçelerde çalışıyorsun." Gök mavisi gözleri düşünceli bir şekilde ona dikilmişti. "Bu on yıldan fazla bir süre, değil mi?"

"Evet," dedi. "Dört yaşındayım ve otuz yaşındayım ve yetişkin hayatım boyunca bahçeler için çalıştım."

Yavaşça başını salladı, yüz ifadesi dalgındı. "Anlamadığım tek bir şey var."

"O da ne?"

Araba Bond Caddesi yakınlarında durduğunda, "Pekâlâ," dedi. "Eğer Sir Stanley'nin soyadı Gilpin ise, Harte's Folly size miras kalmadan *önce* neden sizin adınızı taşıyordu?"

EVE, BAY HARTE'I MERAKLA IZLEDI. HARTE'ı merakla izledi. Başlangıçta düşündüğünden çok daha karmaşık bir adamdı ve daha fazlasını bilmek istediğini fark etti - onu bugün olduğu adam yapan şeyin ne olduğunu, tehlikeli derecede çapkın dış görünüşünün altında yatan şeyin ne olduğunu.

Bay Harte gözlerini ondan kaçırırken dudakları büküldü. "Ah. Doğrusunu söylemek gerekirse..."

"Evet," diye sertçe söze girdi. "Dürüstlüğü severim."

Jean-Marie onun yanında homurdanırken, Bay Harte ona ters ters baktı. "Benim adım Harte değil."

Nabzının hızlandığını hissetmesine rağmen kaşlarını kaldırarak bekledi. Bay Harte -ya da her kimse- hakkında bilgi edinmek oldukça heyecan vericiydi.

"Ben Asa Makepeace," dedi adam ve kadın gözlerini kırpıştırdı.

Asa. Bu isim ona uyuyordu. Hıristiyanlıktaki adının ne olduğunu bilmek istediğinin farkında değildi ama şimdi bildiğine göre yadsınamaz bir haz duyuyordu. *Asa*. Asa Makepeace. Bir adama kendi adıyla hitap etmek ne yazık ki doğru değildi.

Bir düşünceyle gözleri büyüdü. "Makepeace. Bu, Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi'nin müdürünün soyadı. Kendisi ve eşiyle, Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu yararına düzenlenen Kadınlar Sendikası'nın bir toplantısına katıldığımda tanıştım."

Bir kez başını salladı. "Winter benim küçük kardeşim. Demek yetimhaneye gittin?"

"Evet." Gurur duymadığı koşullar altında da olsa, bunu yapmıştı.

Neyse ki o anda arabanın kapısı açılarak dikkatleri dağıttı.

Eve ayağa kalktı ve arabanın uşağının yardımıyla aşağı indi. İki adamı bekledikten sonra, "Harte adını bahçeden mi aldınız, tersinden değil?" diye sordu.

Bay Makepeace bir an hiç konuşmadan kolunu ona uzattı. Kadın merakla ona baktı.

Yüzü asıktı. "Aramız bozulduğunda, babam tiyatro işine devam etmek istiyorsam aile soyadını kullanmamı istemediğini açıkça belirtti."

Derin bir nefes aldı. "Aralarının bozulmasının" babasının onu evlatlıktan reddetmesine daha yakın olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bay Makepeace gururlu bir adamdı.

-Bunu en başından beri biliyordu. Babasının ona kendi adını yasaklaması nasıl bir duygu olmalıydı? Bu düşünce bir duygu uyandırdı... *acıma* değil, çünkü Bay Makepeace acınacak bir adam değildi, ama belki de sempati.

"Anlıyorum." Bir an adamın uzattığı kola baktı. Normalde kendisine dokunmasına izin verdiği tek erkekler Val ya da Jean-Marie'ydi.

Parmaklarının ucunu onun koluna yerleştirmek cüretkâr hissettirdi.

Yine de Bond Caddesi'nden aşağı doğru yola çıktıklarında fark etmemiş gibi görünüyordu. Güneşli güzel bir gündü ve onun yanında yürürken morali yükseliyordu. Jean-Marie hemen arkasındaydı, ihtiyaç duyması halinde yardımına koşabilecek kadar yakındı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

İnsanın arzusu ve parası varsa Bond Caddesi'nden neredeyse her şeyi satın alabilirdi. Kırtasiye malzemelerinden mobilyaya, dantelden tütüne ve bunların arasındaki her şey. Dünyanın dört bir yanından gelen mallar Londra limanına akıyor ve burada satışa sunuluyordu. Cadde, her birinin ön cephesine sabitlenmiş ve malları sergilemek için kullanılan masalara sahip dükkanlarla kaplıydı. Ancak Bond Caddesi sadece ticaret için değildi. Herkes caddede bir aşağı bir yukarı gezinir, vitrinleri inceler, durup sohbet eder ve herkesin görmesi için kasıla kasıla yürürdü.

"Thorpe'un Yeri," diye cevap verdi, onu oldukça zehirli bir su birikintisinin etrafından özenle dolaştırırken.

"Şamdan yapımcısı mı?"

"Evet. Sahneyi ışıkla donatmam gerekiyor. Büyük bir avizenin yanı sıra çok sayıda aplik ve ayaklı şamdan isteyeceğimizi düşünüyorum."

Başını salladı ve sonra kaskatı kesildi, onlara doğru gelen küçük, tüylü bir köpek görünce içgüdüsel olarak durdu.

Bay Makepeace önce hayvana, sonra da kadına baktı ve köpeğin arkasına geçip gözden kaybolması için onu ustalıkla çevirdi.

Kendini hem aptal hem de sinirli hissederek rahatlamış bir nefes verdi. Bu korkular çok aptalcaydı! Bunu entelektüel olarak biliyordu ama vücudu yine de bazı durumlara rızası olmadan tepki veriyordu.

Bay Makepeace sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi başını onunkine yaklaştırdı. "Hepsi köpek mi o zaman?"

Sarsılarak başını salladı, adamın üzerinde odunsu bir koku aldığının farkındaydı, belki de sabun kokusu? "Tüm köpekler, ama özellikle büyük olanlar."

Yorum yapmadan doğruldu ama elini kolunun üzerine koydu ve sıktı. Bu basit dokunuş kolundan yukarıya, doğrudan merkezine doğru ilerliyor gibiydi ve yüzünü sakin tutmaya çabaladı.

Birkaç adım daha attıktan sonra, "İşte burada," dedi.

Thorpe'un tabelası başının üzerinde sallanıyordu, özenle yazılmış siyah harflerle dükkânın adı yazılıydı. İki geniş tabla her türden şamdanla doluydu. Dükkânın penceresi yoktu, ama Bay Makepeace kapıyı açtığında Eve yerden tavana kadar binlerce şamdan, şamdan, asma avize ve duvar aplikleriyle dolu, çoğu yanan ve odayı ışıl ışıl yapan büyük bir teşhir odasına adım attı.

Eve durdu ve yüzlerce mumun sıcaklığının yanaklarına vurduğunu hissederek baktı, ama Bay Makepeace sergi salonunun ortasına doğru yürüdü. Bir daire çizerek başının üstündeki parçaları inceledi ve dükkândaki en büyük avizeyi işaret etti. "İşte. İstediğim bu."

"Çok pahalı görünüyor." Eve gözlerini kısarak kıvrımlara, girdaplara ve onlardan sarkan çok sayıda kristal damlaya baktı. Tüm parça yaldızlı gibi görünüyordu. "Peki ya şu?" Çok daha az kristal damlası olan daha küçük bir pirinç avizeyi işaret etti.

"Olmaz," diye tersledi, yüzü kızgınlıkla kararmıştı.

Erkeksi öfkeden uzaklaşmak için içgüdüsel bir dürtüyle savaştı. Bunun yerine kendi ayakları üzerinde durmaya çalıştı. "Öyle değil mi? Açıkla." Bir an için onun basitçe tartışacağını düşündü. Parmak ucuyla onun koluna dokundu. "Lütfen. Anlamak istiyorum."

Aslında ağzını kapattı, bir an düşündü ve sonra kadının seçtiği avizeyi gösterdi. "İçindeki mum sayısına bakın. Büyük olanın yarısı kadar olduğunu tahmin ediyorum." Bay Makepeace beğendiği avizeye döndü. "Bunda sadece daha fazla mumluk değil, aynı zamanda mumların ışığını yansıtmak için daha fazla kristal var." Ona baktı. "Tiyatro salonundaki ışık çok önemli. Misafirlerim sahneyi ve oyuncuları göremezlerse gösteriden keyif almazlar ve bir daha gelmezler."

Eve ona baktı, endişelerini görmekte isteksizdi.

Adam kızın yüzünü okumuş olmalı ki alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "En pahalısı olduğu için onu seçtiğimi düşündün."

"Belki de." Boğazını temizledi. "O halde sizi en çok ilgilendiren şey altın değil de ışık mı?"

Gözleri kısıldı. "Doğal olarak avizenin görünümü de yakışıklı olmalı."

"Ama misafirlerinizin başının üstünde olacak." Adamın beğendiği avizeye kurnazca baktı. "Acaba bunun gibi bir tane yaptırabilir miyiz, ama yaldızsız pirinçten. Yukarıdan bakıldığında, tüm o kristallerle birlikte, izleyicilerinizin çoğunun aradaki farkı anlayacağından şüpheliyim." Ona şöyle bir baktı. "Ama hatırı sayılır bir tasarruf olur. Anlıyor musunuz?"

"Evet," diye yavaşça cevap verdi. "Evet, sanırım biliyorum."

Adam ona hayranlıkla bakıyordu ve Eve yanaklarının ısındığını hissetti. Adamın gülümsemesi genişledikçe Eve kızardığını fark etti. Adamın yeşil gözleri bilerek, neredeyse samimi bakıyordu ve Eve gözlerini kaçıramadı.

"Seçim yapmanıza yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Gözlerini kırpıştırdı, büyüsü bir tezgâhtar tarafından bozulmuştu. Adam Bay Makepeace'in önünde eğiliyor, onu tamamen görmezden geliyordu. Adamın, cüzdan iplerini elinde tutanın *kendisi* olduğunu bilse ne diyeceğini merak etti.

Bay Makepeace'in bir avize yaptırmak istemesini izledi. O ve yardımcısı fiyat ve teslimat süreleri üzerinde pazarlık yapmaya başladılar ve Makepeace onun üzerinde kullandığı gülümsemenin aynısını diğer adama yönelttiğini gördü.

Eve gözlerini kaçırdı. Adamın gülümsemesinin sadece kendisi için olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğramamalıydı -neredeyse incinecekti-. Bay Makepeace'in bir büyücü olduğunu hatırlamak zorundaydı; hayatını başkalarını kendisi için bir şeyler yapmaya ikna ederek kazanıyordu, bunlar ister şarkıcı ya da besteci, ister tezgâhtar ya da *kadın olsun*. Ona gülümsemesi samimi ya da özel bir şey değildi. Kafası karışmamalı ve onun kendisine özel bir ilgisi olduğunu düşünmemeliydi.

Neye benzediğini biliyordu, çoğu beyefendi için fazla özel, fazla tuhaf olduğunu da biliyordu. Eve derin bir nefes aldı. Hem bunun ne önemi vardı ki? Olası bir durumda, bir beyefendi onunla ilgilenmeye başlarsa, uygun şekilde karşılık veremeyecekti.

Böyle şeylerin ona göre olmadığını uzun zaman önce fark etmişti.

"Ne düşünüyorsun?" Bay Makepeace, derin sesiyle onu asık suratlı düşüncelerinden çekip çıkardı.

Yukarı baktı ve yine o gülümseme vardı, sıcak ve davetkâr. O gülümsemenin kendisine ait olmadığını hatırlamak çok zordu. Onu gelen herkese özgürce dağıtıyordu.

"Pirinçten yapılmış olsa bile avizenin hâlâ çok pahalı olduğunu düşünüyorum," dedi yavaşça. "Ama tiyatro için almanız gereken şey buysa, o zaman satın alın."

Geniş dudakları kıvrıldı, gamzeleri parladı ve gözleri sıcak ve aydınlıktı. Asa Makepeace yakışıklı bir adam değildi; bunu öğleden sonra onun temel cazibesini yakalamaya çalışırken fark etmişti. Bunu kâğıda dökmek sinir bozucu derecede zordu, çünkü Asa Makepeace'in mimiklerinde ve nefesinde canlandığını keşfetmişti. Hareket ve canlılık dolu bir varlıktı ve hareket ettiğinde, gülümsediğinde ona karşı koymak neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Ama ona direnmeli.

Kadının yüzünde bir şey belirmiş olmalıydı, belki de iç çatışması, çünkü ona yaklaşırken kendi yüzündeki o yıkıcı gülümseme duraksadı. "Bayan

Dinwoody? Eve? Bir sorun mu var?"

Nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Bu yüzden arkasında tanıdık bir ses duyduğunda neredeyse rahatlamıştı. "Eve Dinwoody? Burada mısın?"

Döndü, Wakefield Dükü'nün en küçük kız kardeşi Leydi Phoebe'yi gördüğünde kalbi bambaşka bir nedenle yerinden çıkacak gibi oldu.

Kardeşinin çok büyük haksızlık ettiği kadın.

Eve midesinin bulandığını hissetti. Parmağında parıldayan opal yüzüğe baktı ve tekrar yukarı çıktı. "Leydi Phoebe... Ben... beni affedin leydim. Bugün Bond Caddesi'nde olacağınızı bilmiyordum."

Bay Makepeace'in koluna girdiğini hissetti ve onun kendisini desteklemek için orada olmasından son derece memnun oldu.

Leydi Phoebe kısa boylu, tombul ve çok güzeldi; Eve yanılmıyorsa belinde küçük ama belirgin bir şişlik vardı. Elini daha uzun boylu, çok daha sert bir adamın koluna koymuştu, adamın koyu renk saçları geriye doğru örülmüştü. Diğer eliyle de bir bastona dayanıyordu.

Leydi Phoebe'nin yüzünde tatlı bir gülümseme vardı ama Eve'in sözleriyle bu gülümseme kayboldu ve biraz incinmiş gibi göründü. "Benden kaçıyor musunuz, Bayan Dinwoody? Yemin ederim, geçen yaz ne olursa olsun sizi affetmeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Öyle değil mi?" Eve çok açık ve net konuştuğunu biliyordu ama kendini durduramıyordu. Val'in ne yaptığını öğrendiğinde kendini korkunç hissetmişti ve o meşum geceden beri diğer kadını ilk kez görüyordu. "Kardeşim sana vicdansızca bir kötülük yapmaya çalıştı."

"*Kardeşiniz,* siz değil, Bayan Dinwoody," dedi Leydi Phoebe yumuşak bir sesle. "Hepimiz kardeşlerimiz tarafından yargılanacak olsaydık, ne yapardık emin değilim."

"I..." Eve gözlerinin yaşardığını hissetti. Böylesine basit bir nezaketle karşılaşacağını hiç düşünmemişti. "Teşekkür ederim leydim."

"Lütfen." Leydi Phoebe elini uzattı. Eve onu tuttu - başka ne seçeneği vardı ki? "Lütfen, bana Phoebe deyin."

"Oh, ben-"

"Umarım sizi gelecek hafta Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu yararına düzenlenen Bayanlar Sendikası toplantısında görebilirim? Hero'nun size bir davetiye gönderdiğini biliyorum, çünkü bana bunu açıkça söyledi. Anlaşılan diğer toplantılarımızı kaçırmışsınız."

Eve yanaklarının kızardığını hissetti. "Ben... Ben bilmiyorum-" "Ama biliyorum," dedi Phoebe nazikçe. "Lütfen gel."

Eve biraz çaresizlikle Bay Makepeace'e baktı, o da kıpırdanarak çifte hitap etti. "Leydim, Kaptan Trevillion. Evinizi artık Cornwall'da yaptığınızı duydum."

"Anlıyorum." Kaptan Trevillion yanındaki kadına baktı ve Eve onun gözlerindeki yumuşama karşısında hayrete düştü. "*Biliyoruz*. Karım ve ben babama bazı atların satışında yardımcı olmak için Londra'ya geldik. Phoebe, sanırım Harte's Folly'den Bay Harte'ı hatırlarsın? Sanırım Bayan Dinwoody ve Bayan Dinwoody'nin uşağına eşlik ediyor."

Phoebe'nin kör gözleri Eve'in omzunun hemen ötesine baktı. "Sizinle tekrar tanışmak ne güzel Bay Harte. Söylesenize, bahçenizin tadilatı nasıl gidiyor? Oradaki tiyatroyu çok özledim."

Bay Makepeace başıyla selam verdi ama hanımefendi onun kibarlığını göremedi. "Hızla ilerliyoruz leydim. Bir aydan kısa bir süre içinde yeniden açmayı umuyorum. Orada olacağınıza inanıyorum."

Kocasına döndü. "Ne düşünüyorsun, James? Belki Agnes'i iki hafta ya da daha fazla bir süre için getirebiliriz?" Başını tekrar onlara çevirdi. "Kocamın yeğeni hiç tiyatroya gitmedi."

"O zaman yeniden açtığımız ilk gecemize gelmeli," dedi Asa. "Kardeşinizin evine bir dizi ücretsiz bilet göndereceğim."

"Oh, teşekkür ederim!" Phoebe oldukça uygun bir şekilde kızardı. "Çok naziksiniz Bay Harte."

"Benim için zevktir leydim."

"Teşekkür ederim, Harte." Kaptan Trevillion diğer adama başıyla selam verdi. "Bayan Dinwoody. İzninizle, sanırım karım kız kardeşiyle çay ve kek için buluşacak ve geç kalırsa başım derde girer."

Bay Makepeace tekrar eğildi, Eve ise vedalaşırken reverans yaptı. Phoebe ve yeni kocasının şamdan dükkânından çıkışını izledi. Diğer kadının kardeşinin günahı için kendisini suçlamadığını bilmek çok güzeldi. Leydi Phoebe'den gerçekten hoşlanmıştı.

Dudaklarında bir gülümsemeyle tekrar Bay Makepeace'e döndü.

Sadece onun şüpheci bakışlarıyla karşılaşmak için. "Montgomery Dükü Leydi Phoebe'ye tam olarak ne yaptı?"

Beşinci Bölüm

On yedinci doğum gününde, dadısı Dove'un elinden tuttu ve "Kral bu gece onunla yemek yemeni emredecek. Sana söylediği her şeyi yap, çocuğum, ama şu hariç: Ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, gözlerini asla ondan kaçırma."...

*-Aslan ve Güvercin'*den

Bayan Dinwoody, "Sesini alçalt," diye fısıldamadan önce gergin bir şekilde dükkâna baktı.

Asa kaşlarını kaldırdı, kendisine söyleneni yapma zahmetine girmedi. "Bana cevap verecek misin?"

Kadın dükkânın girişine doğru yürüdü. Asa öfkesinin yükseldiğini hissetti.

İki adımda onun yanındaydı ama koluna girmeye çalışmadı. Jean-Marie hemen arkalarındaydı ve şüphesiz gözünü hanımından ayırmıyordu. "Görmezden gelinmekten hoşlanmam, aşkım."

"Ve ailemin işlerini tartışmaktan hoşlanmıyorum," diye karşılık verdi dışarı çıktıklarında. "Kardeşim ve Leydi Phoebe arasında olanlar seni ilgilendirmez."

Kadının söylediklerinin makul, hatta belki de doğru olduğunu biliyordu ama içinden bir ses bu kadar sert bir şekilde kenara itilmesine isyan etti. Ailesi ve endişeleri hakkında konuşmaya hakkı olmadığının söylenmesine.

Lanet bir zenci çocuk gibi gitmem söylendiği için.

"Dükün eylemleri bahçemi etkiliyorsa, bu tamamen beni ilgilendirir," dedi, kendi kulaklarına bile kendini beğenmiş bir eşek gibi geliyordu.

Bir nefes verdi. "Bu meselenin sizin değerli bahçenizle hiçbir ilgisi yok. Neden bu konunun peşini bırakmıyorsun?"

Gerçekten neden? Çünkü ilgisini belli etmişti ve

geri adım atmayacaktı. Dahası, lanet olası bir dükün kızı olsa bile onun tarafından görmezden gelinmeyecekti. Diğer kadınlar ona çok sıradan, çok *fakir* olduğunu söyleyebilirdi ama o buna izin vermeyecekti.

O değil.

Bir dükkânın vitrininde durmuş dedikodu yapan iki kadının yanından sıyrıldı ve yeniden onun yanına geldi. "Ona saldırdı mı?"

Bayan Dinwoody durdu ve ona döndü. *"Ne?"*

Etraflarına bakma sırası ondaydı. Bond Caddesi'nde güpegündüz durmuşlar, kalabalık yanlarından akıp gidiyordu. Başını eğdi ve dikkatle ona baktı. "Beni duydun. Kardeşin bayanı incitti mi?"

"Hayır!" Kadının bakışı artık saf bir aristokrattı, soğuk ve mesafeliydi ve bu onu neredeyse çıldırtıyordu. "Sana bu konuda konuşmayacağımı zaten söyledim."

Bir an için ona baktı, öfkesi derisinin altında kaynıyordu. Kızın gözleri bir şeyi anlamak istercesine açılmıştı ama adam çoktan dönmüş ve onu geride bırakarak kalabalığa doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Bekle!"

Çağrısı onu sarsarak durdurdu, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Kadının terliklerinin çıkardığı sesi duydu, sonra kadın onun yanına geldi ve yüzüne baktı. Elinin yarısı havaya kalktı ama korkmuş gibi tereddüt etti ve sonra bıraktı.

Gözlerini kaçırdı, dudağını ısırdı ve yumuşak bir sesle, "Val onu incitmedi, en azından senin ima ettiğin şekilde. Val bir bayanı asla böyle incitmez." Ona ters ters baktı, gök mavisi gözleri sanki ona karşı çıkmaya cesaret ediyormuş gibi parlıyordu. "Kardeşim hakkında böyle düşündüğüne inanamıyorum."

"Bana gerçeği söylemediğin sürece başka ne düşünebilirim ki?" diye hırladı. "*O* değil. Asla o değil," diye fısıldadı ve sesindeki bir şey
Onu kollarına alıp rahatlatmak istiyordu.

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Kahretsin, araban nerede?" "Bu taraftan," diye seslendi Jean-Marie'nin derin gürültüsü.

Asa sarsıldı, tartışmalarının ortasında uşağı bir şekilde unutmuştu.

Jean-Marie ona pek de dostça olmayan bir bakış atıyordu ama metresine döndüğünde yüzü yumuşadı. "Gelin, *ma chérie,* artık yoruldunuz. Arabanıza gidelim."

İç çekti. "Pekala."

Yola koyuldular, Asa düşünceli bir şekilde arkalarında dolaşıyordu. En azından bu pozisyon ona kızın ayak bileklerini tekrar görebilmek için mükemmel bir şans veriyordu.

Beş dakika sonra, nihayet arabaya binip yerleştiklerinde, Bayan Dinwoody'ye baktı ve "Eee?" diye sordu.

Kadın ciddiyetle ona baktı. "Kimseye s ö y l e m e m e l i s i n , çünkü tüm mesele Wakefield Dükü tarafından gizli tutuldu."

Asa bir avucunu kalbinin üzerine koydu ve alaycı bir tavırla başını eğdi. "Sana söz veriyorum."

Onun alaycılığı karşısında
dudaklarını büzdü. Adam ona bakıp
bekledi.

İsteksiz görünüyordu, "Geçen yaz Leydi Phoebe'ye yönelik kaçırma girişimlerini hatırlıyor musun?" dedi.

Asa bir kaşını kaldırdı. "Evet."

Dedikodulara göre Leydi Phoebe'yi kaçırmak için birkaç girişimde bulunulmuştu. Dahası, bazıları bu girişimlerden en az birinin başarılı olduğunu ve Leydi'nin günlerce, hatta haftalarca zorla alıkonulduğunu söylüyordu ki bu aristokraside büyük bir skandaldı. Leydi Phoebe mavi kanlıların en mavisinden geliyordu ve ağabeyi hem güçlü hem de zengindi. Leydi Phoebe'nin Yüzbaşı Trevillion ile evlenmesinin ardından dedikodular aniden kesilmişti.

Görünüşe bakılırsa mutluluk hiç de ilgi çekici bir şey değildi.

Bayan Dinwoody arabanın sallanmasına rağmen dimdik oturuyordu. "Val onu kaçıran kişiydi. Onu evliliğe zorlamak istedi."

"Ne?" Bu hiç mantıklı gelmedi. "Montgomery bir aristokrat ve zengin de. Eğer Leydi Phoebe'ye kur yapmak isteseydi, neden onu kaçırmakla uğraşsın ki?"

"Çünkü onunla kendisi evlenmeyi planlamıyordu. Onu evliliğe zorlamak istedi-"

Burada durdu ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Ama Asa hâlâ Montgomery'nin böyle saçma bir işe kalkışmış olabileceği fikrine şaşıyordu. *"Neden?"*

Bayan Dinwoody omuz silkti, perişan görünüyordu. "Wakefield Dükü'ne çok kızmıştı ve intikam almak istiyordu."

"Küçük kız kardeşini kaçırarak mı?" Asa gözlerini dikmiş, Montgomery Dükü'nün düşünce sürecini anlamaya çalışıyordu. "Kardeşiniz delirmiş."

"Val hakkında bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" dedi sessizce.

Bu sözleri yüksek sesle söylemeden önce düşünmemişti ama söyledikten sonra geri adım atacak değildi. Asa arabanın sarsıntısına aldırmadan, uşağın sert bakışlarına aldırmadan, kafasının arkasında onu kızdırmamasını söyleyen sese aldırmadan öne doğru eğildi. "Montgomery ahlaksız ve deli."

Dudaklarını inatla birbirine bastırarak ona baktı. Adam

gözlerini kısmıştı. "Neden ona yardım ediyorsun?" "O

benim *kardeşim.*"

"Ve ne seni ne de bir başkasını zerre kadar umursamıyor."

"Bunu bilemezsin." Sesi yükselmek yerine alçalmıştı ama bu sadece sözlerini daha yoğun hale getirdi. "Benim, ağabeyimin ve onun hayatımda benim için yaptıkları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. *Kimse bilmiyor.*" Titreyerek nefes aldı. "Val ahlaki değerlerden yoksun olabilir, bencil, kötü ve evet, hatta belki de deli olabilir ama ben onu *seviyorum.* Bu dünyada sahip olduğum tek aile o. Güvenebileceğim tek kişi."

Ona baktı. Kadın haklıydı: onu tanımıyordu, geçmişini ya da kardeşiyle olan ilişkisini bilmiyordu. Olması gereken de buydu.

Olması gereken buydu.

Arabayla yolculuğun geri kalanını pencereden dışarı bakarak ve kendini bu gerçeğe ikna etmeye çalışarak geçirdi.

"BÖYLE ALICE," dedi Bridget nazikçe -ve her zamanki sabrıyla- hizmetçiye gümüş bir fincanın üzerindeki telkârinin nasıl parlatılacağını gösterirken.

"Evet, hanımefendi," dedi Alice, elindeki deri parçasının sert tarafını fincana. "Ama kum kullanmak daha kolay olmaz mıydı?"

"Belki daha kolay," dedi Bridget. "Ama kum zamanla gümüşü ve telkâriyi aşındırır. Bu yüzden bir parça deri kullanıyoruz ve sıkı çalışıyoruz."

"Ah." Alice kaşlarını çattı, görünüşe göre görevine eğilirken bunu düşünüyordu.

Bridget Alice'i izlerken sessizce iç çekti. Bu hizmetçiyle her şey biraz daha uzun sürüyordu; eğitim, iş, hatta sabahları hazırlanmak bile. Alice'in Hermes Evi'nden gitmesine en başta izin vermesi gerektiğini biliyordu ama Bridget'in bunu yapacak yüreği yoktu. Alice gibi bir kız

Londra'da düzgün bir iş bulmakta zorlanıyordu; Hermes House'da hizmetçi olmasının tek nedeni kuzeninin uşaklardan biri olmasıydı. Şehirde kendi haline bırakılırsa bir kadın satıcısının eline düşebilirdi. Hayır, diye karar verdi Bridget, Alice'in gitmesine izin vermeyecekti.

Biraz daha fazla çaba gerektirse bile.

Bridget hizmetçiye onaylayan bir baş selamı verdi - karşılığında utangaç bir gülümseme aldı - ve uşağın kilerinden çıkmak için döndü, kapıyı arkasından kapattı. Dar arka koridordan geçerek büyük mutfağa doğru ilerledi. Aşçı Bayan Bram sebzeleri doğrarken, birkaç bulaşıkçı hizmetçi de yerleri temizliyordu.

"Agatha," diye seslendi Bridget mutfağa yeni giren üst kat hizmetçisine. "Müzik odasının tozunu aldın mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi hizmetçi hemen. Agatha kırk yaşlarında, sağlam yapılı ve güvenilir bir kadındı.

"Güzel," diye cevap verdi Bridget. "Lütfen Alice'in kilerdeki gümüşleri parlatmasına yardım et. Ya Agatha?"

"Hanımefendi?"

Bridget onun gözlerinin içine baktı. "Kilerdeki her tabağı saydım ve kaydettim. Hiçbir şeyin kaybolmadığından emin olun."

Agatha sesli bir şekilde yutkundu. "Evet, hanımefendi."

Bridget başıyla onayladı ve evin önüne doğru yürümeye başladı. Yavaş bir hizmetçiyi bırakamayacak kadar yufka yürekli olabilirdi ama bu aptal olduğu anlamına gelmezdi. Kahyanın kilerindeki gümüş tabak, bu büyük evdeki hizmetkârların hayatları boyunca göremeyecekleri kadar değerliydi.

Karanlık hizmetkârlar geçidinde ilerliyordu ki aniden önünde küçük bir şekil belirdi.

Bridget kısa bir süre durdu, eli istemsizce kalbine gitti. "Tünaydın Bayan Crumb," diye neşeli bir selam verdi Alf.

daha yakın.

Bridget çocuğu kısık gözlerle süzdü. "Nereden geldin sen?"

Alf omuz silkti. "St. Giles, eğer bilmeniz gerekiyorsa."

Bridget yanağı görmezden geldi. "Az önce mutfaktaydım ve sen kesinlikle hizmetkârların girişine gelmedin. Seni görürdüm."

Alf çenesini ukalaca eğerek, "Belki de düzgün insanlar gibi önden gelmek istedim," dedi.

"Ne sen ne de ben 'düzgün insanlar' olarak nitelendirilemeyiz," diye karşılık verdi Bridget. "En azından Hermes Evi gibi aristokrat evler söz konusu olduğunda. Gelecekte hizmetkârların kapısından girmeyi unutmayın."

Alf geniş kenarlı şapkasına bir parmağını dokundurarak, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi. "Peki neden Hermes Evi'nde olduğunuzu sorabilir miyim?"

"İşimi yapıyorum, değil mi?" Alf öyle dedi. Yan tarafa doğru eğildi ve dikkatle Bridget'in arkasına baktı. "Şimdi biraz çay alabilir miyim, alamaz mıyım?"

Bridget çocuğa baktı. Sorusuna tam olarak cevap vermemişti. Ama Dük her zaman ketum bir tip olmuştu. Belki de Alf gerçekten de konuşamayacağı bir işle ilgiliydi. İçini çekti ve kenara çekildi. "Pekâlâ."

"Ta." Alf onun yanından geçip mutfaklara doğru koşmaya başladı.

Bridget onun gidişini izledi. Çocukta biraz tuhaf bir şeyler vardı.

Döndü ve hizmetkârların geçidine baktı. Alf bu yönden gelmişti ama yol boyunca hiç kapı yoktu, sadece ön salona açılan sondaki tek giriş vardı. Kadın fark etmeden geçide girmiş olmalıydı.

Bridget düşünceli bir şekilde duvardaki ahşap panelleri parmakladı. Ve sonra, bir hevesle kapıyı çaldı.

Duvar çınladı.

Tabii ki öyleydi. Kendi aptallığı karşısında başını sallayan Bridget yoluna devam etti.

Ertesi sabah tiyatro ofisinin kapısı açıldığında EVE bir makbuza bakıyor, mürekkep lekesinin yedi mi yoksa dokuz mu olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Kapıdan müzik sesi geliyordu - belli ki orkestra bugün prova yapıyordu.

"Affedersiniz," dedi aksanlı bir ses ve Eve başını kaldırıp o ilk gün Bay Makepeace'in yatağında yatan olağanüstü güzel yaratığı gördü. Ona ne demişti? Oh, evet: La Veneziana.

Eve kiraz ağacından masasında doğruldu, özellikle kahverengi elbisesinin içinde kendini sıkıcı hissediyordu. "Sizin de bir çocuğunuz yok, değil mi?"

Bu sabah Polly Potts'un dansçı arkadaşlarından ikisi ve bir aktris, kendileri çalışırken çocuklarını da tiyatroya getirip getiremeyeceklerini sormak için uğramışlardı. Görünüşe göre bir çocuk bakımı salgını vardı.

sorunlar. Eve, Polly'ye küçük Bets'i getirmesi için izin vermişken hayır diyemezdi ve bu yüzden her durumda evet demişti.

Ancak Bay Makepeace'in bunu nasıl karşılayacağını merak etmeye başlamıştı ki, tiyatroda bir sürü küçük çocuğun koşuşturduğunu gördü.

Belki de tiyatro için bir dadı tutmayı düşünmeli.

"Hayır, benim çocuğum yok." Soprano Eve'e biraz tuhaf bir şekilde baktı. "Ben sadece Asa'yı arıyordum. Siz Bayan Dinwoody'siniz, değil mi? Sanırım Asa'nın odasında tanışmıştık." Başını eğdi ve gülümserken dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkardı. "Gerçi beni giyinik olarak tanıyamazsınız."

Eve yüzünün ısındığını hissetti. "Sizi tanıyorum, Bayan... şey..."

"Lütfen, bana Violetta demelisiniz." Omuz silkti ve Bay Makepeace'in boş sandalyesine oturdu. "Bana La Veneziana demeyen herkes der." Burnunu kırıştırdı. "*Sinyora kulağa* çok yaşlı geliyor, sizce de öyle değil mi?"

"Erm..."

Violetta, Bay Makepeace'in anlaşılmaz bir şekilde masasındaki dağınıklığın arasında bıraktığı kapı kolunu dürttü. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Eve başını salladı. "Üzgünüm, hayır. Bay Harte yaklaşık bir saat önce dışarı çıktı ve o zamandan beri onu görmedim." Köşede elinde bir kitapla oturan Jean-Marie'ye baktı. Onu her zaman çok bilgili gösteren yarım ay gözlüklerini takmıştı.

Jean-Marie bir parmağını kitabına koydu ve dudaklarını büzdü. "Sanırım Bay MacLeish'le konuşmaya gitti. Çatıdaki kiremitlerle ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Gidip onu bulayım mı?"

Zavallı Jean-Marie birkaç saattir köşedeki sandalyede oturuyordu. Hiç şüphesiz bacaklarını esnetmeye ihtiyacı vardı. "Lütfen."

Uşak dışarı çıktı ama Violetta'nın gitmek için acelesi yok gibiydi. "Hesapları sen yapıyorsun, ha?" dedi, Eve'in elindeki kâğıdı çevirmesini ilgiyle izleyerek. "Bu düzenli zekâya hayranım. Korkarım bende böyle bir şey yok." Kadın özenle omuz silkti, pürüzsüz omuzları gül rengi dekolte elbisesinin içinde parlıyordu.

"Ama o zaman defter tutmanıza gerek kalmaz diye düşünüyorum," dedi Eve çekingen bir tavırla.

Violetta'nın bakışları aniden keskinleşti. "Kitaplar, hayır, ama parayı ve nereden geldiğini unutmak olmaz. Sesim muhteşemdir ama bir şarkıcının en fazla birkaç yılı vardır. Geleceğimi düşünmeliyim.

artık şarkı söylemiyor."

Eve böyle bir hayatın ne kadar umutsuz olabileceğini düşünerek ürperdi. "Bay Harte, bahçelerini yeniden açacak olan operada şarkı söylemeniz için size büyük bir ödeme yaptı."

"Evet, öyle," diye kabul etti Violetta. "Ama bir kastrato bulamazsa -ve yakında- başka bir eve gitmek zorunda kalacağım. Ben bile tek başıma bütün bir operayı söyleyemem ve bütün bir sezonu bir operada şarkı söylemeden geçirmek ölüm olur."

Eve bakakaldı. Bu çok soğukkanlı görünüyordu, özellikle de opera sanatçısıyla ilk kez nasıl tanıştığı düşünüldüğünde. "Bay Harte ile aranızda bir... şey... anlaşma olduğunu sanıyordum?"

Violetta başını eğdi.

"Yani..." Eve boğazını temizledi, kendini çok dünyevi hissetmiyordu. "Yani... şey, geçen gün onun yatağındaydınız."

Violetta başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Evet, evet, Asa ve ben o gece bir tutkuyu paylaştık, ama o kadar da ciddi değildi, anlıyorsun ya."

Havva gerçekten istemedi. Bir kadın bir erkeği elinde tutmak istemiyorsa neden kendini ona teslim etsin ki?

Violetta onun şaşkınlığını görmüş gibiydi. "Çok erkeksi, sence de öyle değil mi? Omuzlarına bayılıyorum, nasıl diyorsunuz? Sıcaklığını, canlılığını. O çok *canlı,* sevgili Asa."

Eve gözlerini indirdi. Bay Makepeace'in *ateşinin* çok farkındaydı ve bir an için bunun odağı olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Violetta omuz silkti, görünüşe göre Eve'in düşüncelerinden habersizdi. "Ama ne yazık ki parası yok. Şimdi bir dükle arkadaşlığım var, Asa kadar genç ve dinç değil ama bana güzel mücevherler ve bir araba hediye ediyor."

Eve gözlerini kırpıştırdı, biraz şaşırmıştı. Bay Makepeace kendisinden daha zengin bir adam için terk edildiğinin farkında mıydı? İçindeki acıma duygusuna engel olamadı. Bu onun gururunu öyle incitecekti ki! "Ben... Anlıyorum."

"Onaylamıyor musunuz?" Violetta sorgularcasına kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," diye yanıtladı Eve. "Yani, onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez." Tereddüt etti, sonra kendini ağzından kaçırırken buldu, "Ama anlamıyorum. Dükünüz size zamanınız için bir şeyler veriyor. Ama siz Bay Harte'ın yatağına gittiniz çünkü..." Dürüstçe kafası karışmış bir şekilde uzaklaştı. "İstediğin için mi?"

"Ama evet," dedi Violetta basitçe. "O çok iyi bir aşık, *caro* Asa."

"Hoşuna gitti," dedi Eve yavaşça. Diğer kadını dikkatle inceledi, hiçbir şey anlamamıştı.

Violetta bir an ona baktı, hareketli yüzü hareketsiz kaldı ve sonra gözleri bir şekilde yumuşadı.

"Evet," dedi nazikçe. "Bir erkeğin beni kucaklamasından çok hoşlanırım."

Eve kucağındaki ellerine baktı. Kendisini ilk defa diğer kadınlardan bu kadar farklı hissediyordu, sanki tamamen başka bir şey olabilirdi. Belki de bir denizkızı ya da yürüyen bir heykel. Cinsiyetsiz ve ayrı bir şey. Bırakın bir eşi, asla bir arkadaş bile bulamayacak tekil bir şey.

"Sen de aynı şeyi hissetmiyor musun?" Violetta sordu.

Eve nefes aldı ve yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirdi. "Ben bekârım. Doğal olarak bir erkeğin kucaklamasını hiç

hissetmedim." "Ama erkeklerden

hoşlanıyorsun, değil mi?"

"I..." Eve kaşlarını çattı, düşünüyordu. "Nasıl yani?"

"Ah, erkekler." Violetta genişçe gülümsedi. "Omuzlarının çizgisine, ellerinin gücüne, kollarındaki tüylere bakmaktan hoşlanıyor musunuz? Bazen sadece derin bir ses beni... mmm..." Kendi kendine gülümsedi, gözleri yarı kapalı. "*Burası* bana bir sıcaklık getiriyor." Ellerini ortasının üzerine koydu. "Bir erkeğin yanında olduğumda bazen onun kokusu, o misk gibi erkek kokusu beni çok zayıflatıyor. Çok hoş bir his, değil mi?"

Eve'e baktı. Eve de şaşkınlıkla ona baktı. "Sen böyle

hissetmiyor musun?" Violetta'nın gözleri hüzünlüydü.

"Korkuyorum." Eve dudağını ısırdı, bu sözleri yüksek sesle söylediği için dehşete düşmüştü. Ama onları söyledikten sonra devam etti. "Çoğunlukla... bir erkek gördüğümde, duyduğumda ya da kokladığımda korkuyorum."

"Çok üzgünüm, *Cara.*"

Eve yutkundu ve Violetta'nın acımasını görmek istemediği için gözlerini kaçırdı.

"Çok, çok güzel olabilir," dedi Violetta nazikçe. "Doğru adamla, iyi ve bir kadına nasıl dokunacağını bilen bir adamla. Olabilir... çok güzel olabilir."

Eve gülümsedi - sertçe, farkındaydı - ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Bir erkeğin yanında asla "iyi" hissetmeyeceğini biliyordu.

Onun için asla güzel olmayacaktı.

Ofisin kapısı açıldı ve Bay Makepeace, ardından da Jean-Marie içeri girdi. "Lanet olası kiremitler! İkinci bir sevkiyat daha bulmuşlar ve onların da yarısı kırılmış. Belki de iki araba dolusu kiremit arasında lanet tiyatronun çatısını yapmaya yetecek kadar kiremidimiz olur."

Bir yaz fırtınası gibiydi, hızlı, sıcak ve küçücük odada bunaltıcıydı. Eve nefesinin göğsünde sıkıştığını, nefes veremediğini hissetti ve Violetta'nın sözlerini hatırladı: *O çok canlı, sevgili Asa*. Kıskançlık ve istek, ani ve ezici bir şekilde kalbine çarptı.

Eve gözlerini kaçırdı. Violetta ve Bay Makepeace'i kıskanmaya hiç hakkı yoktu. Bu gerçeği entelektüel olarak biliyordu, ama ne yazık ki kıskançlık aklından etkilenmeyen bir duyguydu. Ondan tamamen kurtulamıyordu.

Bay Makepeace aniden durdu, Eve ve Violetta'ya bakarken gözleri kısılmıştı. "Ne?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey, *caro.*" Violetta ayağa kalktı ve onun yanağını okşadı. "Gel, yakında burada sahneleyeceğimiz opera hakkında sana sormak istediğim sorular var. Bahçede yürüyelim mi?"

Eve aceleyle, "Benim yüzümden gitmeniz için bir neden yok," dedi. Soğukkanlılığını yeniden kazanması gerekiyordu. "Lütfen kalın. Zaten bahçelerde bir tur atmak istiyorum."

Violetta ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, dostum. Uzun sürmez."

Jean-Marie kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadan onu ofisten çıkarken takip etti. Sahnenin arkasındaki labirent gibi koridorlarda ilerlediler, ön taraftan gelen müzik boğuktu ama ofistekinden biraz daha yüksekti.

Eve düşüncesizce Jean-Marie'ye döndü. "Provayı görelim."

Ona hızlı bir sırıtış fırlattı ve dönerek kanatlardan birine çıktılar.

Müzisyenler gerçekten de prova yapıyordu ama prova yapan sadece onlar değildi. Polly ve diğer yarım düzine dansçı sahnede zıplıyor, parlak kostümleri bacaklarının etrafında oldukça skandal bir şekilde uçuşuyordu. Sahnede tiyatronun içine doğru uzanan yarım ay şeklinde bir önlük olduğu için aslında dansçıları arkadan izliyorlardı. Dansçılar havaya sıçradıklarında, ateşin önünde cilveleşen periler gibi ön taraftaki parlak ışıklar tarafından arkadan aydınlatıldılar. Eve, dansçıların zarafeti karşısında büyülenmiş bir halde, eser sona erene kadar onları izledi.

Bay Vogel orkestraya bir şeyler bağırırken dansçılar

Bir an sahnenin ana kısmına yaklaştı. Polly kanatlarda Eve'i gördü ve çılgınca ona el salladı.

Jean-Marie onun yanında, "Sanırım seninle konuşmak istiyor," dedi, sesinde bir eğlence vardı. "Samimi bir görüşme olması ihtimaline karşı ben burada kalacağım."

"Muhtemelen bugün küçük Bets'i getirmesine izin verdiğim için bana teşekkür etmek istiyordur." Eve ani bir endişeyle dudağını ısırdı. "Tabii çocuğu olan *başka bir* arkadaşı yoksa."

Sahneye doğru yürürken arkasında Jean-Marie'nin bas kıkırdamasını duydu. Bir an durup tiyatronun içine baktı ve bu açıdan bakıldığında mekânın nasıl daha karanlık ve bir şekilde daha büyük göründüğüne hayret etti.

"Bayan Dinwoody!" Polly seslendi ve Eve ona doğru döndü. "Gelin arkadaşlarımla tanışın." Polly, Eve'in henüz tanışmadığı diğer iki dansçıyla birlikte duruyordu.

Eve gülümsedi ve sahnenin ortasına doğru ilerlemeye başladı ve bunu yaparken çok şaşırtıcı bir ses duydu, ani ve yüksek bir ÇATIRTI!

Bir an için hiçbir şey olmadı.

Ve sonra her şey onun altında yol verdi.

ASA son *çarpışmayı* duymadan önce bile KOŞUYORDU.

Sahnenin arkasındaki koridorlar dar ve loştu, çünkü burası tiyatronun çalışma bölümüydü - misafirlerinin asla görmediği bölüm. Keskin bir dönüş yaptı ve sahnenin yanındaki bir kanada çıktı. Yarım düzine kadar dansçı orada toplanmıştı ve bakmak için onları itti.

Sahnenin olduğu yerde şimdi pürüzlü bir tahta yığını ve hâlâ düşmekte olan toz vardı. *Lanet olsun*. Sahne aşağıdaki bodrumun içine çökmüştü.

Orkestra çukurda prova yapıyordu. Müzisyenlerin bazıları ayaktaydı, diğerleri ise hala oturuyor ve enstrümanlarını şaşkınlıkla tutuyorlardı.

Asa bakakalırken Jean-Marie kanayan avuçlarını Asa'nın önünde hâlâ ayakta duran zemine koydu ve kendini sahnenin yıkıntılarından dışarıya doğru kaldırdı. "Eve." Nefes aldı ve öksürerek iki büklüm oldu. *"Eve."*

Asa sahneyi çevreleyen yüzlere baktı ama aralarında Eve'in olmadığını fark ettiğinde bile kalbi gerçeği biliyordu:

Yüce Tanrım, Eve enkazdaydı.

Altıncı Bölüm

O gece kralın muhafızları Güvercin'i almaya geldiler. Küçük bir kulübeye gelene kadar onu vahşi ormanın derinliklerine götürdüler. İçeride, kan kırmızısı duvarlarda mumlar titriyordu. Kral bir masanın yanında oturuyordu, kocaman göbeği dizlerinin üzerine sarkıyordu ve masanın üzerinde bir şişe şarap ve bir somun ekmek vardı.

Muhafızlar kızı babasıyla yalnız bırakarak ayrıldılar.

Dove reverans yapmadan önce yutkundu. "Majesteleri."...

*-Aslan ve Güvercin'*den

Düşen sahnenin gürültüsü, bahçıvanlar, çatı ustaları, müzisyenler ve tiyatrocu arkadaşlarından oluşan bir kalabalığı çekmişti.

"Yolu açmama yardım edin!" Asa kükreyerek bir tahta aldı ve onu enkazdan çıkardı. Eve'in aşağıdaki karanlıkta kapana kısıldığı düşüncesi, içini keskin bir korkuyla sıktı.

Jean-Marie'den "Onu gördün mü?" diye sordu. "Yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi uşak Asa'nın yanında çalışırken acımasızca. "Sahne çöktüğünde iki ya da üç dansçıyla birlikte sahnede duruyordu. Onu bulmaya çalıştım ama önümde tahtalar vardı ve göremedim."

"Bir ışık getirin!" Asa daha iyi manevra yapabilmek için ceketini yırtarcasına çıkardı.

Temizledikleri küçük alana tırmanarak indi. Bodrum katı, sahnenin hâlâ ayakta duran kısmının yaklaşık sekiz metre altındaydı. Sahnedeki tuzak kapıları bodruma açılıyordu ve bu alan aynı zamanda depo olarak da kullanılıyordu. Burada toz yoğundu, havada asılı duruyordu ve öksürerek gözlerini karanlığın içinden kısarak baktı. Nefes alış verişlerini ve yakınlardan gelen kısık bir hıçkırığı duyabiliyordu. Tekrar yukarı baktığında Vogel'in kendisine yanan bir şamdan uzattığını gördü.

Asa şamdanı yüksekte tuttu. Karşısında kırık tahtalar ve molozlardan oluşan bir duvar vardı.

Arkasından Jean-Marie'nin küçük boşluğa düştüğünü duydu.

Asa tek kelime etmeden şamdanı bir yarığa sıkıştırdı ve tahta parçalarını çekiştirmeye başladı, onları çekip çıkarırken Jean-Marie'ye geri verdi. Boşlukta çaprazlamasına uzanan devasa bir kiriş ortaya çıktı. Asa içinden küfretti ve omzunu kirişe dayadı. Kiriş onun ağırlığıyla hafifçe sallandı ama tepesinde biriken molozlar da öyle. Kirişi hareket ettirmeyi başarsa bile, daha fazla çökme riskiyle karşı karşıyaydı. Yan döndü ve kirişin etrafında bir yol bulmaya çalışarak sağa doğru ilerlemeye başladı.

"Onu görüyor musun?" diye sordu uşak.

Asa gözlerini kısıp boynunu büktü. Sarı satenin bir anlık görüntüsünü seçebildi. Dansçılar bu sabah sarı kostümler giymişlerdi.

"Dansçılardan birini görüyorum." Eve hangi cehennemdeydi?

Bir garip adım daha attı ve sonra bir kalas yığını tarafından durduruldu. Asa bir kalası tuttu ve çekip çıkardı. Kalçasını eğerek kalası kendi karnından geçirip uşağa geri götürebildi.

İşlemi iki kez daha tekrarladı ve solgun bir yüz görerek ödüllendirildi. Dansçılardan biri, Polly Potts.

Dudağını ısırıyordu ve neredeyse aklını kaçıracak kadar korkmuş görünüyordu.

Asa ona, "Seni hemen çıkaracağız, tatlım," dedi. "Bayan Dinwoody'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Dansçı hıçkıra hıçkıra ağladı. "Bu benim hatam. Bayan Dinwoody'yi arkadaşlarımla buluşması için çağırdım. Aksi takdirde sahneye çıkamazdı."

Asa çenesini sertçe kapattı. "Onu orada görüyor musun?"

"Hiçbir şey göremiyorum," diye cevap verdi. "Çok üzgünüm, Bay Harte." "Boş ver, canım. Gel, bana doğru sürünebilir misin?"

Başını salladı.

Onun yardımıyla yattığı oyuktan sürünerek çıktı ve daracık alanda onun yanına sokuldu.

Onun omzunu sıvazladı. "Arkamda Bayan Dinwoody'nin adamı Jean-Marie var, o size yardımcı olacak."

Polly başıyla onayladı ve sürünerek ışığa ve Jean-Marie'ye doğru ilerledi.

Asa ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve Polly'nin az önce girdiği boşluğa kendini sıkıştırdı. İçgüdüsel olarak derisi kaşınıyordu. Üstünde kalıntılar vardı

kim bilir ne kadar tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Tekrar çökerse diri diri gömülecekti.

Ama alçak, sürekli bir inilti duyabiliyordu, hayvani ve acılı. Eve'in bu sesi çıkardığı düşüncesine karşı dişlerini sıktı.

Mekanik bir şekilde enkazı kazdı, iniltiler aniden kesildiğinde çok fazla düşünmemeye çalıştı. Kız iyiydi. İyi *olmalıydı.* Onunla bir daha asla tartışmamayı aklına bile getiremiyordu.

Son tahtaya uzandı ve garip bir şekilde düz olan ucunda taze talaş olduğunu dalgınlıkla fark etti. Onu kendine doğru çekti ve bir an için dondu kaldı.

Tahtanın yarısı kesilmişti, soluk ve taze olan ahşap, yolun geri kalanında kırıldığı yerde sivri kıymıklarla son b u l u y o r d u .

Asa öfkesini bastırmak için nefes aldı ve tahtayı çıkarıp yorum yapmadan Jean-Marie'ye uzattı.

Tekrar bakmak için eğildiğinde Eve'in geniş mavi gözleriyle karşılaştı ve rahatlamaktan başı döndü. "Yaralandın mı?"

Yarı oturuyor, yarı yatıyordu, etrafı enkazla çevriliydi ve kucağında siyah saçlı bir dansçı vardı. Eve dudaklarını yaladı ve Asa onun şakağında lekeli bir kan izi olduğunu gördü. "Onu dışarı çıkarmalısın, Asa. Nefes alıp almadığını bilmiyorum. Daha önce inliyordu ama şimdi hiç ses çıkarmıyor."

Kucağındaki kıza baktı ve artık çok geç olduğunu hemen anladı. "Eve, yaralandın mı?"

Bir elini kaldırdı ve tozla kirlenmiş altın rengi saçlarına dokundu. "Ben... başım mı?"

Başını salladı. Ya kafasına darbe almıştı ya da yere yığıldığı için sersemlemişti. "Dayan."

Büyük bir kiriş ona giden yolu kapatmıştı. Asa bacaklarını destekledi, kollarını kirişe doladı ve çekti.

Bir an için kaslarının gerginlikten titremesi dışında hiçbir şey olmadı.

Sonra kiriş bir gıcırtıyla ve daha küçük bir enkaz yağmuruyla kırıldı.

Asa bir an nefes nefese kaldı, derin bir nefes aldı ve bacaklarını kullanarak kendini geriye doğru itti, kanlı kirişi bir aşık gibi göğsüne bastırdı. Jean-Marie'nin elleri o lanet şeyi üzerinden kaldırmaya yardım edene kadar bunu üç kez daha yaptı.

"Eve?" diye sordu koruma aceleyle.

Asa onu göremediğini, sadece sesini duyabildiğini fark etti. "Büyük ölçüde yara almamış görünüyor. Dansçılardan biri olan Deborah onun üzerinde yatıyor. Deborah'ı sana geri vereceğim."

"O-?" Jean-Marie başladı ama Asa ona sert bir bakış attı ve başını salladı.

Uşak başını sallamadan önce yüzünü buruşturdu. "Pekala."

Asa, Eve'i elini Deborah'nın yanağına koymuş halde bulmak için sürünerek alana geri döndü. Başını kaldırdı, gözleri kederliydi. "Durumu çok kötü."

"Bırak onu ben alayım, aşkım," dedi Asa.

Dansçının gevşek kollarını boynuna doladı ve onu nazikçe kaldırdı, bacaklarıyla geriye doğru iterek yarı taşıdı, yarı sürükledi.

Jean-Marie yorum yapmadan onu aldı ve Asa tekrar içeri dalarak dikkatli bir şekilde tahta parçalarını kenara itti. Eve neredeyse yüzüstü yatıyordu, sağ bacağının üzerinde bir yığın kırık tahta vardı. Asa bu manzara karşısında irkildi ve tahtaları onun üzerinden çekmeye başladı.

"Hareket edebilir misin, aşkım?"

"Evet, elbette," diye yanıtladı Eve, hatta sesi biraz aşağılanmış gibi

çıkmıştı. Asa yüzünde bir sırıtış hissetti. "İşte benim kızım."

Son tahtayı da çekerek bacağı serbest bıraktı. İncelemek için eğildi. Elbisesinde kan olmaması onu rahatlattı. Yukarı baktı. Kırık tahtalar havada asılı duruyor, her an yere düşmeye hazır bekliyordu.

Eve'e baktı ve elini uzattı. "Gel o zaman."

Onunla eli arasına baktı, dudaklarını birbirine bastırdı ama hareket etmedi.

Kaşlarını çattı. "Eve."

Nefes aldı ve onun elini tuttu, ses çıkarmadan beceriksizce ona doğru ilerledi.

"Cesur kız," diye mırıldandı Asa.

Kızın irkilmesine aldırmadan diğer elini tuttu ve onu kollarına çekti. Ne kadar da küçük bir şeydi! Uzun boylu olabilirdi ama Eve'in vücudu bir kuşunki kadar hafifti. Omzunun narin kemiklerini, belinin ince açıklığını hissedebiliyordu ve üzerine düşen kalaslar yüzünden ezilmediği için Tanrı'ya şükretti.

Adam ışığa ve onları bekleyenlere doğru ilerlerken kadın ona karşı titredi. Vücudunu sert bir şekilde, neredeyse ondan uzakta tuttu,

ve alaycı bir yorum yapardı, ama sonra ışıkta kaldılar.

Jean-Marie onları görünce, "Ah, *ma petite,*" diye gürledi. "Çok cesur davrandın. Biraz daha ve bu iş bitecek."

Uşak Eve'e uzandı ve Asa bir an için kollarını sıkma dürtüsüyle savaştı.

Sonra Eve'i Jean-Marie'ye teslim etti, o da onu sahnenin yanındaki kanatlardan birinin sert zeminine kaldırdı.

"O sonuncusu," dedi uşak.

"Ne?" Asa terleyen yüzünü koluna sildi. "Üç dansçı olduğunu sanıyordum."

Jean-Marie başını salladı. "Vogel ve bazı müzisyenler üçüncü dansçıyı sahnenin diğer tarafından kurtarmayı başardılar."

"O-?"

"Sarsılmış ama yara almamış -ya da Vogel
bana öyle söyledi." "Tanrı'ya şükür," diye
cevap verdi Asa.

"*Oui.*" Jean-Marie enkazdan çıkmaya başlamıştı bile.

Asa kendini kaldırıp dışarı attı ve Eve'in yanına çömeldi.

Bir duvara yaslanmış, gözleri sımsıkı kapalı oturuyordu. Asa kaşlarını çattı ve sonra MacLeish'in de orada olduğunu fark etti. Mimara dar gözlerle bir bakış fırlattı.

"Bir doktor çağırdım bile," dedi MacLeish. Vogel onlara katılınca başını kaldırıp baktı ve kaşları birbirine çatıldı. "Hans! Yaralanmışsın."

"Ja, ja," diye mırıldandı Vogel, boynundaki kan lekesini silerken. "Tiyatronuz neredeyse bizi öldürüyordu."

MacLeish kızardı. "Bu benim hatam değildi. Tasarımım tamamen güvenliydi."

Boynundaki çizikten taze kan akarken Vogel homurdandı. "Güvenli! *Gott im Himmel*! Sahne düştü-"

Asa sabırsızca sesini yükseltti. "Polly ve kurtardığın dansçı nerede, Vogel?"

Besteci ona döndü. "Ve ikisini de soyunma odalarından birine koyun."

"Güzel." Doktorla görüşmesi, sahneyi yeniden inşa etmek için malzeme göndermesi ve-

"Peki ya diğer kız?" Eve düşüncelerini bölerek sordu, onun

sesi hala zayıf.

Asa eğilip onu kucağına aldı ve kızın hemen kaskatı kesilmesine aldırmadan ofisine doğru yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" Eve göğsüne bastırarak sordu. "Yürüyebilirim ve ayrıca, duymak istedim-"

"O öldü." Sesini nazikleştirmeye çalıştı ama nazik bir adam değildi.

"Oh," diye nefes aldı Eve. "Oh."

Onun sorularını bekledi ama hiç soru gelmedi. Belki de kalbinin derinliklerinde başından beri biliyordu.

Koridorlarda ilerlerken kollarını sıkıca kavradı. Kızın kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu ve ölen kişi o olmadığı için son derece *mutluydu.*

Nefes aldı, narin bir eli adamın yeleğinin üzerine geldi. "Bu nasıl oldu, biliyor musun?"

"Ah, gayet iyi biliyorum," diye yanıtladı Asa acımasızca. "Sabotaj."

EVE, Bay Makepeace'e baktı. Onu ve Polly'yi kurtarmak için, yeni yürümeye başlayan bir çocuk için bile yeterince büyük olmayan bir alana sürünerek girmişti. Daha önce hiç böyle bir güç ve cesaret görmemişti.

Ama bu aklını yitirdiği anlamına gelmiyordu. "Sabotaj mı? Yani sen Birinin *kasıtlı olarak* sahnenin düşmesine neden olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ama neden?"

"Beni mahvetmek için tabii ki." Ofisinin kapısının önünde durdu, kolları güçlü bir şekilde onun bedenini sarıyordu. Eve onu *tuttuğunu* hatırlayınca içgüdüsel olarak kaskatı kesildi. Asa Makepeace'in bir kolu bacaklarının altında, diğeri de omuzlarının altındaydı. Bu pozisyon Eve'in tüm yanlarını adamın göğsüne yaslamasına neden olmuştu.

Çok yakındı, hem de çok yakın.

Fark etmemiş gibi görünüyordu. Çoktan ofisin kapısını omuzlayarak açmıştı.

İçeri girdikleri anda, adamın göğsüne sertçe bastırdı ve adam onu bırakana kadar kıvranmaya başladı. Ayakları yere değdi ve ondan bir adım geri çekilerek masasının bir köşesine yaslandı. Bacakları hâlâ sallanıyordu ve sahneden düşerken aldığı darbeler yüzünden başı zonkluyordu ama kollarını kavuşturup kendini toparlamaya çalıştı. "Neden

sahnenin düşmesinin bir kaza olmadığını mı düşünüyorsunuz? Sahnenin kötü inşa edilmiş olması ve düşmesi çok daha mantıklı değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü sadece *düşmekle kalmadı*. Enkazın altında kesilmiş tahtalar gördüm. Biri onları kesmiş ve sahnenin çökmesine neden olmuş."

Bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Kim?" "Ne?"

"Sahnenizin altından sürünerek geçmek ve düşmesi için tahtaları kesmek zahmetine *kim katlandı*?"

Adam ona inanamayarak bakarken başı geriye düştü. "Bana inanmıyorsun."

"Sorun o değil," dedi kızgınlıkla. "Sadece anlamaya çalışıyorum." "Neyi anlamaya çalışıyorsun?" Sesi giderek yükseliyordu. "Şu lanet sahne sabote edildi."

"İyi. Sahne sabote edildi." Öfkesine hakim olarak nefes aldı. "Şimdi söyleyin bana, biri sahneyi *neden* kasten yok etsin?"

"Lanet *Sherwood'un* beni ve tiyatromu sabote etmek için bir nedeni var."

İnanamayarak baktı. "Bay Sherwood'un bir *testereyle* sahnenizin altına girdiğini mi *düşünüyorsunuz*-"

"*Belli ki* ücretli bir uşak kullanacaktı," diye araya girdi.

"Bu hiç mantıklı değil," diye itiraz etti. "Sherwood daha geçen hafta Val'in Harte's Folly'deki hissesini satın almayı teklif etmişken neden bu kadar zahmete girsin ki?"

Yumruğunu masaya *vurarak indirdi.* "İşte tam da bu yüzden bunu yapacaktı, lanet olası hisseyi ona satmadın. Beni mahvetmeye çalışıyor, tiyatromu mahvetmeye!"

Sadece birkaç kez karşılaştığı Bay Sherwood'u düşündü: heyecanlı, çabuk gülümseyen, para kazanmaya hevesli ama hiçbir şekilde şiddet yanlısı olmayan bir adam. Sahneyi sabote eden her kimse, birinin yaralanabileceğini ya da ölebileceğini biliyor olmalıydı. "Bu çok saçma."

"Oh, şimdi gülünç oldum, değil mi, aşkım?" Gözleri uğursuzca kısıldı. "Tiyatroda, bu bahçede on yıldan fazla zaman geçirdim ve sanırım lanet Sherwood gibi bir adamı, hayatının büyük bir bölümünü hayattan *saklanarak* geçirmiş korkmuş küçük bir fareden daha iyi tanıyor olabilirim."

Öfkeyle nefesini tuttu, elleri yanında yumruk haline geldi. "Bu ne cüret? Bahçene o kadar takmışsın ki tek gördüğün, tek önemsediğin şey bu. Başka hiçbir şeyi görmüyorsun."

Yüzüne doğru eğildi, sıcak nefesi kızın ağzında gezindi. "Aynen öyle."

Acıdan gözleri yaşardı ve ona bakarken damlaların düşmesini engellemek için gözlerini araladı. Neden incindiğini bile bilmiyordu; bunun hiçbir anlamı yoktu. Onun kim olduğunu, ne olduğunu biliyordu. Söylediği hiçbir şey -ne kadar iğrenç olursa olsun- yeni bir şey değildi.

Çenesini kaldırdı. "O zaman sanırım tartışmamız sona erdi."

Gitmek için döndü ama adam üst kolunu sıkıca kavrayarak onu geri çekti.

"Henüz değil," diye homurdandı.

Eski, mide bulandırıcı korkusuyla savaştı. "Bırak beni."

"Neden?" Başını eğdi, güzel dudaklarında çirkin bir alay vardı. "Dokunuşuma dayanamıyor musun?"

"Evet!" diye karşılık verdi, sabrını, kendini kontrolünü ve tartışmalarında sahip olduğu her türlü üstünlüğü kaybederek.

İşte o zaman onu omuzlarından tutup kabaca kollarına çekti ve ağzını o n u n k i n e bastırdı.

Ve Eve akıl sağlığını kaybetti.

EVE DINWOODY'NİN DUDAKLARI yumuşak ve tatlıydı, keskin ve mayhoş kişiliğini tamamen yalanlıyordu. Asa yarım saniye boyunca bu teslimiyetçi tatlılığın tadını çıkardı. Onu bir erkeğin bir kadına yapabileceği en basit, en ilkel şekilde susturmuştu.

Ve sonra bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark etti.

Geri çekildi, dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. O bir aristokrattı. Muhtemelen onun hayvani, aşağılık, kirli ve ağzına layık olmadığını düşünüyordu.

Ondan iğrendiğine şüphe yok.

Ama yüzünde görünen şey iğrenme değildi.

Korkuydu.

Gözlerinin mavi irislerinin etrafı beyazdı ve burun deliklerinin kenarlarında soluk girintiler vardı. Yüz ifadesi ona, onu köpekle birlikte bulduğu zamanki halini hatırlatıyordu ama bu daha kötüydü, çok daha kötüydü. Hiç ses çıkarmıyordu.

"Eve."

Kaşları çatıldı ve dudaklarından korkunç bir ses çıktı.

İnledi.

Tepki veremeden ondan uzaklaştırıldı.

Asa bir sandalyeye takıldı ve neredeyse düşüyordu, son anda elini masaya koyarak kendini yakaladı. "Ne oluyor be?"

Jean-Marie kolunu Eve'e dolamıştı. Uşak onu görmezden geldi. "*Ma chérie*, güvende. Ben buradayım. Sen güvendesin."

Cevap vermedi, sızlanmadı bile. Asa
yavaşça doğruldu, gözleri onun
üzerindeydi.

"Ona ne yaptın?" Jean-Marie gözlerini hanımından ayırmadan sordu.

Sesi Asa'nın daha önce tanıştığı hiçbir uşağa benzemiyordu. J e a n - M a r i e bir uşaksa, Asa büyük bir düşesti.

"Hiçbir şey." Eve'e baktı, göğsü sanki büyük bir mengenede sıkıştırı l ı y o r m u ş gibi daralıyordu.

Diğer adam ona kara bir bakış fırlattı. "Beni aptal yerine koyma. Onu bu hale getirecek bir şey yaptın."

"Onu öptüm," dedi Asa, utanç ya da mahcubiyet hissetmeyi reddederek. Bir anlık öfkeyle ona sarılmıştı, doğru, ama onu *incitmemişti.*

Jean-Marie tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Gel, *ma petite*. Gel, Jean- Marie seni şimdi götürecek."

Eve konuşmadı, hareket etmedi.

Asa omurgasında bir ürperti hissetti. Bu doğal değildi, sanki zihni bedenini terk etmiş gibiydi. "Onun nesi var?"

Jean-Marie onu görmezden geldi, onu bir sandalyeye götürdü ve nazikçe oturmasına yardım etti. "Sen burada kal. Arabayı çağıracağım. Eve gidelim ve sen de güzel bir fincan çay iç, olur *mu*?"

Uşak kapıya doğru ilerledi ama Asa onun önünü kesti ve çaresiz bir öfkenin üzerine çöktüğünü hissetti. "*Cevap ver bana*. Hanımınızın nesi var?"

"Ona dokundun." Blackamoor'un yüzü öfkeden taş kesilmişti. Asa geri adım atmadı. "Sana söyledim, onu asla incitmedim."

Jean-Marie soğuk bir tavırla, "Buna gerek yoktu," diye cevap verdi. "Senin dokunuşun -bir erkeğin dokunuşu- ona bunu yapmak için yeterli."

"*Sen* lanet olası bir erkeksin," diye hırladı Asa. "Ve ona dokunuyorsun."

Jean-Marie'nin dudağı kıvrıldı. "Ben onun arkadaşıyım, evliyim ve yıllarımı onu koruyarak ve güvenini kazanarak geçirdim."

Asa başını salladı ve tekrar Eve'e baktı. Şimdi sandalyede kambur duruyordu. En azından hareket edebiliyordu. Ama onlara doğru bakmıyordu, yine de tartışmalarını duymamasına imkân yoktu.

Asa diğer adama döndü. "Neden? Onu bu hale getiren ne?"

"Bu benim anlatacağım bir hikâye değil," dedi Jean-Marie. Kapıya döndü ama eli kapı kolundayken duraksadı ve neredeyse fısıltıyla, "Ona sormalısın," dedi.

Sonra kapıyı açtı ve koridora doğru eğildi. Orada biri olmalıydı, çünkü Asa onun yol tarif ettiğini duyabiliyordu. Jean-Marie Bayan Dinwoody'ye döndü ve kalkmasına yardım etti. "Gelin. Bir araba getiriliyor."

Asa ellerini yumruk yapıp çözdü, kendini güçsüz hissediyordu. "Thames Nehri'ne varmanız, onu geçmeniz ve sonra onu şehirdeki evine götürmek için başka bir araba kiralamanız bir saatten fazla sürer."

Jean-Marie bir kaşını kaldırdı. "Belki daha iyi bir fikrin vardır?"

Asa homurdandı. "Lanet olsun, hayır."

Uşağın ona kapıya kadar yardım etmesini karamsarlıkla izledi. Eve utanmış gibi başını öne eğmişti, bu da garip bir şekilde onu biraz daha iyi hissettirdi: eğer utanacak kadar farkındaysa, bu kesinlikle olumlu bir işaretti?

Herhangi bir duygu, o korkunç, mutlak boşluktan daha iyiydi.

Kapıya vardıklarında Jean-Marie, "Ben onunla ilgilenirim," dedi.

Asa tartışmak istedi. Onu uşağın kollarından alıp eve kendisi götürmek istiyordu. Onun nesi olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ama sabotaja uğramış bir tiyatrosu vardı.

Jean-Marie ve Eve'in gidişini izledi, sonra kararlı bir şekilde dişlerini sıktı ve sahneye doğru ilerlemek için döndü. *Sonra*. Tiyatrosunu, bahçesini ve halkını gördükten sonra Havva'ya gidecekti.

Ve ondaki sorunun ne olduğunu ilk ve son kez öğrenecekti.

Yedinci Bölüm

Kral ekmek ve şarabı işaret etti. "Ye kızım."

Dove bir tabureye oturdu ve ekmekten bir parça koparıp ağzına attı. Yine de kendisini doğuran adamdan gözlerini kaçırmamaya çok dikkat etti.

Kral sinirlenmiş görünüyordu ama şarabı işaret etti. "İç."

Dove kendine bir kadeh şarap doldurdu, bakışları hep babasındaydı ve şimdi yüzü öfkeliydi....

*-Aslan ve Güvercin'*den

O öğleden sonra Bridget Crumb Hermes House'un kapısını açtığında kapının eşiğinde darmadağınık bir Malcolm MacLeish buldu.

Bir kaşını kaldırdı ve geri çekildi. Mimar, Hermes Evi'nin düzenli ziyaretçilerindendi, bu yüzden onu görmeye alışkındı, ancak genellikle paltosunda ter lekeleri ve saçlarında toz ve kirle değil.

"Majestelerine bir mektup yazmam gerekiyor," diye mırıldandı Bay MacLeish, tökezleyerek girişe doğru yürürken. "Lanet sahne bu öğleden sonra çöktü. Dansçılardan biri öldü."

Bu bir soruşturma ya da emirden ziyade basit bir açıklama olduğu için Bridget cevap vermeden geri çekildi ve genç adamı Montgomery Dükü'nün çalışma odasına götürmek üzere döndü.

Merdivenleri çıkarken arkasından mimarın tökezleyen ayak seslerini duyabiliyordu ve içinden bir acıma duygusu geçti. Zavallı adam bitkin görünüyordu.

Çalışma odasının kapısını açtı ve "Siz yazarken bir demlik çay ve içecek getireyim efendim," dedi.

Hızlı bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Bay MacLeish odaya girdiğinde, "Tanrım, teşekkür ederim," dedi. "Sabahtan beri bir şey yemedim."

Bridget başıyla onayladı ve onu mektup yazmasıyla baş başa bıraktı.

Hermes Evi'nde, çoğu büyük konutta olduğu gibi, evin arka tarafında, lambri kaplamanın içine yerleştirilmiş bir kapının arkasına akıllıca gizlenmiş bir hizmetçi merdiveni vardı. Bunu kullandı ve hızla mutfaklara indi.

Bayan Bram içeri girdiğinde büyük mutfak masasında bir çeşit hamur işi yoğuruyordu.

Bridget, "Bay MacLeish için bir tepsi yemek ve çay istiyorum, lütfen," diye emretti.

"Evet, hanımefendi." Bayan Bram orta yaşlı bir kadındı, gri saçları ensesinde sıkıca düğümlenmişti ve beyaz bir tülbentle örtülüydü. Hızlı ve küçük elleri vardı ve neyse ki genç bir kadın tarafından emredilmekten hiç de rahatsız görünmüyordu. "Betsy'ye getirmesini söyleyeceğim."

"Gerek yok," diye cevap verdi Bridget. "Bunu kendim de yapabilirim."

Bayan Bram, Bridget'in yaptıklarını hiç sorgulamaması açısından da harikaydı. Gerçekten de, tamamen meraksız görünüyordu ve Bridget bunun için çok minnettardı.

Aşçı, dirseklerine kadar sıcak suya batmış olan bulaşıkçı hizmetçilerden birine işaret etti. Kız ellerini kuruladı ve bir çaydanlık ile bir kutu çay getirmek için koştu. Bayan Bram çok geçmeden bir tepsi hazırladı ve Bridget başıyla teşekkür ederek tepsiyi aldı.

Merdivenleri çıkarken her zaman yaptığı gibi duvarları kaplayan çok sayıdaki yaldızlı aynadan birine göz attı. Şapkasının hafifçe yamuk durduğunu fark ederek sinirlendi.

Kadın tekrar çalışma odasına girdiğinde Bay MacLeish hâlâ hararetle yazıyordu.

Tepsiyi onun yanına bıraktı ve mektuba baktı, gözlerini kaçırmadan önce *kasıtlı olarak zarar verme ihtimali olan* kelimeleri seçti.

Bay MacLeish kendine bir fincan çay koyarak, "Tanrı sizi korusun," dedi. "Bütün öğleden sonrayı hasarı temizlemeye yardım ederek geçirdim."

Bridget sempatik bir ifadeyle, "Kulağa oldukça angarya geliyor," diye mırıldandı. "Çökmeye neyin sebep olduğunu biliyor musunuz, efendim?"

Bay MacLeish çörek yağlamakla meşguldü. "Hayır, ama Bay Harte bana sahneyi tutan bazı tahtaların kısmen kesilmiş olduğunu söyledi. Sabotajdan şüpheleniyor."

Bridget kaşlarını kaldırdı. Görünüşe göre birileri Harte's Folly'nin yeniden açılmasını istemiyordu ve bu da şu soruyu akla getiriyordu: Mr.

Harte?

Yoksa bahçenin yatırımcısı Montgomery Dükü mü?

Bay MacLeish çöreği ısırdı ve çiğneyerek mektuba imzasını attı. Mektubu katlayıp mühürledikten sonra Bridget'e uzattı ve kaşlarının arasında küçük bir kızgınlık belirdi. "Majesteleri neden posta sistemini kullanmıyor anlamıyorum."

Bridget mektubu alırken, "Bilemiyorum efendim," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim, Bayan Crumb. Her zamanki gibi çok beceriklisiniz. Sanırım İskoç olmanızdan kaynaklanıyor," dedi göz kırparak.

Yüzünün donduğunu hissetti. "Korkarım yanlış anladınız efendim. Ben İskoçyalı değilim."

"Hayır mı? Genelde hemşerilerimin aksanını tespit etmekte oldukça iyiyimdir." Bay MacLeish ayağa kalktı ve genişçe esneyerek gerindi. "Harte's Folly'ye dönsem iyi olacak. Ben ayrıldığımda sahnenin altındaki odayı temizlemeyi hâlâ bitirmemiştik. Bütün gece sürebilir."

"İyi şanslar, efendim," dedi Bridget. Arkasını döndü ve merdivenlere, oradan da birinci kata doğru ilerledi.

Bridget, Bay MacLeish'in çıktığını gördü ve kapıyı sürgüledi. Telaşsız ama hızlı adımlarla evin arka tarafına, mutfağa ve kilerdeki kendi küçük odasına doğru yürüdü.

Kapıyı kapatıp kilitledi ve sağlam bir çekmecenin üzerinde asılı duran yuvarlak aynaya döndü. Ayna yüzünden çok daha büyük değildi ama başörtüsünü çözüp çıkarırken yaptığı hareketleri yansıtmaya yetiyordu. Sol gözünün hemen üzerindeki geniş bir tutam saf beyaz dışında saçları simsiyahtı. Beyaz, buklelerin arasından kıvrılıyor ve başının arkasındaki sıkı bir düğümün içinde kayboluyordu.

Bridget, saçındaki beyaz çizgiyi tamamen kapatan mobcap'i tekrar başına yerleştirmeden önce saçındaki tüm tokaların hala sıkıca yerinde olduğundan emin oldu.

Sonra ipleri yeniden bağladı, yansımasına bir kez başını salladı ve işine döndü.

Asa, Bayan Dinwoody'nin evine vardığında akşam olmak üzereydi. Basamaklara tırmanıp kapıyı çalmadan önce özenle süpürülmüş ön basamaklara baktı.

Jean-Marie cevap verdi ve sessizce kaşlarını kaldırdı.

"O nasıl?" Asa sordu.

Uşak tereddüt etti, sonra "Yaralanmamış ama yorgun. Dinleniyor."

Kapıyı kapatmaya başladı ama Asa ayağını pervaza sıkıştırarak ona engel oldu.

Asa bir iç çekişi bastırdı. Son birkaç gün içinde bu adamla üçüncü, dördüncü kez karşılaşıyordu. Jean-Marie belli ki uşaktan çok bir çeşit korumaydı ve metresine karşı görevlerini çok ama çok ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

Jean-Marie ona sert sert baktı. "Seni görmeyecek."

"Tabii ki h a y ı r . " Asa yorgun bir şekilde kapı pervazına yaslandı. "Ama ne olduysa oldu, o n u n yerine seni görmeye geldim."

Koruma, sanki Asa'nın açıklaması onu şaşırtmış gibi başını öne eğdi. "Öyle mi? Peki beni neden görmek istediniz Bay Harte?"

"Makepeace," diye düzeltti Asa dalgınca. "Onunla çalışmak zorundayım ve sen onu herkesten daha iyi tanıyor gibisin. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim."

"Ona sırlarımı anlatmayacağım."

Asa başını salladı. "Senden bunu istemeyeceğim."

"Bir iş meselesi." Jean-Marie gözlerini kıstı. "Geldiğin tek şey bu mu?"

Asa tereddüt ederek gözlerini kaçırdı. Harte's Folly doğal olarak şu anda aklındaki en önemli şeydi... yani *her* an. Bu onun hayatının işiydi, ruhu ve kalbiydi. Ama Eve Dinwoody'de bir şeyler vardı. Katı düzen anlayışı, keskin cevapları, saklamaya çalıştığı kırılganlığı.

Onun için modellik yaptığında onu nasıl izlediğini.

Kadınla arkadaş olduğunu söyleyemezdi - nasıl söyleyebilirdi ki? Farklı bir sınıftan geliyordu, onunkinden farklı bir *hayatı vardı* ve neredeyse her konuda tartışıyor gibiydiler ama artık kesinlikle düşman değillerdi.

Ve eğer amacı *tamamen* iş olsaydı, şu anda burada olur muydu? Kanlı *sahnesinin* çöktüğü akşamın ertesinde?

Jean-Marie'ye dönüp baktı ve dürüstçe, "Hayır, sadece iş için gelmedim," dedi.

Bunlar eve giriş şifreleri olmalıydı, çünkü Jean-Marie'nin yüzünde bir şey netleşti. Başını salladı ve geri çekildi.

"Gel. Benimle mutfakta konuşabilirsin."

Asa onu eve kadar takip etti. Merdivenlerden yukarı çıkmak yerine, evin arka tarafındaki koridora doğru ilerlediler.

Mutfağa girdiklerinde kızıl saçlı güzel bir kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ocağın üzerine eğilmiş, kaynayan bir tencereyi karıştırıyordu.

"Tess," dedi Jean-Marie ciddiyetle. "Bir ziyaretçimiz var. Bu Bay Asa Makepeace, Harte's Folly'nin sahibi. Bay Makepeace, Tess Pépin, Bayan Dinwoody'nin aşçısı ve benim karım."

Jean-Marie bu son sözü çenesini gururla kaldırarak söyledi.

Asa siyah bir adamın İngiliz bir kadınla evlendiğini hiç duymamıştı ama tiyatroda her türden insan vardı. Yeni şeyler karşısında duyduğu şok hissi uzun zaman önce körelmişti.

Selam verdi. "Bayan Pépin."

Aşçı kıpkırmızı kesildi ve kaşığını ocağın üzerine bıraktı. "Ah!
Sizinle tanışmak bir zevk efendim. Çay ister misiniz?"

"Çok minnettar olurum," dedi Asa. Öğle yemeği için durmamıştı ve karnı şişmeye başlamıştı.

Bayan Pépin başını salladı ve çaydanlıkla uğraşırken başını eğdi.

Asa Jean-Marie'ye baktı.

Diğer adam hırpalanmış mutfak masasını işaret etti. "Oturur musunuz?"

"Teşekkür ederim." Asa oturdu ve aşçıyı sıcak su dökerken izledi.
çaydanlığa su dolduruyordu. O da Jean-Marie gibi metresinin hastalıklarının farkında mıydı?

Koruma onun tereddütlerini anlamış gibiydi. "Tess üç yıldır benim karım. Bundan iki yıl önce Bayan Dinwoody'nin hizmetine girmişti ama Tess temkinli bir kadındır. Ona kur yapmam ve onu kendime eş yapmam iki yılımı aldı."

Aşçı, hâlâ pembe olan yanaklarında belli belirsiz bir sitem ifadesiyle kocasına baktı.

Jean-Marie ona sırıttı, abanoz yüzünde beyaz dişleri parlıyordu. "Ah, ama beklediğime değdi, sizi temin ederim."

Bu, Tess'in tekrar kızarmasına neden olurken, Tess bıyık altından güldü ve çay malzemelerini masanın üzerine koydu.

Asa ayılmadan ve korumaya bakmadan önce bir gülümseme gizledi. "Peki ya sen? Ne zamandır Bayan Dinwoody'nin işindesin?"

"On yıldan biraz fazla," diye yanıtladı Jean-Marie. "Ama yanlış anladınız.

Montgomery Dükü'nün hizmetindeyim, karım ve hizmetçim Ruth da öyle. Bayan Dinwoody'ye kardeşi bakıyor."

Tess ocağın üzerindeki tencereye vurdu. "*Şu* adam."

Jean-Marie kaşlarını çattı. "*Evet*, o adam. Ona borçluyum-"

Karısı ona doğru döndü, kaşığını uzattı. "Ona olan borcunu uzun zaman önce ödedin. O seni yaşaman gereken, *istediğin* hayatı yaşamaktan alıkoyuyor."

Durdu, Asa'ya baktı ve sobasına dönmeden önce dudağını ısırdı.

Asa'nın gözleri kısıldı. Konu hep Dük'e geliyor gibiydi. Montgomery Dükü'yle ilk tanışmasını hatırlıyordu. Adam onu ve Apollo'yu yanmış tiyatronun kalıntıları arasında şarap içerken bulmuştu. Asa duman aromalı bir şişe şarabı çoktan devirmişti ama Dük'ün altın sarısı saçlarını, küçümseyici tavırlarını ve bileklerindeki abartılı dantelleri hatırlıyordu. O zamanlar Asa, dükün teklif ettiği parayla -tamamen beklenmedik, tamamen hayallerinin ötesinde bir talih kuşu- adamın kendisinden daha çok ilgilenmişti. Dükü bir hevesle tiyatroyla uğraşan aristokrat bir züppe olarak görmüştü.

Şimdi, bir yıl sonra, daha iyi biliyordu. Montgomery, MacLeish'e bahçe için yeni bir tiyatro tasarlaması ve inşa etmesi için baskı yapmış, bahçenin bu sonbaharda açılması için ısrar etmiş ve genel olarak aşırı bakımlı parmaklarını Harte's Folly'nin her yönüne sokmuştu.

Asa artık Montgomery'yi dikkate almıyordu. Adam güçlü ve tuhaftı, nedenlerini sadece kendisi biliyordu.

"Montgomery seni nasıl işe aldı?" Asa sordu.

Jean-Marie masaya oturmak için bir sandalye çekti. "Ah, ama burada bir hikâye var. Dinleyecek misiniz?"

Asa başını salladı.

Diğer adam memnun görünüyordu. "Ben bir köleydim, Batı Hint Adaları'ndaki Saint-Domingue adasında bir şeker plantasyonunda çalışan bir köleydim. Oraya Afrika'dan bir *çocuk* olarak getirilmişim, ya da *annem* bana çok küçük bir çocukken böyle söylemişti." Jean-Marie anlamlı bir şekilde omuzlarını silkti. "Annem ben yedi ya da sekiz yaşındayken öldü, bu yüzden doğduğum yer hakkında çok az şey biliyorum. O çiftlikte erkekliğe adım attım, birçok Afrikalı köle arasında biriydim. Hanımım beni çok severdi ve üzerime titrerdi, onun için ufak tefek işler yapmam için beni evde tutardı." Asa'ya sert bir bakış gönderdi

Bu, ağzının etrafında dolaşan gülümsemeyi yalanlıyordu. "Bir kölenin tarlada çalışmaktansa evde çalışmasının çok daha iyi olduğunu anlıyorsunuz değil mi?"

Asa bilmiyordu ama hayal edebiliyordu. Bir insanın tüm hayatı boyunca başka bir adamın kaprislerinin merhametine sığınarak, soluklanmadan, rahatlamadan ya da daha iyi bir şey ummadan çalışması... Bu yaşamak değildi.

Bu cehennemde var olmaktı.

Diğer adamın gözlerinin içine baktı ve bir kez sertçe başını salladı.

Jean-Marie başını salladı ve gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Evet, öyle. Hanımım öldüğünde bunu anlamak için bir nedenim oldu. On beş yaşındaydım. En büyük oğlu geldi ve benim genç ve güçlü olduğumu görünce beni tarlalara gönderdi. Ama ben şımartılmıştım. Bir yıl sonra gözetmen çok yavaş hareket ettiği için yaşlı bir kadını kırbaçladığında, kırbacı onun elinden aldım. Sonra birçok adam tarafından alt edildim ve gözetmen beni de kırbaçladı - bir saatten fazla." Jean-Marie'nin gülümsemesi artık tamamen kaybolmuştu ve suratı asıktı. "Yara izleri hâlâ duruyor."

Karısı sessizce Jean-Marie'nin önüne bir kâse yahni koydu ve avucunu onun omzuna koydu.

Jean-Marie Tess'in elini kendi eliyle kapattı. "İsyan etmeye cüret edebilecek diğer kölelere ders olsun diye beni o gece hapsettiler. Ama ben kaçtım ve kaçmaya başladım. Çok uzağa gidemedim." Sonunda omzunun üzerinden karısının endişeli yüzüne baktı. "Gel, tatlım, gel otur ve mükemmel yahninden ye."

Başını salladı ve masaya iki kâse getirerek birini Asa'ya uzattı, sonra da kendi kâsesine oturdu. Asa onun sandalyesini kocasınınkine yaklaştırdığını fark etti, sanki onu sessizce rahatlatmak ister gibiydi.

Jean-Marie tekrar Asa'ya baktı. "Böylece yakalandım ve tabii ki dövüldüm ve sonra beni boynumdan asmaya karar verdiler. Ama ne düşünüyorsun? Montgomery Dükü bir gece önce limana gelmişti. Adamların beni asmak için toplandığını gördü ve beni onlardan satın aldı. Bir doktor getirtti, yaralarımla ilgilenmesi için para ödedi ve yeterince iyileştiğimde beni seyahatlerine götürdü. Bana İngilizce öğretti, giydirdi, yedirdi ve aylarca sabırla bekleyerek yeniden güçlü ve tam bir insan olmamı sağladı."

Jean-Marie omuz silkti ve güveçten bir kaşık aldı.

"Neden?" Asa sordu. "Dük bana başkalarına zerre kadar acıyan bir adam gibi gelmiyor."

Jean-Marie ona sinsi bir bakış fırlattı. "Hayatımı kurtardığını düşünmüyorsun değil mi?

Hıristiyan hayırseverliği sayesinde beni tekrar iyileştirdiniz?"

Asa homurdandı ve yahniden bir ısırık aldı. Mükemmeldi, kalın ve etliydi, içinde büyük patates, havuç ve yaban havucu parçaları vardı. "Hayır."

"Haklısınız o zaman," dedi Jean-Marie soğukkanlılıkla. "Dük, hayatını tamamen ona borçlu olan bir adam istiyordu. Benim de istediğim gibi."

"Neden?"

"Ah, işte soru bu." Uşak, sanki Asa çok akıllıca bir şey söylemiş gibi başını salladı. "Kız kardeşini korumak için tamamen güvenebileceği bir adama ihtiyacı vardı."

"Ve bu sen misin?" Asa gözlerini kıstı. "Onun güvenliğini sen mi sağlıyorsun?"

"*Evet*, on yıldır, ama ben onun güvenliğinden daha fazlasını koruyorum. Hiçbir erkeğin hanımefendiye dokunmamasını sağlamakla görevliyim," dedi Jean-Marie.

"Montgomery kız kardeşinin namusu için mi endişeleniyor?"

"Hayır." Jean-Marie başını bir kez salladı. "Akıl sağlığından endişe ediyor."

Asa kaşığını yere bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Öğleden sonra nasıl olduğunu gördün," dedi Jean-Marie ayık bir sesle. "O şeytanlar gibi, *ma petite*. İnsan ve köpek şeklinde gelen şeytanlar."

Asa yumruklarını masanın üzerinde sıktı. Bir kadının erkeklerden neden korkabileceğini tahmin etmek zor değildi ama o bunun belirtilmesini istiyordu. "Neden?"

"Hayır," dedi Jean-Marie nazikçe. "Bu soruya cevap vermek bana düşmez." Asa ayağa kalktı. "O zaman ben ona sorarım."

Diğer adam da ayağa kalktı. Mutfağa girerken ceketini çıkarmıştı ve beyaz keten gömleğinin içindeki omuzları geniş ve güçlüydü. "Onu incitmene izin veremem."

Asa çenesini ayarladı. Gitmeliydi. Bayan Dinwoody'yi, onun aşırı korumacı ağabeyini ve sözde iblislerini unutmalıydı.

Ama yapamadı.

Yapamadı.

Asa yumruklarını mutfak masasının üzerine koydu ve diğer adama doğru eğildi. "Bunun onu koruduğunu mu sanıyorsun? Onu bir erkeğe dokunmaktan alıkoyduğunu mu? Bu lanet evden her çıktığında sürekli korku içinde mi? Bu bir hayat değil dostum. Bu onu gömdüğün lanet olası bir *mezar*."

Öfke bekliyordu ama garip bir şekilde Jean-Marie'nin dudakları kıvrıldı

ama pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Ona bakmanın daha iyi bir yolu var,

sonra? Onu sadece birkaç gündür tanıyan sen mi?"

Asa çenesini uzattı. "Kahretsin, *evet*. Şu anda ne yapacağımı bilmiyor olabilirim ama bu" -elini göğsünde gezdirerek mutfağı ve evi içine aldı- "*bu* o değil."

Koruma tam bir dakika boyunca ona baktı, yüzü ifadesizdi. Sonra gözlerini yukarıya dikti, sanki tavanın içinden yukarıdaki katta oturan metresini görebiliyormuş gibi. "*İyi*. O zaman sen ona git."

EVE büyütecinin üzerine eğildi ve aşağıda üzerinde çalıştığı minyatüre dikkatle baktı. Başını yana çevirmiş, koyu renk saçlarını yüzünden geriye çekmiş genç bir kadındı.

Eve fırçasını karmin boyasına batırdı ve rengi dikkatlice uyguladı. küçük gülümsemesi. Boyalı kadın mutlu görünüyordu ve Eve küçük, hüzünlü bir kıskançlık duygusu hissetti.

Oturma odasının kapısı açıldı.

Eve başını kaldırmadı. "Yemeğimi masaya bırakabilirsin, Ruth."

"Ben Ruth değilim," diye cevap verdi derinden gelen bir sesle.

Nefes aldı ve dondu kaldı. Elbette daha önce ön kapının çalındığını duymuştu, ama daha sonra hiçbir ayak sesi gelmeyince Jean-Marie'nin Bay Makepeace'i başarıyla kovaladığını düşünmüştü.

Görünüşe göre yanılmış.

Başını kaldırdığında Bay Makepeace'in kötü eğitilmiş bir uşak gibi elinde bir tepsi yemek tuttuğunu gördü.

Onunla göz göze geldi ve geniş ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı. "Aşçınız sizin için çırpılmış yumurta ve bir çeşit haşlanmış meyve yaptı." Tepsiye şüpheli bir bakış attı.

Yutkundu ve başını salladı. "Kuru
erik." Yukarı baktı. "Ne?"

Tepsiyi işaret etti. "Haşlanmış kuru erik. Benim favorim."

Adam ona öylesine patentli, dehşete düşmüş bir inançsızlık bakışı attı ki, kadın kendine rağmen neredeyse gülecekti. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Masumca gülümsedi. "Biraz ister misin? Eminim Tess daha fazlasını yapmakta sakınca görmez."

"Hayır!" Durdu ve boğazını temizledi, sonra daha sessiz bir şekilde yeniden başladı. "Yani, eriklerin lezzetli olduğuna eminim ama ben zaten mutfakta yedim."

Adamın cevabı onu ayılttı. "Jean-Marie ile, sanırım."

Tepsiyi kanepenin önündeki alçak masaya bırakırken onu dikkatle izledi. "Evet. Sahnenin çökmesinden yara almadığınızı söyledi."

"Haklıydı."

Şüphesiz baş başa görüşmeleri bunun ötesine geçmişti. Muhtemelen onu ve basit bir öpücüğe verdiği tuhaf tepkiyi tartışmışlardı. Jean-Marie tarafından ihanete uğramış gibi hissetmesi gerekirdi ama hissettiği tek şey yorgunluktu.

On yılı aşkın bir süredir bu rahatsızlıkla yaşıyordu ve bazen tüm bunlardan yoruluyordu.

Eve ayağa kalktı ve kanepenin karşısındaki sandalyelerden birine geçti. Tess ona günün sıkıntısından sonra kolayca yiyip sindirebileceği hafif bir akşam yemeği hazırlamıştı ve Eve buna minnettardı. Tess sadece iyi bir aşçı değil, aynı zamanda düşünceli bir kadındı.

Yumurta dolu küçük tabağı aldı ve koltuğuna geri oturdu.

Bay Makepeace kanepede onun karşısına oturdu ve bir dakika boyunca yemesini izledikten sonra aniden, "Özür dilerim," dedi.

Bir an durakladı, çatalı dudaklarına götürdü, sonra sessizce başını salladı ve yemeğini yedi.

Bir elini vahşi saçlarında gezdirdi. "Sinirliydim -sahnenin çökmesi ve tartışmamız yüzünden sinirliydim- ve seni asla öpmemeliydim."

"O zaman neden yaptın?" diye sordu.

Omuz silkti ve bacaklarını erkeksi bir rahatlıkla açarak arkasına yaslandı. Neden erkekler kanepede hep bu kadar çok *yer* kaplıyordu? "Dediğim gibi, kızgındım."

"Ve bu da beni öpmek istemene neden oldu," dedi, onun cevabına odaklanarak. Adam yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Neden?"

Bir an kaşlarını birbirine çatarak ona baktı ve sonra aniden öne doğru oturdu. "Tam olarak bilmiyorum. Erkekler böyledir işte. Bazen öfkeyi -saldırganlığı- tutkuyla karıştırırız ve bunu etrafımızdaki kadınlara yöneltiriz. Erkekler çok ilkeldir."

"Evet," dedi sessizce. "Öyleler."

"Bu demek değil ki..." Görünüşe göre hiç düşünmeden ona doğru bir el uzattı, ama sonra parmaklarını yumruk yapıp geri çekti.

Diğer kadınlar gibi ona *dokunamadığı için* pişmanlık duyarak izledi.

Nefes aldı. "Sana asla zarar vermem Eve. Seni ya da başka bir kadını."

"Biliyorum," diye fısıldadı, adamın kendisine doğru uzattığı eline bakarak. Şimdi dizinin üzerinde yatıyordu, iri ve erkeksi, kabuk bağlamış birkaç kesik bronzlaşmış teni bozuyordu. Hesaplanamaz bir özlem duydu ve gözlerindeki nemi geri kırpmak zorunda kaldı. "Biliyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, gerçekten. Zarar vermek istesen de istemesen de, iyi ya da kötü biri olsan da, ne senin ne de başka bir erkeğin beni kucaklamasına dayanamam." Gözlerini ona doğru kaldırdı. "Ben bu şekilde kırıldım."

Yüz ifadesi değişmedi ama dizinin üzerindeki eli öyle sıkı bir yumruk haline geldi ki, parmak eklemlerinin etrafındaki beyazlık göründü. "Sana bir daha dokunmamaya çalışacağım ve kesinlikle iznin olmadan s a n a bir daha sarılmayacağım."

Kaşları birbirine çatıldı. Anlamıyor muydu? Kendini fazlasıyla açıkladığını düşünmüştü. "Benim iznim söz konusu olmayacak."

Sanki bir düello meydan okumasını kabul etmiş gibi garip bir resmiyetle başını salladı. "Dediğim gibi: Açık sözünüz olmadan sizi öpmeyeceğim ya da size başka bir şekilde tutkuyla dokunmayacağım."

Bir süre daha kaşlarını çattı, sonra zihinsel olarak omuz silkti ve küçük kasesindeki erik haşlamasına eğildi. Tess her zaman bir tutam konyak kullanırdı ve yumuşak, tatlı meyvelerden birini ısırdığında likör dilinde patladı.

Bay Makepeace boğazını temizledi. "Jean-Marie bana neden böyle olduğunuzu sormam gerektiğini söyledi."

Telaşla başını kaldırdı.

Hemen başını salladı. "Ama bence en iyisi bana istediğin zaman söylemen, *eğer* istiyorsan. Sormayacağım."

"Teşekkür ederim." Gözlerini kırpıştırarak eriklerine baktı ve birden hafiflediğini hissetti. Adam onun hâlâ saklanmasına izin veriyordu. Normalmiş gibi davranmasına. Eğer ona kalsaydı, neler olduğunu ona asla anlatmazdı.

Zaten fark etmezdi. O nasılsa öyleydi. On yılı aşkın bir süredir çok az değişiklikle bu şekildeydi. Ölene kadar bu şekilde olmayı kabullenmişti.

Nefes aldı, kâsesini tepsiye geri koydu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Enkazda mahsur kalan dansçılar nasıl?"

Konunun değişmesiyle o da rahatlamış görünüyordu. "Polly ve Sarah'nın başlarında şişlikten başka bir şey yoktu. Doktor iyileşeceklerini söyledi.

birkaç gün yatak istirahati ile." Tereddüt etti. "Deborah'nın cesedinin eve nakledilmesi için gerekli düzenlemeleri yaptım ve uygun bir cenaze töreni için yeterli parayı gönderdim."

Başını salladı. "Sevindim. Peki ya Polly ve Sarah? Onlara bakacak birileri var mı?"

"Onlar için bir hemşire tuttum." Ağzının bir köşesi kıvrıldı ve bir gamzesi parladı. "Tabii ki Montgomery'nin parasıyla, Deborah'nın cenaze parasıyla. Sence parasının bu şekilde kullanılmasını ister miydi?"

"Bundan şüpheliyim." Çenesini kaldırdı. "Ama paranın sorumluluğunu bana verdi ve bunun adil bir kullanım olduğunu düşünüyorum. Eğer o sahnede dans etmemiş olsalardı Polly ve Sarah yaralanmaz, zavallı Deborah da ölmezdi."

"İşte benim kızım."

Sonra gülümsedi, o harika gülümseme, geniş ve samimi, ve kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı, biraz gözleri kamaşmamıştı.

Oh, o da biliyordu, korkunç adam. Kollarını kanepenin arkasına attı, yeni beslenmiş bir aslan gibi arkasına yaslandı. "Eskiz defterin yanında mı?"

"Evet, tabii ki," dedi temkinli bir şekilde. "Neden?"

"Ben buradayım." Geniş omuzlarını silkti. "Sizin için tekrar modellik yapabileceğimi düşündüm."

Ağzını açtı, yarım düzine itiraza hazırdı ve sonra tekrar kapattı. Gerçek şu ki, onun resmini çizmek hoşuna gidiyordu.

Ve bunu pazarlıklarının bir parçası haline getirmişti, değil mi?

Eve ayağa kalktı ve masasına gitti, sandalyesine geri dönmeden önce hem eskiz defterini hem de kalemi aldı.

Ancak Bay Makepeace'in ne yaptığını görünce durdu: hayvanının bağını çözüyordu.

Yeşil gözleri ona doğru parıldadı. "Biliyorum. Soyunmamı istemediğini söylemiştin. Ama beni zaten giyinik çizmiştin. Bu sefer farklı bir şey deneyebileceğimizi düşündüm."

Yutkundu, bakışlarını adamın kundaktaki parmaklarından ayıramıyordu. "Ne kadar farklı?"

Omuz silkti. "Bana söylediğinde duracağım.

Tamam mı?" Kadın sarsakça başını salladı.

"Eve."

Dudaklarındaki adı gözlerini onunkilere çevirdi.

Tek kaşını kaldırdı. "Evet? Söylemen gerek."

İstediği bu muydu? Adam iri yarı ve erkekti, oturma odasında onunla yalnızdı ama ona dokunmuyordu. Kanepenin önündeki alçak masanın diğer tarafında güvenle duruyordu.

Ve, ah, o kundağın altında ne yattığını görmek istiyordu! "Evet."

Kundağı çekip güçlü bronzlaşmış boynundan çözerken ağzının bir köşesi yukarı kalktı.

Eve nefesini verdi ve koltuğuna aniden oturdu, eskiz defterini göğsüne bastırdı.

Kaşlarını kaldırdı ve yeleğinin düğmelerine uzanarak birini açtı ve durup ona baktı.

Eve yutkundu. "Lütfen."

Uzun yeleğinin düğmelerini açarken dudaklarında o gülümseme titreşti. Ceketini çıkarmaya zahmet etmemişti, sanki bunun onun için çok ileri gitmek olacağını biliyordu. Şimdi yeleğinin yarılarını yanlara doğru açtı. Elbette altında, günün yorgunluğundan kırışmış ve lekelenmiş gömleği vardı.

Sonra ona biraz meydan okurcasına baktı, başı yana eğikti, yüzü çizgilerle kaplı ve ciddiydi.

O bir korkak değildi. Merkezinde değil. Kalbinde değil. Eve çenesini kaldırdı ve açıkça, "Düğmelerini açın lütfen," dedi.

Hızlı ve geniş bir şekilde sırıttı. Geniş parmakları çok yavaş çalışıyor, küçük düğmeleri küçük deliklerden geçiriyor, sonuncusuna gelene kadar gömleğinin açıklığını giderek genişletiyor, gövdesinin ortasına kadar iniyordu.

Kenarları çekip açarken onu izledi, koyu renk vücut kıllarıyla bolca kaydırılmış bronzlaşmış bir tenin V'sini ortaya çıkardı. Pek bir şey yoktu. Meme uçlarını göremiyordu, göğsünün altını göremiyordu, kesinlikle karnını da göremiyordu. Ama bu onun için yeterliydi. Boğazının dibindeki çukur. Boynunun kenarlarındaki uzun tendonlar. Köprücük kemiklerinin gömleğinin kenarlarında kaybolan yatay çizgileri.

Hiçbir erkekte görmediği kadar çoktu.

Şimdi korkmalıydı. Adam odada kocaman, erkeksi bir varlıktı, gömleği ağzı açık, kanepede öylece oturuyordu.

Ama değildi.

Bu düşünceyi içine çekti.

Ondan korkmuyordu, hem de hiç korkmuyordu ve bunu fark etmesi dudaklarına bir gülümseme getirdi.

Onunla göz göze geldi ve başını salladı, konuşmaya zahmet etmedi ama ağzı geniş gülümsemesine doğru seğirmeye başlamıştı bile.

Eskiz defterini açtı, temiz bir tane bulana kadar sayfaları çevirdi. Sonra çizdi, sanatının verdiği zevk ve rahatlama içinde kayboldu. Odadaki tek ses kurşun kaleminin kâğıda çizdiği çiziklerdi. Bay Makepeace kıpırdamadı bile; sadece oturmaktan ve onun kendisine doyasıya bakmasına izin vermekten memnun görünüyordu.

Eve, masasının üzerindeki porselen saat çalmaya başlayana kadar duraksamadı. "Oh," dedi. "Saat 10'u geçti."

Bay Makepeace ayağa kalktı ve gerindi, sanki uykudan yeni uyanmış gibi kocaman esnedi. Gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı ve "Gitsem iyi olacak o zaman," dedi.

Üzüntüyle dudağını ısırdı ama eskiz defterini kapatıp ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Bay Makepeace."

Durakladı, parmakları yarım düğmeli yeleğinin üzerindeydi ve eğlenen bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Bana Asa da diyebilirsin, aşkım. Beni yarı çıplak bıraktın."

Gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırırken bile gözleri büyüdü. "Neredeyse yarısı değil."

"Bir çeyreklik o zaman." Elindekileri topladı ve cebine koydu.

Kadın ciddiyetle başını salladı. "Bir çeyreklik."

Parmaklarını şıklatmadan önce ona sırıttı. "Bu öğleden sonra sözüm olduğunu neredeyse unutuyordum. İki kastrati şarkı söylemek için tiyatroya gelecek - ikisi de İtalyan, doğal olarak. Vogel ve ben operamız için birini seçeceğiz. Seçeceğim kastratoya Montgomery'nin parası ödeneceğine göre, onu da dinlemek istersiniz sanırım?"

Ellerini defterinin üzerinde kavuşturmuş, aklını işine vermek için çabalıyordu. "Evet, tabii ki."

"Yarın sabah görüşürüz o zaman. Saat on birde gelecekler." Yüzüne yayılan yavaş ve geniş bir gülümsemeyle durakladı. "İyi geceler *Eve*."

Bunu söyledikten sonra, kadın Hıristiyan adının kullanılması hakkında yorum yapamadan odadan çıktı.

Eve düşünceli bir şekilde onun gidişini izledi.

Sonra masasına gitti, küçük bir kâğıt çıkardı ve kısa bir mektup yazdı.

Jean-Marie'yi çağırdı.

"Mon amie?" Hâlâ giyinikti, çünkü Jean-Marie genellikle gece yarısından önce emekli olmazdı.

Ona baktı ve ilk kez gözlerinin kenarlarındaki ince çizgileri gördü.

Çok uzun bir gün olmuştu.

"Dostluğunuzu ne kadar takdir ettiğimi size daha önce söylemiş miydim Jean-Marie?"

"*Hayır,* ama yine de benimle her konuştuğunuzda sesinizde bunu duyuyorum, *küçük hanım.*" Bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzden mi beni sıcak ateşimden uyandırdınız? Bana bu soruyu sormak için mi?"

"Hayır, değil." Eve elindeki mektubu uzattı. "Hava aydınlanır aydınlanmaz bu mektupla birlikte bir çocuğu Tek Boynuzlu Keçi'ye gönder. Alf'e ihtiyacım var."

Sekizinci Bölüm

Kral, "Gözlerini kapat kızım," diye emretti ve Dove onun elindeki bıçağın parıltısını gördü.
Tüm vücudu titredi ama bakışlarını ondan ayırmadı. "Yapamam."
Üst dudağı aşağılayıcı bir hırıltıyla kalktı. "Şimdi yap, sana emrediyorum!"
Gözlerinden yaşlar aktı ama Dove başka tarafa bakmayı reddetti. "Hayır."
Bunun üzerine kral, "Gözlerini çevir de göğsündeki kalbi oyayım!" diye bağırdı. Ama bunun yerine Güvercin ayağa fırladı ve kulübeden çıkıp kara gecenin içine daldı....
*-Aslan ve Güvercin'*den

Ertesi sabah Asa oturmuş, harika sesli bir kastrato tarafından söylenen en güzel aryalardan birini dinliyordu... ve çenesini destekleyen elinin arkasında bir esnemeyi saklamaya çalıştı. Sabahın erken saatlerine kadar sahnenin temizlenmesine yardım etmişti. Kastratların -aslında tüm opera şarkıcılarının- sorunu, yetenekleri konusunda son derece hassas olmalarıydı. En ufak bir saygısızlık karşısında sahneden tepinerek inmeye meyilliydiler. Asa bir keresinde bir sopranonun, performansı sırasında bir müşterinin *köpeği* uyuyakaldığı için sahneyi terk *ettiğini* görmüştü.

Bu sabah tepinecekleri bir sahne yoktu -tiyatrodan önce taş döşeli avluda kastrati dinlemeye karar vermişlerdi- ama Asa işini şansa bırakmıyordu. Yanındaki Eve sandalyesinde dimdik oturuyordu, yüz ifadesi niyetliydi, gözleri parlıyordu ve Asa küçük bir gülümsemeyi bastıramadı. Belli ki gösteriden keyif alıyordu.

"Ach, vill sen o notaya hiç basmadın mı?"

Ne yazık ki aynı şey Vogel için söylenemezdi. Asa bestecinin alaycı mırıltısı karşısında yüzünü buruşturdu.

Uzun dişleri ve sarı pudralı peruğuyla uzun boylu bir adam olan kastrato, çok kaba bir hareketle şarkısını kesti. "Aziz Petrus Bazilikası'nda şarkı söyledim.

Papa'nın kendisinden önce Roma!"

"Yine de o geçitte sığır aşkına şarkı söyleyen bir çoban gibi hantalca ilerledin."

Kastrato İtalyanca konuşmaya başladı, besteciye yöneltmeye devam ettiği el kol hareketleri düşünüldüğünde bu muhtemelen iyi bir şeydi. Adam dramatik bir şekilde yere tükürdükten sonra oradan uzaklaştı.

"Pekala." Eve, Vogel'e dönmeden önce bir an gözlerini kırpıştırdı. "İlk şarkıcı o zaman?"

"Genç ve onun kadar ünlü değil." Vogel pragmatik bir şekilde omuz silkti. "Ama daha iyi bir şarkıcı, *evet*. Ve Ponticelli'yi kiralayın. Hemen gidip ona söyleyeceğim."

Asa seçimi onayladığını belirtmek için başını salladı.

Besteci başıyla selam verdi ve diğer kastrato'nun performansını sergiledikten sonra beklemek üzere gittiği tiyatroya doğru yürüdü.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Asa, ayağa kalkıp sırtındaki bir bükülmeyi gererek. "Bu iş bitti ve sanırım Ponticelli bana Gio'nun verdiğinden daha az sıkıntı verecek."

"Ne şekilde?" Eve ayağa kalkarken sordu. Jean-Marie sahnenin temizlenmesine yardım etmesini istediği için ilk kez onun gölgesinde kalmamıştı.

"Ah..." Asa bir an için boş gözlerle ona baktı. Gerçek şu ki, Gio korkunç bir çapkındı ve bu da ağlayan kadınların her saat tiyatroya gelmesine neden oluyordu.

"Giderken çok değişken görünüyordu," diye gözlemledi

Eve. "Evet, öyleydi," diye onayladı Asa, rahatlamış bir

halde.

"Elbette tiyatrodaki insanların çoğunun değişken olduğunu fark ettim," diye düşündü ve beklentiyle ona baktı.

Tiyatronun kapısındaydılar ve Asa sahte bir masumiyetle gözlerini açıp kıza kapıyı açtı ve onu bir selamla içeri buyur etti.

"Humph." İçeri doğru yürüdü.

Sırıtarak, arkasından girerken önündeki kadının kalçalarının sallanışını izledi. İki küçük çocuk yanlarından geçip avluya doğru koştu.

Asa kaşlarını çattı. "Ne-"

Eve boğazını temizledi ve devam etmeden önce onun yetişmesini beklemek için durdu. "Artık castrato'nuz var, opera iyi olmalı, değil mi?"

"Yüce Tanrım, öyle söyleme," diye haykırdı Asa, kapıyı çevreleyen tahtaya vurmak için aniden durdu.

Arkasını döndüğünde Eve'in kaşlarını kaldırmış onu izlediğini gördü. "Seni asla batıl inançları olan biri olarak düşünmezdim."

"Tiyatrodayım," diye homurdandı. "*Hepimizin* batıl inançları var." Koluna girerek onu ofislerine doğru götürdü. "Sahnem daha dün düştü. Açılışımıza üç haftadan biraz daha fazla bir süre var ve o zamana kadar başımıza her türlü talihsizlik gelebilir."

"Yine de sana ve bahçene inanmam için beni teşvik eden sendin," dedi yumuşak bir sesle.

"Çünkü bırakmaya niyetim yok. *Asla,*" diye yanıtladı ofislerinin kapısını açarken. "Cehennem de olsa, yangın da olsa, sel de olsa bahçelerim açılacak ve yüksek notaları kendim söylemek zorunda kalsam da bir opera sahneleyeceğiz."

"O yüksek notaları söylemek için ne yapman gerektiğini onaylayacağından şüpheliyim," dedi sertçe. "Ama azminize hayranım."

Masanın etrafından dolaştı ve zarif bir şekilde masasına oturdu, görünüşe göre adamın durup ona baktığının farkında değildi.

"Öyle mi?"

Her nedense bu sabah yanında getirdiği güvercini besliyordu, ama onun sözleriyle başını kaldırdı, yüzü merak doluydu. "Evet, elbette. Bir rota belirleyen ve engeller ya da olasılıklar ne olursa olsun o rotada ilerlemeye devam eden bir adam bence çok takdire şayandır."

"Ah." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, kendini anlaşılmaz bir şekilde huzursuz hissediyordu. Kimse ona *yaptığı* şeyin iyi olduğunu söylememişti - iyi olduğunu

-Eski akıl hocası Sör Stanley'nin ölümünden beri. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Cevabı tamamen ciddiydi ama sonra dudakları kıpırdadı ve biraz öne eğildi. "Şimdi bana neden Giovanni Scaramella size sorun mu çıkardı?"

Lanet olsun, daha önce verdiği muğlak cevapla kurtulduğunu sanmıştı. Yine de Asa onun bu kadar kolay vazgeçmemesine hayranlık duymaktan kendini alamadı.

İçini çekti ve masasına oturdu. "Kadınlardan hoşlanıyor, Gio, ve ne yazık ki onlar da ondan hoşlanıyor. Özellikle de sevgililerini birbirine düşürmekten ve onlar kendisi için kavga ettiklerinde -genellikle tiyatrodacaka satmaktan hoşlanıyor gibiydi." Asa başını salladı ve odasından getirdiği bir yığın mektubu karıştırdı. "Gerçekten de biraz piçin teki."

"Ama..." Başını kaldırıp baktığında Eve'in kaşlarını çatmış, yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu gördü. "Yani..." Yanakları pembeleşti - gerçekten de çok yakışmıştı. "Bir castrato'nun bu kadar yüksek sesle şarkı söylediğini sanıyordum çünkü... şey, çünkü..."

Asa onun cümlesini nazikçe tamamlayarak, "Uzuvları kesilmiş," dedi. "Sesi bir erkeğin sesine dönüşmeye fırsat bulamadan."

"O zaman... ?" Sesi hassas bir soruyla kesildi ve bir an için ne sorduğunu anlamaya çalışarak ona baktı.

"Ah." Işık doğdu. "Şey... aslında *tüm* parçaları değil. Hala bir..." Bir an için Asa'nın düşündüğü vücut parçasının tüm isimleri beyninden geçti.

Bunların hiçbiri bir beyefendi tarafından bir hanımefendinin huzurunda söylenmeye uygun değildi. Bu da kendisinin beyefendi olmamasının iyi bir şey olduğunu gösteriyordu.

"Sik," dedi Asa, ilk başta niyetlendiğinden daha yüksek sesle. "Kastratoların hâlâ bir siki vardır. Sadece taşakları kesilmiştir."

Başını eğdi, garip bir şekilde şu anda onun olduğundan daha az utangaçtı. "Ve bu ona izin vermek için yeterli..." Elini belli belirsiz salladı. "Bayanları *eğlendirmek mi*?"

Omuz silkti. "Öyle mi görünüyor? En azından Gio için öyle. Tabii bildiğim kadarıyla hiç kaldıramıyor ve tabiri caizse her şeyi elle yapıyor." Kendi zekâsına sırıttı.

Başını yavaşça eğdi. "Elle."

"Evet, biliyorsun..." Bir el hareketi yapmaya başladı, bunun affedilmez bir kabalık olacağını fark etti ve elini başını kaşımaya yönlendirerek, "Elle," diye topalca bitirdi.

Kadın kararlı bir şekilde başını salladı. "Hayır, bilmiyorum."

Yutkundu, onunla bu konuyu tartışırken *aletinin seğirdiğini* hissetti. *Bu,* bu tehlikeli bir konuşmaydı ve ne kadar masum olursa olsun bunu bilmeliydi.

Yine de ona bakıyor, bir cevap bekliyordu.

Eğer kadın bu konunun peşine düşecek kadar cesursa, o zaman bu bilgiyi saklamak ona düşmezdi.

"Elle," dedi sessizce, sesi bilinçli bir düşünce olmaksızın derinleşiyordu. "Bir erkek elini bir kadının eteklerinin altına sokup bacaklarının arasına dokunduğunda. Yarığına dokunur."

Mavi gözleri kocaman açılmış, dudakları hafifçe aralanmıştı ve pembelik yanaklarını hâlâ terk etmemişti. Kendini onunla birlikte nefes alırken buldu.

Oda, sahnedeki çalışmaların belli belirsiz sesleri dışında sessizdi. Dün gece onun için gömleğinin düğmelerini açmasını izlerken kızın nasıl göründüğünü hatırladı: naif, *duygusal bir* masumiyetle.

Burada baş başaydılar, sadece o ve kadın vardı ve adam onu daha önce ne kadar sade bulduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Dudaklarını yaladı, dilinin ucu ıslak ve şok edici derecede kırmızıydı. "Ne demek istiyorsun?"

ASA onu izliyordu, yeşil gözleri parlıyordu. "Oraya hiç dokunmadın mı?"

Eve'in böyle bir sorudan rahatsız olması gerekirdi, ama sonra kendisi konuyu başlatan oydu. Onu sürekli zorlayan oydu.

Bilmek isteyen oydu. Sessizce başını salladı.

Sesi derin ve neredeyse çakıllı bir tondaydı, "Bir kadının yarığının tepesinde bir parça et, küçük bir yumru vardır. Bazıları buna inci, düğme ya da klitoris der ama ne dendiği önemli değildir, çünkü bir kadının zevkinin anahtarı ondadır. Eğer ovulursa ya da"-yavaşça içine çekti-" *yalanırsa*, o zaman kadın harika bir duygu hisseder. Tıpkı bir erkeğin dölünü akıttığı zamanki gibi kendinden geçer."

Eve onun sözleri karşısında karnının alt kısmında bir sıcaklık hissediyordu ama ona inanıp inanmayacağından emin değildi. Daha önce hiç yarığında bir inci hissetmemişti. Bir kadının vücudu -muhtemelen *kendi* vücudu- hakkında ondan daha fazlasını nasıl bilebilirdi?

"Bunu yaptın mı?" diye fısıldadı. "Ovaladın ve yaladın mı?"

"Evet." Gözleri yarı kapalıydı, yeşil neredeyse gizlenmişti.

"Neden?" diye sordu, gerçekten şaşkındı. "Bu sana nasıl hizmet ediyor?"

O zaman ona gülümsedi, dostluk ya da neşe içinde değil, sanki bir sırrı ifşa etmiş gibi. "Çünkü bu bana da zevk veriyor. Bir kadının iniltilerini, nefes alışlarını ve sızlanışlarını duymak, ıslandığını görmek, havada yükselen baharat kokusunu almak ve onu zevke getiren kişinin *ben olduğumu* bilmek. *Benim* dokunuşum onun aklını kaçırmasına neden oldu." Başını iki yana salladı. "Bu çok güçlü bir his, o an."

Sanki bir tarlada hızla koşmuş gibi nefesini tutmakta zorlanıyordu. Adamın sözleri, *sesi* onu bir çeşit

Büyü. "Bütün kadınlar bu şekilde mi tepki verir?"

"Hayır. Bazıları kendilerini sıkı tutuyor. Bacaklarını, cinsel organlarını açmam gerekiyor. Ben onları öperken, ne kadar güzel olduklarını söylerken ve küçük incileriyle oynarken bir süre hareketsiz ve sessiz kalabilirler. Ellerim sıvılarıyla kaplanmış olabilir, çözüldüklerinde hava tuz ve seksle ağırlaşmış olabilir. Diğerleri ahlaksızdır, en iyi şekilde. Eteklerini kaldırıp bacaklarını açıyorlar ve ben okşarken kıkırdıyorlar, dudaklarını yalıyorlar, iç çekiyorlar ve kendi zevklerinin tadını çıkarıyorlar."

Onu dikkatle izledi, ona söylediği yasak şeyler karşısında kıvranmak istiyordu ama kendini sıkı sıkıya kontrol altında tutuyordu. "Hangisini daha çok seviyorsun?"

Adam hafifçe, neredeyse homurdanarak güldü ve kadın onun sandalyesine yayılmış, başını arkaya yatırmış olduğunu fark etti. "Hepsinden hoşlanıyorum. Yüksek doğumlu ve alçak, tatlı, kıkırdayan kızlar ve gözlerinde dünyanın yollarının bilgisini taşıyan bayanlar. Kısa boylu ve uzun boylu, kızıl saçlı ve esmer, iri göğüslü kadınları ve narin, küçük çay fincanları olanları severim. Sadece kirpiklerini daldırarak flört eden ve bir erkeğin ne istediğini hemen anlamasını sağlayan tipler. Kadınları severim ve onlarla sevişmeyi severim. Benim için hepsi güzeldir."

"Ama..." Bütün kadınlar güzel değildi. O güzel değildi, tanıştıkları gün bunu açıkça ortaya koymuştu. O zaman onu bir kadın olarak bile görmüyor muydu? Bu düşünce onu anlaşılmaz bir şekilde üzdü.

Sormak, daha fazla açıklama talep etmek istiyordu ama ofisin kapısı açıldı. Jean-Marie içeri girdi ve Asa sandalyesinde doğruldu.

Büyü bozulmuştu.

Ama Eve Jean-Marie'ye dönerken bile Asa'nın gözlerinde bir parıltı yakaladı ve merak etti: kendisine dokunmasına izin verse nasıl hissederdi?

Jean-Marie ondan Asa'ya baktı, gözleri kuşkuyla kısılmıştı ama o sadece, "Alf sizi bahçede bekliyor, *hanımefendi,*" dedi.

Asa nihayet bu haber üzerine gözlerini ondan kaçırdı. "Alf?"

"Kardeşim için çalışan bir çocuk," dedi Eve ayağa kalkarak. Bacaklarının onu tuttuğunu görünce memnun oldu. "Ve bazen benim için de."

"Onun burada ne işi var?" Asa talep etti.

Eve rahatça omuz silkti. "İşlerimde bana yardımcı olabileceğini düşündüm - belki birkaç küçük ev işi yapar ve benim için ayak işlerini halleder."

Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı ve adam bir süre ona baktı

yavaşça "Pekâlâ" demeden önce bir süre daha bekledi.

Bir kez başını salladı ve odadan çıktı. Gerçekten, başka ne yapabilirdi ki? Birkaç dakika önce tartıştığı bir beyefendiden ayrılmanın uygun bir yolu yoktu. Eve ürperdi. Onu sorgulamaya devam etmesine ne sebep olmuştu? Sanki büyülenmiş gibiydi - sessiz oda, adamın alev alev yanan yeşil gözleri, kendi hızlı nefes alıp verişi. Kendisine dehşetle bakmalıydı. Utanmalı ve korkmalıydı.

Ama yine de öyle değildi. Aksine, geri dönüp ona bir kadına neler yapabileceği hakkında daha fazla soru sormak istiyordu.

Eve, Jean-Marie arkasında, gün ışığına doğru adım atarken aklından bu düşünceyi silkeledi.

"Bu çocuğa ne yaptıracaksın?" diye mırıldandı koruma dirseğinin dibinde.

Geniş taş döşeli avluyu geçerken düşüncelerini düzene sokarak nefes aldı. "Bay Makepeace sahnenin düşmesi için kasıtlı olarak oynanmış olabileceğini düşünüyor. Kirişlerin bazılarında yarıya kadar kesilmiş izler olduğunu söylüyor."

"Ah," dedi Jean-Marie. "Bunu ben de gördüm. Ama bunun çocukla ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Bana nerede olduğunu göster, göreceksin," diye yanıtladı Eve.

Jean-Marie ona bir bakış attı ve ileriyi işaret etti. "Orada, müzisyenler galerisinin sütunları arasında gizleniyor. Güvensiz biri."

"Muhtemelen Val'in onu işe almasının nedenlerinden biri de bu," diye mırıldandı Eve müzisyenlerin galerisine doğru hızlı adımlarla yürürken.

Jean-Marie çocuğun saklandığı yeri gösterdiğine göre artık onu görebiliyordu, sütunların arkasındaki gölgelerin arasına karışmıştı. Alf gün ışığında daha da cılız görünüyordu ve Eve'in içi acıdı. Çocuk ne sıklıkla yemek yiyordu?

"Hanımefendi." Alf, kadın önünde durduğunda hırpalanmış şapkasının kenarına dokundu ama çıkarmadı. "Beni mi görmek istediniz?"

"Evet Alf," diye yanıtladı Eve. "Senin için bir işim var ama biraz gizli." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "İşlerimin çoğu öyle."

"Evet, pekala." Eve derin bir nefes aldı. "Mr.... er... Harte's Folly'nin sahibi *Harte,* birinin bahçesini yok etmeye çalışıyor olabileceğini düşünüyor. Dün tiyatrodaki sahne çöktü ve dansçılardan ikisi yaralandı, biri de öldü. Bay Harte bunun bir kaza olduğunu düşünmüyor."

Alf başını eğdi ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Eve, "Bu konuda benim temsilcim olmanı ve sahne çöküşünün arkasında kimin olabileceğini bulmanı istiyorum," dedi. "Jean-Marie ve ben bana yardım etmek için burada olduğunu söyleyeceğiz ama gerçekte şüpheli herhangi bir şey için tetikte olacaksın. Bunu benim için yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Alf yavaşça, "Ah, evet, bu işi yapabilirim," dedi, "ama bir baş belası bulup bulamayacağımı bilemem."

"Anlıyorum," dedi Eve. "Sadece bakmanı istiyorum."

"Ben yaparım." Alf başını salladı. "Önce senin için hangi işi yapmamı istersin?"

Eve o kadar ilerisini düşünmemişti. İlham almak istercesine etrafına bakındı ve yakındaki çalılıklarda küçük bir hareket gözüne çarptı.

Jean-Marie'nin kolunu telaşla kavradı. "Sanırım izleniyoruz."

Jean-Marie onun bakışlarının yönünü takip ederek çalılara doğru yürüdü, sonra da bakmak için dalları araladı.

Eve onun sırtındaki gergin çizginin gevşediğini gördü. "Endişelenecek bir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?" Alf'in arkasından onun bulunduğu yere gitti ve çalıların arasına baktı.

Orada, tiyatrodaki ofiste gördüğü dev köpek yatıyordu. Ancak bu kez gözleri kapalıydı ve hiç hareket etmiyordu, cılız gövdesi çalıların arasında hareketsiz yatıyordu.

Eve içini bir suçluluk duygusunun kapladığını hissetti. Hayvandan o kadar korkmuştu ki ona hiç yakından bakmamıştı. Açlıktan öldüğünü hiç fark etmemişti. "O... o öldü mü?"

Jean-Marie eğildi ve avucunu hayvanın kirli tarafına koydu, doğrulup başını sallamadan önce bir an bekledi. "Hâlâ yaşıyor ama uzun süre değil."

Eve köpeğe baktı. Onu ilk gördüğünde neredeyse aklını kaçıracak kadar korkmuştu ama şimdi yan yatmış, kirli ve kaburgaları apaçık ortadaydı. Kimse böyle bir yaratıktan korkamazdı.

O bile.

Eve Alf'e döndü. "Senin için bir işim var."

Çocuk onunla köpek arasına baktı, yüzünde kısa bir tiksinti ifadesi belirdi ve sonra bu ifade kayboldu. "Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," diye yanıtladı Eve. "Onu tekrar iyileştirmeme yardım etmeni istiyorum."

ASA, ofisinin kapısı açıldığında suratsızca bir mektuba bakıyordu.

Eve'in içeri girdiğini görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Eve ona bakmadan döndü ve "Dikkatli ol," dedi.

Jean-Marie elinde yarı ölü, uyuz bir köpekle içeri girdi.

"Ne-?" Asa başladı.

Eve uşağa, "Onu şuraya koy," dedi, Asa'ya *hâlâ* dikkat etmiyordu. "Buradaki paçavralardan birkaçını kullanabiliriz."

Kıpkırmızı ve altın rengi bir kumaş yığınını işaret etti. "Hey!" Asa öfkeyle ayağa kalktı. "Bu *paçavralar* kostüm."

Eve sonunda kaşlarını kaldırarak onu onayladı. "Oldukça isli görünüyorlar."

Asa bir elini saçlarında gezdirdi. "Tiyatro yandığında kurtarıldılar."

Eve başıyla onayladı. "Ve artık kullanılabilirler, çünkü hiçbir aktörün ya da opera sanatçısının bunları giymek isteyeceğini sanmıyorum."

"Ama..." Aslında buna karşılık verecek bir şey düşünemiyordu, bu yüzden Jean-Marie'nin köpeği masasının arkasına götürmesini ve hayvanı nazikçe kostüm yığınının üzerine yatırmasını sessizce izlemek zorunda kaldı.

Eve de izliyordu, kaşlarının arasında biraz endişeli bir ifade vardı.

Ona bakmaktan kendini alamadı. Köpeklerden korkuyordu -korktuğunu çok iyi biliyordu- ama yine de iki gün önce onu çığlık krizine sokan yarı ölü iti rahatlatmaya çalışıyordu. Tam bir çelişkiydi: Bir dükün kız kardeşi, gururlu ve dik, ama yarım saat önce bir kadını becerdiğini anlatırken gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefesi k e s i l m i ş t i . Bu hiç mantıklı değildi. Onunla *konuştuğunu hatırlayınca aletinin kıpırdadığını* hissedebiliyordu - dokunmak yoktu, aralarında hem masa hem de onun masası vardı. Kadın güzel değildi. Bunu şimdi bile görebiliyordu. Burnu çok uzun, yüzü çok sadeydi. Yine de vücudunu görmek için neredeyse her şeyini verebilirdi. İnce bir ele ya da solgun bir omuza dokunmak için... Kadınlarıyla bundan çok daha fazlasını yapmaya alışkındı.

Asa nefesinin altından homurdandı. Yasak olanın cazibesinden olmalı, ona dokunamadığı gerçeğinden. Eğer onu kollarının arasına alabilseydi, o güzel dudakları ağzının altına alabilseydi, ondan hemen bıkardı.

Öyle değil mi?

O sırada çocuk elinde bir leğen su ve koluna asılı bir çuvalla içeri girdi.

"Teşekkür ederim Alf," dedi Eve, onu köpeğe yaklaştırarak.

Asa ne yaptığını görmek için ona doğru yürüdü. Kadın köpeğin üzerinde geziniyordu, ona tam olarak dokunmuyordu ama belli ki bir şeyler yapmak istiyordu.

"İzin v e r ," dedi Asa, ceketini çıkarırken. Köpek leş gibi kokuyordu.

Kollarını sıvadı ve kıpkırmızı kumaştan bir parça koparmak için eğildi.

"Ne yapıyorsunuz?" Bayan Dinwoody endişeyle sordu.

Asa homurdanarak onu nazikçe kenara itti. "Eğer onu burada tutacaksan, daha az kokmasını sağlayabilir miyiz bir bakalım." Çenesini hâlâ leğenin yanında duran çocuğa doğru salladı. "Onu yere bırak ve gelip bana yardım et."

Çocuk Eve'e baktı ve onun başını sallamasıyla emredileni yaptı.

Asa çömelip köpeği inceledi. Zavallı hayvanın durumu gerçekten kötüydü ve Asa içten içe bu geceyi atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu.

Ama bunu Eve'e söyleyecek kişi o olmayacaktı.

Hayvan sağlıklıyken kocaman bir kafanın üzerinde sarkık çeneleriyle iri bir cüsseye sahipti ama şimdi bir deri bir kemik kalmıştı. Leğen kemiği acı verici bir şekilde çıkıntı yapmış, hayvanın kalçalarında derin oyuklar açmıştı. Canavarın derisinin her yerinde kesikler ve çizikler vardı; bunlar şüphesiz, artıklar için yapılan birçok savaşın izleriydi. Bir kulağı diğerinden daha kısa yırtılmış, hayvanın gözleri ve burnu kabuk bağlamıştı.

Ancak elini köpeğin başına koyduğunda hayvan gözlerini açtı ve kuyruğunu üzerinde yattığı malzemeye doğru güçsüzce vurdu.

"Aferin delikanlı," diye mırıldandı Asa. Elindeki bezi suyla ıslattı ve hayvanın ağzında hafifçe sıktı.

Köpek dilini çıkardı ve su damlasını yaladı.

"Ona biraz peynir ve et aldım," dedi Alf yanında. Çuvalını açtı, bir parça peynir ve bir dilim sığır eti gösterdi.

Asa başını salladı. "Bu köpeğin durumuna bakılırsa çok zengin olabilir. Git ve etrafına sor, bakalım bugün öğle yemeği için ekmek getiren var mı?"

"Doğru," dedi Alf ve ayağa fırladı.

"Yardımcını kaybetmişsin," diye gözlemledi Jean-Marie. "Şimdi neye ihtiyacın var?"

"Hadi onu süngerle t e m i z l e y e b i l d i ğ i m i z kadar temizleyelim," dedi Asa, eliyle okşayarak.

köpeğin pis kafasını. "Yine de onu çok ıslatmasak iyi olur. Kemiklerinde yağ olmadığı için kolayca üşüyecektir."

Uşak başını salladı ve diz çökmeden önce ceketini çıkardı.

Asa köpeğe biraz daha su verdikten sonra elindeki bezle hayvanın derisini okşadı. Canını yakmış olmalıydı -kesik ve sıyrıkların birçoğu tazeydi ve Asa üzerlerini ovdukça kanamaya başladı- ama köpek hiç kıpırdamadı. Sessizce yatıyor, onun her hareketini izliyordu. Asa, hayvanın gözlerinin arada bir Eve'e bakmak için döndüğünü ve döndüğünde de köpeğin kuyruğunu tekrar yere vurduğunu fark etti.

Asa dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Bir hayran edinmişsin."

"Ne?" Dönüp ona baktı, kaşları oldukça sevimli bir şekilde çatılmıştı.

Başıyla köpeği işaret etti. "Senden hoşlanıyor."

Kaşlarını çatarak hayvana baktı. "Ama onu ilk gördüğümde çığlık attım. Benden hoşlanması hiç mantıklı değil."

Jean-Marie ile birlikte hayvanı nazikçe diğer tarafına çevirirken Asa omuz silkti. "Hayvanların bir insanı sevmesi için her zaman bir neden olması gerekmez."

"Anlıyorum," dedi ciddiyetle, hâlâ köpeğe

bakıyordu. Asa onun ciddiyeti karşısında

dudaklarının titrediğini hissetti.

Kapı tekrar açıldı ve omzunun üzerinden bakınca Alf'in elinde muzaffer bir şekilde bir parça ekmek tutarak geri döndüğünü gördü. "Aldım."

"Güzel." Asa bez parçasını suya atıp ellerini silerken başıyla onayladı. Köpeği küvete sokmadan yapabilecekleri kadarını yapmışlardı ve hayvan iyileşene kadar bunu yapamazlardı.

Eğer iyileşirse.

Asa ekmeği alıp köpek için bir ısırık koparırken kaşlarını çattı. Köpeğin hevesiyle ısırılmaktan çekinerek ekmeği hayvana nazikçe uzattı. Ancak hayvan, bariz açlığına rağmen, ekmeği parmaklarından nazikçe aldı.

Asa köpeğe ekmeğin geri kalanını yedirirken Alf hayranlıkla, "Tam bir centilmen," dedi. "Onu besleyenleri ısırmamaya özen gösteriyor."

"Evet, çok iyi huyları var," dedi Asa usulca, hayvanın kaşlarını düzeltirken. Köpeğin bu kadar kötü durumda olması ne yazıktı - dost canlısı bir hayvana benziyordu. "Sanırım yapabileceğimizin en iyisi bu."

Eve başıyla onayladı. "Alf, bu kirli leğeni alıp ona taze bir tas su getirir misin?"

Çocuk başıyla onayladı ve hem kirli su dolu leğeni hem de kirli

Kumaş.

Eve hâlâ endişeyle köpeğe bakıyordu. "Sence iyileşecek mi?"

"Bilmiyorum," dedi Asa dürüstçe. "Ama dinlenmek ona iyi gelecektir."

İsteksizce başını salladı, sonra Jean-Marie'ye baktı. "Bu bana bugün kendi öğle yemeğimizi getirmeyi unuttuğumu hatırlattı. Bir şeyler bulabilecek misin bir bakar mısın?"

"Buradan yarım mil ötede bir etli börek dükkânı var," diye gönüllü oldu Asa. "Arka kapıdan çıkın ve sonra sola doğru ilerleyin. Orayı kaçıramazsınız, pişen turtaların kokusu size yol gösterecektir. Benim için de bir tane getirir misin?"

Cebini karıştırdı ve uşağa vermek için bir avuç bozuk para buldu.

"Elbette." Jean-Marie beyaz dişlerini gösterdi. "Kısa süre sonra döneceğim." Ve sonra gitmişti.

Asa masasında otururken Eve'e baktı. Onunla yalnız kalmaktan rahatsızlık duyduysa bile bunu belli etmedi.

Belki de konuyu çoktan unutmuştur.

Masasına baktı ve Eve ile köpeği içeri girdiğinde okumakta olduğu mektubu gördü. "Lanet olsun."

Tabii ki onu duydu. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey," diye mırıldandı sinirli bir şekilde, mektubu katlayıp masasının kenarına itti.

Bir kaşını kaldırdı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Gelin, eğer bahçeyle ilgili başka bir sorun varsa, bunu bilmek benim hakkım."

"Bunun lanet olası bahçeyle hiçbir ilgisi yok," diye hırladı sinirli bir şekilde. "O zaman-?"

Mektubu aldı ve salladı. "Yeni yeğenimin vaftiz yemeği için bir davetiye."

"Oh." Gülümsedi, gök mavisi gözleri parlıyordu. "Ne kadar hoş. Kaç tane yeğeniniz var?"

"Çok fazla, özellikle de kardeşim Concord'un ailesinde. Azgın ihtiyar keçi, neredeyse her gece karısını yıpratıyor olmalı."

"Şey." Boğazını temizledi, biraz pembe görünüyordu. "Tebrikler. Çocuk için bir hediye götürecek misiniz?"

"Hayır," diye homurdanarak mektubu fırlatıp attı. "Ve ben de gitmeyeceğim."

Gülümsemesi aniden kaşlarını çatmaya dönüştü. "Neden olmasın?"

"Çünkü," dedi toplayabildiği kadar sabırla, "benim
aile orada olacak."

Yavaşça kaşlarını kaldırdı.

İşaret parmağını kızın alnına doğrulttu. "Bana öyle bakma. Ailemle tanışmadın, bu yüzden bunun ne kadar korkunç olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sizi temin ederim ki bir ailenin ne kadar korkunç olabileceğinin tamamen farkındayım," dedi kırpılmış aksanıyla. "Ama ailenizin düpedüz canavar olduğuna dair hiçbir belirti vermediniz."

Homurdandı. "Daha da kötüsü. Onlar *dindar*."

"Öyle bile olsa," dedi, "bu çocuk bir gün büyüyecek ve ailesinde senin gelmediğin tek vaftiz töreninin kendi vaftiz töreni olduğunu fark edecek ve bu çok üzücü olacak-"

Asa nefesinin altında mırıldandı.

Durdu. "Ne dedin sen?"

Asa biraz daha yüksek sesle, "O lanet olası vaftiz törenlerinden hiçbirine katılmadığımı söyledim," dedi. Sesini yükseltmekte neden zorlandığını sadece Tanrı biliyordu - bu onun için olağan bir sorun değildi.

Bayan Dinwoody bir an dondu kaldı ve sonra biraz öne doğru oturarak ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Bakalım doğru anlamış mıyım?
-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Asa.

Kadın onun üzerinden devam etti. "Beş erkek ve kız kardeşin var ve bunlardan kaçının çocuğu var?"

Yüzü kızardı. "Şey, Verity ve Concord, kesinlikle. Silence'tan emin değilim; tehlikeli biriyle evlendi ve içine kapanık biri. Winter'ın evi var elbette ve Temperance..." Gözlerini sımsıkı yumdu, düşünüyordu. Geçen yıl bir ara bir çocuktan söz edilmemiş miydi? "Sanırım bir kızı var?"

Bayan Dinwoody keskin bir nefes aldı. "Peki Verity ve Concord'un kaç çocuğu var?"

"Verity'nin üç çocuğu var," diye yanıtladı hemen. En azından bunu biliyordu. "Concord'un da... beş mi altı mı?"

"Yeni yeğenini de sayıyor musun?"

Bir süre ona baktı. Kesinlikle hiçbir fikri yoktu. "Evet?"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı, sonra açtı. "Öyleyse, bakalım

Anlıyorum. Dokuz ya da muhtemelen on bir yeğeniniz var.
hiç vaftiz törenine katılmadınız mı?"

"Çok meşguldüm!" diye bağırdı, Tanrı'ya şükür sonunda sesini bulmuştu. "İşletmem gereken bir bahçem ve kurmam gereken bir işim vardı!"

Durdu, ona ters ters baktı.

Dudaklarını büzdü, gözlerini kıstı ve çok kesin bir ifadeyle, "O vaftize gidiyorsun, Asa Makepeace," dedi.

Güldü; elinde değildi. "Peki bunu bana nasıl yaptıracaksın? Beni kaldırıp Londra'nın öbür ucuna mı taşıyacaksın?"

"Hayır," dedi. "Sadece onların senin ailen olduğunu, hem genç hem de yaşlı olduklarını ve onlardan sonsuza kadar kaçamayacağını belirteceğim. Ayrıca..." Gülümsedi - hiç de hoş bir gülümseme değildi, adam fark etti. "Hoşuna gidebilir."

"Yapmayacağım," dedi, sesi alışılmadık bir şekilde üç yaşında bir
çocuk gibi çıkıyordu. "Ailen çok mu kötü o zaman?" diye sordu
ciddiyetle. "Concord kötü huylu bir eşek," diye mırıldandı.

Ona dikkatle baktı.

Sıcaklığın ensesine tırmandığını hissediyordu ve umutsuzca başka bir şey aramaya koyuldu. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Aile yemeklerine katılmak için kaçtığını görmüyorum," dedi oldukça kırgın bir şekilde.

"Fazla ailem yok," diye cevap verdi sert bir şekilde.

Gözlerini kısmıştı. "Peki ya şu Kadınlar Birliği?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bu *sosyal* bir toplantı. Aile ile aynı şey sayılmaz."

"Ha!" dedi, parmağıyla tekrar onu işaret ederek.

Ona vurdu. "Keşke bunu yapmayı bıraksan. Bu oldukça
kaba." "Sen," dedi büyük bir neşeyle, "konudan kaçıyorsun."

"Ne konusu?"

"Gerçek şu *ki*, Kadınlar Birliği aileden biri olmasa da, katılmak istemeyeceğiniz bir sosyal etkinlik. Tıpkı benim"-elini göğsünde salladı- "yeğenimin vaftiz yemeğine gitmek istemediğim gibi."

"Hiç de aynı şey değil," dedi ona tuhaf tuhaf bakarak. "Biri katılmanızın talep edildiği bir *aile* yükümlülüğü, diğeri ise hoş karşılanmadığım bir *sosyal* etkinlik."

"Bu doğru değil," dedi. "Leydi Phoebe'nin dostluğuna bakılırsa

bahse girerim ki çok hoş karşılanırdınız." Kaşlarını çattı. "Bunu bilemezsin."

"İstiyorum."

Kadın burnunu kırıştırdı. "Her halükarda çok garip olurdu." "Korkak," dedi sevgiyle.

"Alçak," diye karşılık verdi ve sonra kendine şaşırmış gibi baktı. "Doğru, ancak bir alçak yeğeninin vaftiz törenini kaçırır."

Bunu elinin tersiyle itti. "Eğer ben bu sefil aile etkinliğine katılmak zorundaysam, sen de bir sonraki Kadınlar Sendikası toplantılarına katılmalısın. Anlaştık mı?"

Gözlerini kocaman açtı. "Ben asla kabul etmedim-"

"Ve dahası," dedi, "yemek boyunca acı çekmem senin fikrin olduğuna göre, bence sen de katılmalısın."

"Ben mi?" Gözleri büyüdü. "Ama-"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya sen gidersin ya da ben." Dudaklarını araladı ve sonra ona öylece bakakaldı.

Kadının aklından geçenleri unutmasını sağladığı için oldukça memnundu.

Kendi kendine gülümseyerek mektubu aldı ve baktı. "Üç gece sonra akşam saat yedide." Bir an kaşlarını çattı, düşündü, sonra ona sırıttı. "Kardeşinin arabasını alacağız."

Dokuzuncu Bölüm

Dove vahşi, karanlık ormanda koştu ve koştu. Dallar yüzüne çarptı ve birden fazla kez dizlerinin üzerine tökezledi. Ama her seferinde ayağa kalktı çünkü Kralın muhafızlarının arkasından yaklaştığını duydu. Terlikleri lime lime olana kadar koştu; bacakları yanana ve titreyene kadar koştu. Korkunç *bir kükreme duyana kadar koştu....*

*-Aslan ve Güvercin'*den

O akşam geç saatlerde Bridget Crumb Hermes Evi'nde dolaşarak tüm kapıların kilitli olup olmadığını ve gece için emniyete alınıp alınmadığını kontrol etti. Geceleri kapıları kilitlemek uşak Bob'un göreviydi, ama Bridget bir şey unutup unutmadığını iki kez kontrol etmek için etrafı dolaşmayı da severdi.

Ayrıca, özel olarak kendi alanı olarak düşündüğü yerleri incelemeyi de severdi. Bridget, Hermes Evi'nin büyük ön kapısının kilidine dokundu, Ön girişte nöbet tutma sırası kendisinde olan Bill'e başıyla selam verdi ve kıvrımlı merdiveni çıkmak için döndü. Merdivenleri çıkarken şamdanın ışığı karanlık duvarlarda titreyip sıçradı. Merdivenlerde çoğu portre olan düzinelerce tablo asılıydı ve o geçerken boyalı yüzler ona bakıyordu. Diğer tüm hizmetkârlar yataklarına gömülmüştü.

-ya da en azından geceyi geçirmek üzere emekliye ayrılmıştı- ve ev, o yürürken topuklarının çıkardığı sesler dışında sessizdi. Üst katta Dük'ün yatak odasına gelene kadar geçtiği her odayı kontrol etti.

İşte içeri girdi.

Hermes'in Evi gösterişli bir malikaneydi. Her yüzey oyulmuş, yaldızlanmış, ithal mermerlerle kaplanmış ya da her üçü de yapılmıştı. Dük sanki dünyaya ne kadar zengin olduğunu göstermek istemiş gibiydi - bir kralın kıskanacağı bir ev inşa etmeye yetecek kadar.

Ancak bu kadar lüks içinde bile ana yatak odası göze çarpıyordu.

Kabuk pembesi duvarlar, sarmaşıklar ve yapraklardan oluşan oymalı, yaldızlı madalyonlarla süslenmişti. Bir uçta beyaz mermerden bir şömine duvarın yarısını kaplıyordu. Yerde kırmızı-mavi kalın bir halı seriliyken, tepede boyanmış çıplak tanrı ve tanrıçalar sefahat içinde eğleniyordu.

Odanın ortasında Bridget'in o güne kadar gördüğü en büyük yatak duruyordu ve Bridget on üç yaşından beri aristokratların evlerinde çalışıyordu. Bir çeşit altın ağacından oyulmuştu, devasa eğimli direkler pileli, altın püsküllü, gök mavisi bir gölgelik taşıyordu. Daha fazla altın püskül, direklerin etrafındaki kumaş parçalarını tutuyordu ve yatağın kendisinde o kadar çok yastık vardı ki neredeyse örtüyü gizliyorlardı.

Bridget yatağın yanından geçerken *kamburunu çıkardı. Bu* saçma şeyin tozunu almak hizmetçilerinin her hafta yarım saatini alıyordu.

Yatağın hemen yanında fildişi ve yaldız kakmalı zarif bir sekreter vardı. Ayaklar üzerine yerleştirilmiş dikdörtgen bir kutuya benziyordu. Üst kısmı menteşeliydi ve bir kişinin sekreterde oturup mektup yazabilmesi için geriye katlanabiliyordu.

Sekreterin ön tarafının ortasında bir anahtar deliği vardı. Sekreter kilitliydi.

Bridget şamdanını yan masaya bıraktı ve kilidi inceledi.
Doğal olarak altındı ve dikkat edilmezse kolayca çizilebilirdi.

İç çekti ve doğruldu.

Sekreterin üzerinde Dük'ün devasa, gerçek boyutlu bir resmi asılıydı. Dükün bir başka portresi de merdiven boşluğunda asılıydı. O da gerçek boyutlardaydı. *O* resimde güzel ve kibirli bir şekilde ayakta duruyor, ermin, kadife ve ipekle kaplanıyor ve uzun parmaklarıyla bir kitap tutuyordu. *Bu* portrede ise uzanıyordu.

Ve çıplak.

Tam olarak değil, diye düzeltti Bridget, resme eleştirel bir gözle bakarak. Dükün leğen kemiğinin üzerinde şeffaf bir kumaş parçası vardı ama bu kumaş cinsel organını gizlemekten ziyade vurgulamaya yarıyordu.

Bridget uzun zamandır ressamın dükü bağışlarının büyüklüğüyle pohpohladığından şüpheleniyordu.

Ama düşünmesi gereken çok daha önemli meseleler vardı.

Dükün boyalı dudaklarındaki kendinden memnun sırıtışa son bir kez bakarak sekretere döndü. Saçından bir toka çıkardı, düzgünce büktü ve eğilerek yavaşça anahtar deliğine soktu.

Beş dakikalık sabırlı manipülasyondan sonra Bridget belirgin bir *klik sesi* duydu.

Kendi kendine gülümsedi ve sekreterin kapağını kaldırdı. İçinde sıra sıra güvercin delikleri vardı. Metodik bir şekilde her birini gözden geçirdi ve mürekkep, kalemler -birkaçı uçlarına kadar kemirilmişti- kâğıt, kum, gönderenin Dük'ün kendisine ne yapmasını istediğini açıkça belirten iki mektup ve başka pek bir şey bulamadı.

Bridget doğruldu ve iç çekti. En azından sekreteri elemişti. Birkaç dakika daha gizli çekmece olup olmadığını kontrol etti ve hiçbirini bulamayınca sekreteri tekrar düzene sokup kapattı, tekrar kilitlemeye özen gösterdi.

Bunu yaparken kıkırdamaya benzer belli belirsiz bir ses duydu. Bridget dondu kaldı, sonra şamdanını aldı ve yüksekte tuttu. Odada kendisinden başka kimse yoktu.

Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı.

Koridor da terk edilmişti.

Arkasında bir şey hareket etti.

Dükün odasının uzak köşelerine bakarak etrafına bakındı. Şöminenin karşısındaki duvarda bulunan bir kapı küçük bir giyinme odasına açılıyordu. Dük evdeyken bazen uşağı orada uyurdu. Bridget o kapıya gitti ve onu da açtı.

Oda sessiz ve boştu.

Soyunma odasının kapısını yavaşça kapattı. Bridget Crumb taşrada büyümüştü ama kendini sofistike bir kadın olarak görüyordu.

Hayaletlere inanmazdı.

Dükün yatak odasına bir kez daha göz gezdirdikten sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ve hizmetçinin üst katlara fare kapanı yerleştirmesini aklına not etti.

EVE nasıl olup da Ase'le aynı arabaya bindiğinden tam olarak emin değildi - böyle bir şeyi kesinlikle kabul etmemişti - ama üç gece sonra kendini orada bulmuştu.

Araba sokaktaki bir tümseğe çarptı ve Eve de onunla birlikte sallandı. Karşısında oturan Asa' y ı inceledi. Alev alev yanan kırmızı bir ceket giymişti.

bu gece, altın dantellerle süslenmişti. Yeleği altın brokardan yapılmıştı ve üzeri siyah renkte işlemeliydi; pantolonu da siyahtı. Eğer Asa'nın belirttiği gibi ailesi "dindar" ise, bu kıyafetin kışkırtmak için tasarlandığını düşünmeden edemedi.

Kendisi de dirsek ve yaka kısmı beyaz dantelli sade gri bir ipek giymişti. Hem sıcak tutması hem de alçakgönüllü olması için korsajının içine tüllü bir fichu sıkıştırılmıştı. Jean-Marie'yi bu gece çok hak ettiği bir izin için geride bırakmaya ikna olmuştu ama bu korumasız olduğu anlamına gelmiyordu; Asa'nın yanı sıra arabanın şoförü ve ağabeyinin iki uşağı vardı.

Londra'da bir gezinti için fazlasıyla yeterli.

Eve boğazını temizledi. "Bebek için bir hediyeye karar verdiniz mi?"

Son birkaç gününü Harte's Folly kitaplarını sipariş etmeye devam ederek geçirmişti ama o günlerin çoğunda karşısında çalışmasına rağmen Asa oldukça mesafeliydi.

Şimdi dizini zıplatmayı bıraktı ve ona döndü. "Ben vahşi değilim, biliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece merak ettim."

Homurdandı, karamsar bir şekilde karanlık pencereden dışarı bakıyordu. "Ona bir gine aldım."

"Bir bebeğe para veriyorsun."

"Pratik," diye homurdandı. "Concord bunu onun için saklayacak ve o da bunu daha sonra... için kullanabilecek..." Kaşlarını çattı, görünüşe göre genç bir kızın bir gine ile ne alabileceğini düşünemiyordu. Sabırsızca bir el salladı. "Her neyse, bir hediye getirdim."

"Tabii ki öyle," diye yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi. "Ben de annesinin beğeneceğini umduğum küçük, sevimli bir şapka buldum."

Aslında Bond Caddesi'nde mükemmel hediyeyi bulmak için gereğinden fazla zaman harcamıştı. Bebek hediyeleri için alışveriş yapmak oldukça büyüleyiciydi.

Gözlerini dikti. "Hediye getirmene gerek yoktu. O *benim* yeğenim."

Onun sözleri karşısında hesaplanamayan bir incinme hissetti. "Bunu biliyorum ama ona bir şey vermek istedim. Bir bebek çok değerli bir şeydir."

Eve ellerine baktı. Asla kendi bebeği olmayacağını biliyordu. O halde, akrabası olmamasına rağmen bu bebeğin üzerine titremek istediği için suçlanabilir miydi?

Onun sert sözleri karşısında yüzü yumuşadı. "Eminim Rose'un hoşuna gidecektir.

kaput."

Eve'in cevap verecek zamanı yoktu, çünkü bir tür dükkânın önünde duruyorlardı. Uşağın basamağı ayarlamasını bekledi ve sonra arabadan indi. St. Giles'ın eteklerindeydiler - Londra'nın oldukça kötü bir bölgesi, ancak bu cadde yeterince güzel görünüyordu.

Şaşkınlık içinde dükkâna -bir terzihaneye- baktı.

"Kardeşim ve ailesi dükkânın karşısında oturuyor," dedi Asa onun kulağına yaklaşarak.

"Ah." Eve eteklerini düzeltti, kendini birden gergin hissetti. Gerçek şu ki, arkadaş ortamında, özellikle de tanımadığı insanların yanında pek rahat değildi. Buna bir de sınıf farkı ve bir gaf yapma korkusu eklenince, arabaya geri dönmek için ani bir istek duydu.

Asa onun tedirginliğini hissetmiş olmalı. Ona kolunu uzattı. "Gürültücü ve açık sözlü bir grupturlar ama neredeyse hiç ısırmazlar." Yeşil gözleri yumuşadı. "Ve sanırım kız kardeşlerimi seveceksin."

"Peki o zaman." Gülümsemeye çalışarak nefes aldı. "Onlarla tanışabilmem için içeri girmemizi öneririm."

Ona dükkânın yan tarafındaki küçük kapıyı gösterdi. Kapının arkasında, doğrudan üst kata çıkan dik bir merdiven vardı. Onlar yukarı çıktıkça Eve mutlu kahkahalar ve konuşurken yükselen sesler duyabiliyordu.

Asa sahanlıkta bir an durakladı, omuzlarını geriye attı ve merdivenin başındaki kapalı kapıya yüksek sesle vurdu.

Sesler biraz kesildi ve sonra kapı açıldı.

Çilek sarısı saçları yüzüne yay gibi yayılmış bir kadın orada duruyordu, yanakları pembe, gözleri güzel bir yeşil-maviydi.

Bay Makepeace'e bir kez baktı ve kendini onun kollarına attı.

"Asa!"

"Merhaba Rose," diye mırıldandı Bay Makepeace, kollarını onun ince omuzlarına sararken.

"Gelmeniz ne kadar harika! Josiah çok heyecanlanacak - *yıllar* önce onu kukla gösterisine götürdüğün zamanı hâlâ hatırlıyor, Prudence, John ve George da çok heyecanlanacak - sanırım senin bir efsane olduğuna inanıyorlar. Yeni bebeğimiz Rachel bir yana, küçük Rebecca'yla bile tanışmadın." Sırıtarak geri çekildi ve garip bir şekilde yan tarafta duran Eve'i gördü. Eve neredeyse arkasındaki meraklı ışık ateşini görebiliyordu.

diğer kadının gözlerine baktı. "Ama bu kim?"

Rose'un heyecanı dairenin içinden de ilgi çekmişti. Birkaç çocuk Rose'un eteklerine doluşmuş, gözlerini dikmiş yeni gelenlere bakarken, üç kadın da Rose'un omuzlarının üzerinden bakmaya gelmişti.

Mavi gözlü ve maun rengi saçları olan zarif giyimli bir kadın, Eve'i görünce merakla gülümsedi. "Bayan Dinwoody, sizinle tekrar tanışmak ne güzel."

Eve yutkundu, çünkü arayan Isabel Makepeace'ti; Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi'nin müdürü Winter Makepeace'in karısıydı.

Elini uzattı. "Bayan Makepeace, iyi akşamlar. Ve... Leydi Caire?"

Eve şaşkınlıkla ikinci bayana göz kırptı. Ağırbaşlı bir yüzü, kahverengi saçları ve oldukça sıra dışı altın rengi gözleri vardı. Her iki kadın da Kadınlar Sendikası'ndaydı ama kötü şöhretli Lord Caire'in karısı olan genç Leydi Caire neden bu vaftiz törenine katılmıştı?

Ama Leydi Caire onun elini tutarak ve "Kızlık soyadım Makepeace. Eskiden kardeşimiz Winter'la birlikte evi idare ederdik." Asa'ya alaycı bir bakış fırlattı. "Sanırım Asa seni getirmeye karar verdiğinde onun kız kardeşi olduğumu söylemedi?"

"Erm..." Eve, Asa'yı utandırmak istemediğinden çekingen davrandı. Ona baktı ama adam kız kardeşine doğru ters ters bakıyordu ve hiç de yardımcı olmuyordu. Nefes aldı. "Umarım gelmem rahatsız edici değildir?"

Isabel kolunu Eve'inkiyle birleştirerek, "Hiç de değil," dedi. "Aslında ben buna çok tesadüfi diyebilirim."

Asa biraz telaşlanmış görünüyordu. "Buraya bak-"

"Sizi herkesle tanıştıracağız." Son kadın nihayet konuştu. Makepeace kahverengi saçları ve bulaşıcı bir sırıtışı vardı. Eve'e reverans yaptı. "Ben Silence Rivers, Asa'nın en küçük kız kardeşi. Gelebildiğinize çok sevindim, Bayan Dinwoody."

"Teşekkür ederim," dedi Eve utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Bana Eve demeyecek misin?" "Eve, o zaman. İçeri gel, olur mu?" Sessizlik kolunu Eve'in koluna doladı.
ve nazikçe çekiştirdi.

Eve içeri adımını attı ve hemen nefesini tuttu. Asa ona ailesinin ne kadar geniş olduğunu söylemiş olsa da, bu kadar kalabalık olacağını tahmin edememişti.

Çok küçük olduğu belli olan bir odada bir araya gelmelerinin etkisi.

Evin arka tarafında bir avluya baktığına şüphe olmayan bir dizi pencere seçebiliyordu. Pencerelerin altında uzun bir masa her türlü et, ekmek ve pudingle doluydu. O izlerken, küçük siyah saçlı bir kız parmak uçlarında durdu ve parıldayan pembe bir şekerlemeye parmağını sokmaya çalıştı. Ancak çocuk daha dokunamadan, uzun beyaz saçları siyah bir kurdeleyle arkadan toplanmış bir adam tarafından kucaklandı. Doğrusunu söylemek gerekirse adam oldukça korkutucu görünüyordu, ancak çocuk bu değerlendirmeye katılmıyor gibiydi, adam onu havaya fırlatırken gülüyordu.

Sessizlik onun yüzündeki ifadeyi görmüş olmalı. "Sanırım ilk başta biraz ürkütücü ama gerçekten hepimiz oldukça arkadaş canlısıyız."

Asa onun hemen arkasında, "En azından dişiler," diye mırıldandı.

Kahverengi saçları kırlaşmış iri bir adam o anda döndü ve onları görünce gözleri kısıldı. "Asa! Küçük kardeşim, her ne iş yapıyorsan bırakıp yeğeninin vaftiz yemeğine gelebilmene şaşırdım."

Rose sessizce kadınlardan ayrıldı, adama doğru yürüdü, kolunu onunkiyle birleştirdi ve ona gülümsemeye devam ederken topuğunu sertçe adamın ayağına vurdu.

Adam sesini çıkarmadı ama gözleri biraz büyüdü.

"Asa gelebildiği için *çok mutluyuz,* değil mi sevgili kocacığım?" Rose söyledi.

"Elbette, sevgili karıcığım." Concord Makepeace karısının elinden kurtuldu ve ihtiyatlı bir adımla uzaklaştı. "Hoş geldin, kardeşim."

"Con," diye yanıtladı Asa sert bir şekilde.

Eve gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Görünüşe göre Rose'un böyle bir kaygısı yoktu. "Concord, bu Bayan Eve Dinwoody, Asa'nın arkadaşı."

Arkadaş. Zararsız bir kelimeydi ama Eve, Asa'yla bu kadar küçük bir şekilde bile bağlantılı olduğu için ürpertisini bastırmak zorunda kaldı. Arkadaş mıydılar? Öyle olmalılar. Sadece tanıdığı birini yeğeninin vaftiz yemeğinde kendisine eşlik etmesi için zorlardı.

"Hanımefendi." Concord ona yarım bir selam verdi. Asa'dan yaşça büyük olduğu belliydi ama çenesinin inatçılığı ve içten bakışlarında bir benzerlik vardı. Bu bakışlar yarım adım gerisinde duran Asa'ya kaydı ve

Yaşlı adam ikisinin arasına bakarken gözleri kısıldı.

"Bay Makepeace, sizinle tanışmak bir zevk," dedi Eve içtenlikle ve Asa'nın kardeşinin bakışlarında bir yumuşama gördü.

"Bana Concord deyin," dedi hoyratça.

Rose kocasının elini okşadı. "Şimdi sizi ailenin geri kalanıyla tanıştırmama izin verin."

Bundan sonrası, Eve'in görüşüne göre, bir çeşit meydan muharebesi gibiydi. Rose onu Makepeace ailesinin geri kalanıyla tanıştırdı; aralarında kötü şöhretli Lord Caire olduğu ortaya çıkan beyaz saçlı beyefendi ve Silence'ın son derece yakışıklı kocası Bay Rivers da vardı. Anneleri öldüğünde Concord hariç hepsini yetiştirmiş olan en büyük kardeş Verity Brown, orta yaşlarda, saçları kahverengiden çok gümüş rengi olan sakin bir kadındı. Çocuklar çok kafa karıştırıcıydı, çünkü etrafta koşuşturan yarım düzine çocuğun yanı sıra birkaç tane de yeni yürümeye başlayan çocuk vardı.

Eve en son onurlandırılan bebekle tanıştı. Rachel Makepeace, çenesinin altına bağladığı el örgüsü bonesiyle sevimli bir bebekti. Bonenin altından, alnının tam ortasından küçük bir tutam siyah saç görünüyordu. Bir sepetin içinde yatıyor, etrafındaki gürültülü kalabalığa, özellikle de amcası ve babasına rağmen derin bir uykuya dalıyordu. Concord, Asa'yı bir köşeye çekmişti ve sesleri giderek yükseldiğinden tartışmalarının hararetli olduğu belliydi.

Rose onun bakışlarını fark ederek, "Onlara aldırma," dedi. "Çok tartışıyorlar ama onlar kardeş ve Concord, Rachel'ın gününde çok kötü bir şey yapmaya cesaret edemez."

Eve, bakışlarını Asa ve kardeşinden ayırarak, "Bu bana bir şey hatırlattı," diye mırıldandı. "Bunu Rachel için getirdim."

Cebine sıkıştırdığı küçük paketi uzattı. "Oh!" Rose ona gülümsedi. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Eve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bebeklere hediye almayı kim sevmez ki?"

Rose kıkırdadı ve hediyeyi bağlayan kurdeleyi çıkardı. Eve'in hediyeyi sardığı açık renk kâğıdı açtı ve sonra nefesi kesildi. "Çok güzelmiş."

Diğer hanımların görebilmesi için kenarları soluk pembe renkte özenle işlenmiş beyaz keten bir şapkayı havaya kaldırdı. Temperance ve Silence işlemenin güzelliği karşısında haykırırken, Isabel de Eve'in bunu hangi dükkânda bulduğunu sordu.

Rose Eve'e baktı, gözleri parlıyordu. "Teşekkür ederim. Çok memnun oldum.

geldi."

"Hepimiz çok mutluyuz," dedi Temperance yumuşak bir sesle. Eve şaşkınlıkla ona baktı.

"Bilmiyor," dedi Isabel, sesinde bir eğlence tonu vardı. İzin ister gibi diğer kadınlara baktı.

Rose başını salladı.

Isabel tekrar Eve'e döndü. "Winter'la evli olduğumdan beri Asa ailesini ziyarete bir arkadaşını getirmedi."

Verity nefesinin altından homurdandı. "Oh, bundan daha fazlası var, Isabel canım. Asa asla bir *hanımefendi* getirmedi." Eve'e komplocu bir tavırla gülümsedi.

Aman Tanrım. Eve, Asa'yla aralarının ö y l e olmadığını açıklamak için ağzını açtı. Onlar *iş arkadaşıydı*.

Ama buna hiç fırsatı olmadı, çünkü o anda Concord kardeşi Asa'nın suratına yumruğu indirdi.

ASA, Concord'un yumruğu altında geriye doğru sendeledi. Yanağına aldığı darbe canını çok acıtmıştı. Başını eğip saldırırken hırladı, Concord'u belinden yakaladı ve ikisini de arkasındaki sandalyeye çarptırdı. Sandalye ikisinin de ağırlığı altında büyük bir gürültüyle düzleşti ve ikisi de yere yığıldı, Asa en üstteydi.

Kardeşini ve onun kibirli yöntemlerini *sikeyim*!

Asa yumruğunu geri çekti ama kolunun arkadan bağlandığını gördü.

Hırlayarak kendisini tutan elleri çekiştirdi ama kurtulmayı başaramadı. Etrafına bakındı ve kayınbiraderlerini, Lord Caire ve "Bay Rivers "ı - Cazibeli Mickey olarak bilinen eski kötü şöhretli nehir korsanı- buldu.

Rivers sırıttı ve göz kırptı. "Seni iyi yakaladım, sevgili *kardeşim*." Asa, "Bırak beni, seni lanet olası pezevenk," diye homurdandı.

"Sanmıyorum," dedi Caire diğer tarafından.

John Brown'la evlenen Verity hariç, kız kardeşleri çok *kötü bir* koca zevkine sahipti. John ve Makepeace'in en küçük kardeşi Winter, Concord'u tutuyorlardı. John, kendisinden yirmi yaş küçük bir adam elinden kaçmaya çalışırken sakin görünüyordu.

"Concord Resilience Makepeace!" Rose şimdi kocasının önündeydi, elleri kalçalarındaydı. "Neden kardeşine bizim

kızının vaftiz günü?"

Con bir an için neredeyse mahcup görünüyordu. "Çok meşgul olduğunu, bu yüzden hiç gelmediğini söyledi. Sessizliğin Mart ayında Concordia'da olduğunu bile bilmiyordu!"

Rose bunun üzerine gözlerini açtı ve bir adım gerisinde duran Silence dudağını ısırarak başka tarafa baktı.

"*Göt,*" diye tısladı Mickey O'Connor onun kulağına. "Bunca zaman beni ifşa etmekten korktuğun için bebeği görmeye gelmediğini söyledi."

Asa içinde korkunç bir burkulma hissetti ama dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Çenesini Concord'a doğru salladı. "Sen de en az babamız kadar katı ve affetmezsin. Karşılaşacağım karşılama buyken neden *herhangi bir* aile toplantısına geleyim ki?"

"Onun adını ağzına alma," diye bağırdı Con. "Ona yaşattığın kalp acısından sonra buna hakkın yok."

"*Sağ* mı?" Asa üst dudağının kıvrıldığını hissetti. "Ah, pardon. Seni altın bir *spermle* yarattığının farkında değildim."

Biri yüksek sesle soludu ama o dikkat etmedi. Bu en başından beri aptalca bir fikirdi. Sanki Concord bir yana, ailesinden herhangi biri bile onu yeniden hoş karşılayacaktı.

"Kapa çeneni!" Concord bağırdı ve şimdi bazı çocuklar ağlıyordu. "Bu ne cüret? O öldükten sonra ne cüretle-" Aniden durdu, ağzı duyulabilir bir diş kırılmasıyla kapandı.

Ama Con bile *bu* konuda konuşulmaması gerektiğini biliyordu.

"Ne diyecektin sevgili kardeşim?" Asa mırıldandı. "Muhteşem aziz babamız beni evlatlıktan *reddettikten* sonra buna nasıl cüret edebilirim?"

Ani sessizlikte yürümeye başlayan çocuk bile ağlamayı kesti.

"Ne?" Konuşan Verity oldu. "Neden bahsediyorsun, Asa?"

Sonunda gözlerini Con'dan ayırdı ve ona, ablasına baktı. Verity annelerinin ölümünden beri ailenin kalbi olmuştu. Yine de saçlarının bu kadar ağarmış olmasına şaşırmıştı. Onu son gördüğünden bu yana o kadar zaman geçmiş miydi?

Birden yorgun düştü. Kollarını kayınbiraderinin ellerinden çekti. "Babam beni evlatlıktan reddetti, Verity. On dokuz yaşımdayken. Bana gitmemi ve yaşadığı sürece bir daha asla gelmememi söyledi. Bu yüzden evi terk ettim."

"Ama..." Sıcak kahverengi gözleri geniş ve şok olmuş bir halde Concord'la onun arasına bakıyordu. "Neden bize hiçbir şey söylemedi? Neden

Sen?"

Omuz silkti. "Babamın neden bir şey yaptığını kim bilebilir? Sana söylemedim çünkü bir anlamı olduğunu düşünmedim. Babamın sözü kanundu, değil mi?"

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama sonra düşünceli bir ifadeyle ağabeylerine baktı. "Con, babamın size aileyi yasakladığını biliyordu."

"Babam ölmeden önce ona söyledi mi bilmiyorum ama Con beş yıl önce babamın vasiyetini okuduğunda kesinlikle biliyordu." Asa neşesiz bir şekilde sırıttı. "Vasiyetten çıkarıldığımda bir açıklaması olmalıydı."

Con yüzünü buruşturarak bakışlarını onunkilerden kaçırdı.

Ve bu, Asa'nın şimdiye kadar sahip olduğu tüm şüpheleri doğruladı. Verity'ye bakarken ağzı buruştu. "Babam öldükten sonra tüm bira fabrikası Con'a miras kaldığında hiç merak etmedin mi?"

Verity başını yavaşça salladı. "Bilmiyordum. İşle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

"O iyi bir adamdı," dedi Con yüksek sesle, sanki kendini ikna ediyormuş gibi. "Babam güçlü bir doğruluk duygusuna sahip dindar bir adamdı."

Asa, "O çok dürüst biriydi," diye alay etti.

"Ama seni *neden* evlatlıktan reddetti Asa?" Temperance sessizce sordu.

Ona baktı ve üst dudağının kıvrılmasına izin verdi. "İşim yüzünden."

Eve'in nefes aldığını duydu ve tüm parçaları bir araya getirdiğini anladı. Tanrım, bundan nefret ediyordu. Yargılanmaktan nefret ediyordu. Onu böyle çırılçıplak görmekten nefret ediyordu.

"Peki bu ne tür bir iş, bilmek isterim?" Concord sordu. "Her neyse, babamızı şok etti ve dehşete düşürdü. Buraya bir hanımefendinin erkeği gibi giyinmiş, dantel ve kadifeler içinde geliyorsun, belli ki iyi para kazanıyorsun ve son on yıldır bir genelev işletmiyorsan nasıl olduğunu anlayamıyorum."

Asa başını geriye attı ve kahkahalarla güldü. "Bir genelev! Tabii ki senin sofu aklın hemen böyle düşünecektir. Söylesene Con, sen yatağa saç gömleği giyerek girerken benim gecenin kadınlarıyla oynaştığımı hayal ederek mi uyuyamıyorsun?"

"Asa!" Verity haykırdı.

"Lanet olası beceriksiz aptal!" Concord bağırdı.

"Kendini beğenmiş pislik!" Asa kükreyerek

karşılık verdi.

"Anlamıyorum." Eve'in berrak sesi bağırışları böldü.

"Neyi anlamıyorsun?" Verity sordu.

Ama Eve ona bakıyordu. "Yani bunca yıldır ailene geçimini nasıl sağladığını hiç söylemedin mi?"

"Hayır." Asa ona ters ters baktı.

"Ama neden?" diye sordu, sesi şaşkındı. Yanında duran Verity'ye döndü. "O-"

"Eve!"

"Harte's Folly." Belki de Hıristiyan adını kullandığı için ona tuhaf tuhaf baktı. "Aslında sahibi."

"Ama yandı." Temperance endişeli görünüyordu. "Bir yıldan biraz fazla bir süre önce. Olay olduğunda biz de oradaydık." Ona baktı, açık kahverengi gözleri acıyordu. "*Neden* bize söylemedin?"

"Umursayacağını düşünmemiştim."

Temperance sanki ona vurmuş gibi irkildi ve Lord Caire onun elini tuttu. "Biz senin ailen*iz*. Elbette *önemsiyoruz*."

Eve boğazını temizledi. "Asa bahçeyi yeniden inşa ediyor." Herkes ona döndüğünde yüzü pembeleşti ama yine de sözünü sakınmadı. "Aslında gerçekten çok meşguldü. En azından son bir yıldır. Kardeşim Montgomery Dükü. Harte's Folly'ye yatırım yaptı ve ben de onun yatırımını yönetiyorum. İki hafta içinde yeniden açacağız."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Concord Asa'ya baktı, alnı kırışmıştı. "Bir zevk bahçesi mi? Babam bir eğlence bahçesini onaylamadı mı?"

"Ve tiyatroda," diye yanıtladı Asa, "Sir Stanley Gilpin'in en iyi arkadaşı olduğunu düşünürsek, bu onun için son derece ikiyüzlü bir davranıştı."

Asa babama ikiyüzlü dediğinde Con kaskatı kesilmişti.

Asa, Eve'e dönerken onun yüzünü işaret etti. "İşte, gördün mü? İşte *bu* yüzden onlara hiç söylemedim."

"Baban Harte's Folly'yi onaylamadığı için çok üzgünüm," dedi Eve basitçe. Verity'ye ciddiyetle baktı. "Bence Londra'nın en güzel bahçesi ve tiyatro da tek kelimeyle muhteşem. Açılış operası için yeni bir kastrato tuttuk ve tabii ki La Veneziana da şarkı söyleyecek." Etrafındaki aileye şüpheyle bakarken kaşları çatıldı. "La Veneziana'yı duydunuz mu?"

"Ah, evet," dedi Isabel ve Temperance ile Silence hevesle başlarını salladılar.

Eve gülümsedi, mavi gözleri parlıyordu. "O zaman operanın ne kadar harika olacağını biliyorsun. Bahçeler açıldığında bilet almak ister misiniz?"

"Ah, çünkü-" Ama Asa'nın sözleri çocukların bağrışmalarıyla bastırıldı.

"Anne, yapabilir miyiz?" diye bağırdı John ya da George -ikizdiler ve Asa onları ayırmakta çok zorlanıyordu.

"Elbette," dedi Rose içtenlikle. "Ne kadar heyecan verici!"

Asa gözlerini kırpıştırdı. Con ya da Rose'un babaları kadar katı dindar olduklarını hiç düşünmemişti ama Rose'un Harte's Folly ile açıkça ilgilenmesi onu şaşırtmıştı.

"O zaman bilet göndermeyi ihmal etmeyeceğiz," dedi Eve.

"*Herkes* için mi?" diye sordu George ya da John. Çocuk belli ki azmini babasından miras almıştı.

"Evet." Eve ona gülümsedi. "Ne de olsa sen ailedensin."

Asa inledi.

Caire Asa'nın omzuna *sert* bir tokat attı. "Ne kadar cömertsin, sevgili kardeşim."

Asa diğer omzundan gelen mırıltıyı duymasa ters ters bakacaktı.

Kanlı korsan onun kulağına fısıldıyordu: "Ona dikkat etmelisin, eğer etmezsen kalbinin tatlılığından dolayı tüm işini elinden alacak."

Tatlı mı? Havva mı? Asa neredeyse alay edecekti - ta ki ona bakana kadar. Eve, yapışkan ellerinden biri eteklerine dolanmış olan yeni yürümeye başlayan bir çocuğa nazikçe gülümsüyordu. Bu, odasını işgal eden ve onu dinlemeden sözünü kesen kadın mıydı? Lanet olası muhasebe defterine satır satır giriş yaparken o kadar dik oturan aynı kadın mıydı?

Onu öptüğünde çok korkmuş görünen aynı kadın mı?

Öyle olduğunu fark etti. Kadın hem zıpkın gibi hem de güvercin gibiydi, keskin ve yumuşaktı, sıkı sıkıya bağlanmıştı ama bir kadına dokunmayı tarif ettiğinde mavi gözlerinde meraklı bir parıltı vardı.

Kadının yeni yürümeye başlayan çocuğu kollarının arasına almasını izledi ve düşündü,

Lanet olsun, bu sefer çok derine battım.

Onuncu Bölüm

Dove korkuyla dizlerinin üzerine çöktü, karanlıkta kör oldu ve bir şey -büyük, tüylü ve güçlü bir şey- ona doğru itti ve onu devirdi.

"Merhamet edin!" diye bağırdı kız, ama aldığı tek cevap yine kulakları sağır eden bir kükreme oldu.

Ve ondan sonra başka bir şey bilmedi....

*-Aslan ve Güvercin'*den

O gece geç saatlerde Eve yorgun argın arabasına tırmandı. Asa ve kardeşi arasındaki tartışmaya rağmen akşam tamamen başarısız olmamıştı. Ailesiyle tanışmaktan oldukça keyif almıştı ve Asa ile Concord tartışmadan sonra bir daha konuşmamış olsalar bile en azından kavga etmemişlerdi.

Bu küçük bir olumlu nottu, ama genel olarak bunu alması gerektiğini düşündü.

Onun karşısında, Asa kaburgalara yaslanmıştı. "Tanrı'ya şükür bitti."

Kadın onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bence çok güzeldi."

Bir kaşını kaldırdı. "Çığlık atan bebekler bile mi? Çığlık atan *erkekler bile* mi?" Şoföre hazır olduklarını işaret etmek için uzanıp arabanın tavanına vurdu.

"Çığlık atan adamlar olmasaydı daha iyi olurdu," diye onayladı ve bir an duraksadı. Araba ilerlemeye başladığında sarsıldı. "Harte's Folly'den gerçekten haberleri yok muydu?"

Omuz silkti, pencereden dışarı baktı ama hava karanlıktı ve bir şey görebileceğinden şüpheliydi. "Onlar sormadı, ben de gönüllü olarak bilgi vermedim. Babamdan sonra..." Elini salladı, sonra başını sallayarak kucağına bıraktı.

"Bu..." Kelimelerini dikkatle seçti. "Çok zor olmalı

Baban seni evlatlıktan reddetti."

"Sert." Güldü, sesi keskin ve acılıydı. "Beni aileden attı. Evi bana yasakladı, o oradayken yanıma gelemezdi." Başını salladı, pencereden dışarı baktı. "Babam uzun zamandır Sör Stanley ile arkadaştı, neredeyse aileden sayılırdı. Babama tiyatroda -Sir Stanley'in tiyatrosunda- çalışmak istediğimi söylediğimde bu kadar sert bir şekilde karşı çıkacağı hiç aklıma gelmemişti. Açıkça yapabileceğimi ama oğlu olarak yapamayacağımı söyledi ve ben de genç ve öfkeli olduğum için onun bu kanlı teklifini kabul ettim. Gün batmadan önce toparlandım ve beş kuruşum olmadan aile evinden ayrıldım. Tanrıya şükür Sör Stanley beni yanına aldı, çünkü o gece başımı nereye koyacağımı bile düşünmemiştim."

Kalbi onun için acıyordu. Bir ebeveyn tarafından böylesine tamamen reddedilmek korkunç bir şey olmalıydı. Yaşlı dük onun için hiçbir zaman bir baba olmamıştı ama Val'in kendi değişken tarzıyla onunla ilgileneceğini her zaman biliyordu.

"Sör Stanley'nin bu kadar nazik olmasına sevindim," dedi nazikçe.

"Öyleydi. Babamdan daha iyi olduğu kesin." Üst dudağı kıvrıldı.

Babasını daha fazla kınamadan buna söyleyebileceği pek bir şey yoktu, bu yüzden Eve sadece onu izledi.

Asa kararmış pencereden dışarı bakarak oturdu, eli bir kalçasının üzerinde yumruk olmuştu. "Babamla bir daha hiç konuşmadım, biliyor muydun? Dokuz yıl boyunca Harte's Folly'de Sör Stanley ile yaşadım ve Sör Stanley'nin ısrarlarına rağmen onunla temas kurmayı hiç denemedim. Belki denemiş olsaydım..." Başını salladı ve ona baktı. "Babamın ölümü ani oldu. Ne bir hastalık, ne de bir uyarı. Bir gece yattı ve ertesi sabah hiç uyanmadı - ya da Con daha sonra bana öyle söyledi. İşte o zaman babamın beni de vasiyetinden çıkardığını öğrendim. Sanki hiç doğmamış gibiydim."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Çenesini uzattı, yeşil gözleri kısıldı. "Bana acımana gerek yok. Harte's Folly'nin daha önce parlak bir başarı elde etmesini sağladım ve gelecekte daha da iyi bir başarı elde etmesini sağlayacağım. Babam ne düşünürse düşünsün ya da Con şimdi ne düşünürse düşünsün, ben beceriksiz bir amatör değilim. Ailem olsun ya da olmasın onlara ihtiyacım yok."

Eve huzursuzca kıpırdandı, birden Asa'nın bahçeyi yeniden açma isteğinin paradan çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu fark etti.

"Senin amatör olmadığını biliyorum," dedi. "Bahçenin senin için önemli olduğunu da biliyorum ama sadece bir ailen var. Concord'da

Babanın seni *neden* mirastan mahrum bıraktığını biliyorum ve onun da baban kadar tiyatroya karşı olduğundan emin değilim. Bunca zaman sonra, onunla konuşamaz mısın?"

"Concord da babamız kadar inatçı."

Başını eğerek gülümsedi. "Senin kadar inatçı mı?"

Adam yarı gülümsedi. "Belki de."

Ellerini kucağında birleştirerek gülümsedi. "Her halükarda bugün ailenizle tanışmaktan ve bebekleri görmekten büyük keyif aldım."

"Bebekleri seviyorsun o zaman?" Sesi neredeyse pırıltılıydı.

Ağzı bir kez olsun titrerken ellerine baktı. "Onları kim sevmez ki? Çok yumuşak ve savunmasızlar ve parmakları çok küçük."

Çok fazla şey açıkladığını bildiği için dudağını ısırdı.

Adam sessizdi ve sonunda başını kaldırıp adamın yeşil gözlerinin onu izlerken yumuşadığını gördü.

Yutkundu ve parlak bir gülümseme takındı. "Ve ailenizde çok fazla bebek var."

Homurdanarak bacaklarını iki yana açtı. "Belli ki Londra'nın en doğurgan ailelerinden biriyiz. Concord kendinden utanmalı."

"Aslında oldukça gururlu göründüğünü düşünmüştüm," diye mırıldandı Eve. Bu ona ters ters bakmasına neden oldu.

Özlemle gülümsedi. "Belki de henüz bir aile kurmadığınız için kıskanıyorsunuzdur?"

"Oh, hayır." Başını sertçe salladı. "Ailemle ilgili bir planım yok." "Neden olmasın?"

"Hiç dikkat etmedin mi?" Ellerini iki yana açmış, arabanın hareketiyle birlikte kolayca sallanıyordu. "Yönetmem gereken bir bahçe var. Harte's Folly tüm zamanımı alıyor ve o her şeyden önce geliyor."

İçini bir tedirginlik kapladı ve Eve kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Ama iş sahibi olup da evlenebilen ve çocuk sahibi olabilen pek çok erkek var. Yanılmıyorsam kardeşin bir bira fabrikası işletiyor ve biz bu gece onun altıncı çocuğunun doğumunu kutlamasına yardım ettik."

Omuz silkti. "Bu Concord için yeterince iyi olabilir - onun küçük bira fabrikası ve bir yığın çocuğu - ama ben o tür işlerde değilim. Harte's Folly için gece gündüz çalışıyorum. Hayatımda başka hiçbir şeye yer yok."

"Ya da başka *biri*?" Başını eğip onu inceledi. "Kulağa oldukça... yalnız geliyor."

Ağzının bir köşesi kalktı, yeşil gözleri aniden eğlendi. "O kadar da yalnız değilim, sizi temin ederim. Her erkek gibi benim de ihtiyaçlarım var ve bunları karşıladığımdan eminim."

Onun *ihtiyaçlarını* düşününce kalbinin hızlandığı gerçeğini gizlemek için dudaklarını büzdü. "Violetta'dan anladığım kadarıyla artık... şey... onu eğlendirmiyorsun."

"Ye-evet," diye mırıldandı, başını kaburgalara yaslamıştı. İndirdiği göz kapaklarının altından onu izliyordu. Titrek lamba ışığı gözlerine yansıyordu. Yemekte kardeşinin birasından üç ya da dört bardak içtiğini fark etmişti ve şimdi bu biraların onu etkileyip etkilemediğini merak ediyordu. "Sanırım arzularımı tatmin edecek başka birini bulmam gerekecek."

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı.

Bakışları kızın ağzında sabitlendi ve "Yoksa kendimi tatmin etmek zorunda kalabilirim" derken sesi daha derindi.

Eli kalçasına doğru kaymıştı ve... hayal mi görüyordu yoksa ceketinin yakasında bir şişkinlik mi vardı?

Yutkundu. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

Bunun üzerine sırıttı, beyaz dişleri parladı, yanaklarında o hınzır gamzeler belirdi. "Oh, Eve, ne kadar da masum." Aşağılanması gerektiğini biliyordu ama adamın mırıltısı bilgi vaat ediyordu. "Sana bir kadının, içine girmeden de bir erkeğin parmakları ya da ağzı tarafından tatmin edilebileceğini söylemedim mi?"

"Evet."

"Bir erkek de aynı şekilde zevk alabilir," diye gürledi, kalçasını ovuşturarak. "Bir kadının elleriyle... ya da ağzıyla."

Bu düşünce nefesini kesti. Bir kadının ellerini -*ağzını- oraya* koyacağını mı söylüyordu?

Nefes alış verişleri hızlandıkça korsesi birdenbire çok dar gelmeye başladı. Nereye bakacağını bilemiyordu: kendi bacağına masaj yapan uzun parmaklara mı yoksa onun parıldayan, bilmiş yeşil gözlerine mi?

"Ve tabii ki," diye devam etti, "bir kadın elleriyle kendini tatmin edebilir ve bir erkek de..." Eli yukarı, genişçe açılmış bacaklarının üstüne doğru kaydı. Kendini açık yüreklilikle kavradı-ve ona baktı.

Tüm edep duygusunu kaybetti. Tüm yer ve zaman duygusunu, onun kim olduğunu ve *kendisinin kim* olduğunu.

Tekrar o duygulu yeşil gözlere baktı ve "Göster bana" diye fısıldadı.

Adamın gözleri irileşti, şaşkınlıktan mı, zevkten mi yoksa tamamen başka bir şeyden mi, emin değildi ve zaten bunun bir önemi de yoktu çünkü kendi bakışları adamın kalçalarının birleştiği yere sabitlenmişti. Eli kumaşın altındaki *bir şeye doğru* esnedi ve sonra diğer eli de ilkine katıldı.

Telaşsızca, kasıtlı bir şekilde ceketinin düğmelerini açtı.

Araba bir köşede sallanırken Eve ellerini iki yanındaki koltuk minderlerine dayadı.

Ceketin yakasını açtı. "Ah, bu daha iyi."

Gözleri adamın yüzüne kaydı.

Gülümseyerek onu izliyordu. "Büyük olduğumda dar oluyor."

Dudağını ısırdı, bakışlarının adamın kucağına dönmesine engel olamadı. Beyaz iç çamaşırının altında kalın bir sütun görünüyordu.

"Görmek istiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı, kendini sıkarak. "*Beni* görmek istiyorsun."

Dudaklarını yaladı. *"Evet."*

"O zaman izle," diye fısıldadı ve küçük elbisesini kapalı tutan ipi gevşetti. Ayaklarını yere dayadı ve kalçalarını biraz kaldırarak pantolonunun ve küçük elbisesinin önünü aşağı çekti.

Serbest kaldı, kırmızı ve kalındı, hayal ettiğinden daha büyüktü. Karnını doyurabilmesi için onu dik tuttu. Parmaklarına karşı nabız atıyor gibiydi, şaftı kıvrımlı damarlarla sarılmıştı, başlığı şişen başından geri çekilmeye başlamıştı. Sanki ağlamış gibi ıslak görünüyordu ve kadın derin derin yutkundu.

"İzle," dedi tekrar, yumruğunu sıkarak kökten başa doğru ilerletti, tepeye ulaştığında baştaki gevşek deriyi toparladı.

Göğsü daralmış gibi hissediyordu ve bunun aksine midesi ılık ve bir şekilde sıvıydı. Uyluklarının arasında bir şeyler karıncalanıyordu ve aklının bir köşesinde buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Kendini düzeltmesini sağlamalıydı. Bu ahlaksız, iffetsiz gösteriye karşı gözlerini kapattı.

Ama o istemedi.

İstemiyordu.

Gözleri adamın yüzüne kaydı, artık kızarmıştı, gözleri sadece yarıktı.

Adam

onu izliyordu. Sanki kendisi çalışırken onun bakışları onun için önemliymiş gibi.

Aletine dokunduğunda.

Bu kelimeyi duyunca nefesini tuttu ve tekrar aşağı baktı. Adam diğer eliyle tişörtünü itmişti ve kendi kendine çalışırken karnındaki düz kasların esnediğini görebiliyordu. Göbeğini çevreleyen koyu renk saç yumağı, aşağıda aniden daralarak, sikinin etrafındaki buklelerin arasında kaybolan ince bir çizgiye dönüşüyordu. Bacaklarını açmış, hâlâ beyaz gömlek ve altın yelek giymiş, kırmızı ceketini kalçalarına iyice yaymış bir şekilde oturuyordu. Ayaklarını döşeme tahtalarına dayamıştı ve kadın kalçalarının hareket etmeye başladığını, yumruğunun sabit ritmiyle yukarı doğru itildiğini görebiliyordu.

Adam sefahat düşkünü bir satire benziyordu, seks ve erkek arzusundan ibaretti ve aniden adamın *tüm* kıyafetlerini çıkarmış olmasını diledi. Meme uçlarını ve kalçalarını görmek, çıplak göğsünün genişliğini keşfetmek istiyordu.

Gülecek ve ona izin verecekti, biliyordu. Bir şekilde biliyordu. Asa Makepeace ne isterse yapardı. Hiç utanması yoktu.

Hayır, daha fazlası: utanmazlıktan *zevk* alıyordu.

Ve onun böyle bir adam olmasından memnundu, hem de çok memnundu. Başka hangi zaman bunu görme şansına sahip olabilirdi ki, kendi ihtiyaçlarına yenik düşmüş, şimdi nefes nefese kalmış bir adamı? Bu onun hayatında bir daha asla olmayacaktı ve birdenbire ondan bunu kendisine göstermesini isteyecek cesareti bulduğu için şiddetle mutlu oldu.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. Şimdi, şu anda, bu inanılmaz şey gözlerinin önünde gerçekleşirken, her şeyi özümsemesi gerekiyordu. Görüntüleri, sesleri ve Tanrım, *kokuları* hafızasına kaydetmeliydi.

Nefes alırken burun delikleri açıldı. Havada misk gibi bir koku vardı, tuzlu ve hayvani ve bacaklarını birbirine kenetlemesine neden oldu.

Birden sırıttı, beyaz dişleri sanki ona ne yaptığını biliyormuş gibi birbirine kenetlenmişti. Yumruğu şimdi daha hızlı hareket ediyor, sikinin koyu kırmızı başı parmaklarının arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Parlıyordu, tamamen ortaya çıkmıştı ve o kadar büyüktü ki dudağını ısırdı.

"Şimdi," diye homurdandı. "Şimdi Eve, beni izle. Beni izliyor musun?" "Evet," diye inledi.

Aletinden beyaz bir sıvı fışkırıp akarken, bacakları titrerken, eli yavaşlarken boynundaki kaslar öne çıktı.

Ve tüm zaman boyunca onu izledi.

Eve'i ağırlaşmış gözlerle izlerken, Asa'nın kol ve bacaklarında gevşeklik vardı. Yüzü yumuşak bir pembeyle kızarmıştı; yumuşak bir fichu ile örtülü göğsü hızla kalkıp iniyordu.

Tahrik olmuştu.

O bilmese bile bunu biliyordu ve *bu* -şok edici derecede iyi orgazmından daha fazla- onu tatmin etti.

Asa gözlerini kapadı ve kendi kendine mırıldandı, karanlık Londra'da ilerlerken arabanın sallanışını hissediyordu. Garip bir durumdu. Ona *dokunmuyordu* -dokunamıyordu- ama yine de ona, becerdiği pek çok kadına olduğundan daha yakın hissediyordu. Belki de gerçekleştirdiği eylem samimi bir eylem olduğu içindi. Belki de daha önce hiç bu kadar ileri gitmediği için.

Ya da belki de bunu sadece Eve için yapmıştı. Sadece

Eve için.

"Bu..." Kadının yumuşak sesi onu uykuya dalmaktan uyandırdı. "Her zaman böyle midir?"

Adam gözlerini açtı. Hâlâ yarı sertleşmiş sikine bakıyordu, kalçasında çıplak ve kızarmış bir şekilde yatıyordu. Gülümsedi. Bir kadın tarafından beğenilmek her zaman güzeldi. "Çoğunlukla. Bazen daha iyi, çoğu zaman o kadar da iyi değil."

İçini çekip doğrulduktan sonra ellerini bir mendile sildi ve aletini bir kenara koyup kendine çeki düzen verdi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Yukarı baktı. Dudağını ısırıyordu, gözlerinin arasında küçük bir çizgi vardı. Yaptıklarından pişmanlık mı duyuyordu? Ya da daha kötüsü, yanlış bir şey yaptığını mı düşünüyordu?

"Rica ederim," dedi nazikçe. Ona daha fazlasını gösterememiş olması üzücüydü. Ona orgazmın mucizesini hissettirmek isterdi.

Bunu hiç yaşamadan hayatını sürdürmek gerçekten de bir trajediydi. Ve bu kadar donmuş olanın *Eve olması*... kendi kendine kaşlarını çattı. *Onun* olmasıyla ilgili bir şey bunu özellikle yanlış yapıyordu. Eve dağılmakta özgür olmalı, tereddüt etmeden ya da korkmadan kendini bırakabilmeliydi.

Bunu yapamaması dünyadaki temel yanlışlardan biriydi.

Araba aniden sarsılarak durdu ve neredeyse onu Eve'in kucağına uçuruyordu. Aynı anda bir silah sesi geceyi aydınlattı ve biri "Hazır ol ve teslim ol!" diye bağırdı.

Ne oluyor be? Londra'nın ortasındaydılar. "Yere yat!" Asa Eve'e tısladı.

Hem de tam zamanında. Arabanın kapısı kırılarak açıldı. Maskeli bir adam orada durmuş, iki tabanca sallıyordu.

Arkasında Eve korkuyla inledi.

Bu sesle Asa'nın damarlarında beyaz ve arındırıcı bir öfke yandı.

Maskeli adam sırıttı.

"Siktir." Asa adamın yüzüne doğru yükseldi. *"Sen."* Bir kolunu kenara attı. *"Kim?"* Diğer kolunu yakaladığında tabanca sesi koltuk minderlerini delip geçti. "*Lanet olsun*." Kolunu tavana doğru çekti. "*Sen.*" İkinci tabanca sesi tavanı delip geçti. "Öyle olduğunu *düşünüyorum.*" Asa tabancayı diğer adamın elinden aldı. "Seni *lanet olası*." Ters çevirdi. *"Küçük."* Ve kabartmalı kabzayla adamın suratına vurdu. *"Poxy."* Çığlık atarak arabadan düşen eşkıyanın burnundan kan fışkırdı. *"Hıyar mı?"*

Asa boş tabancaları bir kenara fırlattı ve adamın peşinden atladı. Dışarıda, ikinci bir maskeli adam bir atın üzerinde oturmuş, yerde kıvranan ortağına ağzı açık bakıyordu.

"Bu ne cüret!" Asa yüzükoyun yatan adama doğru yürüdü ve taşaklarına tekme attı. "*Tehdit* ediyorsun." Yere düşen adam hırıltılı bir ses çıkardı, elleri kanlı yüzünden bacaklarının arasına doğru uçtu. "*Leydim*." Asa uzanıp adamı ceketinin arkasından tuttu ve başını öne arkaya sallayacak kadar sert bir şekilde sarstı. "Seni *lanet olası pislik*?"

"Bırakın onu." Bu ikinci hayduttu, sesi yüksek ve panikliydi.

"Memnuniyetle." Asa ilk haydudu bıraktı ve elleri yanında gevşek duran atlı adama doğru ilerledi.

İkinci haydutun gözleri maskesinin ardında bembeyazdı ve Asa'ya doğrulttuğu tabancaları titriyordu. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Seni *lanet olası* atından indireceğim, *lanet olası* tabancalarını elinden alacağım, iki dizinden vuracağım ve sonra *da lanet olası* beynini kaldırım taşlarına vuracağım," dedi Asa.

Uşaklardan biri ciyakladı.

Birinci haydut, ikinci haydutun atına atlayarak özgürlük için ani ve cesur bir hamle yaptı. At döndü ve birkaç saniye içinde nal sesleri uzaklara doğru uzaklaşmaya başladı.

Asa aslında hayal kırıklığına uğramıştı.

Şoföre ve uşaklara tekrar baktı. Gözleri doğal olmayan bir şekilde büyümüş olmasına rağmen yaralanmamış görünüyorlardı.

Asa arabaya yeniden bindi. "Çıkar bizi buradan."

Arabanın hareket etmesiyle birlikte eğildi ve kendini koltuğa attı.

Karşısındaki Eve saldırı başladığından beri hiç hareket etmemiş gibiydi. Hâlâ köşeye büzülmüştü, yüzü bembeyazdı, gözleri sanki dünyayı engellemek istercesine kapalıydı.

Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. "Eve?"

Ürperdi ve gözlerini açarak şaşkınlıkla ona baktı.

Asa ayağa kalktı ve arabanın onun tarafına doğru ilerledi, ama ona doğru uzandığında geri çekildi. "Dokunma bana!"

Çenesini sıktı ve gözlerini ondan kaçırdı. Onun kendisinden açıkça korkması onu incitmemişti. "Yani şimdi benden nefret mi ediyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır, elbette
olmaz." "Ama sana dokunmama izin
vermiyorsun."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin
vermem."

"Ben erkek miyim Eve?" diye sordu, sert ve açık bir şekilde. Onu şimdi zorlamamalıydı, şoktayken ve hâlâ titrerken değil, ama kendini durduramıyordu. Bundan bıkmıştı.

Onun kendisinden korkmasından nefret ediyordu.

"Hayır... Ben..." Yutkundu. "Çok vahşiydin."

"Seni koruyordum!" Arabanın küçük sınırları içinde sesinin yüksekliğinden irkildi.

"Gerek yoktu-"

"Saçmalık." Döndü -ona dokunmadı, hayır, Tanrım, öyle değil- *ama* koltuğun üzerinde ona baktı. "Gerekli her yolu kullanacağım - *istediğim her türlü* şiddeti
-Seni güvende tutmak için. Anlıyor musun, Eve? Bu pazarlığa açık bir konu değil. Seni güvende tutacaksa *öldürürüm.*"

Garip bir şekilde, sert sözleri onu sakinleştirmiş gibiydi. "Anlıyorum," dedi sessizce. "Entelektüel olarak o adamı incitmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ellerini kucağında birleştirdi. "Ama duygusal olarak... Ben... Ben sadece...

bu korkunun üstesinden gelir."

Sesi kendine kızgın geliyordu ve adam onun ne kadar sinirli olduğunun farkında olup olmadığını merak etti.

"İyi," dedi. "Tamam. Şimdilik benden uzaklaşabilirsin. Mesafeni koruyabilir ve titreyebilirsin. Ama Eve, bunu sonsuza dek yapmana izin vermeyeceğim."

Bunun üzerine başını kaldırdı, mavi gözleri irileşmiş ve ürkmüştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi, kelimeleri toplarken bile içinde derin bir haklılık duygusu yayılıyordu, "bunun böyle kalmasına izin vermeyeceğim. Sana dokunacağım. Bir ara. Bir yerde. Sana her yerinden dokunacağım Eve ve dahası, bundan zevk alacaksın."

Son sözcükler ağzından mırıltılı bir gümbürtü halinde çıkana kadar konuştukça sesi derinleşmişti. Sadece ona dokunma düşüncesiyle bile aletinin kıpırdadığını hissedebiliyordu.

Onun dokunuşuna *izin vermesini.*

Büyülenmiş gibi onu izliyordu, güzel pembe dudakları hâlâ titriyordu ve konuşmak için dudaklarını ayırdığında, adam bakışlarını mavi gözlerine yöneltmek zorunda kaldı. "Ama... ama benim davetim olmadan bana dokunmayacağına söz vermiştin."

"Ve yapmayacağım," diye yemin etti. "Sana dokunmamı *isteyeceksin* Eve Dinwoody, bundan asla korkma."

Araba sallanarak durduğunda gözleri büyüdü ve onun evine vardıklarını anladı.

Ayağa kalktı, sonra kapıyı açtı ve ona basamak hazırlamak için aşağı atladı.

Asa geri döndü ve hatırlamadan önce ona yardım etmek için otomatik olarak elini uzattı.

Siktir et.

Çıplak elini çekmedi, ama ona bir adak olarak kalmasına izin verdi.

Kadın arabanın kapısındaydı ve adam onun bu hareketini görmezden gelmesini bekliyordu. Belli ki kız bunu düşünmüş, adamın uzattığı eli tefekkür etmişti. Ama sonra sanki kendini destekliyormuş gibi biraz doğruldu.

Onun gözleriyle buluştu ve elini onun elinin içine koydu.

Çıplak teni çıplak teniyle buluştu ve bir ürpertiyi bastırmak

zorunda kaldı. Bu bir öpücükten daha samimiydi.

Onun kaldırıma inmesine yardım etti.

"Teşekkür ederim," dedi boğuk bir

sesle.
Boğazını temizleyerek eğildi. "Size teşekkür etmesi gereken benim.

aile yemeğimde bana eşlik etti." "Çok
hoşuma gitti," dedi.

Yüzü lamba ışığında solgun bir şekilde parlıyordu ve adam istiyordu... şu anda ona verebileceğinden daha fazlasını istiyordu.

Jean-Marie evinin kapısını açıp basamakları ışıkla doldururken, elini geri çekerek bir adım geri çekildi. "Eve gitsem iyi olacak."

Birden endişeli göründü. "Arabayı al. Bu gece tekrar saldırıya uğramanı istemem."

Alay etti. "O haydutların icabına fazlasıyla bakabildim ve sizi temin ederim ki böyle bir başkası hayatıma kastetmek isterse..." Aniden durdu ve iki haftadan kısa bir süre içinde hayatının *ikinci* kez tehlikeye girdiğini fark etti. Düşen çatı kiremitleri neredeyse onun ve Violetta'nın beynini parçalıyordu.

Önce çatı kiremitleri düştü, sonra sahne çöktü ve şimdi de haydutlar onlara saldırmıştı. Olaylar zinciri şüphe uyandırıcıydı.

"Otoyolcular hakkında ne diyorsunuz?" Jean-Marie ön merdivenlerden inmişti.

Eve ona döndü. "St. Giles'ın hemen dışında atlı iki adam tarafından durdurulduk. Asa -Bay Makepeace- onlarla savaştı."

"Mon Dieu!" Jean-Marie hiddetle kaşlarını çattı. "Yaralanmadın değil mi, *küçük hanım*?"

"Ben gayet iyiyim," dedi Eve, Asa'ya bakarken yanakları pembeleşmişti. "Dediğim gibi, onlarla yüzleşen Bay Makepeace'di."

"Jean-Marie ciddiyetle, "O halde işimi yaptığınız için size teşekkür etmeliyim," dedi. Asa başını salladı.

Jean-Marie başını salladı. "Sadece üç gün içinde o kadar çok şey oldu ki. Sahne ve şimdi de bu..."

"Geçen gün tiyatronun çatısından düşen ve neredeyse Violetta ile beni ezecek olan kiremitlerden bahsetmiyorum bile," dedi Asa sert bir sesle.

Eve'in gözleri büyüdü. "Ne?"

Jean-Marie basitçe, "Saldırı altındasınız," dedi.

Asa diğer adama baktı ve onun ciddi bakışlarına karşılık verdi. "Evet, sanırım öyleyim."

"Ne yapacaksın?" Eve fısıldadı. "Sen..." Dudağını ısırdı. "Hâlâ bunun arkasında Bay Sherwood'un olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Belki." Ağzını açtı ve adam bir elini kaldırarak onu engelledi

Sherwood'u ateşli bir şekilde savunduğuna şüphe yok. "*Bilemiyorum*. Cinayet Sherwood için biraz fazla görünüyor."

Omuzları çöktü, görünüşe göre rahatlamıştı. "O zaman onunla yüzleşmeyeceksin."

Asa, onun omuzlarının yeniden gerilmesini izleyerek, "Buna söz vermedim, aşkım," dedi. "Ama Kraliyet'teki adamım haber verene kadar biraz bekleyeceğim."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Bay Sherwood'un tiyatrosuna bir *casus mu* yerleştirdiniz?"

"Elbette." Ona göz kırptı. "İki yılı aşkın bir süre önce."

"Aman Tanrım."

Kızın öfkeli yüzüne güldü. "Sanırım o arabayı eve götürme vaktim geldi. İyi geceler."

Kadının sesi arkasındaki gece havasında süzülürken döndü. "... Gece."

Asa içeri girdi, kızın şok olmuş ve kızgın yüzünün görüntüsü aklının bir köşesindeydi. Onun için özeldi, küçük harpy'si. Ve daha önce ona, onu güvende tutmak için her şeyi yapacağını söylediğinde yalan söylememişti - cinayet de dahil. Eğer bu yanı, derisinin altında kaynayan bu şiddet, sonunda onu uzaklaştırırsa, ne yapacağından emin değildi.

Ama değişmeyeceğini biliyordu. Bu parçası Eve'i kurtarmıştı.

İki aktris, bir opera sanatçısı ve üç dansçı ertesi sabah tiyatroda Eve'in masasının etrafında toplanmış, tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. Arkasında köpek hafifçe uyukluyor, birkaç gün dinlendikten sonra uygun yiyeceklerle çok daha iyi görünüyordu ve masasının üzerindeki kafesteki güvercin tohumları gagalıyordu.

Eve not defterine bir not düştü ve sonra doğruldu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Daisy, Theresa ve Mary çoğu gün doğu tarafındaki küçük soyunma odasını paylaşacaklar, ancak Daisy oğlu Bernard'ı getirdiğinde, kendisi gibi küçük çocukları olan Polly ve Charlotte ile birlikte giyinecek. Martha ise çoğu zaman Margaret'le birlikte giyinecek, ancak Margaret'in şarkı söyleme provası yaptığı zamanlar hariç, Martha o zaman Daisy, Theresa ve Mary ile birlikte doğu tarafındaki soyunma odasına geçecek."

Çizdiği tabloyu inceledi ve sonra kadınlara baktı. "Margaret'in antrenman yaptığı günlerde doğu soyunma odası çok kalabalık olmayacak mı?"

Söğüt gibi kızıl saçlı Martha omuz silkti. "O kadar da kötü değil ve bir beden

hatta çığlık atarken bile düşünebiliyorum."

Ufak tefek ve oldukça sağlam yapılı olan Margaret gözlerini kıstı. "Ben çığlık atmam."

"Çay isteyen var mı?" Eve aceleyle sordu, tam ofisin kapısı açılırken.

Asa omuzları kapı aralığını dolduracak şekilde içeri bir adım attı ve olduğu yerde durdu. "Ne," diye sordu usulca, "neler oluyor?"

Eve onu gördüğünde içinde bir şok ürpertisi hissetti. Dün geceden beri onu ilk kez görüyordu.

O at arabası gezisinden beri.

Dün gece yatakta tek başına uzanırken onu düşünmüştü. Ona kendisini izlemesini söylerken sesinin nasıl derinleştiğini hatırladı ve bunu yaparken parmaklarını uyluklarının birleştiği yerdeki buklelerin arasına soktu.

Yüzünün ısındığını hissetti ve dün gece yatağında tek başına ne yaptığını sadece ona bakarak anlamasının bir yolu olup olmadığını çılgınca merak etti.

Asa ona, bacaklarını birbirine bastırmasına neden olan yakıcı bir bakış fırlattı. Hay Allah. Belki de onun düşüncelerini okuyabiliyordu.

Ağzının köşesi sanki yapabilecekmiş gibi kıvrıldı ve sonra tiyatrocu kadınlara döndü.

Ne yazık ki, hepsi birden ona cevap vermeye çalışmış ve sonuçta hiçbir anlamı olmayan bir ses kakofonisi ortaya çıkmıştı.

Asa ellerini kaldırdı ve oda sessizliğe gömüldü. Döndü ve Theresa'yı işaret etti. "Açıkla, aşkım."

Theresa kadınsı rollerde uzmanlaşmış aktrislerden biriydi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Bayan Dinwoody soyunma odalarıyla ilgileniyor," dedi.

Asa yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Bazıları diğerlerinin alanına saygı göstermiyordu Bay Harte," dedi Polly, Asa'ya kirpiklerini kırpıştırmadan önce Mary'ye bir bakış fırlatarak. "Ve şimdi küçüklerimizi getirmemize izin verildiğine göre..."

"Ne?" Asa Eve'e döndü.

Onun bakışları karşısında ortasındaki sıcaklığın yayılmasına engel olamadı. Daha dün gece aynı koyu yeşil gözlerle ona bakmış ve-

Boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Bayanlardan bazıları

Çocuklarına bakacak kimseleri yok. Doğal olarak böyle bir durumda çalışamazlar, bu yüzden bugün gelip çocuklara bakması için oldukça iyi bir kadın tuttum."

Asa'nın kaşları birbirine çatıldı. "Bu konuda neden bana danışılmadı?"

Eve, "Bana sürekli söylediğin gibi oldukça meşgulsün," diye belirtti.

"Ve Bayan Dinwoody'yle konuşmak çok kolay," dedi Polly.

"Oh." Eve utangaç bir gülümsemenin yüzüne yayıldığını hissetti. "Bu söylediğin çok hoş bir şey."

"Doğru," dedi Mary, bu oldukça dikkat çekiciydi, çünkü Eve'in görebildiği kadarıyla Mary ve Polly nadiren herhangi bir konuda hemfikir oluyorlardı.

"Ve *sen* değilsin," dedi Theresa Asa'ya açık açık. "Konuşması kolay, yani." Polly özür dilercesine omuz silkti. "Üzgünüm Bay Harte, ama bu doğru."

Asa kaşlarını çattı, ağzını açtı, kapattı ve sonra şöyle dedi: "Anlıyorum. Görünüşe göre Bayan Dinwoody'yi çok daha önce getirmeliymişim."

Ve ona sıcak bir bakış attı.

Eve onun bakışlarıyla karşılaştığında kızardığını hissediyordu, çünkü Asa'nın sıcak bakışı dün gece arabada gözlerinde olan bakışa çok yakındı -Haydutlar tarafından saldırıya uğramadan *önce.*

Kadınlardan biri boğazını temizledi ve sonra hepsi yapmaları gereken şeyler olduğuna karar verdiklerinden genel bir kaçış oldu.

Eve bakışlarını Asa'dan ayırıp diğer tarafa baktığında hepsi gitmişti. Asa'ya dönmeden önce bir an şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Umarım tartışmalarını yatıştırmamın bir sakıncası yoktur?"

"Hayır, hiç de değil." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Gerçek şu ki, aktörler, dansçılar ve şarkıcılar arasındaki tartışmalar hayatımın felaketi."

"O halde yardım etmekten memnuniyet duyarım," dedi yumuşak bir sesle.

"Eve," diye söze başladı ama o anda ofisin kapısında iri yarı bir adam belirdi. "Asa, bugün bahçeler hakkında konuşacağımızı sanıyordum, affedersiniz." Adamın sesi biraz gergin ve hırıltılıydı. Onu görünce kaşları havaya kalkmıştı.

Asa doğruldu. "'Pollo, bu Bayan Eve Dinwoody, Montgomery Dükü'nün kız kardeşi ve Harte's Folly'deki yatırımıyla ilgili işlerinin adamı. Bayan Dinwoody, Apollo Greaves, Lord Kilbourne, bahçelerin tasarımcısı."

Lord Kilbourne, "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Dinwoody," dedi,

Selam veriyordu. Yakışıklı bir adam değildi -aslında tam tersiydi- ama nazik bir tavrı vardı.

Eve reverans yaptı. "Yanılmıyorsam lordum, siz aynı zamanda eski Robin Goodfellow'un da eşisiniz?"

Karısından bahsedince iri adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de öyle."

"Sahnedeki çalışmalarını her zaman takdir etmişimdir." Eve karşılığında gülümsedi. "Korkarım Londra tiyatrosundan büyük bir yetenek çalmışsınız."

"Yine de ondan vazgeçmeyeceğim," diye cevap verdi Lord Kilbourne iyi huylu bir şekilde. "Gerçi hâlâ oyun yazıyor. Korkarım Londra tiyatrosu onun yerine yazmakla yetinmek zorunda kalacak."

"Oh, öyle hissediyorum," dedi Eve. "Bir sonraki oyununu gerçekten dört gözle bekliyorum." Asa oldukça iğrenç bir şekilde boğazını temizledi.

İkisi de ona baktı.

Başını kapıya doğru salladı. "Bahçe mi?"

Lord Kilbourne eğlenmiş görünüyordu. Eve'i tekrar selamladı ve kapıya doğru işaret etti. "Önden buyurun, Bayan Dinwoody."

"Teşekkür ederim lordum," dedi Asa'yı görmezden gelerek.

Odadan hızla çıktı ve elinde köpek için bir tabak su tutan Jean-Marie'ye neredeyse çarpıyordu. Uşağı bir kaşını kaldırdı.

"Ben bahçeleri gezeceğim Jean-Marie," dedi. "Köpeğe bakabilir misin?"

Hem Asa'ya hem de Lord Kilbourne'a baktı ve sonra başını salladı. "Elbette. İşini yapmak için dışarı çıkıp çıkamayacağına bakacağım."

"Teşekkür ederim," dedi minnetle.

Döndüğünde Asa'nın işaret edercesine kolunu uzattığını gördü. "Gidelim mi?"

Yutkundu ve başını sallayarak elini yavaşça adamın koluna koydu. Neredeyse bir elektrik şoku bekliyordu. Bu, dün geceki dokunuşlarına benzemiyordu -tensel temas yoktu- ama yine de adamın kolunun kumaş üzerindeki insan sıcaklığının farkındaydı.

Lord Kilbourne'a döndü. "Bay Makepeace bana birkaç olgun ağacı başarılı bir şekilde bahçeye naklettiğinizi söyledi."

Bahçe tasarımcısı "Evet, kesinlikle," diye cevap verdi ve Eve bunu nasıl başardığına dair büyüleyici bir tezle karşılaştı. Bu onları Lord Kilbourne'un labirenti işaret ettiği bahçeye götürdü, görünüşe göre Asa'yla tartışmak istediği şey de buydu.

"Yaprak dökmeyen çitlerin büyümesi yıllar alacak," diyor Lord Kilbourne

yeni bitkileri göstererek açıkladı. "Ben de bu arada bir tür sahte duvar inşa etmeyi düşündüm. Ahşaptan olacak ama mermer gibi görünmesi için boyayabilecek bir adamım var. Elbette kalıcı olmayacak ama çitler ahşap duvarı sökecek kadar uzayıncaya kadar misafirleriniz labirentin tadını çıkarabilecek."

"Ama elementler duvardaki boyayı yok etmeyecek mi?" Eve sordu.

Lord Kilbourne omuz silkti. "Evet, birkaç yıl sonra, ama dediğim gibi, o zamana kadar dikilen çit kullanılacak kadar büyük olmalı."

Asa, Eve'in yanında başını salladı. "Bu fikri sevdim." Ona dikkatle baktı. "Ahşap bir duvar da oldukça ucuza mal olur. Eminim hoşunuza gidecektir, Bayan Dinwoody."

"Parasal bir tasarruf her zaman memnuniyetle karşılanır," dedi kibarca.

Asa güldü ve bu ses ona sıcak geldi, sanki ikisi arasında gizli bir şaka paylaşıyorlardı.

Lord Kilbourne planlanan diğer projeleri işaret ederek yürümeye başladılar. Neredeyse tiyatroya varmışlardı ki, kendilerine doğru yürüyen bir beyefendi tarafından karşılandılar. Orta yaşlı bir adamdı, göbeği eğikti ve kolları o kadar uzundu ki vücudunun geri kalanına tam olarak uymuyor gibiydi. Yüzü kızarmış ve büyük, yumru bir burun tarafından domine edilmişti. Onu görünce Eve kendini tuhaf hissederek yavaşlamaya başladı.

"Bay Harte," diye seslendi beyefendi. "Tam da görmek istediğim

adam." Eve durdu. O *ses*.

Bu sesi daha önce de duymuştu.

Elini Asa'ya uzattı. Bu hareket ceketinin kolunun geri çekilmesine neden oldu. Bileğinin iç tarafında garip, küçük bir tasarım vardı; bir yunus *dövmesi.*

İçinden dehşet akıyordu.

Başını kaldırıp adamın kendisini izlediğini gördü. Dudaklarında neşeli bir gülümseme belirdi. "Bu küçük Eve değil mi!"

Ve Eve bu sesi daha önce nerede duyduğunu hatırladı:

Kabuslarında.

On Birinci Bölüm

Dove gözlerini tekrar açtığında gün ışımıştı ve bir adam ona dik dik bakıyordu. Saçları kumraldı, omuzları genişti ve gözleri orman yaprakları kadar yeşildi.

etraflarını sardı.

"Burada olmamanız gerekiyor," diye homurdandı adam, oldukça sinirli görünüyordu.

"Sen de kimsin?" "Benim adım Dove. Sen kimsin?"

"Ben Eric." Bu sözlerle uzaklaştı.

Dove ayağa fırlayıp Eric'i takip etmeseydi.... mesele ve benim hikayem de sona erecekti.

*-Aslan ve Güvercin'*den

Asa, Eve'in parmaklarının koluna girdiğini hissetti. Önlerinde duran beyefendiye bakmadan önce ona sertçe baktı. Adamın gülümsemesi dostçaydı, elbisesi ilk tarzda değildi ama kesinlikle pahalıya mal olmuştu ve yine de Asa onu biraz... yağlı buldu.

İş gülümsemesini takındı. "Beni dezavantajlı duruma düşürdünüz, efendim."

Diğer adam eğildi -çok kısa bir süre- hâlâ gülümsüyordu. "Ben George Hampston, Vikont Hampston, bahçelerinize yatırım yapmak istiyorum."

Asa doğruldu. Yağlı olsun olmasın, bir yatırımcı asla göz ardı edilmemeliydi. Bir zevk bahçesinin her zaman daha fazla paraya ihtiyacı olabilirdi. Yine de Eve'in parmakları kolunu daha da sıkı kavrıyordu, bu yüzden temkinli ilerledi. "Peki Bayan Dinwoody'yi nereden tanıyorsunuz?"

"Eve ve ben çok uzun zamandır tanışıyoruz." Lord Hampston ona sevgiyle gülümsedi. "Babası Montgomery Dükü Hazretleri'yle arkadaştık. Eve'i dizlerinin dibinden beri tanırım."

"Ama..." Eve'in sözleri kısıktı ve sesini temizlemek için durdu. "Ama sizi hatırlamıyorum lordum."

"Öyle değil mi?" Başını eğmiş, oldukça gür gri kaşlarının altından dikkatle ona bakıyordu. Asa hesaplanamayan bir hırlama dürtüsüyle savaştı. Nedenini anlayamasa da adam sırtını dikleştirdi. "Genç bir kızdın ve yıllar önceydi tabii ki."

"Ve yine de Bayan Dinwoody'yi tanıdınız." Apollo, Asa'nın arkasından konuştu.

Lord Hampston ona baktı. "Peki ya siz, efendim?"

"Terbiyesizliğimi bağışlayın," dedi Asa. "Lord Hampston, Apollo Greaves, Vikont Kilbourne."

"Ah, elbette," diye haykırdı Lord Hampston. "Yanılmıyorsam bahçeleri siz tasarlıyorsunuz. Sizinle tanışmak büyük bir zevk, lordum."

Apollo diğer adamın elini sıkarken başını salladı ama yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Efendim."

Asa'nın yanında Eve ürperdi.

Hampston'dan gözlerini ayırmadan avucunu kolundaki elin üzerine koydu. Parmakları onunkilerin altında ince, küçük, narin ve buz gibi soğuktu. Lord Hampston'la hemen iş konuşmalı, demir sıcakken -ya da bu durumda yatırımcı istekliyken- s a l d ı r m a l ı y d ı . Ama Eve korkuyordu.

İlkel ve koruyucu bir şey ona, "Bahçelerimi sizinle daha sonraki bir tarihte tartışmaktan çok memnun olurum. Korkarım bugün birkaç randevum var."

Hampston, "Elbette, elbette," diye cevap verdi. Nefes alarak bahçeye baktı, neredeyse müzisyenlerin galerisine dönmüşlerdi. "Yeniden inşa ederken harika bir iş çıkarmışsınız. Sör Stanley Gilpin'in burayı ilk satın aldığı zamanı hatırlıyorum, birkaç bina ve biraz bataklıktan başka bir şey yoktu." Asa'ya sırıtarak iri, kare kesici dişlerini gösterdi. "O zaman yarın, öğleden sonra diyelim mi?"

"Dört gözle bekliyorum."

Hampston başını salladı ve uzaklaştı.

Asa hemen Eve'e döndü ve sesini alçalttı. "İ y i misin, aşkım?"

Solgunlaşan yanakları bu sözler karşısında biraz kızardı. "Evet, evet, elbette. Bana ne oldu bilmiyorum. Bu çok garip. Sesi..."

Sözleri kaybolurken kaşlarını çattı.

Asa onu izledi. Onu teselli etmek istiyordu ve aynı zamanda Hampston'ın peşinden koşup onunla yüzleşmek istiyordu... tam olarak ne için?

"Belki biraz çay iyi gelebilir," dedi Apollo.

Asa ona minnettar bir bakış fırlattı. "Ofisimde bir su ısıtıcısı var."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Eve. "Bir fincan çok isterim."

Apollo eğildi. "Sizinle tanışmanın ne büyük bir zevk olduğunu tekrar söylememe izin verin, Bayan Dinwoody." Asa'ya eğlenen bir bakış gönderdi. "Makepeace'in bu kadar saygın bir arkadaş edinmesine alışık değilim."

"Oi!" Asa iyi huylu bir şekilde karşılık verdi.

Apollo son bir selamla gitmek için döndü ve Asa Eve'i tiyatroya doğru çekti. Arada sırada vücudunu sarsan titremeleri hissedebiliyordu ve zihnine acımasızca bir not düştü:

George Hampston'ın kim olduğunu öğren.

Neyse ki Eve'i ofislerine doğru götürürken koridorlar çoğunlukla boştu. Tiyatrodan orkestra sesleri yükselirken, birkaç soyunma odasının kapısının ardında kadın sesleri mırıldanıyordu. Eve'i daha önce tiyatrodaki kadınlarla çevrili olarak nasıl bulduğunu hatırlayınca ağzının kenarı kıvrıldı. Soyunma odalarıyla ilgili tartışmaları çözme konusundaki becerisinden isteksizce etkilenmişti. Bu tür küçük çekişmelerle uğraşmayı özellikle çıldırtıcı buluyordu. Geçmişte, oyunculardan, müzisyenlerden ya da şarkıcılardan biri ona başka bir sanatçı hakkında şikâyette bulunduğunda, çoğu zaman kollarını havaya kaldırıp tepinerek uzaklaşmak zorunda kalmıştı.

Ofisinin kapısını açarken ona baktı. Gitme vakti geldiğinde onun buradaki varlığını özleyebileceğini düşünmek tuhaftı.

Bir zamanlar onu katı ve ilkel biri olarak gördüğünü düşünmek tuhaftı.

Şimdi sanki görünmez bir tel vücudunu onunkine bağlıyormuş gibi hissediyor, her an onun farkında olmasını sağlıyordu.

"Gel otur da sana çay yapayım," diye söze başladı ve kadının kapının hemen önünde durduğunu fark etti.

Yarı yarıya geri döndü. "Ne-?"

"Ah," diye hıçkırdı, eliyle ağzını kapatarak. "Ah, güvercin."

Masasına baktı. Kafes sabahki yerinde duruyordu ama kapısı şimdi aralıktı.

Masanın üzerinde tek bir tüy vardı.

Lanet olsun.

Köpeğin yatağı masasının hemen arkasındaydı ve yarı aç bırakılmıştı.

"Bakma," dedi, kollarını açarak onu masadan ve arkasında her ne varsa ondan uzak tutmaya çalıştı. "Eve, lütfen..."

Ama o hızlıydı, adamın kollarının altına girdi. "Görmek zorundayım. Oh, Asa, görmem gerek."

Durdu.

Döndü ve yere yığılma ihtimaline karşı ellerini kızın kollarının üstüne koydu. "Köpek çok açtı, hayatım. Şu anda anlamanın zor olduğunu biliyorum ama yaptıklarından onu sorumlu tutabileceğimizi sanmıyorum. Onu dışarı çıkaracağım ve-"

Ama rahatlatıcı sözleri yarıda kesildi. Bir

kıkırdama ile.

Endişeyle ona baktı. Evcil hayvanının ölümü onun aklını mı çelmişti?

Ama mavi, mavi gözleri hâlâ akan yaşların arasından parlayarak ona baktı. "Oh, Asa, *bak.*"

Döndü ve masanın arkasına baktı.

Çoban köpeği, atılmış kostüm yığınının üzerinde yan yatmış, görünüşe göre uyuyordu. Sırtındaki güvercin, görünüşe göre dünyayı umursamadan kendinden emin bir şekilde kasıla kasıla yürüyordu. Asa izlerken köpek gözünü açtı, insanlara baktı, gözünü tekrar kapattı ve iç geçirdi.

Güvercin sadece öttü.

EVE yıllardır bu kâbusu görmemişti ama aradan geçen zamana rağmen onu hemen tanıdı.

Onu ele veren köpeklerin havlamasıydı.

Arkasından nefes nefese kalmışlardı, nefesleri çiğ et ve açlık kokuyordu ve o körlemesine koştu. Çılgınca.

Umutsuzca.

Aniden tekrar aşağı dönen sonsuz merdivenlerden yukarı. Gittikçe küçülen kapılardan geçiyordu. Ve şimdi *onları* da duyabiliyordu. Adamları.

Gülüyorlardı ve maskelenmişlerdi, yunus dövmesi derilerinin üzerinde yüzüyordu.

Bir şey peşini bırakmıyordu ve içgüdüsel bir korkuyla bundan sonra ne olacağını biliyordu. *Bırakın öleyim*, diye düşündü umutsuzca. *Acıyı hissetmeden önce bu hayatın ötesine geçmeme izin verin*.

Rüyasında hep korkaktı.

Ama yine de oldu, yalvarmalarına, umursamaz bir kaderle pazarlık girişimine rağmen. Bir köşeden sürünerek geçti ve bir duvarla karşılaştı.

Çıkmaz sokak.

Hemen peşine düştüler. İnsan mı köpek mi, anlayamadı ve belki de fark etmedi. İkisi de açgözlüydü.

Ve sonra kanla yıkanma geldi.

Eve uyanmaya başladı, gözleri kendi yatak odasının karanlığına bakıyordu. Kasları sımsıkı kilitlenmişti ve sanki hareketsizliği sayesinde görünmez kalabilecekmiş gibi kıpırdamadan yatıyordu.

Gizli kasa.

Ama sonunda nefesi düzleşti, kaslarının kilidi açıldı ve mesanesinin dolu olduğunu fark etti. Yavaşça, acı çekerek yatağının kenarına yuvarlandı ve ayağa kalktı. Pencereden biraz ay ışığı geliyordu ve gerekli olanı bulup rahatlamak için onun rehberliğini kullandı.

Bundan sonra yatağına dönmesi gerekiyordu ama gerçekten faydası yoktu.

Böylece Eve bir bornoz giydi ve karanlıkta oturma odasına doğru ilerledi.

Orada şöminenin yanında diz çöktü ve yanan kömürleri karıştırdı. Birkaç saat sonra Ruth işi yapmak için kalkacaktı ama kızı şimdi uyandırmak utanç verici görünüyordu.

Bırak uyusun ve kandan başka şeyler hayal etsin.

Eve içini çekti ve ellerini kirletmemek için maşayı kullanarak közlerin üzerine kömürleri yerleştirdi. Böylesine sıradan bir işi yapmak oldukça rahatlatıcıydı. Kömürlerin tutuşmasını, minik turuncu alevlerin yanlarını yalamasını izledi.

Ateş iyice yandığında ayağa kalktı, bir mum yaktı ve masasına gitti. Güvercin kafesindeydi, başı tüylü bir kanadın altına sıkışmıştı. Eve bu manzara karşısında hafifçe gülümsedi. Dün öğleden sonra boş kafesi gördüğünde dehşete kapılmıştı, en kötüsünün olduğundan o kadar emindi ki.

Ama öyle olmadı.

O kadar korktuğu köpek, bir kuzu kadar nazik olduğunu kanıtlamıştı.

Dove bütün öğleden sonra onun sırtını keşfetti. Dove, köpeğin tüylerindeki kırıntıları gagalayarak onu temizlemeyi aklına koyduğunda bile buna aldırış etmemiş görünüyordu.

Eve on beş dakika boyunca iki arkadaşı izlemiş, her şeyin olağandışılığı karşısında büyülenmişti.

Böylesine basit bir mutluluğun ardından bu gece yaşadığı kâbus gelmemeliydi.

Ve yine de vardı.

Eve içini çekti ve işine döndü. Rebecca Makepeace'in tombul yanaklarından yola çıkarak bir aşk tanrısı resmi yapıyordu. Concord ve Rose'un çocuklarının ikinci en küçüğü, aslında şişman bir yürümeye başlayan çocuk için mükemmel bir model gibi görünüyordu. Oturdu ve büyüteçten baktı. Aşk tanrısının buklelerinin sadece yarısı boyanmıştı.

Suluboyalarını ortaya çıkararak bir fırçayı ıslattı ve dikkatlice koyu sarı-kahverengiye batırdı.

Ve sonra işe koyuldu.

Eve başını kaldırıp baktığında perdelerin arasından ışık görünmeye başlamıştı. Gözlerini kırpıştırdı, Güvercin'in kafesinin dibindeki birkaç tohumu gagaladığını fark etti ve sonra döndü ve Jean-Marie'nin kapıda olduğunu gördü.

Korumasının yüzü dikkatli ve ciddiydi. "İyi misiniz, *ma petite?*"

"Evet, elbette." Fırçasını güzel bir gök mavisine batırdı ama sonra elinin titrediğini gördü. Fırçayı bir bezin üzerine dikkatlice sildi.

Jean-Marie, "Eve," diye mırıldandı ve onu en son bu kadar üzgün duymayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Ben... Ben dün gece bir rüya gördüm," dedi, hâlâ ona bakmıyordu.

Onun oturma odasına doğru yürüdüğünü duydu. "Eğlence bahçesi müdürü mü? Yapmaması gereken bir şey mi yaptı?"

"Hayır." Kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Asa Makepeace son derece centilmen davrandı." Tam olarak *centilmen* sayılmazdı ama onu incitecek hiçbir şey yapmamıştı ve Jean-Marie'nin kastettiği de buydu.

"O zaman ne var, hayatım?" diye sordu. "En az üç yıldır rüya görmüyorsun."

Gözleri büyüdü. "Kabuslarımın kaydını mı tutuyordun?" "Bu benim işim, *küçük hanım.*"

Ani bir düşünce aklına geldi. Yüzüğündeki opal yüzüğe baktı.

Parmak. "Val'e söyledin mi? Kabuslarımdan?"

Omuz silkti ama gözleri sertti. "Bu da benim işim."

Gözlerini kaçırdı, biraz acı hissediyordu. "Kız kardeşinin deli olduğunu bilmesini sağlamak için."

"Kendini iyi ya da güvende hissetmediğinde Dük'e haber vermek için." Jean-Marie iç çekti. "'Bunu çok tuhaf gösteriyor, ama hata yapma: Dük seni çok önemsiyor. Senin mutlu olmanı istiyor."

Mutlu oldum. Bu mümkün müydü ki?

Eve gözlerini kapattı. Korkmaktan çok ama çok yorulmuştu.

Ani bir enerjiyle çalışma masasından kalktı. "Gel, Harte's Folly'ye gidelim. O kitapları hâlâ bitirmedim ve Violetta bugün pratik yapacağını söyledi. La Veneziana'dan bir arya gerçekten kaçırılmamalı."

Jean-Marie'nin yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Ben, bunu hayatta kaçırmazdım."

Eve sırıttı. "En iyisi ben yıkanıp giyineyim o zaman."

Eve ve Jean-Marie tiyatroya neredeyse herkesten önce bu şekilde varmışlardı. Arka girişte bir güvenlik görevlisiyle, tiyatronun kapısında da - sahne çöktüğünden beri yeni olan - iki güvenlik görevlisiyle daha karşılaştılar. İçeri girdiklerinde Eve, Bay Vogel'in Bay MacLeish'le fısıltılı bir görüşme yaptığını görünce irkildi, her iki adam da ciddi görünüyordu.

Kadın yaklaşırken ayrıldılar ve Bay MacLeish neşeli bir "Günaydın" diyerek gülümserken, Bay Vogel sadece başını salladı.

Birkaç dakika sonra Eve, Asa'nın ofisini kilitli tutmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. "Neden," diye mırıldandı kendi kendine, bir gün önce takılan parlak yeni kilide bakarak, "kullanmayacaksa kapıya kilit takma zahmetine girsin ki?"

Arkasından Jean-Marie homurdandı ve Dove'un kafesini masanın üzerine koydu. "Çay için su getireyim mi?" diye sordu.

"Ah, lütfen," dedi Eve, masasının arkasına otururken. Yeni muhafızları hatırladı. "Alf'in buralarda olup olmadığını öğrenebilir misin? Rapor edecek bir şeyi olup olmadığını duymak isterim."

Köpeği incelerken kapının kapandığını duydu. "Çok daha iyi görünüyorsun," dedi hayvana. "Jean-Marie'nin seni yıkamak için dışarı çıkarabileceği kadar iyisin. Sakın kalkma."

Köpek zahmetli bir şekilde ayağa kalkarken bu son sözü endişeyle söyledi. "Gerçekten yapmamalısın."

Eve, hayvanın kendisine doğru sendeleyerek gelmesini gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledi.

Kollarını kaldırarak, "*Lütfen yerine* otur," dedi ama hayvan ya emrin ne olduğunu bilmiyordu ya da onunkini duymazdan geldi. Eve çılgınca kapalı kapıya doğru bakarken, Jean-Marie'nin aniden, erkenden yeniden ortaya çıkacağını umarak, dengesiz bir şekilde ona doğru yürüdü.

Ve sonra hayvan koca başını dizlerinin üzerine koydu.

"Ah," dedi, çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Köpek kocaman kahverengi gözleriyle ona *bakıyordu*, alnı endişelenmiş gibi kırışmıştı. Devasa sarkık gıdıları dağınık siyah bir etek gibi kadının kucağına yayılmıştı ve hayvanın üçgen kulakları gerideydi.

Aslında oldukça sevimliydi.

Eve tereddütle avucunu çok nazikçe canavarın başına koydu.

Köpeğin kuyruğu yavaşça ileri geri sallandı ve büyük bir iç çekti.

ASA o sabah ofisine girdiğinde neredeyse iki kez bakıyordu.

Eve Dinwoody masasının arkasına oturmuş, çoban köpeğinin kocaman kafasını dizlerine dayamış, ince parmaklarıyla onu *okşarken bir yandan da* ona fısıldıyordu.

Köpek ona sanki kişisel tanrıçasıymış gibi bakıyordu, ki Asa'ya göre öyleydi.

Tanrım, kendi yüzünde de aynı ifadenin olmamasını umuyordu. Jean-

Marie elinde bir çaydanlıkla arkasından girdi.

Asa başını diğer adama doğru eğdi. "Ne oldu?" Uşak

yavaşça, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Asa ona kuşkuyla baktı ve sonra önlerindeki sahneyi biraz çılgınca işaret etti. "Ne demek istiyorum? Dün gece Bayan Dinwoody hala köpeklerden ölesiye korkarken çıktım -*güvercin* ondan korkmadığını gösterdiğinde bile hayvana dokunmayı reddetti- ve bu sabah o hayvanı *okşarken geldim.* Arada bir *şeyler* olmuş olmalı."

"Henry yanıma geldi ve başını kucağıma koydu," dedi Eve usulca. "Ne kadar zeki, değil mi?"

Asa bir an için sadece şaşırdı. "Henry mi?"

"Henry ismini hep sevmişimdir," dedi Eve düşünceli bir ifadeyle. "Çok nazik bir isme benziyor, sence de öyle değil mi?"

"Ah...," diye başladı Asa, çünkü hayatında tanıdığı tek Henry, serçelere taş atmaktan ve

ama sonra Jean-Marie ona sert bir dirsek attı. "Oof."

"Oui, ma petite," dedi Jean-Marie yüksek sesle. "'Enry çok güzel bir isim."

"Güzel bir isim sanırım," diye mırıldandı Asa, çürük kaburgalarını ovuşturarak.

Sonra başını kaldırdı, yüzüne bir gülümseme yayıldı ve Asa kıpırdamadan durdu, kanı ısındı ve bir şey fark etti. Eve Dinwoody'ye asla güzel denemezdi ama yine de onda çekici bir şeyler vardı. Sırf simetri özelliğini aşan, basit güzelliğin ötesine geçen ve sessizce çekici hale gelen bir sadeliği vardı.

Ve ona böyle gülümsediğinde? Neşe, mutluluk ve bir çeşit huzurla?

Işıl ışıldı.

Asa öksürerek arkasını döndü, çünkü bu düşünce onu bir şekilde sarsmıştı. Bir konuda nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? *Biri* hakkında?

Kapı çalındı ve tuhaf çocuk Alf kafasını içeri uzattı. "Beni mi görmek istediniz, bayan?"

Eve başını kaldırdı. "Oh, evet, ama rapor edecek bir şeyiniz var mı?" Asa başını kaldırdı. "Nedir bu?"

Eve omuz silkti. "Alf'i sahne çöküşünü araştırması için görevlendirdim, bakalım arkasında biri var mı?"

Asa'nın kaşları kalktı ve Eve'in zekâsını asla hafife almaması gerektiğini aklına not etti. "Bu akıllıcaydı, ne kadar çok göz bakarsa o kadar iyi."

Eve boğazını temizledi, kızarması boğazına yakışır bir şekilde yükseldi. "Evet, peki Alf?"

"Biraz haberim var, hanımefendi, ama fazla bir şey değil," dedi çocuk. "Bahçıvanlardan birinin -adı Ives- sahne düştükten sonraki gün işe gelmediği söyleniyor. Sorup soruşturdum ve kimsenin onu iyi tanımadığını ya da en azından bana öyle söylemek istemediğini öğrendim."

Eve şüpheci görünüyordu. "Bu kulağa pek de lanetleyici gelmiyor."

Alf sinsice sırıttı. "Evet, öyle. Ta ki dansçılardan birinin geçen hafta tiyatroda aynı Ives'i yakaladığını duyana kadar. Ives sadece müzik dinlemekten hoşlandığını söyledi. Müzisyenlerin o sırada çalmadığı gerçeği dışında yeterince masum görünüyordu."

"Dansçı neden olayı rapor etmedi?" Asa homurdandı.

Alf omuz silkti, temkinli görünüyordu. "İnsanlar için çok nadir değil

Anladığım kadarıyla tiyatroya girip çıkıyor. Dansçının bu konunun o kadar önemli olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

Eve ona, "Ve insanlara sahnenin sabote edildiğini söylemek istemedin," diye hatırlattı. "Bahçıvanı size ihbar etmek için hiçbir neden olmazdı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Asa. "Haklısın. Adamlarımdan birini gönderip Ives hakkında bir şey bulup bulamayacağına baktıracağım."

Eve başını salladı. "Teşekkür ederim Alf. Bana ve Bay Harte'a göz kulak olmaya devam etmeni istiyorum, lütfen."

"Peki, hanımefendi." Ve çocuk koridorda gözden kayboldu.

"Lanet olsun!" Asa elini masaya vurarak Eve'in zıplamasına ve köpeğin kulaklarını arkaya yatırmasına neden oldu. "Bahçeyi tekrar açmaya çok yaklaşmıştık ve şimdi bu oldu - bahçıvanlar tiyatroyu sabote etmek için etrafta sinsice dolaşıyor ve sana ve bana saldırıyorlar."

"Bay Sherwood'un tiyatrosundaki casusunuzdan hiç haber alamadınız mı?"

"Hayır." Asa sinirli bir şekilde başını salladı. "Görünüşe göre Sherwood şarkıcılarından birine aşık olmuş ve kadınla oynaşıyor. Bunun dışında adamımın rapor edecek bir şeyi yok."

Eve, Henry'nin başını yavaşça kucağından itti ve ayağa kalkarak ona yaklaştı. "Ama artık tetikte olmamız gerektiğini biliyoruz ve bizi izleyen insanlar var." Tereddütle elini onun elinin üzerine koydu, sıcak ve çok hafifti, bir kelebeğin konması gibi. Adam onu korkutup kaçırmamak için kıpırdamaya cesaret edemedi. Kız ona baktı, gök mavisi gözleri ciddiydi. "Harte's Folly tekrar açılacak, söz veriyorum."

Ona baktı ve parmakları elinin üzerinde kararsızca çırpınırken göğsünün ısındığını hissetti. Aralarında daha önce başka hiçbir kadınla yaşamadığı bir bağ, bir tür uyum vardı.

Odanın dışından orkestranın akort sesi geliyordu.

"Oh, La Veneziana için mi hazırlanıyorlar?" Eve'in gözleri parladı. "Onu yeniden şarkı söylerken dinlemeyi dört gözle bekliyordum."

Asa kaşlarını kaldırdı. "Yine mi? Onu daha önce duydun mu?"

"Herkes öyle değil mi?" Eve elini çekip eteklerini fırçalayarak dalgınca cevap verdi. "Operadan hoşlanan herkesi kastediyorum tabii ki."

Asa belli belirsiz, "Elbette," diye tekrarladı. *Çok yanlış...*

Eve köpeğe, "Gel Henry," dedi ve sanki melezin anlayıp onu takip etmesini bekliyormuş gibi yola koyuldu.

Ve garip olan şey, onun bunu yapmış olmasıydı.

Yine de ona yaklaştıklarında Jean-Marie kaskatı kesildi.

"Belki de," dedi dikkatle, "Enry'yi yıkamaya götüreceğim, çünkü çok kötü kokuyor."

Eve'in kaşları endişeyle birbirine yaklaştı. "Sence yıkanacak kadar iyi mi?"

"Sanırım öyle," dedi Asa. Son birkaç gündür ofisi hafiften bok koktuğu için bu konuya biraz ilgi duyuyordu.

"Eğer onu yeterince iyi görüyorsanız," dedi Eve. "Ama sen La Veneziana'yı dinlemek istiyordun, Jean-Marie."

"Onu bahçelerden duyacağım, çünkü efsanevi bir sesi var. Gel, 'Enry," dedi uşak, köpeği kucağına almak için eğilerek. Doğrulurken biraz sendeledi. Henry kimsenin standartlarına göre küçük bir köpek değildi, yarı aç bile olsa. "Senin için biraz su içmeye çalışacağız. Krallara layık bir banyo yapacaksın."

Uşak dışarı çıktı ve Asa Eve'e döndü. "Gidelim mi?"

Kız ona gülümseyerek tereddüt etmeden koluna girdi ve Asa küçük bir gurur kabarmasına engel olamadı.

Bu kadın ona güvenmeye başlamıştı ve bu hiç de azımsanacak bir şey değildi.

Asa Eve'i dışarıya, müzisyenlerin bulunduğu galeriye götürdü. Sahne hâlâ yeniden inşa ediliyordu, bu yüzden buraya hem müzisyenler hem de seyirciler için sandalyeler yerleştirilmişti -Asa, Eve, bazı dansçılar ve diğer opera şarkıcıları. Eve, Polly'ye gülümsedi ve kenarda uzanan MacLeish'e başıyla selam verdi.

Asa yan yana iki sandalye buldu ve onu oturttu. Yanına otururken ona bakmadı ama bu kadar yakından onun sürdüğü çiçek kokusunu alabiliyordu.

İki gece önce arabada, adam sikini çıkardığında giydiğinin aynısı ve-

Violetta kostümüyle dışarı çıktı. Jüponuna ve korsajına altın pullar dikilmiş parlak kırmızı bir elbise giymişti. Altın danteller derin yakayı çerçeveliyor ve kollardan sarkıyordu.

Yuvarlak avlunun ortasında, bir kraliçe kadar sakin bir şekilde durdu ve bir kraliçe gibi hazır olduğunu belirtmek için Vogel'e başını salladı.

Vogel müzisyenlerine sertçe baktı ve kollarını kaldırdı. Ve

sonra müzik başladı, baştan çıkarıcı ve güzel.

Asa nefesini tuttu. Yıllardır Harte's Folly'nin sahibiydi. O oturmuştu

Sayısız performans ve provadan geçti ve yine de her seferinde bir heyecan hissetti.

Tanrım, tiyatroyu çok *severdi.*

Müzik, çok görkemli, çok cesur. Kostümler, gün ışığında şatafatlı, ama tiyatrodaki mum ışığında bir şekilde yüce. Ve insanlar; aktörler, şarkıcılar ve dansçılar. Tek tek bakıldığında gün içinde nadiren olağanüstü görünürlerdi. İnsan benekleri, çok küçük gözleri, çirkin kişilikleri görürdü. Ama ışıklar altında, müzik ve kostümlerle birlikte tanrılaştırılıyorlardı. Tanrılar ve tanrıçalar, herhangi bir ölümlüden daha zarif, daha hızlı, daha güzel. Ve insan tiyatroda oturduğunda, oyunu izlediğinde, müziği dinlediğinde, mucizeyi yaşadığında, neden o zaman kendini bir süreliğine Olimpos'a yakın hissediyordu. Tanrıların ve tanrıçaların krallığına.

Bunun için adından ve ailesinden vazgeçmişti. Babasının gazabına ve Con'un sürekli hayal kırıklığına sırtını dönmüştü ve şu anda, burada, bahçesinde halkıyla çevriliyken hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

La Veneziana -burada artık sadece Violetta değildi- ağzını açtı ve dudaklarından tatlı bir ambrosia döküldü.

Asa, Eve'in parmaklarını kavradığını hissetti ve döndü. Eve'in kolunu tutma nedeninin dünkünden çok farklı olduğunu hemen anladı.

"Çok güzel, değil mi?" Eve gözlerini şarkıcıdan ayırmadan fısıldadı.

Adamın ağzının bir köşesi, kızın mavi gözlerinde kendi hissettiği coşkunun aynısını görmek için yukarı kalktı. "Evet," diye mırıldandı Asa onun kulağına. "Evet, öyle."

Burası onun dünyasıydı. Onun ailesiydi. Kendi kanı ve teriyle yaratmıştı.

Ve Tanrı adına, onu kanıyla ve teriyle de koruyacaktı.

On İkinci Bölüm

Eric kaşlarını çattı. "Beni takip etmemelisin."

"Neden olmasın?" diye sordu Dove. "Gidecek başka bir yerim yok."

"Çünkü meşgulüm," dedi Eric, "güçlü bir büyücünün kölesiyim ve o bana yapmam gereken bir görev verdi."

Dove umutla, "Belki ben size yardımcı olabilirim," diye cevap verdi.

Bunun üzerine Eric homurdandı ama Dove'u kovalamadı, bu yüzden Dove memnundu....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Asa ona ofise kadar eşlik ederken Eve mırıldandı, duyuları hala La Veneziana'nın muhteşem performansından etkilenmişti. Sahneyi zamanında yeniden inşa edebilirlerse, tiyatronun çatısını bitirebilirlerse, bahçe ekimlerini tamamlayabilirlerse - ve açılmadan önce yapılması gereken *diğer* sayısız şeyi... tüm bunları yapabilirlerse, Harte's Folly garantili bir başarı olacaktı, bunu *biliyordu,* çünkü hayatı boyunca hiç bu kadar harika müzik, bu kadar yüce şarkılar duymamıştı.

Tek yapmaları gereken insanları *dinlemeye* getirmekti.

Eve Jean-Marie'yi gördüğünde neredeyse ofisin kapısına varmışlardı. Ayakta duruyordu, elinde çok üzgün bir Henry vardı ve tepeden tırnağa sırılsıklamdı.

Eve'in gözleri büyüdü. "Ne-?"

Jean-Marie büyük bir vakarla, "Enry, o temiz olmayı sevmez," dedi. "Sakıncası yoksa, kuru giysiler alabilmek için eve döneceğim."

"Çok özür dilerim Jean-Marie," dedi Eve, özellikle de Henry uşaktan uzaklaşıp onun yanına sokulma fırsatını yakaladığında kendini oldukça suçlu hissederek. Görünüşe göre köpek onun gizlice banyo yapmaktan daha üstün olduğunu düşünüyordu. "Elbette eve dönebilir ve kıyafetlerini değiştirebilirsin."

"Kendinizi güvende hissedecek misiniz?" Jean-Marie çok ciddi bir şekilde sordu.

"Evet," dedi sert bir sesle.

Güne kâbuslarla başlamış olabilirdi ama şimdi güpegündüzdü ve Asa'nın yanındaydı. Ona şöyle bir baktı. Haklıydı: O artık "herhangi bir adam" değildi.

Tekrar Jean-Marie'ye baktı. "Ben burada, ofiste Bay Jean-Marie ile kalacağım.

Makepeace. Ben iyi olacağım."

Jean-Marie, Asa'yla erkeklerle ilgili bir bilgi verir gibi bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra başını salladı. "*İyi*. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Titredi ve uzaklaştı.

Asa ofise döndü ve Henry ile ona kapıyı açtı. Köpek renkli yatağına doğru bir çizgi çizdi, tamamen döndü ve uzun bir iç çekişle yatağa yığıldı.

Eve bir kulağına hafifçe dokunarak, "O kadar da kötü olamazdı," diye söylendi. "Jean-Marie'yi sırılsıklam etmene gerek yoktu."

Köpek sadece kuyruğunu bir kez yere vurdu ve gözlerini kapattı.

Eve, Asa'nın kendisini dikkatle izlediğini görmek için başını kaldırdı ve aniden fark etti ki, Asa'nın arabaya bindiği günden beri ilk kez yalnız kalıyorlardı...

Elinde değildi. Her zamanki geniş bacaklı duruşuyla masasına yaslanmıştı ve gözleri kalçalarının birleştiği yere gitti.

Bir kez daha bakmak için neler vermezdi!

Aceleyle gözlerini kaçırdı ama artık çok geçti. Adamın kendisini izlediğini gördü ve onu yakaladığını anladı.

Eve yanaklarının ısındığını hissetti. "Çok iyiydi. Yani müzik."

"Evet," dedi dalgınca. Doğruldu, kalçaları masadan uzaklaştı.

Küçük bir hareket ama çok çağrıştırıcı.

"Sanırım..." Sesi bir vıraklamaya dönüştü ve Eve durup yutkunmak zorunda kaldı. "Sanırım La Veneziana'nın sesi onu son dinlediğimden bu yana daha da iyileşti."

"Öyle mi?" Masanın etrafından dolanarak yavaşça onun masasının yanına doğru ilerledi.

Eve bir adım geri çekildi ve aniden sandalyesine oturdu.

Durdu ve masasının köşesine yaslanıp yüzünü ona döndü

onu. Çok dar bir alandı ve dizleri neredeyse onunkilere değiyordu.

Neredeyse. Pek sayılmaz.

Gözleri düştü, çünkü gerçekten de adamın kalçaları tam göz hizasındaydı ve pantolonunun altındaki şişkinliğin büyüdüğünü düşündü.

Yavaşça bakışlarını onun gözleriyle buluşmak için kaldırdı. Bu sefer bakmamış gibi bile yapmamıştı.

O

biliyordu

. O

biliyordu

.

Elleri pantolonunun yakasını çerçevelemek için düştü. "Bunu düşünmeden edemiyorum," dedi, sesi alçak ve yoğundu. "Bana nasıl baktığını. Gözlerindeki arzuyu." Nefes aldı. "O gece arabadaki koku. Bunları düşünüyorum ve sertleşiyorum."

Gözlerini ayıramadan ona baktı. Kalbi hızla atıyordu.

"Bunu düşünüyorum," dedi tekrar, sesi şimdi daha derindi. "Ve keşke seni görebilseydim."

"Beni gördü," dedi, çok kesin bir şekilde. Çok temkinli. Ve yine de heyecanlı bir şekilde.

Kendini inkar etmenin bir faydası yoktu.

"Seni gördüm." Onu dikkatle izliyordu. "Bacaklarını, kalçalarını, amını gördüm."

Kelimeyi içine çekti. Çok sade. Çok kaba. Bundan hiç şüphesi yoktu ve o bile adamın ne demek istediğini biliyordu.

O kadar da korkusuz bir kadın değildi.

Öyle miydi?

"Görebilir miyim?" diye fısıldadı. "Seni

görebilir miyim?" Dudakları aralandı

ama ses çıkmadı.

"Dokunmayacağım," dedi bir erkek sireni. "Burada kalacağım ve ellerimi kendime saklayacağım. Sadece seni görmek istiyorum. Lütfen Eve. Bana amını göster."

Yapamazdı. Bu yanlıştı, değil mi? Ama nedenini düşünemiyordu ve o anda bunu ona vermek istiyordu.

Yıllarca karanlıkta yaşadıktan sonra bunu kendine vermek

istedi. Korku içinde yaşadıktan sonra.

Artık korku içinde yaşamak istemiyordu.

Bilinçli bir karar vermeden önce elleri hareket ediyor, eteklerine doğru

ilerliyordu. Etek ucuna doğru.

Adamın bakışları parmaklarına sabitlenmişti, sanki kız ona bir şey gösterecekmiş gibi

dünyanın harikaları.

Belki de öyleydi.

Yavaşça eğildi ve eteklerinin ucunu kavradı, sonra yukarı doğru çekti. *Aşağıya* bakmadı -daha çok adamın yüzüyle ilgileniyordu- ama çoraplarının arasından geçen serin havayı hissetti. Önce ayak bileklerinde, sonra da baldırlarında.

"Biraz daha," diye fısıldadı adam ve kız onun pantolonunun düğmelerini açmaya başladığını gördü.

Bunun onu tahrik ettiği düşüncesiyle bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti - onu tahrik ediyordu - ve eteklerini daha yukarı çekti. Havayı önce dizlerinde, sonra da jartiyerlerinin üzerinde çıplak olan kalçalarında hissetti.

İnleyerek pantolonunun kalan düğmelerini de açtı. "Eve, sevgilim, birkaç santim daha için sağ elimi verirdim."

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı, eteklerini kalçalarının üzerine çekerek. Sonra gözlerini kapattı, onun baktığını göremeyecek kadar utangaçtı ama sessizlik onun için çok fazlaydı.

Gözlerini açtı ve adamın küçük giysilerini çözdüğünü ve sikini çıkardığını gördü. Kendini okşuyordu, gözleri kadının kalçalarının birleştiği yere sabitlenmişti.

"Benim için bacaklarını açar mısın?" Nefesini tuttu.

Yavaşça dizlerini açtı, en mahrem yerinde serin havayı hissetti.

İnledi, kendini daha hızlı yumrukladı. Kalın ve uzun boyluydu ve Eve'in içindeki bir şey bunun onun yüzünden olduğunu fısıldadı.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordu, sesi gürleyen bir mırıltıya dönüşmüştü. "Daha önce oraya dokundun mu Eve?"

"I..." Söyleyemedi, söyleyemedi. "Sadece önceki gece. Arabadan sonra. Sadece birazcık."

"Aferin kızıma." Kıkırdadı, alçak sesle ve karanlık. "Beni mi düşündün?"

Oh. Gözlerini kapattı, çünkü ona bakıp söyleyemiyordu.

"Evet."

"Beni düşünerek, güzel amını parmaklayarak kendini boşalttın mı, sevgili Eve? Söyle bana."

"I..." Gözlerini tekrar açtı ve onun bilmiş bakışlarına baktı. O kadar şehvetliydi ki, bu anın tamamen efendisiydi, sanki ona en derin, en karanlık arzularını anlatmak için yaşıyordu. Bu emri yerine getirmek istiyordu.

bir şekilde onun dengi olmuştu. Dudaklarını yaladı, onun yeşil gözlerini tuttu. "Ne demek istediğini anlamıyorum?"

"O zaman yapmadın," dedi kararlı bir şekilde, kendini sıkmak için okşamasına ara verdi. Sesi sertleşmişti ve bir an için gözlerini kapattı, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi hiç hareket etmedi. "*Tanrım.* Yapmış olsaydın bilirdin."

Nefes nefese kalmış, çaresizce etine bakan adamı izliyordu. Bekliyordu. Ona bundan sonra ne olacağını göstermesini *istiyordu.*

"Kendinin o parçasını hissedebiliyor musun Eve?" Eli tekrar hareket ediyordu - şimdi daha yavaştı, sanki bunu ortaya çıkarmak istiyormuş gibi - ve gözleri aniden yukarı fırladı. Zümrüt gibi yeşildiler. "Kendine dokun."

Nefes nefese kaldı ve sağ elini eteğinin kıvrılmış kumaşının üzerinde gezdirdi. Tel tel bukleleri ve aşağısını hissetti... ilk dokunuşta nefesi kesildi.

"Oh, evet," diye mırıldandı, eli aniden hareketsizleşti. Gözlerini kapadı, başı geriye düştü ve yutkunurken Adem elmasının sallandığını görebiliyordu. "Neredeyse oraya gidiyordum Eve, parmaklarını o güzel amına koyduğunda. Biliyor muydun?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Söyle bana."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı nefesinin altında. "Sadece kendine dokunduğunu düşünmek... ve sonra bunu görmek." Gözlerini açtı, tekrar bakmak için başını eğdi. "Parmaklarını aşağı doğru gezdir, olur mu? Parmaklarının ıslandığını göreyim."

Bu çok şok ediciydi. Adamın tam olarak ne demek istediğinden bile emin değildi. Ama parmaklarını cinsel organının kıvrımları arasına soktu ve adam haklıydı - orası ıslanmıştı. Adamın onun böyle olmasını beklediği gerçeği olmasaydı, utanabilirdi.

Yumuşak teni hissederken dudaklarını yaladı. "Şimdi ne yapmalıyım?"

Başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. "Sana daha önce ne söylediğimi hatırlıyor musun? Yarığının üstündeki o parça hakkında? Klitorisin?"

"Evet."

"Bul onu."

Parmaklarını yavaşça yukarı çekerek kayganlığı hissetti. Bu garip bir şekilde hoş bir duyguydu. Burayı daha önce bir kez keşfetmişti -temkinli, sinsice ve karanlıkta- ama şimdi, onun önünde, ışıkta, cesurdu. Onu sarsan bir şeye dokundu.

"İşte," diye inledi. "Oh, işte, Eve. İşte benim kızım. İşte benim sevgilim.

Benim için oraya dokun."

Gözlerini kapadı ve parmaklarını tekrar o noktanın üzerinde kaydırdı, aynı sarsıntıyı hissetti. Bir tür kıvılcım, ani ve beklenmedik, içinde derinlerde bir şeye bağlıymış gibi görünüyordu.

Cildi diken diken oldu, ayak tabanları karıncalandı. Çok tuhaftı... ve çok harikaydı.

Gözlerini açtığında adamın yine kendini okşamaya başladığını, masasına yaslandığını ve sikinin göbeğine doğru uzandığını gördü. Başı parlak ve kırmızıydı ve ona dokunabilmeyi diledi.

Belki yalarım.

Bu düşünce onu bir kez daha sarstı, bu seferki açıkçası sürtündüğü yere bağlıydı.

Onun titremesini yakaladı, sırıttı, gözleri mutlu ve yeşildi. "İşte bu, tatlım, oh, neredeyse vardın, kızım. Altının ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Ne kadar pembe ve dolgunsun, kızlık saçların ne kadar güzel bir kızıl sarı. Senin gibi bir ressam olsaydım bunun resmini yapardım. Onu boyar ve yatağımın üzerine asardım, böylece her gece ona bakabilirdim, o güzel amına."

Nefes nefese kaldı ve çok olağanüstü bir şey oldu.

Patladı, sade ve basit, vücudundan ısı yayıldı, sıcaklık uzuvlarını istila etti ve ayak parmaklarına doğru yarıştı. Bu çok tatlı, çok harikaydı ve bir an için görüşünü kaybetti.

Artçı sarsıntılarla titrerken her şey bembeyaz oldu.

Ama duyma yetisini kaybetmemişti, çünkü onun, Asa Makepeace'in, dölleri dizlerine sıçrarken kahkahalarla kükrediğini duyabiliyordu.

ASA, orgazmı onu sarsan Eve'in yüzünü izlerken, herhangi bir şaraptan daha güçlü olan JOY'un içinden geçtiğini HİSSETTİ. Parmakları daha hızlı ve daha hızlı çalışırken ağzı açıldı, yanakları kızardı ve gözleri mutluluk içinde kapandı.

Bunu ilk kez yaşıyordu ve garip bir şekilde hassas hissediyordu
Ona, onun için kendini en basit şekilde bırakmış olan bu katı kadına doğru. Onu kucaklamak ve nazikçe öpmek istiyordu. İyileşirken vücudunun titrediğini ve rahatladığını hissetmek. İstiyordu ki...

Asa gözlerini kaçırdı, garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Ondan bir şey istiyordu, onunla *bir* şey yapmak istiyordu ve bunun hiçbir anlamı yoktu. Az önce ona koçluk yapmıştı.

İlk orgazmında, onunla herhangi bir erkeğin yapabileceğinden şüphelendiği kadar ileri gitmişti. Yumuşayan sikini hâlâ avucunun içinde tutuyordu, boşalması parmaklarında soğuyordu. Ve *daha fazlasını* istiyordu.

Asıl endişe verici olan şey ise, onun
istediği *şey* fiziksel değildi.

"Oh," diye nefes aldı Eve, gözlerini açarak.

Sersemlemiş görünüyordu. Sikilmiş görünüyordu ve Asa'nın siki bu düşünceyle seğirdi. Fiziksel olandan daha fazlasını istiyor olabilirdi ama o bir erkekti. Kadının teklif edebileceği fiziksel bir şeyi kesinlikle geri çevirmezdi.

Ama o hiçbir şey teklif etmiyordu. Onu buna ikna etmişti, değil mi? Şu anda bile eteklerini indiriyor, güzel, güzel amını saklıyordu ve neredeyse bir kez daha bakmak için elini tutacaktı.

Sadece bir tane.

Ama onu muhtemelen hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yapmaya ikna etmişti ve bunun için gerçekten suçlu hissetmesi gerekirdi. Ama hissetmiyordu.

Parmaklarına bakıyordu. Islaklığından parlıyorlardı ve burnunu hoşnutsuz bir kedi gibi kırıştırdı.

Cebinden bir mendil çıkarıp ona uzatırken gülümsemekten kendini alamadı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim," dedi, sanki elindeki akıntıyı silmiyormuş gibi.

Mendili başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuyordu, belli ki onunla ne yapacağından emin değildi.

Tek kelime etmeden ondan aldı ve bezi kasıtlı olarak aletinin üzerinde gezdirerek kadının menisini kendi menisiyle karıştırdı.

Kadın gözlerini dört açmış ve sessiz bir şekilde onu izliyordu ve bakışları onunkilerle buluştuğunda adam sırıttı.

Gözlerini kaçırdı, adam kendini toparlarken boğazını temizledi. "Ben... yani. Size teşekkür etmek istiyorum."

"*Teşekkür etmek* mi?" Sırıtışı genişledi.

"Bana gösterdiğin için..." Belirsiz bir el salladı. *"Şu."*

"Ne zaman istersen, aşkım," dedi. Onu kollarının arasına alma dürtüsü her zamankinden daha güçlüydü.

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce ayağa kalktı. "Sanırım gidip Hampston'ın hâlâ burada olup olmadığını öğrenmeliyim."

Sanki adamın kolunu tutmak istiyormuş gibi iptal edilmiş bir hareket yaptı.

Ona baktı. "Ne?"

"Onu görmeyin," dedi aceleyle. "Lütfen."

Tekrar masanın üzerine oturdu. "Neden?"

Bildiğini sanıyordu ama içindeki zalim bir şey bunu ona söyletmek istiyordu.

Çaresiz bir şekilde elini salladı ve başını salladı.

"Bana üzerinde kontrolün olmayan bir para teklif ettiği için mi?" dedi.

Yüzü bir anda değişti. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Evet, öyle yaptı.

"O zaman ne?" diye sordu, aniden sinirlenerek. Pek sabırlı olmayan bir adama göre son derece sabırlı davranmıştı ama kadın ona *hiçbir şey* söylememişti. Bütün bilgileri tahminlerinden ve Jean-Marie'den almıştı. Eğer bu adam onun için bir tehlike oluşturuyorsa -eğer geçmişte ona *zarar verdiyse- bunu ona söylemeliydi,* lanet olsun. "I..." Nefes aldı ve biraz daha dik oturdu. "Geçen gece bir kabus gördüm. Gece."

Canı cehenneme.

"Seni tutmama izin ver."

"Ne?" Mavi gözleri irkilmiş ve açılmıştı.

Kollarını uzatmış, bekliyordu. Eğer şimdi onu reddederse, ne yapacağından emin değildi.

Ama yapmadı. Bir an adamın kollarına baktı ve sonra belli belirsiz başını salladı. Adam onun hareketini tamamlamasını beklemedi. Asa öne doğru eğildi,

Eve'in ciyaklamasına aldırmadan onu kucağına aldı ve dönüp onun oturduğu sandalyeye oturdu.

Çok hareketsiz ve kaskatı oturuyordu.

Lanet olsun, onu bırakmaya niyeti yoktu.

Kızın kendini tahta bir bebek gibi hissetmesine aldırmadı ve kollarını kıza dolayarak onu kendine çekti. Altın sarısı saçları belli belirsiz çiçek kokuyordu ve adam içine çekti, neredeyse korkmuş bir hayvanı okşar gibi yavaşça kollarını okşadı. Bu hiçbir şekilde cinsel değildi.

Ama sıcaktı ve onu rahatlatmasa da, ona biraz rahatlık veriyordu.

"Anlat bana," diye mırıldandı kulağına. "Kabusunda ne olduğunu anlat bana."

İçini çekti ve boynu yavaşça bükülerek başının üzerine geldi.

Omzunda tatlı bir yük.

Bunu her zaman bir zafer olarak kabul ederdi.

"Kendimi bildim bileli gördüğüm bir rüya," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, duyabilmek için başını onunkine yaklaştırmak zorunda kaldı. "Her zaman aynı şekilde başlıyor: köpeklerle."

Asa, Henry'nin köşede horladığı yere baktı. Yıkandıktan sonra ağzında ve kulaklarında siyah işaretler olan açık kahverengi bir renge bürünmüştü. Dolgunlaşmaya başlamıştı ve Asa bu hayvandan hiç korkmamış olsa da Eve'in nasıl korkabileceğini anlayabiliyordu.

"Köpekler ne yapıyor?" diye sordu.

"Beni avlıyorlar," dedi düz bir şekilde, sanki uzun zaman önce korkuyla, dehşetle yüzleşmiş ve şimdi sadece buna katlanıyormuş gibi. "Büyük bir evdeyim ve beni odadan odaya, koridorlarda ve merdivenlerden aşağı yukarı kovalıyorlar, bu sırada da sürekli bağırıyorlar."

Yutkundu, çünkü hırlamak istiyordu. Öfkesini haykırmak için. Ama bunun Eve'e yardımcı olmayacağını biliyordu. "Ve sonra?"

"Beni yakalıyorlar," dedi basitçe. "Beni yakalayıp lime lime ediyorlar ve köpeklerin arkasında maskeli adamlar gülüyor."

Yüce Tanrım. Gözlerini kırpıştırdı, çünkü hayatında korkunç şeyler görmüş ve duymuş olmasına rağmen, Havva'nın kendi katliamını anlatması kadar korkunç bir şeye tanık olduğundan emin değildi.

Ona daha sıkı sarıldı, ince kemiklerini ve teninin sıcaklığını hissetti. Havva narindi, ama bunun altında çok güçlüydü. "Bunu

neden rüyanda görüyorsun?" diye sordu dikkatle.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi aynı ölü sesle. Doğrusunu söylemek gerekirse bundan nefret etmeye başlamıştı. Ve dahası, bir şekilde onun yalan söylediğinden emindi.

"Ama..." Kelimelerini çok dikkatli seçerek tereddüt etti. "Bu hiç olmadı, değil mi? İt dalaşlarından hiç yara izi taşımıyorsun." Ama kızın var mıydı? Onun üst kısmını çıplak görmemişti.

Kadın, "Hayır, yara almadım," dediğinde rahat bir nefes aldı.

"Tanrı'ya şükür," dedi adam, kadının tüylü yanağını okşayarak. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Yüzünü adamın göğsüne çevirdi ve ilk kez eli adamın yeleğine doğru uzandı.

İçini çekti, keşke ona daha fazlasını anlatsaydı. "Nerede olduğunu biliyor musun?

Rüya mı? Hangi ev bu?"

"Evet," diye fısıldadı göğsüne. "Babamın evindeyim."

Bir an sessiz kaldı, daha fazlasını bekledi ama tabii ki hiç gelmedi. Ona bu kadarını itiraf ettirdiği için mutlu olması gerektiğini düşündü.

Sonunda, "Peki bunun Hampston'la ne ilgisi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama dün onu görmeden önce yıllardır bu kâbusu görmemiştim."

"Belki de-" Daha kelimeleri söylemeden önce yüzünü buruşturdu ama söylenmesi gerekiyordu. "Belki de birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yoktur. Babanın çok eski bir arkadaşıyla karşılaştığın gün o kâbusu görmen sadece bir tesadüf olabilir."

"Belki de haklısın," dedi, sesi biraz daha güçlenmişti. Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Ama bir şey daha var. Lord Hampston'ın bileğinde bir dövme var" -kolunun iç tarafını işaret ederek noktayı gösterdi- "Dün gördüm. Bir yunus balığı dövmesi. Rüyamda gülen maskeli adamların da yunus dövmeleri vardı."

Önce kızın hassas iç bileğine, sonra da mavi gözlerine baktı. "Eve."

"Onu bugün ya da herhangi bir gün görmeni istemiyorum."

Ofis kapısı çalındı ve Asa, kapı açılmadan önce Eve'i tek başına sandalyeye bırakıp masanın kendi tarafına geçecek zamanı bulabildi.

Lord Hampston kapıda durmuş, sırıtıyordu. "Günaydın, Harte."

"Lordum." Asa, Hampston ile Eve'in arasında duracak şekilde hareket etti.

Adamla tanışmasını istemeyebilirdi, ama Hampston Eve için bir tehditse, Asa'nın onun hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu. "Konuşurken bahçelerde yürüyelim mi?"

Ama onun bu hareketi Hampston'ın dikkatini Eve'e çekmekten başka bir işe yaramadı. "Neden, küçük Eve, neredeyse seni fark etmeyecektim." Gülümsemesi genişledi. "Söylesene, dünden beri beni hatırladın mı?"

Bu kadarı yeterliydi. Asa ilerledi ve Hampston'ı bir adım geri atmaya zorladı. Yüzüne güler yüzlü bir gülümseme yerleştirdi ve kapıya doğru bir işaret yaptı. "Gidelim mi? Lord Kilbourne'un inşa ettiği labirenti görmenizi istiyorum."

Ya şaşırtmacası işe yaramıştı ya da Lord Hampston başlangıçta Eve'le pek ilgilenmemişti, çünkü yaşlı adam başını salladı. "Burada

Kilbourne'un yenilikçi tasarımları hakkında söylentiler var. Gerçekten de onları kendim görmek isterim."

Asa omzunun üzerinden Eve'e bir bakış atma riskini göze aldı. "Uzun sürmeyecek Bayan Dinwoody, çünkü o kitapları tartışmak istediğinizi biliyorum." Elbette böyle bir şey söylememişti ama bir şekilde onu terk etmediğinin sinyalini vermek istiyordu. "Rahatsız edilmeden çalışmak istiyorsanız, belki de kapıyı kilitlemelisiniz." Sürgüyü işaret etti.

Eve boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, Bay Harte."

Kadının sesinden ya da tavırlarından mesajını alıp almadığını, hatta yalvardığı halde Hampston'la gitmediği için ona kızgın olup olmadığını bile anlayamadı.

Ama bu, adamı Havva'dan uzaklaştırmanın en uygun yoluydu.

Asa, Hampston'ı koridora götürdü. "Harte's Folly yanmadan önce oraya gitmiş miydiniz lordum?"

"Evet, öyle," diye kıkırdadı Hampston. "Hem karımı hem de kızlarını buraya getirdim ve karım ısrarla -çok ısrar etti Bay Harte- onu tekrar getirmemi istedi, zevk bahçelerini çok severdi. Karımın benden biraz daha genç olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum, çünkü ikimiz de ikinci evliliğimizi yapıyoruz ve onu şımartmaya meyilliyim. Onu bir kez daha getirecektim ama yangın trajedisi başımıza geldi." Omuz silkti ve Asa'ya neşeli bir gülümseme gönderdi. "O zamandan beri yas tutuyor."

Asa, "Hem sizin hem de eşiniz ve kızları için hemen evinize bilet göndereceğim," dedi. "Böylece hepiniz büyük açılışa katılabilirsiniz."

Bahçeye çıktıklarında Hampston, "Teşekkür ederim Harte," dedi. "Bunun onu ne kadar memnun edeceğini bilemezsin. Üvey kızlarım da öyle. Flora, Grace ve Marie adında üç tane var ve görüp görebileceğin en güzel kızlardan üçü." Hampston göz kırptı. "Doğrusu, anneleri kadar onların güzelliği için de evlendim, çünkü evinde bu kadar çok kadın güzelliği olması bir erkeğin kalbini şenlendirir."

Asa belli belirsiz gülümsedi. Labirentin görüş alanına girdiklerinde durdu. "Ah, işte buradayız, labirenti ve Lord Kilbourne'un onun nasıl büyümesini istediğini görebilirsiniz. Daha sonra mermer gibi görünmesi için boyanacak."

Sonraki yarım saat boyunca Asa aklını işine verdi ve Lord Hampston'a diğer potansiyel yatırımcılara yaptığı gibi tiyatroyu ve bahçeleri gezdirdi. Hampston çok etkilenmiş, tiyatronun ve bahçenin güzelliğini coşkuyla haykırmıştı.

nakledilen ağaçlar ve Apollo'nun inşa ettiği ada çılgınlığı. Asa'nın normalde bir yatırımcıda arayacağı her şeye sahipti aslında: zeki, akıllı ve en önemlisi de zengin. İnsanın parasını almak için bir adamı *sevmesi* gerekmiyordu. Hampston biraz tuhaftı, doğru. Çok fazla sırıtıyor, arada sırada tuhaf yorumlar yapıyor ve genellikle Asa'yı tersliyordu ama adamda aktif olarak *kötü bir* şey varmış gibi görünmüyordu. Bahçeye para verebilecek durumda olduğunu göstermek için bankacılarından aldığı mektupları sundu. Aslında bir aristokrat için son derece normal görünüyordu: rahatça kibirleniyor, hem üstün rütbesinden hem de Asa'nın ona olan ihtiyacından emin, hayatını elleriyle kazananları biraz küçümsüyordu.

Asa burnunu tutmuş ve Hampston'dan çok daha yağlı adamların parasını almıştı.

Aslında, Eve'in adamdan korkusu olmasaydı, Asa'nın Hampston'la seve seve bir anlaşma yapacağından hiç şüphesi yoktu.

"Hayır mı?" Lord Hampston bir an şaşkın şaşkın Asa'ya baktı. "İtiraf etmeliyim ki, efendim, hayretler içindeyim. Fon teklif edip de geri çevrildiğim nadirdir."

"Anlıyorum lordum ve teklifiniz için gerçekten minnettarım," diye cevap verdi Asa kolayca. "Ancak şu anda ihtiyaçlarım için zaten yeterince destekçim var."

Lord Hampston homurdandı. "Birçok erkek parayı zaten alırdı." "Birçok erkek umutsuzca borç batağına saplanır," diye karşılık verdi Asa.
bir gülümseme.

Lord Hampston gülümseyerek karşılık verdi. "Omuzlarınızda iyi bir iş kafası var, efendim."

Vikont belli ki hayal kırıklığına uğramıştı, ama birkaç dakika sonra yeterince samimi bir şekilde ayrıldı.

Asa ofisine geri döndü, başı düşünceli bir şekilde eğikti. Eve'in bu aristokratla tam olarak ne alıp veremediği vardı? Ona sadece babasını mı hatırlatıyordu? Yoksa çok daha kötü bir şeyi mi?

Hampston ona zarar vermiş miydi?

Cevabı bulmaya kararlı bir şekilde ofisinin kapısını iterek açtı, ancak boş olduğunu gördü.

Eve gitmişti.

BRIDGET CRUMB büyük mermer merdivenin cilalanmasını denetliyordu.

-Her ay yapılması gereken zahmetli bir işti bu, ön kapıya vurulduğunda.

Bu ilginçti. Çoğu insan bir dükün kapısını sakin bir şekilde çalar.

Bridget hizmetçilerden birine son bir kez keskin bir bakış attı - Danny'nin gözü üzerinde olmazsa işi bırakma eğilimi vardı- ve ön kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı daha yeni açmıştı ki Bayan Dinwoody onu iterek geçti.

"Kardeşime bir mektup yazmalıyım," diyerek merdivenlere doğru koştu.

Bridget, "Elbette, hanımefendi," dedi, ama diğer kadın hiç de öyle görünmüyordu.

dinliyor ol.

Bayan Dinwoody'ye her zaman eşlik eden uşak da onun ardından içeri girdi. Hanımının merdivenleri koşarak çıkışını izlerken kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Çay getireyim mi?" Bridget sordu.

Uşak ona minnettar bir bakış attı. "Teşekkür ederim."

Sonra da Bayan Dinwoody'yi takip etti.

Bridget hizmetçilerden birine bir emir mırıldandı, o da hemen kalkıp mutfağa koştu. Hizmetçi daha yavaş ilerledi, kaşları hafifçe çatılmıştı.

Mutfağa vardığında çay tepsisi hazırdı; ocakta her zaman su dolu bir çaydanlık olmasının bir avantajıydı bu. Bridget onu engellediğinde Fanny tam tepsiyi kaldırıyordu.

"Ben alırım," dedi. "Merdivenleri cilalamaya devam edin lütfen. Ben üst kattan dönene kadar trabzanların da tamamlanmış olmasını bekliyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Fanny, sesine kızgınlık sızıyordu.

Bridget merdivenleri çıkarken kendi kendine iç geçirdi. Fanny Hermes Evi'nde fazla kalamayacaktı. Tembel ve huysuz bir hizmetçi, değerinden çok daha fazla zahmet demekti. Bridget yeni bir göreve başladığında genellikle personeli düzenlemek zorunda kalırdı: çalışkan, öğretilebilir ya da zeki olanları -umarım üçünü de- yanında tutar, geri kalanları işten çıkarırdı. Çok tembel, çok kayıtsız ya da Tanrı korusun, çok hafif parmaklı olan herkes hemen giderdi.

Bir kahya ancak emrindeki hizmetçiler kadar iyiydi.

Bridget üst salona çıkarken, majestelerinin kütüphanesinden gelen seslerin mırıltısını duyabiliyordu ve gerçekten de içeri girdiğinde Bayan Dinwoody

uşağıyla hızlı hızlı konuşuyordu. "Bu hemen kardeşime gitmeli. Bilmem gerek Jean-Marie, yoksa çıldıracağım."

Bridget elinde çay tepsisiyle içeri girince döndü. "Teşekkür ederim Bayan Crumb. Hemen Alf'i çağırabilir misiniz? Bu mektubu bir an önce Val'e ulaştırmam gerekiyor." Bayan Dinwoody bir elinde mektubu tutuyordu ama birden dondu kaldı. "Oh. Oh, kahretsin."

Bridget çay malzemelerini yerleştirirken çok kısa bir süre durakladı. Bayan Dinwoody ona küfür eden bir hanımefendi gibi gelmemişti.

Bir şeyler gerçekten yanlış olmalı.

"Yapabileceğim bir şey var mı hanımefendi?" diye mırıldandı. Daha fazla teklifte bulunmaya cesaret edemedi.

Ne de olsa o bir hizmetçiydi.

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Crumb. Bu benim kendi aptallığım." Bayan Dinwoody gözlerini sıkıca kapattı. "Alf, Harte's Folly'de. Onu orada çalışmaya ben ayarladım. Oh, nasıl unutabilirim?"

Aniden yenilmiş görünüyordu.

"Çok heyecanlısınız, *küçük hanım,*" diye mırıldandı uşak, "ve sağlıklı düşünemiyorsunuz. Gelin, Alf'i çağırayım. Gelmesi uzun sürmez, o zaman mektubunuzu Majesteleri'ne gönderir."

Bayan Dinwoody, "Çok kolaymış gibi konuşuyorsun, Jean-Marie," diye mırıldandı ve Bridget onun gözlerinin yaşarmış gibi parladığını görünce dehşete kapıldı.

Bu manzara onu o kadar şaşırttı ki, diğer kadının eline bir fincan çay sıkıştırdı.

Bridget, Jean-Marie ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunurken Bayan Dinwoody bir yudum aldı.

"Çok kolay, *canım,* gerçekten," dedi Jean-Marie. "Gel. Ben Alf'i göndermek için gerekli hazırlıkları yaparken sen de çayını bitir, döndüğümde birlikte gideriz, olur *mu*? Dün gece pek iyi uyuyamadın. Biraz dinlensen iyi olur diye düşünüyorum."

"Haklısın Jean-Marie," diye iç geçirdi Bayan Dinwoody. "Sen her zaman haklısın." Oturdu ve uşak ayak işlerini yapmaya giderken çay fincanını küçük bir kız çocuğu gibi kucağına aldı.

Bridget'in de odadan çıkması gerekiyordu ama Bayan Dinwoody'yi yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu.

Çok kırılgan görünüyordu.

O da sessizce sipariş edilen masayı hazırlamakla meşgul oldu. Bayan

Dinwoody onun varlığını fark etmemiş gibi görünüyordu, kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki.

Bir süre sonra uşak geri döndü. "Her şey yolunda. Alf'i çağırttım ve geldiğinde Bayan Crumb ona mektubu gösterecek."

"Hemen," diye mırıldandı Bridget.

Jean-Marie başıyla onu onayladı. "Öyleyse burada oyalanmak için bir neden yok. Eve dönelim ve Tess'in akşam yemeğimiz için ne kadar lezzetli bir şey hazırladığını görelim."

Elini uzattı ve Bayan Dinwoody elini tutarak ayağa kalktı. Bridget onları odadan çıkarken takip etti ve merdivenlerden inip ön kapıdan çıktıklarını gördü.

Ancak kapı kapanır kapanmaz döndü ve dükün kütüphanesine doğru hızlı adımlarla ilerleyerek kapıyı arkasından kilitledi.

Mektup masasının üzerinde Alf için hazır bekliyordu.

Bridget mektubu aldı ve mührüne bakmak için ters çevirdi. Onu yere bıraktı ve masanın çekmecesinden küçük, keskin bir hançer şeklinde bir mektup açacağı aldı. Şömineye doğru yürüdü ve mektup açacağının bıçağını ısınana kadar alevlerin içinde tuttu.

Sonra sıcak bıçağı hızlı ve etkili bir şekilde balmumu mührün altına kaydırdı, kabartmalı figürü yok etmeden veya kâğıdı yırtmadan mührü mektuptan çıkaracak kadar eritti.

Mektubu açtı ve okudu:

Val:

O geceki adamın adını biliyor musun?

Seni seven kız
kardeşin, E.

Bridget basit mektuba bir süre daha baktı, kaşları çatılmıştı. Sonra bıçağı yeniden ısıttı ve balmumunu eritmek için mührün tersine tuttu. Mührü ters çevirdi ve dikkatlice mektubun üzerine bastırdı.

Mektubu masanın üzerine, olduğu yere bıraktı ve açıkça ve yüksek sesle, "Umarım Dük bunu yakında alır," dedi.

Sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

On Üçüncü Bölüm

Eric ve Dove berrak, köpüren bir dereye gelene kadar kilometrelerce yürüdüler.

Derenin yanında lüks bir su teresi yatağı büyüyordu. Dove bu manzara karşısında gülümsedi -çünkü oldukça acıkmıştı- ta ki Eric'in yeşil yapraklara kaşlarını çatarak baktığını fark edene kadar.

"Hanımım ona bu su teresinden bir torba getirmemi istedi, ama bu büyülü," diye açıkladı. "Ne zaman koparmaya çalışsam ellerimden büzüşüyor." Ve göstermek için bir demet almak üzere uzandı, ancak yapraklar toprağın içine çekildi....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Jean-Marie o gece Eve'in kapısını açtığında Asa'ya uzun uzun baktı ve onu içeri aldı.

"Nerede o?" Asa yorgunca sordu. Thames'in güney kıyısındaki Harte's Folly'den Eve'in kuzey kıyısındaki evine gitmek bir saatten fazla sürmüştü ve çok yorgundu.

"Üst katta," dedi Jean-Marie. "Kafası çok karışık."

Asa durakladı, ayağı merdivenin en alt basamağındaydı.

"Biliyorum." Sonra merdivenleri tırmandı.

Oturma odasındaydı, ama minyatürü üzerinde çalışmak yerine, ellerini kucağında kavuşturmuş, kanepede oturuyordu.

Adam içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı. "Kapıyı çaldığını duydum."

"Öyle mi?" Onu izledi, onu sinirlendiren, eğlendiren, meşgul eden ve tahrik eden bu kadını. Açıklamalar ve güvencelerle donanmış olarak gelmişti. Hampston'dan neden korkmaması gerektiğine dair nedenler ve en başta onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğuna dair sorular.

Ama adam yorgundu ve kadın orada otururken çok yalnız görünüyordu, mavi gözleri hüzünlüydü. "Canı cehenneme," diye mırıldandı ve iki uzun adım atarak yere çöktü.

Eve'in yanındaki minderlere oturdu. Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde iki elinin arasında tuttu. "May

I?"

Korktuğu o kadar belli olan bir adamla çekip gittikten sonra bu bir riskti. Onu reddetmek için her türlü hakkı vardı.

Ona güvenmemekte haklısın.

Ama ona baktı ve sadece "Evet" dedi. Ve

adam onu öptü.

Asa'nın dudakları onunkilere dokunduğunda EVE DONDU. Bunu istiyordu, en azından bunu Asa'yla yapmayı *denemek* istiyordu. Öğleden sonra Val'in evine koşarken, korku ve dehşetten titrerken, Lord Hampston'ı mı hatırladığını yoksa tüm bunların korkunç bir tesadüf mü olduğunu bilemezken, kırılma noktasına gelmişti. Bazı açılardan bunun bir önemi yoktu. Anılardan ve kâbuslardan oluşan camdan bir kafesin içinde tek başına ve korkuyla çömelmiş yarım bir kadın olarak böyle devam edemezdi.

Yaşamak istiyordu.

Ve Asa'yı olasılıkla titreyen bir tutkuyla istiyordu. Bu yüzden onu öptü ama dondu kaldı çünkü eski korkuyu bekliyordu. Tiksinti.

Ama hiç gelmedi.

Dudakları onunkiler üzerinde yumuşacıktı, kirli sakalının çizikleri egzotik bir yan yana gelişti.

Titredi ve şaşkınlıkla fark etti ki hissettiği tek şey heyecandı.

Pişman bir iç çekişle geri çekildi.

Eve gözlerini açtığında Asa'nın kaşlarını birleştirmiş ona baktığını gördü. "Eve? Durmamı ister misin?"

"Hayır." Bu fırsatı bir yanlış anlaşılma yüzünden kaybetmeyecekti. İğrendiği için değil, tedbirli olduğu için donup kalmıştı.

Yüz ifadesi keskinleşti. "O zaman *öp beni.*"

Eve onun ceketini kavradı ve ona doğru eğildi, ağzını onunkine bastırdı, beceriksizce daha önce hissettiği heyecanı kovaladı. Şimdi onu kaybedemezdi.

Yapamadı.

Oh! *İşte* oradaydı. Adam yüzünü eğip dudaklarını tatlı bir şekilde birbirine yaklaştırırken kadın ürperdi. Ağzını onunkinin üzerinde ileri geri hareket ettirdi.

Dudakları yumuşayana kadar endişeli arayışından kurtuldu.

Dudakları onunkilerin altında ayrılana kadar.

O zaman bile yavaştı, sanki ondan bir işaret bekliyordu. Ağzına şefkatli öpücükler kondurdu. Nefesini onunla paylaştı.

Ve sonra nemli bir dokunuş hissetti.

Adamın dili kızın alt dudağının üzerinde geziniyor, alay ediyor, flört ediyordu, o kadar yumuşaktı ki kız elinde olmadan onu kovaladı, kendi dili onunkiyle buluşmak için dışarı çıktı, şimdi adamın ona karşı bu kadar nazik olmasından biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Asa hiçbir şekilde nazik bir adam değildi. Bazı açılardan onun sevdiği yanı da buydu - *daha çok,* ondan istediği de buydu.

Ağzının köşesini ısırdı.

Sonra ağzını genişletirken, onun dile getirilmemiş yakarışını anlamış gibi, nefesinin altından güldü. Dudaklarını ısırdı, ağzına karşı inledi. Onu kollarına, kucağına çekti, başını kolunun üzerinden geriye doğru yatırırken geniş omuzları onu çevreledi. Her yerindeydi, onu tutuyordu, güçlü ve büyüktü ve korkması gerekiyordu.

Kaçmak için mücadele ediyor olmalıydı.

Bunun yerine ona yaklaştı, kalbinin atışını parmak uçlarında hissetti, içindeki vahşi hayvanla buluşmaya çabaladı.

Dilini kadının ağzına sokup onunkine doğru kaydırırken avuç içi hafifçe kadının çenesine bastırdı. İçgüdüsel olarak onu içinde tutmak isteyen kadın dudaklarını kapattı. Geçici olarak dilini emdi ve bu doğru bir hareket olmalıydı ki adam inledi.

Geri çekildi, alnını onunkine yasladı, gözleri kapalıydı, nefesi kesik kesik geliyordu.

Adamın iri bedeninin titrediğini görünce şaşırdı.

Bunu o mu yaptı? Onu bu kadar çok mu tahrik etmişti? Bu düşünce onu gururlandırdı: Kendisinin, sade, sıradan bir kadının, tanıdığı en erkeksi adam olan Asa Makepeace'i tutkuyla *titretmesi.*

Gözlerini açtı ve yeşil, yeşim taşının en koyusuydu. "Bana yatak odanı gösterir misin Eve Dinwoody?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. Hiç şüphesiz. "Evet."

Ayağa kalktı ve elini ona uzattı, kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki duyması gerektiğini düşündü.

Ayağa kalktı, geniş ve canlı-çok canlı-ve bu küçük an için hepsi onun

zaman içinde.

Eve her zaman mantıklı bir kadın olmuştu ve mantıklı bir kadın Asa Makepeace'in sunabileceği şeyleri kaçırmakla aptallık etmiş olurdu.

O da hiç konuşmadan onu koridordan geçirip yatak odasına götürdü.

Burası onun içsel mabediydi ve onun bu konuda ne düşündüğünü merak ederek yeniden baktı. Oturma odası rahattı. Pratik parçalarla güzelce bir araya getirilmişti.

Ama yatak odasında Eve biraz hoşgörülü davranır.

Duvarlar soluk maviye boyanmıştı, beyaz pilastrlar, lambri ve ahşap işçiliği vardı. Zarif bir çalışma masası cumbalı bir pencerede duruyordu, gri-mavi şam perdeleri yana çekilmişti, böylece mektup yazmak için oturduğunda arka bahçeye bakabiliyordu.

Bir duvarda yaldızlı mermer ve gül ağacından bir çekmeceli dolap duruyordu. Karşı tarafta beyaz mermerden bir şömine vardı, ocağı çevreleyen fayanslar mavi ve beyaz renkteydi. Köşede de yatağı duruyordu. Gri-mavi damask minderlerle doluydu ve aynı renkteki perdeler gece mavisi kadife iplerle tutturulmuştu.

Eve Asa'ya döndü ve onun kendisini izlediğini gördü. Adam gülümsüyordu. "Gel," dedi, "benimle yatar mısın?"

"Ah, evet," dedi ve yatağa doğru yürüdü. Orada durdu ve bundan sonra ne yapacağından emin olmadığını fark etti.

Ondan tam olarak ne istiyordu?

Neredeyse kaçacaktı ama adam arkasından geldi ve sıcaklığı onu sardı. Başka bir adam ona bu kadar yakın dursaydı panikleyebilirdi.

Ama bu Asa'ydı ve istediği adam oydu.

Adam avuçlarını kadının beline koydu ve kadın adamın nefesini çıplak ensesinde hissetti.

Sonra onu öperken dudakları.

"Saçını açabilir miyim?" diye fısıldadı kulağına. Kadın sarsakça başını salladı, sonra nefesini tuttu.

Elleri belinden yukarıya, yanlarına, omuzlarına ve saçlarına doğru süzüldü. Adam kasıtlı olarak göğüslerinden uzak durmuştu ve kadın minnettar mı yoksa kızgın mı olması gerektiğinden emin değildi.

Sonra saçındaki iğneleri dikkatlice, başka hiçbir yerine dokunmadan koparmaya başladı ve Eve *saçın* erotik olup olamayacağını merak etmeye başladı.

Kendini nefesini tutmuş, onun derin ve eşit ses tonunu dinlerken buldu.

O çalıştıkça nefes veriyor, saçları gevşiyor ve kaymaya başlıyordu.

Bir anda düştü, omuzlarının üzerinden ağır bir şekilde çözüldü. Birden utanarak ona bakmak için başını çevirdi.

Kızın saçlarına bakıyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandı, parmaklarını uzun saç tellerine gömdü, nazikçe telleri ayırdı, kaldırdı ve yaydı. "Sıvı altın gibi." Saç kütlesini aniden yüzüne doğru kaldırdı. "Ve parfümlü. Çiçekler gibi."

"Vadideki Zambak." Hâlâ gri elbisesini giymiş, sadece saçları omuzlarına dökülmüş olan kıza kendini egzotik hissettiriyordu.

"Vadideki zambak," diye mırıldandı. "Bu kokuyu sonsuza dek hatırlayacağım ve ne zaman tekrar koklasam seni düşüneceğim, Eve Dinwoody. Yarınlarıma hep musallat olacaksın."

Nefes nefese kaldı ve dönüp ona baktı. Adamın sözlerine alaycı bir şekilde gülümseyeceğini düşünmüştü ama adam oldukça ciddi görünüyordu ve kız şaşkınlıkla ona baktı. Kendisinin bu parçasını hep içinde mi taşıyordu? Bu vahşi şiirsel aşığı? Eğer öyleyse, bunu agresif, ağzı bozuk tiyatro müdürünün altında iyi saklamıştı. Kaba tiyatro müdürüne karşı gizli bir düşkünlüğü vardı ama şair...

Yutkundu, aniden gerildi. Vahşi bir

şairi sevmeye başlayabilirdi.

Avuçlarıyla yüzünü çerçeveledi ve onu öpmek için eğildi. Alnından, yanaklarına doğru süzüldü, ağzının üzerinde ipek gibi fırçaladı.

"Seni soymama izin ver, Eve?" Adamın dudaklarına fısıldadığı sözcükler başlı başına bir öpücüktü.

Konuşmaya korkarak başını salladı.

Adam doğruldu, kadına baktı ve yavaşça kadının korsajının içine sıkıştırılmış tül fichu'ya uzandı. "Alabilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadı.

Çekiştirerek uçlarını korsajın dantellerinin altından çıkardı. Bunu yaparken aşağıya baktı ve kare yakalı korsajının ortaya çıkardığı göğüslerinin üst kısımlarını inceledi.

"Tenin beyaz kadife gibi." Kadının korsajının dantellerine dokundu. "Alabilir miyim?"

"Evet." Yutkundu, adamın ondan giydiği her bir kıyafeti isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Ona ihtiyacı olmadığını söylemeli miydi? Ama onlar ona

anın kontrolü, onun sorgulamaları.

Bu hoşuna gitti.

Eve yere baktı ve adamın küt, bronzlaşmış parmaklarının korse bağını ustalıkla çözmesini izledi.

Kenarları yakaladı, sonra başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu.

"Alabilir miyim?" "Evet."

"O zaman kollarını benim için kaldır."

Kadın kollarını kaldırdı ve adam dar kolları kadının üzerinden çekerek korsajı dikkatlice bir sandalyenin üzerine yerleştirdi.

Etekleri, kombinezonları, çorapları ve ayakkabılarıyla duruyordu.

Ellerini kızın eteklerini beline bağlayan iplerin üzerine koydu. "May I?"

Başını salladı.

Kadın nefes alışını düzene sokmaya çalışırken adam ipleri

çözdü. Sonra eteği yere kaydı.

Beklentiyle başını kaldırdı ve adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

bağcıklarına dokundu. "Alabilir

miyim?" "Evet."

Adam bağcıkları bağlamaya başladı ve kadın onu izledi. Yeşil gözleri işine odaklanmıştı. Köşelerinde hafif kırışıklıklar vardı ve geniş ağzının etrafında daha fazla çizgi görebiliyordu. Adam başını kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdi, tekrar aşağı bakmadan önce dudakları seğirdi.

Buraya geldiği için, ona geldiği için mutluydu, çok mutluydu. Daha önce hiçbir erkek onu arayıp bulmamış, bu kadar dikkatle ama bu kadar ısrarla peşinden koşmamıştı.

İstenmek çok güzeldi.

Kalçaları gevşedi ve onlar gibi nefes aldı, ciğerleri, kaburgaları ve göğüsleri serbest kaldı. Onun emrini beklemeden kollarını kaldırdı.

Onun kalıntılarını çıkardı.

Elbisesi çimden, ince ve narindi.

Neredeyse şeffaftı.

Aşağı bakmaya cesaret edemedi. Titremeye başlasa bile gözlerini ondan ayırmadı. Daha önce sadece bir kez bir erkeğe bu kadar maruz kalmıştı-

Araya giren düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ama başını hafifçe sallamasına engel olamadı.

Ona baktı, tereddüt etti, sonra önünde diz çöktü.

Gözlerini tutarak terliğine dokundu. "İzin verir misiniz?"

Sarsılarak başını salladı. Bunu istiyordu, buna *ihtiyacı vardı.* Geçmişin geleceğini kontrol etmesine izin vermeyecekti. "Evet-evet."

Terliklerinin önce birini, sonra diğerini çıkardı. Artık

neredeyse titriyordu.

Endişeli görünüyordu, kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. "Eve," dedi. "Burada durabiliriz. Daha ileri gitmemize gerek yok."

"Hayır." Keskin bir nefes aldı. *"Lütfen."*

Başını salladı.

Elini yavaşça ayak bileğinin üzerinden yukarı kaydırdı ve parmaklarını baldırında dinlendirdi. "İzin verir misin?"

"Evet."

İç çamaşırının altına uzandı ve jartiyerini çözdü.

Adamın sıcak ve güven verici parmaklarının çorabı karıştırdığını hissedebiliyordu ve gözlerini kapatıp *buna* konsantre oldu.

Nefes nefese kalmış köpekler ya da kanla yıkanmak *değil.*

İkinci çorapla daha kolay oldu ve sonra yükseliyordu.

Gözlerini açtığında adamın karşısında durduğunu ve kendisine hiç dokunmadığını gördü. "İzin verir misiniz?"

Yutkundu, minnettar ve *rahatlamıştı*.

Isındı. "Evet."

Sanki onu sakinleştirmek istercesine bakışlarını onun üzerinde tuttu ve eteğini eline alıp başının üzerinden çekti.

Çıplaktı. Tamamen çıplak.

Ona çılgınca bakarken elleri hemen göğüslerine gitti ve onları örttü. Dudakları kıpırdadı ve ellerini onun göğsünün üzerine koydu. "İzin verir misin?"

Ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Onun yerine başını salladı.

Parmaklarını onunkilerin üzerine kıvırdı, birbirine kenetledi ve ellerini göğüslerinden uzaklaştırarak genişçe tuttu.

Çok zayıftı, çok uzundu, çok kemikliydi, göğüsleri çok küçüktü.

Eğildi ve bir meme ucunu öptü, dudaklarının hafifçe değmesi meme ucunun kasılmasına neden oldu. Sonra diğerini öptü.

Nefes almayı bırakmış, şaşkınlıkla onu izliyordu.

Ağzını açtı, dilini çıkardı ve yaladı.

Tüm düşünceler aklından uçup gitti. Bu, *bu* hiç de beklediği gibi değildi.

Bu

garip ve yabancıydı ve...

Keyifliydi.

Kalın kirpiklerinin arasından ona baktı, ağzı hâlâ yaladığı meme ucunun üzerinde geziniyordu.

"Bunu tekrar yap," dedi.

Kıkırdadı, öne doğru eğildi ve meme ucunu ağzına aldı.

"Oh," diye nefes aldı. Göğüs ucundan vücuduna doğru bir gerilim vardı ve bir şekilde bacaklarının arasında son buluyordu ve bu ekşi ve tatlıydı ve... *"Oh."*

Meme ucunu kopardı ve eğilerek onu aniden bir bebek gibi kollarının arasına aldı. Kadın kollarını kaldırmış, tam olarak ne yapacağını bilemez bir halde ona bakıyordu ve bu durum adamı biraz eğlendirmiş olacak ki adam tekrar kıkırdadı. "Eve. Alabilir miyim?"

"Evet," diye cevap verdi, neyi kabul ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Adam döndü ve onu yatağına yatırdı, sonra da arkasından tırmandı.

Adam bir an için onun üzerindeyken gerildi, ama sonra adam yanına yerleşti ve kadın tekrar rahatlayarak merakla onu izlemeye başladı.

Sırıttı ve başını tekrar göğsüne eğerek hassas meme ucunu tekrar ağzına aldı. Bu... oh, bu çok hoş bir histi, sanki emdikçe ve tekrar emdikçe derisinin altında kıvılcımlar çakıyor ve titriyordu. Bacakları huzursuz hissediyordu. Adam başını kaldırıp diğer meme ucuna geçerken ayak parmaklarını yatağa doğru kıvırdı.

Adam emdiğinde, kadın onun altında biraz kamburlaştı, kendini bir ziyafet gibi, pagan bir tanrıya sunulan bir adak gibi hissetti.

Dişleriyle göğsünün ucunu hafifçe sıyırdı ve sonra ona baktı, saçları alnına dökülüyordu. "Alabilir miyim?"

Sesi alçalmış, o çakıllı derinliklere inmişti. "Evet," dedi.

Ve meme ucundan göğüslerinin arasındaki düzlüğe kadar yaladı. Hızla göbeğine kadar öptü, göbeğinin etrafını dilleyerek kadının ellerini çarşafın içine sokmasına neden oldu ve sonra tam çalılarının üzerindeydi.

Gözlerini kocaman açarak aşağı baktı. Adamın sarı saçları yüzüne dökülmüş, ağzını gizliyordu ama kızlık saçlarını okşarken minik öpücükleri, keskin, heyecan verici ısırıkları hissedebiliyordu.

Adam başını kaldırdı ve kadın onu o zaman tanıdı, adam saçlarının arasından yeşil gözlerle bakıyordu: O Pan'dı, tüm vahşi şeylerin tanrısı.

Erkeklik tanrısı. "Alabilir
miyim?" diye
homurdandı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Onu izleyerek vücudunu kaldırdı, bacaklarını ayırdı ve sanki ondan bir itiraz beklermiş gibi duraksadı. İtiraz gelmeyince de kalçalarının arasına yerleşti, iri ve erkek, karanlık ve duygulu, bir yabancı ve son birkaç gündür yakından tanıdığı adam.

Bir rüya, kabus değil.

Başını yavaşça indirerek kızın monsunun üzerinde gezdirdi, nefesi kızın nemli buklelerini karıştırdı. "İzin verir misin?"

Sözsüzce başını salladı.

Ama artık yeterli değildi.

Başını sertçe salladı, hâlâ onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Söyle." Kadın dudaklarını yaladı. "Evet."

"Aferin kızıma."

Eğildi ve kızın klitorisini öptü.

Dondu kaldı çünkü adamın ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve eğer olsaydı-

Ağzını açtı, onu yaladı.

Oh, Tanrım!

Bir eli ağzına gitti. Parmak eklemlerini ısırarak ses çıkmasını engellemeye çalıştı. Diğer eli adamın saçlarını, o sarı yelesini kavradı, adam ağzıyla onun ırzına geçerken, yalıyor, öpüyor, *emiyordu*.

Nefes nefese kaldı, ciğerlerini dolduramıyordu. Ona yaptığı şey şeytaniydi, doğaüstü bir şeydi, o kadar sıra dışı bir eylemdi ki kıvranarak kaçmak istedi.

Onu sonsuza dek orada tutmak istedim.

Ona böyle bir zevk verebilmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Adam onu dilledi ve kadın adamın yüzüne doğru eğildi, istiyordu, istiyordu, kendini ona sürtüyordu, boğazından çıkan sesler parmak eklemlerinin etrafından kaçıyordu. Sıcaktı, titriyordu, sarsılıyordu, bir dönüşümü bekliyordu.

Ağzını kızın üzerinde sonuna kadar açtı, dilini tekrar tekrar kızın klitorisine doğru itti.

Merkezinden patlayarak ayrı düştü, akılsızca inledi, onu acımasızca yalarken elleri kalın saçlarıyla doldu.

Dağınıktı, zihni bulanıklaşmıştı, vücudu su katılmamış

uzun, ölçülemez bir süre için zevk. O sadece var oldu, bir mucize yaratık.

Ve sonunda tüm parçaları yerine oturduğunda, parmaklarını adamın saçlarından çözdüğünde ve nefes nefese kaldığında, vücudu nemle ıslanmıştı, biliyordu:

Yeniden doğmuştu.

ASA dudaklarını yaladı, Eve'in tadına baktı.

Onun göz kapaklarının çırpınarak açılmasını izledi. Kadın onun önünde bir sybarite gibi yayılmış, tatmin olmuş bir haldeydi ve ona böyle bir zevk yaşattığı için gurur duymaktan kendini alamadı.

Aleti mermer gibi sert olsa bile.

Kendine geldikçe bacaklarını, karnını okşadı. Hâlâ bacaklarının arasında yatıyordu, amına çok yakındı, açılmış bir çiçek gibi açık ve ıslaktı. Onun tuzlu seksinin kokusunu alabiliyor, dilinde hâlâ onun tadını hissedebiliyordu ve içten içe kendini onun üzerine atıp sikini o sıcak, ıslak, davetkâr merkeze sokmak istiyordu.

Ama yapamadı. Şimdi olmaz. Belki de hiçbir zaman.

Bu düşünce onu kederlendirdi, ruhunun sahip olduğunu bile bilmediği bir parçasını parçaladı.

Asa içini çekti ve kendini yukarı iterek yavaşça -ve oldukça acı verici bir şekilde- Eve'in bacaklarının arasından sürünerek yanına geldi. Kendini bir dirseğinin üzerine dayadı ve yüzünü buruşturarak pantolonunu düzeltti.

Eve şaşkın mavi gözlerini açtı. "Asa."

"Evet, hayatım," diye mırıldandı ve eğilip onu dudaklarından nazikçe öptü.

"Harikaydı," diye mırıldandı, kelimeleri neredeyse bulamaç gibiydi.

Gülümsemesine engel olamadı ama doğrulurken yüzünü buruşturdu.

Düşündüğünden daha uyanıktı. "Neyin var? Yaralandın mı?" Bakışları adamın vücudunda gezindi ve sikinin pantolonunun içinde oluşturduğu çadırı görünce genişledi. "Oh. Sen... bu acıtmıyor mu?"

"Birazcık."

O buyurgan kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden

Bu konuda bir şey var mı?"

Kaşlarını geriye doğru kaldırdı. Ondan önce hiç bir kadının önünde, hiç kimsenin önünde kendine dokunmamıştı. Ne de olsa bu tek başına yapılan bir eylemdi, can sıkıntısından ya da çaresizlikten veya o anda ihtiyaçlarını karşılayacak bir kadın olmadığı için yapılan bir şey.

Ya da en azından o hep böyle düşünmüştü.

Mastürbasyonun iki kişi arasında erotik bir eylem olabileceği, Eve ile araba yolculuğuna çıkmadan önce hiç aklına gelmemişti.

Şimdi bu düşünceyle aletinin zıpladığını hissetti.

Arkasına yaslandı ve aşağı uzanarak şalvarının düğmelerini çözdü.

Bakışları ellerine kaydı ve pantolonunun içine dökülmesinden korktuğu için bir an gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Düşen pantolonunu ve küçük giysilerini yavaşça açtı ve kalçalarından aşağı itti. Aleti kutsanmış bir şekilde serbest kaldı ve özgürlüğüne kavuştuğu için inledi.

Tereddütlü bir dokunuş hissettiğinde kendini ellerine almak üzereydi.

Gözlerini açtığında Eve'in parmağını zonklayan şaftının üzerinde gezdirdiğini gördü.

Tanrım! Eli çok soğuktu, etine karşı çok yumuşaktı.

"Bu çok zor." Başını kaldırıp ona baktı, mavi gözleri merakla parlıyordu. "Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Ben-?"

Yutkundu, başını salladı ve yatak örtüsünü tek yumruğuyla kavradı. Yüzündeki o mutlu ifade devam ederse buna katlanabilirdi.

Onun üzerine eğildi, görkemli sarı saçları beyaz omuzlarına döküldü ve parmağını taşaklarının üzerinde gezdirdi.

Sonra kıkırdadı.

Ona sadece ters ters bakabildi - konuşma gücünü dakikalar önce kaybetmişti.

"Çok kıllılar," dedi açıklama olarak. "Ve buruş buruş. Torbadaki kuru erik gibi."

Ona bakarken daha fazla kıkırdamamak için dudağını ısırdı.

Bakışları onunkilere kaydı. "Sakıncası var mı?"

Nasıl itiraz edebilirdi ki? Şu anda korkmuyordu ve Ona *dokunarak.*

Başını salladı ve bacaklarını açtı. "Misafirim ol, aşkım." Sesi kömürleşmiş çakıl taşı gibiydi.

Yine de bu onun merakını caydırmışa benzemiyordu. Ona doğru eğilip taşaklarını avucunun içinde yuvarlarken dilinin ucu dudaklarının arasına girdi.

ince parmakları. Altın sarısı saçları nazik dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, köprücük kemiğinin net ve belirgin yayını okşuyordu. Göğüsleri narin, güzel şeylerdi, altlarında sadece belli belirsiz bir kıvrım vardı. Onun üzerinde asılı dururken tatlı bir noktaya geliyorlardı, meme uçları soluk pembeydi. Ve parmakları...

Yutkundu ve dişlerini sıkarak bir an için gözlerini kaçırdı.

Yüce Tanrım. Parmakları, o ilkel, yumuşak kadın parmakları, adamın sikinin kaba, kırmızı etinin etrafına sarılmıştı.

Zamanında çok daha ustaca idare edilmişti - uzmanlar tarafından idare edilmişti. Ama ne yaptığını tam olarak bilmediği gerçeği. İlk kez bir penise dokunuyor olmalıydı.

Tanrım.

Bir kadın için *hiç bu* kadar sertleştiğini hatırlamıyordu.

Parmakları yanan teninin üzerinde öyle hafifçe geziniyordu ki neredeyse gıdıklanacaklardı. Ona kendisini kavramasını, lanet olası sikini yumruk yapıp *çekmesini* söylemek istiyordu ama aynı zamanda buna katlanmak istiyordu. Sadece burada yatmak, çözülmek ve ağrımak, bu bakirenin onunla *oynamasına* izin vermek.

Gizlice bir bakış attı, tam zamanında onun daha da yaklaştığını, şişmiş sikinin başının etrafındaki sünnet derisini sıkıca geriye çektiğini gördü ve lanet *olsun,* nefesinin fırçasını ağlayan etinde hissetti.

"Beni felç edeceksin," diye homurdandı. Başını

kaldırdı, mavi gözleri irileşmişti.

Daha fazla dayanamadı.

Elini başının arkasına doladı ve onu yukarı çekti, göğsüne doğru çekti, onu öyle pis bir öpücüğün içine çekti ki, dili ağzını da beceriyor olabilirdi.

Birlikte inlediler ve adam elini onunkinin üzerine sardı, parmaklarını ereksiyonunun etrafına sıkıca doladı, ona nasıl yukarı çekileceğini gösterdi, gevşek deri sıcak çekirdeğinin üzerinde kayıyordu -oh, tatlı, tatlı *Tanrım- ve* aşağı, sıkı yumruk atıyor, daha hızlı hareket ediyor, kalçaları ortak kavrayışlarına doğru pompalanıyordu.

Kadın inledi ve adamın kalçaları bu sesle sarsıldı.

Ve sonra dilini emdi ve sıcak zevk onu mızrakladı. Sarsıldı, spermleri parmaklarının ve onun parmaklarının üzerine fışkırdı. Kendini içinden çekerken, titreyerek her ikisine de bulaştı.

Ölüyormuş gibi inliyordu. Belki de ölüyordu. Belki de bu tatlı bir ölümdü.

O zaman etini serbest bıraktı, ama yine de elini sıktı, ikisini birbirine doladı.

Parmakları birbirine yapışmış, s a l ı v e r i l m e s i y l e yapış yapış olmuştu. Aklına, tohumunu onun tenine sürmek g i b i çılgınca bir fikir geldi. Kokusuyla onu işaretlemek.

Adam tembelce ağzını keşfederken kadın ona doğru sarktı, üzerine yayıldı.

Benim, diye fısıldadı içinden ilkel bir parçası.

Benimkini.

Bu düşünceyi elinin tersiyle itmek zorundaydı, çünkü bu imkânsızdı. Eve bir adamın hayatındaki en önemli şey olmayı hak ediyordu ve onun hayatında bu yer çoktan alınmıştı.

Bahçesinin yanında.

Her zaman onun bahçesi.

Açık ve basit, ondan daha verici birini hak ediyordu. Daha açık, daha nazik, daha *centilmen*.

Her gün tiyatroyu yemeyen, içmeyen ve solumayan biri.

Bu düşünce karşısında kaşlarını çattı ve sonra onu bir kenara itti. Şu an için-

Eve Dinwoody yatağındaydı.

Asa onun başını göğsüne yasladı ve parfüm kokulu yastıklara uzanıp gözlerini kapattı.

Ona dair sahip olabileceği tek şey buysa, bu fazlasıyla yeterliydi.

Bölüm On Dört

Güvercin usulca güldü. "Yaprakların senden kaçmasına şaşmamalı. Dokunuşun çok sert."
Dere kenarında diz çöktü ve elini yavaşça uzatarak parlayan yaprakları okşadıktan sonra nazikçe kopardı. Kısa sürede bir torbayı su teresiyle doldurmuştu.
"Huh." Eric çantayı ondan aldı ve kemerine bağladı. Sonra döndü ve tekrar ormana doğru yola koyuldu....
*-Aslan ve Güvercin'*den

Eve o gece uyandığında köpekler peşindeydi ve dişlerini gösteriyorlardı.

Bu sefer beni yakalayamadılar, karanlığa bakarken düşünebildiği tek şey buydu. *Beni lime lime etmediler*.

Nefesini tutarak hıçkırdı ve sonra yalnız olmadığını fark etti.

Asa Makepeace onu göğsüne bastırdı ve sanki bir çocukmuş gibi nazikçe salladı.

"Sus, tatlım," diye mırıldandı saçlarına. "Sus, aşkım."

Adamın yeleğinin brokarını yanağının altında, ellerinin sıcaklığını saçlarında, kollarında hissedebiliyordu ve rüyasından yalnız uyanmadığı için memnundu, hem de çok memnundu.

Parmaklarını gömleğinin yakasından içeri soktu. Adam gecenin bir vakti ceketini çıkarmış olmalıydı, çünkü ceketi üzerinde değildi. Adamın boğazının sıcaklığını, göğüs kıllarının törpülenmesini hissedebiliyordu.

Onu bu şekilde tuttu, yavaşça sallandı, konuşmadı, uzun, bitmek bilmeyen bir süre boyunca - gecenin köründe saniyeleri veya dakikaları saymak imkansızdı. Adamın nefesinin yumuşak iç çekişini, yatağın hafif gıcırtısını duyabiliyordu, başka hiçbir şey duymuyordu.

Dünyada yaşayan tek insanlar da olabilirler.

NEXT EVE uyandığında, pencerelerden güneş parlıyordu. Gözlerini kırpıştırdı ve büyük bir erkek kolunun karnına doğru uzandığını ve onu olduğu yerde sabitlediğini fark etti.

Garip bir şekilde paniklemedi.

Bunun yerine kolunu nazikçe çıkardı ve uyuyan yatak arkadaşına bakmak için yavaşça, dikkatlice kendini kaldırdı.

Asa Makepeace sırt üstü yatmış, kollarını ve bacaklarını iki yana açarak yatağın büyük bir kısmını kaplamıştı. Bir güneş ışını saçlarına vuruyor, altın ve kızıl teller kahverenginin içinde parlıyordu. Koyu kırmızımsı kahverengi saçları çenesine batıyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve her nefes verişinde hafif bir horlama sesi duyuluyordu.

Eve bu sese gülümsedi ve her zaman yatağının yanındaki masanın üzerinde duran küçük eskiz defteri ve kaleme uzandı.

Yastıklara yaslandı ve onu çizmeye başladı: hafif iri burnu, uykuda çizgilenmemiş gözleri, gevşek, güzel ağzı. İlk başta sadece sinir bozucu, ezici bir *erkek* -korkutucu- olarak gördüğü bu adamın nasıl oluyordu da bu kadar çok yönü olabiliyordu? Bir opera aşığı. Bir haydut savaşçısı. Bir tartışma çığırtkanı. Sokak köpeklerinin kurtarıcısı.

İnatçı, alaycı, şiddet yanlısı ve bazen de acımasız.

Ve yine de ona şefkatle nasıl sevileceğini gösteren bir

adam. Hiç kimse ona bu kadar değer vermemişti.

Bu düşünceyle kalemi elinde titredi ve hem kalemi hem de eskiz defterini dikkatlice yere bıraktı.

Asa hiçbir söz vermemişti. Gerçekten de ona zamanını bahçeye ayırdığını ve ne bir eş ne de bir aile aradığını söylemişti. Bu nedenle aralarındaki her şey geçici olmak zorundaydı.

Ona duygusal olarak bağlanmasına izin vermek çok akılsızca bir şey olurdu.

Eve dudağını ısırdı. Yine de. Şu anda, tam burada, sevgilisinin uyumasını izleyebilirdi. Tekrar eskiz defterine eğildi ve sonraki birkaç dakika boyunca yatak odasındaki tek ses kaleminin çizikleriydi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Ruth kül kovasını yere bıraktı.

Hizmetçi yatağındaki iri yarı erkeğe bakarken Eve'in yüzü kızardı.

Asa gözlerini açtı, yüzünü buruşturdu ve tekrar kapattı.
"Ne?"

Eve boğazını temizledi. "Günaydın."

Tek gözünü tekrar açtı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Bir silah sesi duyduğumu sandım."

"Hayır," diye mırıldandı Eve. "O Ruth'tu, hizmetçim, kovasıyla birlikte."

"Günaydın, efendim." Ruth konuştu. "Çay ister misiniz?"

"Tanrım, evet," dedi Asa yüzünü şiddetle ovuşturarak.

Eve hizmetçiye başıyla onay verdi. "Şimdilik ateşi bırak Ruth ve bir tepsi çay getir lütfen."

"Peki e f e n d i m ." Ruth reverans yaptı ve odadan aceleyle çıktı, ne yazık ki kovasını yerde bıraktı.

Eve yataktan kaydı ve kombinezonunu buldu, sonra onu başına geçirdi, sonra da bir örtü almak için çekmecesine geçti.

Döndüğünde, Asa kederli bir kaş çatmayla onun giysiyi giymesini izliyordu. "Hizmetçilerden kurtulmayı düşündünüz mü?"

"Hayır," diye cevap verdi hızlıca. "Eğer öyle yapsaydım, sana kahvaltını getirecek kimse olmazdı."

"Ah." Gerindi, yumrukları neredeyse yatağın gölgeliklerine ulaşıyordu. "Sanırım bu iyi bir nokta."

"Öyle," dedi. Boğazını nazikçe temizledi. "Soyunma odamda bir lavabo ve gerekli eşyalar var." Küçük bir kapıyı işaret etti.

Başını salladı ve pantolonunun paçalarını ilikleyerek
ayağa kalktı. Eve aceleyle gözlerini kaçırdı. Ruth birkaç
dakika içinde dönecekti.

Ve gerçekten de beş dakika sonra Asa ve o çay ve somon bifteği için oturuyorlardı.

Eve, Asa'ya bir fincan doldurup uzattı ve onun süt ve şeker eklemesini izledi. "Bugün bahçeye gidecek misin?"

"Evet." Çayından bir yudum aldı ve içinden mırıldandı. "Bugün ve açılışımıza kadar her gün."

Başını salladı. Tabii ki öyle yapacaktı. "O zaman birlikte gidebiliriz."

"Oh, hayır." Çatalını iğrenç bir şekilde kızın yüzüne doğru salladı. "Ben
daha
günü unuttun, unutmuş olsan bile."

Yüreği biraz burkuldu ve yüzünde suçlu bir ifade olduğunu fark etti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Ona eski moda bir bakış attı. Yalan söylemekte hiçbir zaman iyi
olmamıştı.

"Kadınlar Sendikası, hayatım. Yanılmıyorsam bugün toplanıyor." Yüzünü buruşturdu. "Gitmem gerektiğini düşünmedim."

Bir kaşını kaldırdı.

Çay fincanını elinde evirip çevirdi ve opal yüzüğünün ışıkta göz kırpmasını izledi. "Sadece beni orada gerçekten istemiyorlar. Leydi Caire..." Yutkundu, cümlesini bitiremedi. Val, aristokratın Eve'i son toplantıya getirmesi için yaşlı Leydi Caire'e şantaj yapmıştı. Bunu nasıl ya da ne için yaptığından emin değildi ama Leydi Caire'in onu geri kabul etmesi zordu.

Neyse ki Asa onun düşüncesini bitirmediğini fark etmemiş gibiydi. Somon bifteğini keserken başını salladı. "Rachel'ın vaftiz törenine gitmek istemiyordum ama sen beni buna zorladın." Somondan bir parça ağzına attı ve ağzı açık bir şekilde çiğnedi. "Adil olan adildir."

"Ama bahçe-"

"Daha sonra gelebilirsin."

"Ve Dove-"

"Güvercin bir günlüğüne evde kalabilir."

Suratını astı.

"Ya da"-gözlerini devirdi-"Sen toplantıdayken onu senin için tiyatroya getiririm. Bize daha sonra katılabilirsin."

İç çekti. "Oh, çok iyi." Adam sırıttı. "İşte benim kızım."

Suratını asarak çayına baktı. "Eve..." dedi Asa.

Temkinli bir şekilde yukarı baktı.

"Dün gece," dedi dikkatle. "Senin kâbusun. Hampston yüzünden miydi?"

"Ben..." Nefes alarak kendini dengeledi. "Gerçekten bilmiyorum. Beni geriyor. Bir de yunus dövmesi var."

Adam sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi onu izledi ama kadın bunun yerine çayından aceleyle bir yudum aldı.

Elini masanın üzerinde duran kızın elinin üzerine koydu. "Dün Hampston'ı geri çevirdiğimi bilmeni isterim. Onunla sadece adam hakkında bir şeyler öğrenmek için gittim" -omuz silkti- "ama sonunda kendini beğenmiş bir pislik olması dışında pek bir şey öğrenemedim. Her halükarda onu geri çevirdim. Senin için."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Ve bu sefer biliyordu: ona verdiği gülümseme tamamen onun içindi.

BRIDGET CRUMB, St. Giles'daki dar bir sokakta, başına geçirdiği kapüşonuyla hızla ilerliyordu. Etrafındaki binalar sokağın üzerine doğru eğilmiş, neredeyse güneşi engelleyecek gibiydi. Bridget titredi ve pelerinini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. St. Giles her zaman daha soğuk görünürdü.

Yolun ortasında zehirli maddelerle ıslanmış açık bir kanal vardı. Çömelmiş ve elindeki sopayla kanaldaki bir şeyi kurcalayan küçük bir çocuğun yanından geçti. Çocuk çok büyük bir yelek giymişti ve üzerinde başka bir şey yoktu.

Ama St. Giles'da yeleği olduğu için bile şanslıydı.

Kapı aralığında bir dilenci oturuyordu, kırmızı paltosu onun eski bir asker olduğunu gösteriyordu. İki bacağı da yoktu ve kirli bir eli avuç içinde kucağında tutuyordu.

Dilenci ona yaklaşırken sesini çıkarmadı ama Bridget bir an duraklayıp cebinden bir bozuk para çıkardı ve avucuna bıraktı.

Sonra arkasına bile bakmadan aceleyle yoluna devam etti.

Saygıdeğer bir kadının gün ortasında bile St. Giles'ta tek başına kalması uygun değildi.

Bir köşeyi döndü ve gideceği yeri gördü. Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi pratik tuğladan yeni inşa edilmişti. Maiden Lane'in ortasında, aksi takdirde neşesiz bir semtte bir umut ışığı olarak duruyordu.

Bridget geniş basamakları tırmandı ve kapıya sertçe vurdu.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde orta yaşlı, göbekli bir uşak tarafından cevaplandı. "Günaydın, Bayan Crumb."

Bridget eve girerken başıyla onayladı. "Bay Butterman."

Küçük beyaz bir köpek deli gibi havlayarak köşeden hızla ç ı k a r k e n pelerinini çıkardı.

"Dodo." Eğildi ve küçük köpeği sevmeden önce koklaması için kibarca parmaklarını uzattı.

"Beni takip ederseniz, hanımefendi," dedi Bay Butterman ve eve doğru ilerledi.

Bridget uşağın bu büyük nezaketine her zaman minnettar olmuştur. Bir hizmetkâr olarak ona evin bir misafiri gibi davranmak zorunda değildi ama yine de her zaman

Yaptım.

Bu sessiz nezaket onu, kitabındaki pek çok aristokrattan daha c e n t i l m e n yapıyordu.

Bay Butterman alt kattaki oturma odasının kapısını açarken, "Hanımların çoğu çoktan geldi," diye mırıldandı.

İçerideki ortam sıcacıktı. Yarım düzine kadar hanım oturup çay içerken küçük bir ızgarada ateş çıtırdıyordu. Üç küçük kız -evin yetimleri -Gelişigüzel tereyağlanmış ekmek tabaklarını özenle uzattı.

"Oh, Bayan Crumb." Açık kahverengi kıvırcık saçlı, neşeli görünümlü bir kadın başını kaldırıp ona baktı. Uyuyan bir bebeği bir omzundan diğerine kaydırıyordu. "Sizi tekrar görmek çok güzel, ama itiraf etmeliyim ki evimin sizin yönetiminiz altında olduğu kadar düzenli olamayacağından korkuyorum."

"Leydim." Bridget, Leydi Margaret St. John'a çok düzgün bir reverans yaptı. Montgomery Dükü'nün evinde işe başlamadan önce Leydi Margaret'in hizmetçisi olma onuruna erişmişti.

"Lütfen oturun Bayan Crumb," dedi Bayan Hippolyta Royle, zeytin tenli, ince siyah gözlü bir kadın, alçak bir sesle. Oldukça gösterişli pembe-siyah bir çuval elbise giymiş olan Bayan Isabel Makepeace'in yanına oturdu. "Hepimiz öğrendiklerinizi duymak için sabırsızlanıyoruz."

"Korkarım hanımefendi-" diye başladı Bridget.

"Anlamıyorum." Odanın en ucunda oturan bir kadın ayağa kalktı ve Bridget onun Bayan Eve Dinwoody olduğunu biraz şaşkınlıkla fark etti.

Tanrım, bu çok garipti.

Bridget genellikle çok iyi bir hizmetkârın ifadesiz yüzünü korumakta zorlanmazdı, ama gözlerinin açılmasına engel olamadı - sadece birazcık.

"Her şey yolunda," dedi Leydi Phoebe yatıştırıcı bir sesle. Leydi Phoebe kör olabilirdi ama bir odanın atmosferini algılamakta çok başarılıydı. Leydi Phoebe'nin kısa boylu ve tombul yapısının aksine, uzun boylu ve ince yapılı olan ablası Leydi Hero Reading'in yanına oturdu. "Hiçbirimizin birbirimizi kardeşlerimizin davranışlarına göre yargılamayacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bayan Dinwoody kaçmakla tekrar oturmak arasında kalmış gibiydi. "Evet, biliyorum."

"Şey, bu oldukça doğru." Leydi Phoebe tatlı tatlı gülümsedi ve yanındaki Leydi Hero da başıyla onayladı.

Bayan Dinwoody tereddüt ederek Bridget'e baktı. "Ama kardeşimin hizmetçisinin burada ne işi var?"

Bunun üzerine odadaki son bayan konuştu. "Lütfen. Oturun Bayan Dinwoody, açıklayacağız." Altıncı on yaşlarında, bembeyaz saçları olan yaşlı Leydi Caire, Bridget'e baktı ve hafifçe başını salladı.

Bridget, Bayan Dinwoody'ye dönmeden önce Leydi Caire'in bakışları altında doğruldu. Derin bir nefes aldı ve diğer kadının gözleriyle buluştu. "Ağabeyinizin işine girdiğimden beri, şantaj amacıyla Majesteleri tarafından kullanılan başka bir objenin yanı sıra, bazı gizlilik içeren mektupların nerede olduğunu keşfetmeye çalışıyorum."

"Aman Tanrım." Bayan Dinwoody aniden kanepeye otururken bir eliyle ağzını kapattı. Leydi Caire'e baktı. "Mektuplar sizin, değil mi?"

Leydi Caire başını eğdi.

Bayan Dinwoody gözlerini kapadı. "Val'in planlarıyla hiçbir ilgim olmadığını bilmelisiniz. Geçmişte onu daha çirkin davranışlarından vazgeçirmeye çalıştım" -Leydi Phoebe'ye suçlulukla baktı- "ama bu mümkün olmadı. Val kimseyi dinlemez."

Bridget'in dudakları Bayan Dinwoody'nin bariz sıkıntısı karşısında gerildi. Hiç utanması olmayan bir kardeşin davranışları yüzünden kendini suçlu hissetmek ne kadar korkunçtu.

"Sizi gerçekten suçlamıyoruz." Leydi Margaret, bebeği hâlâ omzunda uyuyan Bayan Dinwoody'nin yanına oturdu. "Kendi kardeşlerimin yaptığı bazı şeylere inanamazsınız..." Sanki bir anıyı hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Ya da belki sen yapardın, ama her halükarda, yaptıklarının hesabını vermek zorunda olmadığım için çok memnunum."

Bayan Dinwoody dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra sırtını dikleştirdi. "Teşekkür ederim." Bayanlar grubuna göz gezdirdi. "Hepinize teşekkür ederim."

Leydi Margaret boştaki elini nazikçe Eve'in dizine koydu.

Leydi Kahraman kıpırdandı. "O halde anlaştık mı?" Bayanlar Sendikası'nın her bir üyesine sırayla baktı ve her birinden bir baş işareti ya da bir gülümseme aldı. Son olarak yüzünde küçük bir gülümsemeyle Bayan Dinwoody'ye döndü.

Bayan Dinwoody şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne üzerinde anlaştınız?"

Leydi Caire, "Kadınlar Sendikası'na üyeliğinizle ilgili olarak tabii ki," dedi. "Bugün buraya gelmenizin nedeni buydu, değil mi?"

"Oh." Bayan Dinwoody kararsız görünüyordu.

Bridget onu suçlayamazdı. Leydi Caire uzun zamandır

Sosyetik, zarif, soğuk ve istediği zaman çok heybetli. Yüzünde en ufak bir gülümseme olmadan Bayan Dinwoody'ye baktı. Genç bayanı hoş karşılayıp karşılamadığını söylemek çok zordu.

Ama Bayan Dinwoody toparlandı. Çenesini kaldırdı ve kararlı bir şekilde, "Evet.

Evet, Kadınlar Sendikası'na katılmak istiyorum."

"Tebrikler." Leydi Caire başını eğdi. "Siz bizim en yeni üyemizsiniz, Bayan Dinwoody."

"Ah!" Bayan Dinwoody gözlerini kırpıştırdı ve yanaklarında iki parlak pembe nokta parladı. "O halde bana Eve deyin."

"Eve'e!" Leydi Phoebe çay fincanını kaldırarak bağırdı.

"Dinle! Duyun!" Bayan Royle böyle dedi ve tüm hanımlar çaylarıyla birlikte Bayan Dinwoody'nin şerefine kadeh kaldırdılar; ne yazık ki bu sırada Leydi Margaret'in bebeği uyandı.

Bridget gözlerini yere indirdi ve ortaya çıkan kargaşada sabırla bekledi. Böyle bir arkadaş grubuna kabul edilmek ne kadar güzel olmalıydı. Diğer üyeler çay fincanlarını kaldırırken Bayan Dinwoody'nin yüzü parlıyordu. Bridget neredeyse onu kıskanacaktı, tabii Kadınlar Birliği'nin onun liginin çok dışında olduğu gerçeğini saymazsak, gökyüzündeki bir yıldıza uzanmak gibi bir şeydi bu.

Haddini bilmek ve iyi bir hizmetkâr olmaktan gurur duymak daha iyiydi. Toplantı yeniden başlayana kadar epey bir zaman geçti.

O zaman, Leydi Caire Bridget'e başıyla selam verdi.

Bridget ellerini önünde kavuşturdu ve açık ve net bir şekilde, "Korkarım mektupları bulamadığımı bildirmek zorundayım," dedi. Boğazını temizledi. "Ya da diğer eşyayı."

Bir an için ölüm sessizliği oldu ve sonra bilgi kafama dank etti.

Bayan Dinwoody kaşlarını çattı. "Val, Kadınlar Sendikası'ndan başka birine de şantaj yapıyor, değil mi?"

Bridget bu kez gözlerinin odadaki herhangi bir üyeye kaymadığından emin oldu. Başını eğdi.

Bayan Dinwoody çay fincanını kararlı bir çınlamayla yere bıraktı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

On Beşinci Bölüm

Sonra büyük bir meşeye geldiler, ormandaki en uzun meşe. Eric başını geriye eğdi ve yukarıyı işaret etti. "Hanımım bu ağaçtan meşe palamudu koparmamı söyledi ama onlara ulaşamıyorum."

Güvercin gülümsedi ve ona başını salladı. "Peki sen çocukken ağaca tırmanmayı hiç öğrenmedin mi?" Böyle diyerek kendini daldan dala attı ve kısa süre sonra yeşil meşe palamutlarıyla dolu bir çantayı aşağı indirdi....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Eve birkaç saat sonra, sonuçta o kadar da kötü olmadığını düşündü. Kardeşi kötü adamı oynarken bile, Kadınlar Sendikası toplantısında çok eğlenmişti, özellikle de hanımlar çok misafirperver oldukları için. Eve, çay eşliğinde kadeh tokuşturulduğu anı hatırlayınca kendi kendine gülümsedi.

Bayan Crumb'ın araştırmasına da biraz yardım edebilmişti ya da en azından öyle umuyordu.

Eve, Val'in kötülüklerinin hatırlatılması karşısında kaşlarını çattı. *Neden bu* kadar çok insanı incitme ihtiyacı hissediyordu - arkadaşları olan insanları? Başını salladı ve Harte's Folly'nin arka kapılarının dışında durduğunda arabasının penceresinden dışarı baktı.

Jean-Marie kalın sesiyle, "Buradayız, tatlım," *diye* gürledi.

Eve, arabadan inmesine yardım eden uşağına biraz suçlulukla baktı. Jean-Marie onun hakkında ne düşünecekti? O da biliyor olmalıydı, Tess de. -Asa'nın dün gece onun yatağını paylaştığını.

Ama Jean-Marie ona sadece beyaz dişli sırıtışını verdi, gözleri belki de bu sabah biraz daha sıcaktı.

Eğer bilmeseydi, Asa'yla olan skandal ilişkisini onayladığını düşünürdü.

Tiyatroya giderken bahçeden geçtiler ve Eve son haftalarda meydana gelen tüm küçük değişiklikleri fark etti. Bahçeler daha düzenli görünüyordu, patikalar düzgün bir şekilde kenarlanmış ve çakıllanmıştı. Bitkiler doldurulmuştu ve Lord Kilbourne'un labirenti ayaktaydı ve anlattıklarından çok daha etkileyici görünüyordu.

Harte's Folly neredeyse açılmaya hazırdı.

Tiyatronun ve bahçelerin yeniden düzene sokulmasında küçük de olsa bir katkısı olduğu için heyecan duydu.

Düşüncelerini söylemek için Jean-Marie'ye döndü ve sonra kokusunu aldı o:

Duman.

Avluya kadar gelmişlerdi ve şok içinde başını kaldırdığında bir duman dalgası tiyatronun çatısına doğru sürüklendi.

Yüce Tanrım, kesinlikle olmaz.

"Asa nerede?" Çılgınca Jean-Marie'ye baktı. "İçeride olmalı."

İlerlemeye başladı ama uşak elini koluna atarak onu durdurdu. "Bekle, Eve." Koşarak birkaç bahçıvanın kovalar ve bir topraklayıcı getirdiği yere gitti ve adamlarla aceleyle konuştu.

Jean-Marie geri koştu. "Lord Kilbourne'la birlikte bahçeye girerken görülmüş."

Eve kalbindeki korkuyla ona baktı. "Onu bulmak zorundayız."

"Hayır." Uşak başını sertçe salladı. "Burada kal Eve, anlıyor musun? Bay Makepeace'i bulacağım, *tamam mı*?"

Sadece başını sallayacak kadar bekledi ve sonra bahçeye doğru koşmaya başladı.

Daha fazla işçi ve bahçıvan yardım etmek için avluya koşuyordu. Birçoğunun elinde su dolu kovalar vardı ama süs havuzu onlarca metre uzaktaydı. Bir kova hattının kurulması dakikalar alacaktı.

Ve tiyatroda insanlar vardı. Eve içeri koştu.

Orkestra hâlâ çalıyordu, Bay Vogel kollarını sallıyordu, tepesindeki kirişlerin etrafında kıvrılan duman dallarından habersizdi.

"Bay Vogel!" diye bağırdı orta koridorda hızla ilerlerken. "Mr. Vogel!"

İrkilerek döndü.

Nefes nefese onun yanına gitti. "Çatı yanıyor!"

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bestecinin kara gözlerinde anlayış ışıldadı. Müzisyenlerine döndü ve ellerini çırptı. "Dışarı! Şimdi. Ve hemen gitmeliyiz."

Kadın sahneye doğru dönerken orkestrasını kışkışlamaya başladı. "Bayan Dinwoody! Nereye gidiyorsunuz?"

"Dansçılar!" diye bağırdı, durma zahmetine girmeden.

Sahnenin arkasında alarm çoktan verilmişti. Yarı giyinik dansçılar ve oyuncular kapılara doğru koşuşturdu.

Eve, ağlayan bir çocuğu taşırken saçları omuzlarına dökülmüş olan Polly'yi gördü. "Polly! Çocuklar-"

Polly, "Zaten dışarıdayız, hanımefendi," diye geri seslendi. "Herkes tiyatronun yandığını duydu. Hepimiz tiyatrodan çıkıyoruz. Kendiniz gidin, hanımefendi!"

Eve tam bunu yapmak için dönerken aklına bir şey geldi.

Henry ve Dove, eğer Asa söz verdiği gibi yapıp kuşu masasına getirdiyse. İkisi de hâlâ ofisteydi.

Eve döndü ve eteklerini toplayarak ofise koştu. Henry'nin çoktan ayağa kalkmış olduğunu görünce rahatlayarak içeri daldı.

"Haydi oğlum," diye seslenerek masaya doğru ilerledi. Dove'un kafesini aldı. "Gel, Henry."

Arkasından kapı çarptı.

Eve başladı ve döndü. Bir şey kapıya vurdu.

Ne-?

Dove'un kafesini küçük ofise taşıdı ve kapıyı açmaya çalıştı.

Denedim ve başarısız oldum.

Kol kolayca döndürüldü ama kapı sıkışmış ya da tıkanmıştı. Duman kapının altından kıvrılmaya başladı.

ASA, yeni boyanmış ahşap labirente bakıp bakıp durdu. "Kahretsin, haklıymışsın - tıpkı mermere benziyor."

"Ve dayanacak," dedi Apollo kısık sesiyle. "En azından Çit onun etrafında düzgün bir şekilde büyür."

"Aferin." Asa arkadaşının omzuna bir tokat attı. "Bence sen

neredeyse imkansız olanı başardı ve bahçeyi sadece bir sezonda restore etti."

"Yapılabildiği kadar." Apollo geniş omuzlarını silkti. "Önümüzdeki yaz da bunun üzerinde çalışmam gerekecek, anlarsın ya."

Asa sırıttı. "En azından bir sonraki yazımız olacak."

Daha fazlasını söylemek istiyordu ama arkalarından bir bağırış geldi.

Döndüğünde Jean-Marie'nin onlara doğru koştuğunu gördü ve arkasında... tiyatronun çatısından dumanlar yükseliyordu.

Asa insanların kanlarının damarlarında donduğunu duymuştu ama şimdiye kadar bunun abartılı olduğunu düşünmüştü.

Ancak şimdi, bir anlığına, uzuvları tamamen buza dönüşmüştü. Hareket edemiyordu.

Lanet tiyatrosu yanıyordu.

Geçen sefer bir kova tugayı oluşturmuşlardı. Thames Nehri'nden kova kova, adam adama, el yordamıyla su taşımışlardı, Asa sarı-lavanta kurdeleli bir uşakla bir kayıkçının arasında durmuş, kolları bedeninden ayrılmış gibi hissedene kadar var gücüyle kürek çekmişti ve *hepsi boşa gitmişti*. Tiyatrosu, avlusu, müzisyenlerin galerisi, bitkiler, her şey yanıp kül olmuştu.

Her şeyini kaybetmişti.

Yine mi?

"Su!" Asa kükredi, boğazı parçalandı ve sonra tiyatroya doğru koşmaya başladı. "Çatıya su getirin!"

Yakındaki üç bahçıvan tırmıklarını yere atıp avluya doğru koşmaya başladı.

"Kaldırın kıçınızı! Tiyatronun çatısı yanıyor."

Avluya doğru koşarken Apollo ve Jean-Marie'nin de onun hızına yetiştiğini fark etti. "Eve nerede?"

"Onu burada bıraktım." Uşak avluda çılgınca etrafına bakındı.

Bağıran erkekler, çığlık atan kadınlar, kovalı işçiler, kollarında kostümlerle dışarı koşan dansçılarla doluydu... ve Eve'den hiç iz yoktu.

"Eve!" Asa bağırdı. "Eve!"

"O tiyatroda!" Dansçı Polly kucağında çığlık atan bir çocukla bağırdı. "Tam arkamdaydı. Ona dışarı çıkmasını söyledim-"

Ama Asa artık dinlemiyordu. Bir kez Apollo'ya baktı.

"Git," dedi Apollo. "Ben kovalarla ilgileneceğim. *Gidin*!"

Ve Asa, Jean-Marie'nin peşinden dumanla dolu tiyatronun merdivenlerini hızla çıkıyordu.

Tiyatronun içinde duman, neyse ki, kirişlere kadar yükseliyordu. Asa ve Jean-Marie ana koridordan hızla aşağı indiler. Asa, uşağın hâlâ yanında olup olmadığını görmek için beklemeden, kısmen yeniden inşa edilmiş sahneye atladı. Sahnenin arkasındaki koridorlar dumanla dolmuştu.

Asa eğildi ve elindeki en iyi bariyer olarak kolunu yüzüne doğru itti. "Eve!"

Dinledi ve aniden bir çarpma sesi duydu.

"Eve!" Paylaştıkları ofise doğru koştu. Bu lanet kadın ne yapıyordu? "Eve!"

Kapı kapalıydı ve Asa açmak için acele etti... ama lanet şey yerinden kımıldamadı.

"Asa!" Eve'in sesi odanın içinden geldi.

Ağzını tahtaya yaklaştırdı. "Kapıyı aç, aşkım!" "Ben kilitlemedim. Sıkışmış."

Asa terin omurgasından aşağı kaydığını hissedebiliyordu. Duman gittikçe yoğunlaşıyordu.

Anahtar ondaydı ve cebinden çıkarıp kilide soktu.

Kolayca döndü, ama çektiğinde kapı hâlâ sıkışmıştı.

Jean-Marie arkasından, kapının üst kenarı boyunca uzanan bir dizi çiviyi işaret ederek, "Çivilenerek kapatılmış," diye bağırdı.

Asa küfretti ve bir adım geri gittikten sonra omzunu kapıya çarptı, çarpmanın şokunu kemiklerine kadar hissetti.

Kapı sallandı ama açılmadı.

Tanrım! Asa öksürürken gözlerinden akan ter gözlerini yaktı. "Birlikte."

Bir adım geri gittiler ve sonra hem o hem de Jean-Marie hep birlikte kapıya vurarak tüm çerçevenin tekrar sallanmasına neden oldular. Kapı sağlam duruyordu.

Yanında Jean-Marie homurdandı ve Asa ona bakınca sol eliyle sağ kolunu tuttuğunu gördü.

Kahretsin.

Lanet şey yerinden çıkmış gibi görünüyordu.

Asa gerekirse kapıyı *tek başına* kırmaya kararlı bir şekilde geri adım atıyordu ki bir bağırış duydu ve dönüp baktı.

Malcolm MacLeish koridorda ağzını ve burnunu ıslak bir bezle kapatmıştı. Bezi sadece "Bu taraftan!" demek için çıkardı.

Asa ona kuşkulu bir bakış attı.

Mimar kaşlarını çattı. "Bayan Dinwoody'yi kurtarmak istiyor musun, istemiyor musun?

Benimle gel!"

MacLeish köşede kayboldu.

"Tanrı'nın taşakları!" Mimar neyin peşindeydi? Asa aynı köşeyi döndüğünde MacLeish'in kapıyı açtığını gördü... Asa gözlerini kırpıştırdı. MacLeish koridor kaplamasında daha önce orada olmayan bir kapıyı açıyordu.

Mimar kapıdan içeri eğildi. "Ne oluyor

lan?" Asa homurdandı.

Takip etti ve kendini duvarın *içindeki* ikinci bir koridorda buldu. O kadar dardı ki, yan yan geçmek zorunda kaldı.

"Asa!" Eve'in çılgınca bağırışlarını hâlâ duyabiliyordu ve bu ses onu tedirgin ediyordu.

Asa iç duvardan göz hizasına gelen bir iğne ucu kadar ışık görene kadar garip geçitte belki on adım kadar ilerlediler.

"İşte." Loş ışıkta MacLeish'in avucunu duvara dayadığını gördü. "Ofisin buranın arkasında. Sadece-" Mimar eğilip bir şey yaptı ve birden diz hizasındaki duvardan kare bir panel fırladı.

Asa, MacLeish'i kenara itti. "Eve!" Dizlerinin üzerine çökmüş, bir elinde kanlı güvercin kafesi, boşlukta sürünmeye başlamıştı bile.

"Gel, Henry," dedi ayağa kalkarken ve aniden çok küçük olan geçit, kocaman bir çoban köpeğinin girişiyle daha da sıkışık hale geldi.

Asa Eve'in ince, sıcak ve canlı elini tuttu ve onu geldikleri yoldan geri götürdü, Henry ve MacLeish de peşlerinden.

Çıktıklarında Jean-Marie koridorda bekliyordu. "*Bon*. Gitmeliyiz."

Hayal mi görüyordu yoksa duman daha da mı kötüleşmişti?

Eve'in elini sıkıca kavradı ve duman dolu tiyatroya doğru koştu, köpek ve güvercin ve hepsi. Dış kapıyı iterek açtı ve onu temiz havaya sürükledi.

"Oh!" Eve haykırdı ve döndüğünde onun güvercin kafesini düşürdüğünü gördü. Kafes tiyatronun taş basamaklarına çarptı ve beyaz güvercin özgürce kanat çırparak çatının üzerinde uçmaya başladı. "Oh, hayır," diye fısıldadı Eve.

"Özür dilerim aşkım," diye soludu Asa.

Güneş pırıl pırıl parlıyordu ve derin, rahatlatıcı nefesler alarak durdu.

Ağrıyan ciğerlere serin hava.

Gözlerini kısarak çatısına baktı.

Yukarı taşınan kovalardan tabakalar halinde su akıyordu. Binaya iki merdiven yerleştirilmişti ve işçilerden birkaçı bunlara tutunarak çatıda duran diğer işçilere kova uzatıyordu.

"Asa."

Yeterli miydi? Dumanı göremiyordu ama ateş kurnaz bir şeydi, fark edilmeden için için yanar ve sonra aniden, imkânsız bir şekilde yeniden alevlenirdi. Eğer-

"Asa."

Sonunda baktı ve Eve'in ellerini onun koluna dolamış olduğunu gördü. Onun dikkatini çekmek için hafifçe çekiştiriyordu.

Kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Her şey yolunda Asa," dedi nazikçe, sanki bunamış bir ihtiyarla konuşuyormuş gibi. "Lord Kilbourne yangının söndüğünü düşünüyor."

Apollo şimdi onun diğer tarafındaydı. "Bacalardan birinde küçük bir yangın çıktı. İncelemeleri için bazı adamları çatıya gönderdim." Başını salladı ve sesini alçalttı. "Tuzak kurulmuş olabilir."

Asa gözlerini kıstı ve tekrar çatıya bakmak için döndü. İşçiler suyu iyice bulandırıyorlardı ama Apollo haklıydı: artık duman yoktu.

Eve boğazını temizledi. "Gitmeliyiz. Jean-Marie yaralandı ve onu bir doktora götürmeliyim."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Eve, *onun* Eve'i -her ne kadar böyle bir iddiaya hakkı olmasa da- güvende ve sağlamdı. Birisi onu ofise kilitlemişti.

Birisi Eve'i *öldürmeye* çalışmıştı.

"Henüz değil." Asa mimara doğru iki adım attı ve onu boyun örtüsünden kavrayarak yüzüne tıslayacak kadar yaklaştırdı, "*Lanet olası* tiyatromda neden gözetleme delikleri ve gizli geçitler var?"

EVE, Asa'yı daha önce hiç bu kadar soğuk ve öfkeli görmemişti. Bağırmak ve şiddetli hareketler yapmak yerine Asa hareketsiz ve çok ama çok sessizdi. Sadece öne doğru eğilerek Bay MacLeish'in kulağına fısıldadı: "*Şimdi* söyle bana."

Bu fısıltı Eve'in tüylerini diken diken etti ve görünüşe göre Bay MacLeish'i korkutup itiraf ettirecek kadar.

"Montgomery'ydi," diye nefesini tuttu ve Eve gözlerini kapattı.

Elbette Val'di. Ne zaman arkasını dönse kardeşi başka bir hainliğe bulaşmış gibi görünüyordu.

O utanmasa bile kendisinin utanç duyduğu başka bir

şey. "Ne demek istiyorsun?"

Eve gözlerini açtığında Bay Vogel'in de Asa ve Bay MacLeish'in etrafındaki küçük çembere katıldığını gördü.

Bazı tiyatrocular oyalanıyordu ama Lord Kilbourne dönüp onlara el salladı. "Yangının söndüğünden emin olalım." Önündeki insanları dev bir çoban köpeği gibi kışkışlayarak uzaklaştı.

"Malcolm?" Bay Vogel'ın sesi alçak ama keskindi.

Bay MacLeish gözlerini kapadı ve Asa'nın ellerinde solmuş gibiydi. Kızıl saçları yüzündeki beyazlığın aksine terden koyulaşmış ve düzleşmişti ve Eve birden ona karşı imkânsız bir acıma hissetti. "Montgomery planların değişmesi konusunda ısrar etti. Senden gizli tutulmasında ısrar etti. Başka seçeneğim yoktu."

Asa onu bir kez sertçe sarstı. "Tiyatro *benim*. Sen *benim* için çalışıyorsun."

"Hayır," diye karşılık verdi Bay MacLeish, Asa Makepeace'in yumruğunda tutulan bir adam için aniden cesurca. "Ben hiçbir zaman senin için çalışmadım. Montgomery beni kendisi için çalışmaya zorladığında bunu açıkça belirtti. *O* benim efendim, başka kimse değil ve bana gizli tüneller, gizli gözetleme delikleri inşa etmemi söylediğinde başka *seçeneğim yoktu.*"

Durdu, solgun ve nefes nefese.

"Siktir." Asa onu aniden bıraktı ve mimar sendeleyerek geri çekildi. "Bana tiyatromun gözetleme delikleriyle dolu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sizi zorladılar mı?" diyen Bay Vogel'di.

Eve boğazını temizledi ve kısık bir sesle, "Kardeşim Bay MacLeish'e şantaj yapıyor," dedi.

"Ne?" Asa'nın kafası ona doğru döndü.

Bay MacLeish'in yüzü, eğer mümkünse, daha da soldu ve besteciye bakarken kesinlikle perişan görünüyordu. Dudaklarını yaladı. "Montgomery'nin mektupları var..."

Bay Vogel'in gözleri kısıldı. "Kendinize *şantaj* yapılmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Anlamıyorsunuz." Bay MacLeish iki adım atarak Bay Vogel'ın önünde durdu ve Eve kendini birden röntgenci gibi hissetti. "İşin içinde başka biri daha vardı. Onun olmasına izin veremezdim-"

"Yani onun yerine bir köle oldun."

Bay MacLeish'in başı sanki besteci ona tokat atmış gibi geriye doğru kalktı.

yüzüne karşı. "Ben köle değilim. *Hans*..."

Bay Vogel aşağılayıcı bir el kaldırdı ve diğer adamın cümlesini bitirmesini beklemeden arkasını döndü.

Eve, Bay MacLeish için çok ama çok üzüldü.

"Montgomery neden benim sinemama gözetleme deliği koymak istesin ki?" Asa sessizce sordu.

Bay MacLeish bir adım geri çekildi. "Ben... Ben bilmiyorum."

"Şantaj," dedi Eve.

Asa ona doğru döndü. "Ne?"

Çenesini kaldırdı ve kendini tuttu. "Val'in uğraştığı şey bu, her zaman istediği şey. İnsanlara dilediğini yaptırmak için kullanabileceği bilgiler." Tiyatroya baktı, büyük ve güzeldi, hoş bir cazibesi vardı. "Tiyatronuza gelen insanları bir düşünün -iş ilişkilerini, localarında anlaşma yapan politikacıları, dedikodu fısıldayan sosyete kadınlarını." Üzüntüyle omuz silkti. "Val için bu bir tabak bonbon gibi bir şey."

"Tanrım. Onların engellenmesini istiyorum." Asa elleri kalçalarında, MacLeish'e döndü. "Gözetleme delikleri tıkalı, geçitler tuğlalı, beni anlıyor musun?"

Bay MacLeish yutkundu. "Ama Montgomery..."

"Montgomery'yi bana bırakın," dedi Asa acımasızca. "Peki ya MacLeish?" "Y... evet?"

"Tiyatromun tamir edilmesini istiyorum." Asa omzunun üzerinden baktı. Tiyatronun fayanslarından hâlâ su akıyordu ve her yer hafif duman kokuyordu. Tekrar Bay MacLeish'e baktı. "İki haftadan kısa bir süre içinde açılıyoruz. Her şeyin *tertemiz olmasını* istiyorum."

Eve'in koluna girdi ve uzaklaşmaya başladı.

Eve endişeyle Jean-Marie'ye baktı. Kolunu göğsüne yaslamıştı. Birisi boynuna askı yapmak için bir parça bez bulmuştu ama ağzının iki yanındaki koyu renkli deride soluk girintiler vardı ve acı çektiği çok açıktı. Henry onunla birlikte yürüyordu, çoban köpeği uşağının yanına yaslanmıştı ve Eve köpeğe küçük bir gülümseme atfetmekten kendini alamadı.

Jean-Marie'yi rahatlatmak için çok tatlıydı.

Asa aniden durdu ve Eve'in dikkati oldukça sıra dışı bir manzarayla karşılaştı:

Alf onlara doğru geliyordu, bir elinde küçük bir tabanca vardı ve Bay Sherwood'un sırtına doğrultulmuştu.

Tanrım, bu iyi olamaz.

ASA, Sherwood'un darmadağınık ve is içinde, silah zoruyla ve açıkça kendi isteği dışında tiyatroya doğru yürütüldüğünü görünce göğsünde bir hırıltı hissetti.

"Onu arka kapıdan çıkmaya çalışırken buldum," dedi Alf, eliyle işaret ederek.

Tabancasını. "Biraz şüpheli görünüyordu."

Asa Eve'in kolunu bıraktı ve Sherwood'a doğru iki adım attı.

Sherwood, Asa çenesine vurmadan hemen önce korkmuş bir fare gibi ses çıkardı. Tiyatro müdürü kol ve bacaklarını açarak yere yığıldı.

İnce parmaklar kolunu yakaladı ve Asa aşağı baktığında Eve'in onu oldukça kararlı bir şekilde tuttuğunu gördü. *"Dur."*

"*Lanet olası tiyatromu yakmaya* çalıştı," diye kükredi Asa.

Gözünü bile kırpmadı, daha bir hafta önce onun şiddetinden kaçıp kuyruğunu kıstıran bu kız. "Bunu *bilemezsin.*"

Asa tiyatroyu, bahçeleri ve her şeyi içine alan geniş bir kol salladı. "O zaman burada ne işi var?"

Aslında kızgın görünüyordu. "Belki de ona sormalıyız."

"Ah, evet, ona *soracağım,*" dedi Asa, adamın üzerinde durarak. Yumruğunu kaldırdı.

"Bana bir daha vurma!" Sherwood ellerini yüzüne kapatarak çığlık attı. "Tanrı aşkına, bana vurma."

Asa üst dudağını kaldırdı. "Neden yapmayayım ki?"

"Geçen sefer burnumu kırmıştın," diye sızlandı Sherwood. Burnu şişmiş görünüyordu ve gözlerinin kenarları soluk yeşil morluklarla çevriliydi.

Asa kolunu kaldırarak, "Ve ben de onu tekrar

kıracağım," dedi. "Ben bir şey yapmıyordum!"

"İzinsiz girmişsin," diye hırladı Asa. "T i y a t r o m d a yangın başladıktan hemen sonra."

"Ben değildim!" Sherwood'un nefesi kesildi. "La Veneziana'yı geri çekip çekemeyeceğimi görmeye geldim, başka bir şey değil, yemin ederim."

Asa homurdandı. "Peki ya benim sahnem? Sabote edildiğinde neredeydin?"

"Ne?" Sherwood gerçekten şaşkın görünüyordu. "Senin o lanet sahnene hiçbir şey yapmadım. Sahne çöktüğünde bahçenin yakınında bile değildim. Bu

kendi kendine düştü."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?" Asa kükredi.

Sherwood, "Bütün Londra sahnenin düştüğünü biliyor," diye bağırdı. "Yine de bana tekrar vurman için bir sebep yok!"

Asa tiksinti ve öfkeyle küçük solucana baktı. Yüzünü Sherwood'un yüzüne bastırmak için eğildi. "Ben. Lanet olsun. *İnanmıyorum*. Sana."

Sherwood'un beti benzi attı. "Bekle." Dudaklarını yaladı. "Ya... ya sana bunu kimin yapmış olabileceğini söyleyebilirsem?"

"*Buna* da inanmayacağım," diye alay etti Asa. "Canı cehenneme. Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim ve belki o zaman bahçemden uzak durursun."

Ama Eve onun kolunu kavradı. *Tekrar*. "Bekle." Adamın bakışlarını sabit bir bakışla karşıladı. "En azından kimi kastettiğini öğrenebilir miyiz?"

Asa başını yavaşça Sherwood'a çevirdi.

"Hampston!" diye bağırdı küçük adam.

"Ne?" Eve fısıldadı.

Parmaklarını Asa'nın kolundan çekmişti ama Asa onun elini tuttu ve kendi elinin içinde tutarak rahatlattı.

"Benim... benim destekçim Hampston." Sherwood dudaklarını yaladı. "Burada kendi tiyatromu kurmama yardım edeceğini sanıyordum, ama peşinde olduğu şey hiç de bu değil."

"O zaman neyin peşinde?" Asa hırladı.

"Arazi." Asa'nın kaşları havaya kalkarken Sherwood hızla başını salladı. "Bir inşaatçıdan gelen mektubu gördükten sonra anladım. Burada evler inşa etmek istiyor. Tiyatroyla hiç ilgilenmiyor."

Asa gözlerini kıstı.

"Ve... Harte's Folly ya da bahçelerle ilgilenmiyorsa, şey..." Sherwood sarsakça omuz silkti. "Seni yakmaya çalışması mantıklı."

Mantıklı geliyordu - korkunç çarpık bir mantık. Ama sabotajcının bir aristokrat olması... lanet olsun. Asa'nın zengin ve unvanlı bir adama karşı pek bir çaresi yoktu. Bir tiyatro rakibinin gevezelikleri dışında elinde kanıt bile yoktu.

Zaten yasal olarak yapabileceği pek bir şey yoktu.

Birden Asa'nın kemikleri sızladı.

"Sadece kalk," dedi tiksintiyle.

Sherwood ona şüpheyle baktı. "Bana vurmayacaksın değil mi?" "*Hemen* kalkıp bahçemi terk edersen vurmam," dedi Asa.

homurdandı. "Yine de yeniden düşünmeye başlıyorum..."

Sherwood atletik bir hareketle ayağa fırladı ve Asa'ya korku dolu son bir bakış attıktan sonra dönüp kaçtı.

"Pislik herif," diye mırıldandı Asa.

Eve'in elini sıktığını hissetti.

Yanlarında Jean-Marie nefesinin altında inledi.

Asa bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Haydi, seni bir yatağa götürmemiz gerek Jean-Marie."

Eve'in tatlı, sevgili kardeşi hakkında daha fazla sır saklayıp saklamadığını öğrenmesi gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

On Altıncı Bölüm

Eric yorum yapmadan çantayı aldı -ama Dove onun gülümsediğini gördüğünü sandı- ve tekrar yola koyuldu. Çok geçmeden, altında bir delik olan büyük bir kayanın yanına geldiler.

"Bu delikte büyülü mantarlar yetişiyor," dedi Eric, "Ama onlara ulaşamıyorum, çünkü omuzlarım için çok dar."

"Oh, bu kolayca yapılır!" dedi Güvercin ve kıvrılarak deliğe girdi. Dışarı çıktığında elinde renksiz mantar kapsülleriyle dolu bir torba vardı....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Eve'in arabasına girdikleri anda Jean-Marie başını arkaya yasladı ve dudaklarını büzdü. Hiç ses çıkarmadı, sadece araba sallanıp hareket ederken sessizce acı çekti.

Çok acı çekiyor olmalıydı ama doktor olmadan Eve ne yapabileceğinden emin değildi.

Asa onun yanında oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu ve Eve onun kara kara düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendini a l a m ı y o r d u .

Boğazını temizledi. "Sizce Bay Sherwood haklı mıydı? Lord Hampston'ın sizi sattırmak için bahçeyi harap ettiğini mi?"

"O küçük hıyarın söylediği her şeye güvenmeli miyim bilmiyorum," dedi Asa ama sonra omuz silkti. "Yine de her şey kadar mantıklı."

Eve ona baktı. Yanağında bir is lekesi vardı ve hem bitkin hem de çok tehlikeli görünüyordu. "Ne yapacaksın?"

Ona baktı, yeşil gözleri parlıyordu. "Eğer o Hampston ise, onu doğduğuna pişman edeceğim."

"Ama..." Dudaklarını yaladı. "O bir vikont."

Ağzı tekmelendi ve tekrar pencereye döndü. "Ve ben sadece bir bira üreticisinin evlatlıktan reddedilmiş oğlu m u y u m ?"

Gerçek buydu, değil mi?

Gülümsemesi hiç de hoş değildi. "Benim gibi sıradan adamların bile intikam almasının yolları vardır, aşkım."

Eve bunun üzerine yutkundu ve dikkatini, muhtemelen vagonun penceresinden dışarı bakmak için koltuk minderlerine tırmanmaya çalışan Henry'ye çevirdi. Biraz da üzüntüyle, Dove'u özleyip özlemediğini merak etti.

O yaptı.

Eve, kendi küçük evinin önünde arabadan indiğinde rahatlamış bir iç çekişe engel olamadı. Nihayet Jean-Marie'ye biraz yardım edebilecekti.

Arkasında Asa sessizdi, ama geniş omuzları çökmeye başlamıştı.

Eve kendi kendine başını sallayarak kararını verdi. Arabacının yanına döndü. "Lütfen şu köşede oturan doktoru getirin." Sadece bir sokak ötedeki adresi verdi. "Ona hemen gelmesi gerektiğini söyleyin." Bugün arabaya binen uşaklardan biri olan Bob'a baktı. "Bob, Jean-Marie'nin yatmasına yardım etmeni istiyorum."

Yanında Jean-Marie o kadar cılız bir itirazda bulundu ki Eve daha da telaşlandı.

Bob'a, "Hemen, lütfen," dedi. Bob

hemen aşağı atladı.

"Ve Bill, lütfen Ruth'a soyunma odamdaki küveti doldurmasını

söyle." Bill başıyla onayladı. "Peki, hanımefendi." Ön merdivenleri

tırıs tırıs çıktı.

Ön kapı tekrar açıldığında ve Tess merdivenlerden koşarak indiğinde, yüzü o kadar beyazdı ki yanaklarındaki çiller kan lekeleri gibi göze çarpıyordu.

Jean-Marie sağlam kolunu uzattı. "*Endişelenme*, tatlım." Eve,

Tess ve Bob'un Jean-Marie'nin merdivenleri çıkmasına yardım

edişini izledi. Sonra Asa'ya döndü.

"Gel," dedi ve onu büyük ve sinsi adımlarla oturma odasına götürdü. Henry neşeyle peşlerinden koştu.

Ruth küveti doldurup doktorun durumu hakkında bilgi verirken, Tess'in mutfakta ısıttığı balık ve patatesten oluşan basit bir akşam yemeği yediler.

Daha sonra Eve aşağı indi ve beyaz peruklu genç bir adam olan doktora danıştı.

Mutfakta ellerini yıkarken keskin kara gözlerini ona dikti. "Omuzu çıkmıştı ve ben düzelttim. Şimdi bağlandı ama adamınız dinlenmeli yoksa tekrar yuvasından düşebilir. En az bir hafta yatakta kalmalı."

Doktor kemiğin yuvasından çıkacağından söz ettiğinde Eve'in gözleri dehşetle açılmış ve Tess'le birlikte Jean-Marie'yi yatağa bağlı tutacaklarına dair doktora hararetle güvence vermişti.

Parasını ödedi ve merdivenleri tırmanarak odasına döndü.

İçeri girdiğinde Asa'yı ayakkabılarını çıkarırken buharı tüten küvete bakarken buldu. "Kahretsin, çok güzel görünüyor."

Başını salladı ve sonra tereddüt etti. Onu kendi haline bırakmalı, biraz yalnız kalmasına izin vermeliydi ama bu adam bir gece önce ona şefkatle sarılmış olan adamdı.

Karşılığında onunla ilgilenmek istemek çok mu yanlıştı?

Gayet sakin bir şekilde onun yanına gitti ve paltosunu çıkarmasına yardım ettikten sonra düzgünce bir sandalyenin üzerine koydu.

Adamın yeleğinin düğmelerini açmak için eğildi, gösterişli gümüş brokarın altındaki sıcak bedenin farkındaydı. Adam sessizce durdu, o çalışırken göğsü nefes alıp vererek inip kalkıyordu ve kadın ısınmaya başladığını hissetti. Yelekten sıyrıldı ve sandalyeye fırlattı.

Kravatını çözdü ve boynundan çekip çıkardı. Beyaz keten gömleği bağcıklıydı ve bağcıkları karıştırırken parmakları titriyordu. Onunla daha ne kadar zamanı olacaktı? Onun vermek isteyebileceğini düşündüğünden çok daha fazlasını istiyordu.

Onunla gerçekten sonsuza dek birlikte olmak istiyordu.

Ona baktı ve sonra gömleğini başından çıkarmak için geri çekildi. Hızla çoraplarını, pantolonunu ve küçük giysilerini çıkardı ve sonra...

Ve sonra tamamen çıplak olarak onun önünde durdu.

Sessizce onu izledi, kız ona bakarken gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı ve sonra zarifçe kalça banyosuna adım attı.

Küvet onun için neredeyse çok küçüktü. Oturmak için dizlerini neredeyse çenesine kadar çekmesi gerekiyordu ve suyun bir kısmı kenarlardan akarak küveti kaplayan çarşaflar tarafından emiliyordu.

Başını yüksek arkalığa yasladı, bronz boynu uzamıştı, küçük kahverengi meme uçları su hizasındaydı. Omuzları küvetin genişliğini aşıyordu ve bir kolunu kenardan sarkıtmıştı. Kadın ona baktı

ve aniden eskiz defterinin yanında olmasını diledi. Onu bu şekilde çizebilmeyi ve bu samimi anın bir hatırası olarak eskizi sonsuza dek saklayabilmeyi.

Bundan yıllar sonra geriye dönüp baktığında, tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak edeceğini biliyordu.

Eve konuşmadan küçük bir bez aldı ve sıcak suya batırdıktan sonra omuzlarına koydu, yavaşça ileri geri ovuşturdu.

Boğazının derinliklerinde sessizce inledi. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Bezi tekrar sıcak suda ıslattı ve kolundan aşağı doğru gezdirdi, üst kolunun kasları boyunca uzanan damara hayret etti. Bezi adamın ön koluna ve -kendininkinden çok daha büyük olan- eline sürdü. Nasırlı avuç içini ve her parmağın arasını yıkamak için dikkatle elini ters çevirdi.

Bezi tekrar ıslatmaya gittiğinde, adamın onu yarı kapalı gözlerle, yeşil parıltılı yarıklardan izlediğini gördü ve beklentiyle ürperdi. Diğer tarafına doğru yürüdü ve sıcak ıslak bezi boynuna, omzuna ve koluna sürdü, elini kendi eline almak için durdu, yıkamadan önce bir an için avucunu onunkiyle ölçtü.

İşi bittiğinde bezi tekrar küvete daldırmak için eğildi ama buna fırsat bulamadı.

Kadının omuzlarından tuttu ve onu ıslak çıplak göğsüne doğru çekerek dudaklarından öptü.

ASA EVE'i kollarının arasına aldı, elbisesini banyo suyuyla ıslatıp ıslatmadığını umursamadan. Akşam yemeğinde içtikleri şarabın ve kendisinin tadını alıyordu - saf Eve. Tatlı ve ekşi, hayatında tanıdığı en karmaşık kadın.

En büyüleyici olanı.

Bu öğleden sonra ofisinde kilitli kalması onu korkutmuştu, yangın ihtimali onun çatık kaşlarını ve gülümsemelerini, hızlı cevaplarını, ilkel sitem dolu bakışlarını yok etmişti. Bu düşünce bile onu neredeyse paniğe sürüklemişti. Kapıyı kırmak için vücudunu kullanmaya, onu kurtarmak için kendini bayıltana kadar dövmeye hazırdı.

Şimdi o içgüdüsel korkunun anısı onu çok daha sıkı kavramasına neden oluyordu. Eve'ini, tatlı yaban köpeğini kaybedemezdi. Onu terk ettiğinde bile, geceleri onun dünyanın bir yerinde, hayatta olduğunu bilerek uyuyacaktı.

uyuz bir çoban köpeğini narin bayan parmaklarıyla okşuyor.

Eve. *Onun Havva'sı*.

Adam ıslak ellerini kızın elbisesinin üzerinde gezdirip müstehcen el izleri bırakırken, kız şimdi onun yanındaydı.

Ona sorular sorması gerekiyordu. Kardeşinin bahçesi için ne planladığını öğrenmesi gerekiyordu. Ama bir kez olsun işinden daha acil bir şeye ihtiyacı vardı.

Eve'e ihtiyacı vardı.

"Eve." Adam öpüşmelerini kesti, ıslak ağzı kadının boynundan aşağı kayıyor, belini kavramak için hareket ettiğinde su sıçrıyordu. "Eve, seninle sevişmeme izin ver."

Ve ona gizli ve acı tatlı gülümseyerek, "Evet, lütfen" dedi.

Bundan yıllar sonra, Eve yalnız bir kız kurusunun yatağında yatarken, bu anı düşünecek ve kaybettiği her şey için ağlayacaktı. Ama şimdi, şu anda, kolları banyo suyundan ıslanırken, nefesi kalçalarının arkasında sıkışmışken, yaşayacak ve bu adamın tadını çıkaracaktı.

Bu harika adam.

Banyosunda çıplak ve ıslak olan adama baktı ve bir tür kadınsı güç hissetti. Sonra doğruldu ve adamın kavrayan ellerinden kurtuldu. Ayağa kalktı ve fichu'sunu çekip çıkardı, korsesinin bağcıklarını çözdü, terliklerini tekmeledi. Korsesini çekip çıkarırken ve eteklerini çözüp bırakırken ona içtenlikle baktı. Kadın sadece tayt ve kombinezonla dururken, adam kolunu uzattı ama kadın başını salladı ve bir adım geri çekildi. Göğüslerinin genişlediğini hissederek kalçalarının bağını yavaşça çözdü. Korseyi başının üzerinden çekti ve sonra ona elini uzattı.

Onu aldı ve küvetten çıktı, su vücudundan aşağıya doğru akıyordu. Oh, muhteşemdi! İlk sabah şüphelendiği ve korktuğu her şey ondaydı. Omuzları çok genişti, göğsü ıslak, koyu renk saçlarla doluydu, kalçaları inceydi ve cinsel organı göbeğinin yanlarından kasıklarına kadar uzanan V kaslarıyla çerçevelenmişti. Aleti ıslak bir şekilde sallanıyordu, sünnet derisi başının altından çoktan gerilmişti. Uylukları uzun ve kaslıydı, ayakları bile büyük ve kıllıydı.

Bu adam *onu* istiyordu ve bu onu ölene kadar şaşırtacak bir şey olacaktı.

Ona doğru gitti ve kollarını onun geniş, kaygan omuzlarına dolayarak başını kendine doğru çekti. Onu bir kadın gibi, korkusuzca ve içtenlikle öptü, onu ne kadar çok istediğini belli etti.

Geceliği hemen sırılsıklam oldu, hem ona hem de kendisine yapıştı ve göğüs uçları dikleşti. Adamın göğsündeki kılların ıslak kumaşın üzerinden bile göğüslerine sürtündüğünü hissedebiliyordu.

Dizini kadının kalçalarının arasına bastırdı, ketenleri kadının yerine doğru sardı, onu yaydı ve kıvrımlarına sürttü.

Kendini o dizin üzerinde dalgalanırken, onun sert, sıcak, ıslak vücuduyla kendini tatmin ederken buldu.

"Eve." Birden eğildi ve onu kucağına aldı, soyunma odasından yatak odasına doğru çıplak bir şekilde yürürken onu kolayca tuttu. "Eve."

İkisini de yatağa yuvarladı ve onun altına uzandı. Kadın onun üzerine yayıldı, bacaklarını açarak açık amını ona doğru bastırabildiğini fark etti.

"Eve," diye homurdandı. "Bir fikrin var mı, hem de hiç? Bu meme uçlarının hayalini kurdum, çıplak karnını, ellerimdeki kıçını özledim." Büyük avuçlarının içinde onun kalçalarını sıktı.

"Öyle mi?" diye fısıldadı, içten bir merakla.

Adamın siki altına girene kadar yer değiştirdi. Kendini ona sürttü, kendini tatmin etmek için onun sert etini kullandı.

Onun altında kamburlaştı, bu iri, güçlü adam. Boynundaki tendonlar dışarı fırladı; kollarını iki yana açarak yatak örtüsüne tutundu. "Eve, bana ne yapıyorsun."

Onu izledi ve yavaşça uzanarak ıslak kombinezonunu yukarı, karnının üzerine, göğüslerinin üzerine, başının üzerine çekti, bu sırada onun üzerinde dalgalanıyordu.

"İzin ver," diye soludu, yeşil gözleri neredeyse kararmıştı. "İçine boşalmama izin ver."

Kadın sessiz bir davetle kendini kaldırdı ve adam sikini kavrayıp dik tutarak başını kadının ıslak kıvrımlarına doğru itti.

Doğru yeri bulup aşağı doğru itmeye başladığında nefesi kesildi.

"Yavaş, sevgilim," diye fısıldadı. "Yavaş. Kendine zarar verme. Ah, Eve, ben

Kendine zarar verirsen buna dayanamam."

Adamın başının girişine yaptığı baskıyı hissetti ve bu bir

Onu içine sığdırmak imkansız bir hareketti, ama o bunu istiyordu.

Bunu tüm ruhuyla istiyordu.

O da kıvranarak bastırdı ve adam onu yavaşça genişletti, yavaşça sıkıştırdı. Başını geriye attı, yarı kazığa oturtulmuş, özlemle, arzuyla, tamamlanmayı bekliyordu.

Ellerini kadının kalçalarında tuttu ama onu teşvik etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Sadece orada yattı ve onu kabul etti. Onun kendi hızında hareket etmesine izin verdi. Bekareti için kendini kurban etti.

Nefesi kesildi, kalçalarını döndürdü ve ona baktı.

Üst dudağından ter damlıyordu ama ona sıkıca gülümsedi. "Bunu sen yapıyorsun, tatlım. Her şey sana bağlı."

Nefes aldı ve kendini biraz kaldırdı.

Ve olabildiğince sert bir şekilde aşağı itti, horozunu içine gömdü.

Başını geriye attı, dişlerini sıktı ve gıcırdattı. "Lanet olsun Eve, kendine zarar mı verdin?"

"Hayır." Başını salladı ve saç tokasını açmak için uzandı.

Yarı kapalı gözlerle onu izledi, göğsü kabarıyordu. "Beni öldürüyorsun, aşkım. Beni güzel kesiklerle katlediyorsun. Kan kaybından öleceğim ve senin altında mutlu öleceğim, Eve, sevgilim."

Tokaları bir kenara fırlattı ve saçlarını omuzlarına yaydı. Sonra avuçlarını adamın göğsüne, tam meme uçlarının üzerine koydu ve ayağa kalktı. Ah, sikinin içinde kayması! O kadar derin bir zevkti ki neredeyse acı veriyordu ve tekrar yere çöktü, gözlerini kapadı, bu tamamen fiziksel zevkin tadını çıkardı.

Ama bu sadece fiziksel bir şey değildi, değil mi? İçinde Asa'nın olduğu düşüncesi, Asa'nın kalçalarını onun içine sokması, Asa'nın daha hızlı olması için ona yalvarması... Ah, işte bağımlılık yapan düşünce buydu. Ona binmek istiyordu, onu yatak odasında saklamak, sadece kendisi için kullanmak istiyordu.

Kendisinden önce gelen her kadını kıskanıyordu. Bu harika penisi kullanmıştı. Onun iniltisini duymuştu.

Gözlerini açtı. Ama asıl öldürmek istediği, ardından gelecek olan kadınlardı.

O onundu. Kendisinin bu parçasını asla başkasıyla paylaşmamalıydı.

Başını arkaya atmış, sertçe üzerine biniyordu, ter aşağı kayıyordu.

göğüslerinin arasında. Koluyla destek alarak yarı oturur vaziyette ayağa kalktı ve kadının vücudundaki teri yaladı.

Nefes nefese haykırdı, bir meme ucunu ağzına alırken bile başını ona doğru tuttu. Çekimi hissetti, cevap veren fışkırmayı hissetti ve parçalandığını, dışa doğru yayıldığını, patlayan bir yıldız olduğunu biliyordu.

Nefes nefese kaldı ve göğsünü bıraktı, başını göğsüne eğdi, inleyip titrerken saçları vahşi ve karışıktı.

İçinde bir sıcaklık hissetti ve son bir kez daha ayağa kalktı, kalçalarını iyice açarak onu olabildiğince içine soktu.

Onu sonsuza kadar tutmaya çalışıyorum.

Bridget mumunu havaya kaldırıp Hermes Evi'nin koridorlarında dolaşarak odaları kontrol ettiğinde o gece geç saatlerdi.

Ürperdi. O zamandan beri irili ufaklı birçok evde çalışmıştı.
temizlikçi olmak. Bir iş yeri bulma, oranın en iyi nasıl yönetilebileceğini keşfetme, evin ince ayarlı bir saat gibi çalışmasını sağlayacak şekilde tamir etme ve ardından bir sonraki duruma geçme konusunda uzmanlaşmıştı.

Hizmet ettiği evlerden bazıları, daha önceki kahyalar ve uşaklar tarafından kötü bir şekilde işletilmiş, bakımsız durumdaydı. Bazıları kullanılmıyordu, boştu ve yankılanıyordu, o işini yaparken aile evde yoktu, evin sorunsuz ve verimli bir şekilde çalışmasını sağlıyordu.

Bridget başka hiçbir evde Hermes Evi'nde hissettiği kadar soğukluk hissetmemişti. Bu sıcaklık eksikliğinden daha fazlasıydı. Sanki soğuk buraya yerleşmiş ve mesken tutmuştu. Böyle bir evi ev gibi yapmak gerçekten de göz korkutucu bir görevdi. Bridget Hermes Evi'nin pırıl pırıl ve cilalı olmasını sağlayabilirdi. Hizmetçiler ızgaraları karartmak ve ateşi yakmak için saat beşte hemen kalkıyordu. Uşakların kıyafetlerinin temiz ve tertemiz olmasını sağlayabilirdi.

En zor bulduğu şey, hiç sahip olmadığı bir yere *sıcaklık, yani* rahatlık ve yuva hissi vermekti.

İçini çekti ve adımlarını geri takip etmek için döndü.

Alf'in arkasında durduğunu görünce neredeyse çığlık atacaktı.

Alf ona sırıttı ve Bridget onu terslememek için kendini zor tuttu.

Ah, evet, *kıza* bazılarının onun kılığına o kadar kolay kanmadığını söylemekte bir sakınca *görmezdi.*

Ama bu gereksiz yere zalimce olurdu ve Bridget güvende olmak için kişinin gerçek benliğini gizleme dürtüsüne aşinaydı.

Bu yüzden onaylamayan bir bakışla yetindi. "Evet?"

Alf neşeyle, "Kendisinin mektubunu aldım," dedi ve bir kâğıt parçasını salladı.

Bridget kaşlarını kaldırdı. Bayan Dinwoody kardeşine mektubunu ancak bir gün önce göndermişti.

Ama belki de bu mektup cevap değil, daha önce gönderilmişti. "O zaman bunu Bayan Dinwoody'ye götürseniz iyi olur, değil mi?"

Alf mektubu sallamayı bıraktı. Karanlık salonda etrafına bakındı. "*Şimdi mi?* Biraz geç değil mi?"

"Geç olabilir ama Bayan Dinwoody mektubu mümkün olan en kısa sürede almalı."

Alf ayıldı. "Pekala."

Ve merdivenlerden aşağıya, alt kata doğru takırdayarak indi.

Bridget düşünceli bir şekilde ona baktıktan sonra Dük'ün yatak odasına doğru ilerlemeye devam etti. İçeri girdi ve doğruca Montgomery'nin portresine gitti, incelemek için mumunu havaya kaldırdı.

Nedenini bilmiyordu ama adamın neredeyse tamamen çıplak olduğu bu portre, ipekler, kürkler ve kadifeler giydiği merdiven boşluğundaki portreden daha gerçekçi görünüyordu. Sanki zenginliğinin ve rütbesinin süslerinden sıyrılmış, altındaki vahşi hayvanı ortaya çıkarmıştı.

Resmin içinde uzanmış, beyaz teni neredeyse inci gibi parlıyor, eğlenen mavi gözleriyle izleyiciyi izliyor, altın rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Bakışları izleyiciyle alay eder gibiydi, sanki şöyle diyordu: *İşte buradayım, sikim açık, meme uçlarım sıkı. Gözlerinizin önüne serildim ama hükmeden benim, siz değilsiniz*.

Çıplaklığının küstahlığı sadece gücünü pekiştiriyordu.

Bridget başını eğerek dükün çıplak güzelliğini yavaşça ve kasıtlı olarak inceledi.

Sonra fısıldadı, "Neyin peşindesin, merak ediyorum?"

On Yedinci Bölüm

Öğle vakti Eric durdu ve devrilmiş bir kütüğün üzerine oturarak bir paket ekmek ve peynir çıkardı. "Sanırım öğle yemeğimden de biraz istersin?"

"Sakıncası yoksa," dedi Dove özür dileyerek.

Sadece homurdandı ve hem ekmeği hem de peyniri ikiye böldü ve Dove bunun muhtemelen o güne kadar yediği en lezzetli yemek olduğunu düşündü.

Daha sonra yolculuklarına devam ettiler ve sonunda yıkık bir kulübeye vardılar.

Eric durdu ve acımasızca baktı. "En iyisi sen sessiz ol ve konuşmayı bana bırak." Ve sonra içeri girdiler....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Eve sessizce, yorgun bir şekilde Asa'nın göğsüne uzandı, penisi hala içindeydi ve huzur hissediyordu.

Yanağının altında göğsü serbest bırakılmasından dolayı titredi ve sıcak nefesi saçlarını karıştırdı.

Aletinin yumuşadığını ve vücudundan kaydığını hissetti ve bir an için onun içinde geçirdiği zamanı hatırladı. İçine bir çocuğun tohumunu ekmiş olabileceğini.

Bu ihtimal karşısında korku hissetmesi gerekirdi. Bunun yerine hissettiği tek şey vahşi bir sevinçti. Oh, bırak ona bir çocuk vermiş olsun! Eğer verdiyse, sonunda ayrıldıklarında kendine ait biri olacaktı. İngiltere'nin yetiştirdiği en kötü şöhretli aristokratlardan birinin piçiydi. Yok edecek bir ünü yoktu.

Ama yalnızdı, bunu artık kabul edebilirdi. Bir şeye ihtiyacı vardı-
Bir sokak köpeği ve üç hizmetçiden daha fazlası.

Eve kollarını göğsüne dayadı ve onu izledi, kalın kirpikleri yanaklarında duruyordu. Çok yorgun görünüyordu. O zamandan beri durmadan çalışıyordu.

Onunla tanıştığında hep bahçeleri için endişelenirdi.

Onun da kendine ait kimsesi yoktu. Birini mi istiyordu?

Eğer varsa bile, bunu bahçenin hayatındaki tek önemli şey olduğuna dair açıklamalarının altına iyi saklamıştı. Eve, birine ihtiyacı olup olmadığını kendisinin bilip bilmediğini merak etti.

Belki de yapmamıştır.

O anda Asa yeşil ve yorgunluktan donuklaşmış gözlerini açtı ve kendini tutamayarak, "Bahçeniz sizin her şeyiniz," dedi.

Onun sözlerine şaşırmış gibi bile görünmüyordu. Belki de Harte's Folly, yatakta bir kadınla yatarken bile hep aklındaydı.

"Evet," dedi. "Benim yiyeceğim, benim içeceğim, benim havam."

Kelimeler basitçe söylendi, bir gerçek gibi ifade edildi: gökyüzü mavidir; Harte's Folly, Asa Makepeace'in havasıdır.

Onun yanına uzanmak için yuvarlandı. "Özür dilerim."

Başını çevirip ona baktı, şaşkındı, belki biraz da kızgındı. "*Pardon*? Neden? Burası çok güzel, en harika yer-"

"Londra, biliyorum." Omuz silkti. "Ve öyle, gerçekten muhteşem bir yer. Ama ben ve Londra'daki diğer herkes gidip bahçeleri görebilir ve sonra tekrar eve dönebilir. Sen gidemezsin."

Buna bir şey söylemedi, sadece temkinli yeşil gözlerle onu izledi. Belki de bahçelerin onu nasıl bir esaret altında tuttuğunu zaten biliyordu.

Tereddüt etti, sonra alçak sesle, "Bugünkü yangının sana ne yaptığını gördüm. Bahçeler tekrar yanarsa ve tiyatro yok olursa hayatta kalamayacağından korktum."

Yatak odasında bir sessizlik oldu ve sonra "Melodram yapıyorsun" dedi.

"Öyle miyim?" Göğüs ucunun kenarını yokladı. "Son haftalarda seni tanımaya başladım, Asa Makepeace. Öfkeli, inatçı, inatçı, her zaman haklı olmayan ama rotasından tamamen emin birisin. Bazen kükreyerek tiyatroculları korkutuyorsun ama yine de sana tapıyorlar. Hayvanlara ve küçük çocuklara karşı naziksin, zeki, cesur ve azimlisin." Durdu ve ona baktı. "Senden hoşlanıyorum; hatta şansım olsa seni sevebilirdim." Onu izliyordu, bu yüzden yeşil gözlerindeki endişe titreşimini gördü. Başını iki yana salladı. "Ama senin istediğin bu olmadığı için kendime izin vermeyeceğim. Ama *sen* Asa, hayatında bir *işten* daha fazlasını hak ediyorsun."

"Hak etmek mi?" diye alay etti. "Sanki bahçe için şehit olmuşum gibi konuşuyorsun."

Sonra biraz hüzünle gülümsedi. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Sonra gözleri kısıldı. "Peki ya sen?" Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Bir elini yatak odasında gezdirdi. "Belki de benden çok kendin için endişelenmelisin."

İncinmiş hissederek geri çekildi.

Ama hedefini vurmuştu ve daha derine saplamaktan çekinmiyordu. "Evin, hizmetçilerin ve delicesine bağlı olduğun bir kardeşin dışında neyin var?"

Nefes nefese kaldı. "Val'i seviyorum-"

"Neden?" Çıplaklığını umursamadan doğrulup oturdu. "Montgomery hayatındaki diğer herkesi kullandığı gibi seni de kullanıyor. Seni seviyor mu ki?"

"Evet." Bunu neden yapıyordu? Onun hayatını, sırlarını mı araştırıyordu?

"Sana para ve ev verdiği için mi?" Asa onun yatağında oturuyordu, iri ve erkekti, kadınsı odasında hiç yeri yoktu ve sanki her şeye hakkı varmış gibi bu çirkin suçlamaları yapıyordu.

"Hayır." Sesi yükselmişti ama kendini durduramadı. "Hayır. O beni seviyor. Beni şimdiye kadar seven tek kişi o. O zaman oradaydı-"

Durdu, kelimeler şişti ve boğazını tıkadı.

Bir an sessizlik oldu ve adam sanki onu değerlendiriyormuş gibi ona baktı. Sonra aniden onu sıcak, güçlü kollarının arasına çekti.

Saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı ve "*Anlat* bana" dedi. Vakit gelmişti.

Nefes aldı. Nereden başlayabilirdi? Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi? "Babamın taşrada bir mülkü vardı. Elbette birkaç malikâne ama ben sadece bir tanesinde büyüdüm: Ainsdale Kalesi. Val küçükken annem ona bakıcılık yapardı. Annem..." Tereddüt etti, çünkü bunu hiç yüksek sesle söylememişti.

Bunların *hiçbirini* yüksek sesle söylememişti. Birlikte büyüdüğü sırlar derisine nüfuz etmiş, kanlı, asalak bir sarmaşık gibi içinde büyümüştü.

"Annemin aklı pek yerinde değildi," dedi dikkatle. "Tatsız şeyler yokmuş gibi davranmayı severdi. Dükün yaklaşımlarına rıza gösterdi mi yoksa tecavüz mü etti bilmiyorum ama Dük onu bir süre alıkoydu. Kesinlikle ben hamile kalana kadar ve sonrasında da bir süre. I

düşün... hayır." Derin bir nefes aldı. "Beni ve annemi Ainsdale Kalesi'nde sırf karısı Düşes'e inat olsun diye tuttuğunu *biliyorum.* Val'in annesi. Dükten nefret eder, benden ve annemden tiksinirdi. Çoğunlukla çocuk odasında kendi başımıza kalırdık. Val ben çok küçükken oradaydı, kreş için çok yaşlı sayılmadan önce. Sonra onu sadece arada bir gördüm. Sanırım düşes beni ondan uzak tutmaya çalıştı. Beslendim, giydirildim ve biraz eğitildim - Dük benim için bir yıl kadar bir özel öğretmen bile tuttu - ama o ev soğuktu. Çok *soğuktu.*"

Şimdi nefes nefese kalmıştı ve soluklanmak için durdu. Bu -bunları söylemek- onu ateşlendiriyordu. Onu terletiyordu. Zehrin vücuttan terle atılabileceği söylenirdi ve belki de onun yaptığı da buydu:

Çocukluğunun, anlayışının, *hayatının* zehrini vücudundan terleyerek atıyor.

"O kötü bir adamdı, Montgomery Dükü," diye fısıldadı Eve ve Asa'nın onu tutmasına sevindi, çünkü başka türlü bu sözleri yüksek sesle söyleyebileceğinden emin değildi. "Hizmetçileri döver, kadınlara tecavüz ederdi. Çocuklara zarar verdi."

Saçındaki el bir an için durdu ve sonra okşamaya devam etti. "Ne şekilde acıdı?"

Yutkundu. Boğazı kapanıyor, nefesi kesiliyordu. Kimse bunun hakkında konuşmamıştı. Bu konuda konuşmaması gerekiyordu.

"Eve," dedi Asa, sesi derin, sakin ve *tam oradaydı*. "Anlat bana."

Parmaklarını adamın göğsündeki kaslara geçirdi, tutunarak ondan kurtulamayacağından emin oldu. "Gizli bir cemiyete üyeydi. Kendilerine Kaosun Efendileri diyorlardı. Sanırım... Sanırım kendilerini bir yunus dövmesiyle tanımlıyorlar. Yılda bir kez, baharda, Ainsdale Kalesi'nde toplanırlardı. Düşes her zaman o sırada orada olmamaya özen gösterirdi ve onlar... onlar..." Nefes aldı ve safra kusar gibi söyledi, "Günlerce şarap içer ve eğlenirlerdi ve kadınlar olurdu ve..." Yutkundu. "Ve çocuklar."

Yatak odasında sessizlik vardı. Adam nefes almayı bile bırakmıştı ve Eve aniden, nereden geldiğini açıklayarak onu iğrendirdiğini fark etti.

İçinde doğduğu pislikten.

İtti, onun kollarından ayrılmaya çalıştı, olduğu şeyden uzaklaşmaya çalıştı.

Ne olduğunu.

Ama o sadece kollarını ona dolayarak sıkıca tuttu ve kız onun neredeyse sert bir şekilde konuştuğunu fark etti. "Sus. Şimdi sus. Bu sefer bana her şeyi anlatana kadar seni bırakmayacağım Eve."

O zaman bir anda rahatladı, sanki adamın gerçekçiliği onu sakinleştirmişti. "Dahası da var."

"Söyle bana," diye emretti.

Kendini hazırlayarak dudaklarını yaladı. "Her bahar Dük'ün kulübü toplandığında annem beni Ainsdale Kalesi'nde saklardı. Gizli bir geçitte ya da odada değil. Bizi sadece çocuk odasına kilitlerdi ve biz de dışarıdan gelen sesleri duymuyormuş gibi yapardık." Titredi. "Bazen sesler korkunç olurdu."

Hiçbir şey söylemeden kadının yüzündeki saçları geriye doğru okşadı.

Nefes aldı. "Ama bir bahar benim için geldi. Dük. Onun şenliklerinin bir parçası olmam gerektiğini söyledi. Yeni bir elbise giydim, saçlarımı topladım ve aşağıya inip hepsiyle, lordlarla, leydilerle, sokaktan gelen kadınlarla ve ağlamaktan korkan çocuklarla yemek yedim. Bütün erkekler maske takıyordu. Korkunç maskeler, korkunç hayvan şekilleri -garip köpekler, leoparlar ve babunlar- Dük hariç hepsi. O sade bir maske takmıştı, saçlarında üzümler olan güzel bir adam maskesi. Yemekler enfesti ama ben yiyemedim. Geri kusacağımdan korkuyordum."

Onu daha yakına çekti, büyük göğsü sıcak ve güvenli bir sığınaktı.

"Ama Dük şarap içmem gerektiğini söyledi, ben de bir bardak içtim ve yudumladım. Daha sonra dans ve müzik vardı ve... çok gürültülüydü ve bazı hanımlar kıyafetlerini çıkardı. Bazı lordlar da öyle. Korkunç maskeleri hariç hepsi. Sonra dük av köpeklerini salona saldı."

"Tanrım."

Yutkundu, nefesleri hızlı ve sığdı. Bunu bitirmek zorundaydı ve belki de sonunda unutacaktı. Bir daha asla düşünmeyecekti.

Artık hayal bile edemiyorum.

"Köpekler bana ve çocuklara doğru sıçradı ve başka bir şey yapamadığımız için kaçtık. Arkamdan birinin av borusu çaldığını duydum ve çocuklardan biri düştü. Köpekler ona saldırdı ve kan vardı - o kadar çok kan vardı ki..." Nefes nefese kaldı. "Koşmaya devam ettim. Çocuk odasına ulaşabilirsem kapıyı arkamdan kilitleyebileceğimi düşündüm. Ağır eteklerimi ayaklarımdan uzak tutarak merdivenleri koşarak çıktım.

Ama salon karanlıktı - Dük'ün emriyle tüm mumlar söndürülmüştü - ve ben arkamı döndüm. Bir salona koştum ve köşeye sıkıştığımı fark ettim. Döndüğümde köpekler çoktan üzerime gelmişti. Beni l i m e lime edeceklerini sandım. Çılgınca havlıyorlardı, çenelerinden köpük damlıyordu ve nefeslerinin kokusunu alabiliyordum. Ama maskeli adamlardan biri gülerek onları uzaklaştırdı. Bir tazı kafası takıyordu. Artık onun olduğumu söyledi. Beni bir tavşan gibi yakaladığını ve şimdi ziyafet çekeceğini söyledi. O..."

Bir hıçkırıkla nefesi kesildi. Asa büyük avuçlarıyla yüzünü çerçeveledi ve alnını onunkine yaklaştırdı, sanki ona kendi gücünü vermeye çalışıyordu.

"Yeni elbisemi yırttı," diye fısıldadı, nefesi Asa'nınkine karışıyordu. "Eteklerimi yukarı fırlattı ve ellerini üzerime koydu, bacaklarımı ayırmaya zorladı ve parmaklarını içime soktu. Yandı. Çok acıdı ve çığlık attım. Bana tokat attı, başım döndü ve kan gördüm. Adamın maskesinde, kıyafetlerinde ve saçlarında kan vardı. Onun şeytan olduğunu ve beni öldüreceğini düşündüm. Ama sonra bir mucize oldu. Val oradaydı. Kardeşim adamın gömleğini tuttu ve onu benden uzaklaştırdı. Kanlı maskeli adamı kovaladı ve sonra Val beni alıp götürdü. Nereye gittiğimi hatırlamıyorum ama güvendeydim. Val beni kurtardı. Ertesi gün beni Cenevre'ye gönderdi."

"*Tanrı'ya şükürler olsun,*" diye fısıldadı Asa, yüzünü öptü, büyük avuçlarıyla yanaklarını tuttu. "Kibirli, çılgın, sadık kardeşin için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Görüyorsun," diye nefes nefese kaldı Eve. "Onu neden sevdiğimi anlıyor musun? Neden her şeyimi ona borçlu olduğumu?"

"Evet," dedi Asa. "Sanırım o piçi ben de sevebilirim."

Buna neredeyse gülecekti ama sonra adam onu öpmeye başladı ve kadın ağzını onunkinin altında açtığında anıları uçup gitti. Sanki ona hayatını, sevgisini ve mutluluğunu geri veriyormuş gibi öpüyordu onu. Sanki dünyada doğru olan her şey kendisiymiş ve bunu onunla paylaşmak istiyormuş gibi.

Yatak odasının kapısı çalındı ve Ruth'un sesi duyuldu: "Affedersiniz hanımefendi, Alf kardeşinizden bir mektup getirmiş."

"Ah." Eve yataktan yuvarlandı, şalını arıyordu. "Alf'e onu oturma odamda göreceğimi söyle."

"Evet, hanımefendi."

Sargısını üzerine çekerken Asa'ya, "Uzun sürmez," diye fısıldadı.

Sonra koridora çıktı.

Oturma odasına girdiğinde Alf, Henry ile göz göze gelme yarışına girmişti.

"Bu doğru mu?" Eve sordu. "Kardeşimden bir mektup mu aldınız?" "Evet, hanımefendi," dedi Alf huysuzca, mektubu uzatarak.

Eve mektubu aldı ve mektup açacağıyla açtı, sonra da okuyabilmek için muma yaklaştırdı.

Mektup kısa ve özdü:

Vikont Hampston o gecenin adamıydı.

İmza yoktu ama Eve Val'in el yazısını yeterince iyi biliyordu. Nefes aldı ve o sırada arkasından Asa'nın sesi aniden hırladı,

"Onu öldüreceğim."

EVE ayağa kalktı ve ona bakmak için döndü ama Asa mektubu inceliyordu. "Kardeşine ne zaman bir soru gönderdin?"

Eve kaşlarını çattı. "Dün."

"Bu nasıl bu kadar çabuk geldi? Montgomery'nin kıtada olduğunu sanıyordum?" Çocuğa şöyle bir baktı.

Omuz silkti. "Ben sadece onları teslim ediyorum."

Asa homurdandı ve mektubu yere fırlattı. "Hampston senin için bir tehlike.

Onun peşinden gidiyorum."

"O bir vikont," dedi Eve, sesi çok kısıktı. "Ona saldıramazsın.

Yapamazsın, Asa."

Bunu göreceğiz, diye düşündü Asa acımasızca, ama bu gece onu daha fazla üzmek istemiyordu. "Sus. Her halükarda senin yanına yaklaşmasına izin verilmeyecek."

Eve yavaşça, "Gerçekten bana zarar vermeyi planladığını sanmıyorum," dedi. Mektuba bakarken kaşları çatılmıştı. "Beni bahçede gördüğünde bana karşı herhangi bir harekette bulunmadı."

"Onu *hatırlayıp hatırlamadığını* sorup duruyordu," diye hırladı Asa. Hatırlamak bile bir şeylere vurma isteği uyandırıyordu. "*Lanet olsun*. Giyinmem gerek."

Koridordan aşağıya, yatak odasına ve giysilerinin geri kalanına doğru adımlamak için döndü - oturma odasına gelmek için sadece gömlek ve pantolonunu atmıştı.

"Gidemezsin." Eve onu takip etmişti ve yatak odasının kapısından ihanete uğramış bir ifadeyle ona bakıyordu. "Şimdi mi? Gecenin bir yarısı. En son gece seyahat ettiğimizde *saldırıya* uğramıştık." Ellerini uzattı, avuç içleri yukarıdaydı. "Kal. Sadece bu gece için. Kal, Asa."

Elinde olmadan kapıya doğru baktı. Parçalanmış hissetti. Onunla kalmak istiyordu, onu korumak istiyordu. Ona döndü. "Lanet olsun, Eve."

Ona baktı, sadece ona baktı. "Beni bırakma."

Gözlerini kapadı ve sırtındaki teri hissetti. Ya Hampston gece kaçtıysa? Ya o piç kaçıp Eve'e musallat olmaya devam ederse?

Ama kız ona yaralı mavi gözlerle bakıyordu ve adam ona sırtını dönemedi. "Ben kalacağım."

"Teşekkür ederim," dedi basitçe. Nefes aldı ve kapıya doğru el salladı. "Kardeşime kısa bir not yazayım ve Alf'i yoluna göndereyim."

Asa onu oturma odasına kadar takip etti, artık onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Çocuk, sanki sevgililerin atışmalarını beklemeye alışkınmış gibi hâlâ duvara yaslanmıştı.

Eve, ikisi de onu izlerken masasına gitti ve zımparalayıp mühürlemeden önce hızlıca bir mektup kaleme aldı.

Mühürlü mektubu Alf'e uzattı. "Sokaklarda dikkatli ol."

Alf küçümseyen bir ifadeyle baktı. "Kimse beni rahatsız edemez hanımefendi, özellikle de beni görmezlerse."

Ve gitti.

Eve başını salladı. "Kendine çok güveniyor ama aynı zamanda çok genç. Bazen Alf için endişeleniyorum."

Sonra Asa'ya baktı ve gülümsedi, ama bu gülümseme hüzünle karışıktı. Ona elini uzattı. "Yatağa gel."

Alf üç gün sonra Harte's Folly ofisinin kapısından "O N U BULDUM," diye duyurdu.

Eve ayağa kalktı ve masasından başını kaldırıp baktı. Oldukça derin düşüncelere dalmıştı.

hesaplara dalmış.

"Kimi?" Asa onun karşısında sertçe sordu.

Son birkaç gündür pençesine diken batmış bir aslan kadar asık suratlıydı.

Hampston'ı bulamadığı için. Vikont ortadan kaybolmuş ya da en azından Londra'yı terk etmiş gibi görünüyordu ki Eve bu durumdan gizlice ve utanç verici bir şekilde rahatlamıştı.

Asa'nın tutuklanmasını ya da daha kötüsü aristokrat tarafından öldürülmesini istemiyordu. Alf ona sabırsız bir bakış attı. "Ajan."

Eve kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

Ama Asa masasından kalktı. "Hampston'ın temsilcisi mi?" Alf sırıttı. "Aynısı."

Koridora doğru eğildi ve çenesini birine doğru salladı.

Bay Vogel ve Bay MacLeish bir adamı kurbağa yürüyüşüyle odaya soktular. Oldukça sıradan bir adamdı -hafifti ama ufak tefek değildi, işçi kıyafetleri giymişti- ama gözleri kızgın ve korkmuştu.

"Bu Oldman," dedi Alf. "En azından verdiği isim bu. Onu bu sabah yeni sahnenin altında bir fıçı barutu yakmaya çalışırken buldum."

Asa tek kelime etmeden iki adım attı ve Oldman'ın yüzüne öyle şiddetli vurdu ki, adam Bay Vogel ve Bay MacLeish'in ellerinden kurtulup duvara fırladı.

Eve iç çekti. "Bunun ne kadar yardımcı olduğundan emin değilim."

"*Bana* yardımcı oldu," dedi Asa, onun elini sıkarak. "Şimdi daha iyi hissediyorum." Eğildi, düşmüş adama hitap etti. "Lanet Hampston seni ne zaman işe aldı?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi yerdeki adam.

"Viscount 'Ampston," dedi Alf. "Bana daha beş dakika önce sana para verenin o olduğunu söylemiştin. Şimdi fikrini mi değiştiriyorsun?"

Asa yumruğunu kaldırdı.

"Hayır!" Oldman içini çekti. "Bana ödeme yapan 'Ampston'dı, doğru."

Asa doğruldu ve yavaşça ona gülümsedi. "Lanet olası bir tanığımız var." Eve de karşılığında gülümsedi. "Vikontu mahkemeye mi vereceksin?"

Asa kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir aristokrata karşı ben mi? Pek olası değil. Saray muhtemelen beni görmez bile. Ama birkaç arkadaşım var." Eve'e baktı. "'Pollo bir tanesi. Kayınbiraderi Wakefield Dükü. Hampston'ın bahçelerime karşı ne planladığına -ne *yaptığına- dair* bir tanıkla, belki davamı dinler."

Eve kaşlarını çattı. "Ama Wakefield Dükü ne yapabilir ki?"

Asa sırıttı, hızlı ve sinsi. "Ne yapamaz ki? Neredeyse İngiltere'nin en güçlü adamı." Omuz silkti. "Ve eğer Dük bana yardım etmezse,

iyi. Daha önce de söylediğim gibi, Vikont'u bizzat cezalandırmaktan çekinmem."

Onun kendini riske attığı düşüncesi kalbini sıkıştırdı. "Önce dükü deneyin."

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Nasıl isterseniz." Asa adamın yakasından tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Alf'e, Bay MacLeish'e ve Bay Vogel'a baktı. "Siz üçünüz benimle gelin. Siz de tanıklık edebilirsiniz, itirafını duydunuz." Sonra Eve'e bakarken kaşlarını çattı. "Kahretsin, Jean-Marie'nin yanında olmadığını unutmuşum."

Eve sabırsızca, "Henry benimle," diye cevap verdi.

Çoban köpeği adının söylenmesi üzerine kuyruğunu salladı.

Asa kuşkuyla Henry'ye baktı. "Seni yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum."

Eve gözlerini devirdi. "Günün ortasındayız ve yalnız sayılmam - her yerde insanlar var."

Asa tereddüt etti ve sonra Oldman kıpırdandığında kararını vermiş gibi göründü. Sabotajcıyı sertçe sarstı. "Uzun sürmeyecek. Burada Henry'yle kal. Tiyatrodan ayrılma ve-"

See parmaklarını onun sıcak dudaklarına dokundurdu. "Hadi git. Burada bitirmem gereken kitaplar var."

Ve sonra gittiler.

Eve yavaşça sandalyesine çöktü, dudağını sıkıyordu. Hampston unvanlı bir aristokrattı, Asa'dan çok daha güçlü bir adamdı ve muhtemelen daha el altıydı. Wakefield Dükü'nün yardımıyla bile galip gelemeyebilirdi. İçini çekti ve Henry'ye baktı.

Büyük köpek ayağa kalktı ve gelip kocaman başını onun kucağına koydu, iç çekişini yankıladı.

Eve onu kulağının arkasından kaşıdı. "Sen de arkadaşın Dove'u özlüyor musun Henry? Ben özlediğimi biliyorum."

Henry homurdanıp yatağına dönmeden önce ona uzun ve kederli bir bakış attı.

Başını salladı ve tekrar hesap defterlerine eğildi, ancak rakamları okuyacak kadar konsantre olabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Eve bir saat sonra hırıltıyı ilk duyduğunda ne olduğunu anlayamadı.

Henry daha önce hiç hırlamamıştı.

Başını kaldırdı ve Henry'ye baktı.

Çoban köpeği masasının yanında duruyordu, omurgası boyunca uzanan kısa tüyleri

Sonunda. Ve boğazından korkunç bir ses çıkıyordu.

Eve, Henry'nin yüzü kapıya dönük olmasaydı ondan korkabilirdi.

Yutkundu, kapının kolunun dönüşünü izledi ve kapı açıldığında orada duranın Asa olmadığını görünce pek de şaşırmadı.

Vikont Hampston'dı.

"Ah, canım," dedi Lord Hampston yumuşak bir sesle. "Sanırım artık beni hatırlayıp hatırlamadığını sormama gerek yok, tatlı Eve. Yüz ifaden her şeyi anlatıyor."

Eve ayağa kalkarak elini Henry'nin başına koydu. "Sizi hatırlıyorum lordum ve bence gitseniz iyi olur. Bay Harte, Harte's Folly'deki sabotajın ve geçen gece bize saldıran haydutların arkasında sizin olduğunuzu biliyor. Wakefield Dükü'nden yardım almaya gitti ve sizi tutuklamak için askerlerle birlikte her an geri dönebilir." Küçük bir yalandı ama koşullar göz önüne alındığında haklı olduğunu düşünüyordu.

"Öyle mi?" Lord Hampston neredeyse umursamazca sordu. Kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi. "İtiraf etmeliyim ki bu planlarıma mükemmel bir şekilde uyuyor. Ama sanırım bu gerçekleşmeden önce birlikte biraz zaman geçirmeliyiz." Başını eğdi ve ona iğrenç bir şekilde gülümsedi. "Şimdi söyle bana. Beni nasıl tanıdınız? Oldukça merak ediyorum, çünkü o gece maske takmıştım."

Eve ağzını açtı ve sonra kapattı, korku tüm uzuvlarını sarmıştı.
Neyle ilgiliydi? "Sesin. Ve bir dövmen var."

"Bu mu?" Kolunu geri çekti ve küçük yunusu ortaya çıkarmak için bileğini çevirdi. "Hepimizde bir tane var, biliyorsun." Göz kırptı. "Babanda bile." Kolunu tekrar aşağı çekti. "Yine de herkes dövmeyi bileğine takmaz. Bu Kaos Lordları Düzeni'nin işareti ve hepimiz güçlüyüz canım."

"Ama *neden*?" Tehlikede olduğunu biliyordu ama soruyu sorması gerekiyordu. Acı çektirmekten neden bu kadar zevk alıyorlardı? Neredeyse insanlık dışı görünüyordu. "Neden sen - neden hepsi - o şeyleri yaptınız?"

Başını eğdi ve rahatsız edici bir şekilde sırıttı. "Neden olmasın? Bizler Lordlarız. Yıllık eğlencelerimizde dilediğimizi yaparız." Omuz silkti. "Sen sadece birçok kurbandan biriydin. Bunu bir onur olarak kabul etmelisin, gerçekten."

Onur mu? Bu korku mu? Eve fiziksel olarak geri çekildi ve kendini sabitlemek için Henry'nin boynuna tutundu.

Henry keskin ve yüksek sesle havladı.

Lord Hampston güldü. "Oh, canım, seni şok ettiğimi görebiliyorum. Neyse, artık zamanı geldi." Kapalı bileğine kurnazca vurdu. "Sırf bunu sana söylediğim için seni öldürmem gerekiyor ama bunu yapmamın asıl nedeni bu değil."

Eve dudaklarını yalayarak kilitli kapıya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzündeki gülümseme öyle aniden kayboldu ki, belki de hiç orada değildi. "Demek istediğim Harte's Folly'yi istiyorum ve adamlarım tiyatroyu yakmak, sahneyi yıkmak, mekânı havaya uçurmak ya da seni ve Harte'ı öldürmek konusunda tamamen beceriksiz oldukları için, bu işi kendim yapmaya karar verdim. Harte ve bu askerler döndüklerinde seni Harte'ın kendi elleriyle öldürülmüş olarak bulacaklar. Çok şanslı olabilir ama o bile bir dükün kız kardeşini öldürdüğü için idam sehpasından kaçamayacak."

Alay etmeden önce bir süre ona baktı, "Delirdin mi sen? Neden biri Bay Harte'ın beni öldürdüğüne inansın ki?"

Lord Hampston, Asa'nın masasından söz konusu eşyayı alırken, "Birincisi, onun mektup açacağını kullanacağım," dedi. Pirinç mektup açacağını çevirirken Eve yutkundu. Hançer şeklindeydi ve oldukça keskindi. "Ayrıca casuslarım bana onun en az iki geceyi sizin evinizde geçirdiğini söylediler." Gözleri alaycı bir şekilde büyüdü. "Bunu öğrendikten sonra seni bir aşk kavgasında öldürdüğüne inanmak yeterince kolay olacak, değil mi?"

On Sekizinci Bölüm

Kulübenin dışı kaba ve köhne olsa da, içi mermer zeminli ve altın duvarlı görkemli ve ihtişamlı bir salondu. Ve salonda ayakta durmak

Dove'un gördüğü en güzel kadındı.

Eric ona torbaları verdi ama büyücü kadın torbaları açtığında su teresinin ince ipek, meşe palamutlarının parlak zümrüt ve mantarların da zengin parfümler olduğunu gördü.

Büyücü gülümseyerek onayladı ama sonra Dove'u fark etti.

"Önüme getirdiğin bu kız kim, Eric, evcil hayvanım?"...

*-Aslan ve Güvercin'*den

Asa, peşinde Vogel ve MacLeish olduğu halde tiyatroya girerken Eve'in çığlığını duydu. Wakefield Dükü'nün evine giden yolun yarısında Oldman bir itirafta daha bulundu: Lord Hampston Londra'dan hiç ayrılmamıştı. Sadece şehirde değildi, Oldman'la tiyatroda buluşmak için planları vardı.

Asa hemen arabanın geri dönmesini emretti.

Şimdi hiç düşünmeden koşmaya başladı, tiyatronun arka koridorlarında hızla ilerlerken korkunç bir deja vu hissine kapıldı. İki dansçıyı ofiste buldu, kapıya vuruyorlardı.

İçlerinden biri, Polly, yukarı baktı. "Kapı kilitli." Eve tekrar çığlık attı.

Asa kapıyla uğraşmadı. Köşeyi döndü ve MacLeish'in ona gizli kapıyı gösterdiği yere, duvardaki zayıf noktaya doğru koştu.

Bir adım geri çekildi, sağ bacağını kaldırdı ve lanet duvarı tekmeleyerek yıktı. Asa ofise girerken omuzlarına sıva ve tahta parçaları döküldü. Eve masasının arkasındaydı, Henry'nin yanında iki büklüm olmuştu, yanağı Kanla kaplıydı ve köpekten korkunç bir hırlama geliyordu.

Asa'nın kalbi göğsünde durdu.

Köpeğe doğru koştu, kollarını canavarın göğsüne doladı ve onu Eve'den uzaklaştırdı. Kanlı canavarı yere atmak için hamle yaptı ama Eve'in elleri kollarındaydı ve onu durdurdu.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı onun yüzüne. "Hayır, o Henry değil!" Adam durdu ve bakakaldı. Köpek ona zarar vermemiş miydi?

Sonra kadının işaret ettiği yere baktı.

Hampston yerde inleyerek yatıyordu.

"Henry'yi bıçakladı," diye nefes nefese kaldı Eve, gözyaşları yanağındaki kanların arasında geziniyordu. "Bana saldıracaktı ve Henry aramıza girdi."

Asa baktı ve köpeğin yan tarafının kanadığını gördü. Gerçekten de, onu nazikçe yere bırakırken hayvan havladı.

Hampston yerdeki mektup açacağına doğru yılan gibi bir hareket yaptı ve Eve -sessiz, ciddi Eve- onun elinin üzerine bastı.

Hampston uludu.

Asa dudak büktü ve kafasına sert bir tekme attı. Vikont yere yığıldı.

"Ah." Eve'in elleri yanaklarına gitti ve Asa şimdi onun parmaklarının da kanlı olduğunu gördü -muhtemelen Henry'nin yarasından dolayı. "Oh, onu öldürdün mü? Ülkeyi terk etmek zorunda kalacaksın." Birdenbire gözyaşlarına boğuldu. "Sus." Asa onu kollarının arasına aldı. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca," Hampston'a bakarak daha pragmatik bir ifadeyle, "Vikont hâlâ hayatta, ne yazık ki," dedi.

"Peki ya Henry?" Eve köpeğine dönerek şöyle dedi. Henry, cesur delikanlı, adının söylenmesiyle kuyruğunu salladı.

"Sanırım," dedi Asa, köpeğin yan tarafını incelerken, "Bıçak sadece omzuna isabet etmiş. Sığ bir kesik ve iyileşecektir."

"Şükürler olsun," dedi Eve. "Oh, Tanrı'ya şükür o iyi."

"İyi *olduğun için* Tanrı'ya şükretmeyi tercih ederim," diye cevap verdi Asa ve onu şiddetle öptü.

Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra Eve, Jean-Marie'nin kolunu başının üzerine doğru yavaşça uzatmasını izledi, hareket kolaydı ve belli ki acı çekmiyordu.

Ona gülümsedi. "Omzunun tamamen iyileşmesine çok sevindim. iyileşti."

"Ben de, *mon amie,*" diye gürledi uşak. Ona bembeyaz bir bakış fırlattı.

dişli sırıtış.

Bahçelerde geçirdikleri bir günün ardından oturma odasındaydılar; Jean-Marie kanepede, Eve ise koltukta oturuyordu. Asa onunla birlikte dönmemişti, çünkü Harte's Folly'nin büyük açılışı yarın yapılacaktı. Eve onu son gördüğünde hâlâ bahçıvanlara, işçilere ve şarkıcılara emirler yağdırıyordu. Yine de bu gece için işin yeterince bittiğini düşündükten sonra ona geleceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ne de olsa Lord Hampston'ın saldırısından beri her gece onun yatağında uyumuştu. Tutkuyla dolu geceler. Geceler aşkla doluydu ama aşk ilanı yoktu.

Eve bu düşünceyle ellerine baktı, Val'in ona verdiği opal yüzük mum ışığında göz kırpıyordu. "Düşünüyordum da..."

"Peki bu nedir, *küçük* hanım?" Jean-Marie başını yana eğdi.

Nefes aldı ve doğruldu. "Kıta'ya gitmeye karar verdim. Val'i bulmak için." Jean-Marie'nin kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Yaptığı şey yüzünden birinin onunla yüzleşmesi gerekiyor. Bu kadar çok insana şantaj yaptığı için. Daha önce çok korkak davrandım. Beni dinlemeyebilir, belki de hiç dinlemeyecek ama en azından denemek zorundayım."

Jean-Marie ciddiyetle başını salladı. "Akıllıca ve onurlu bir karar, *dostum*.
Seninle çok gurur duyuyorum."

Sıcaklığın boynuna tırmandığını hissetti. Jean-Marie'nin fikirleri onun için çok önemliydi. "Teşekkür ederim."

Biraz hüzünle gülümsedi. "Ama korkarım bu yolculukta size eşlik edemeyeceğim."

Eve'in ağzı açık kaldı. "Ne? Ama neden?"

Koruması -arkadaşı- basitçe, "Sanırım zamanı geldi," *dedi.* "Çok uzun yıllardır seninleyim, değil *mi*?"

"On yıldan fazla," diye fısıldadı Eve.

Başını salladı. "Evet, öyle. Sana ilk geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Korku dolu rüyalar gördüğün o kadar çok gecen olmuştu ki?"

Ürperdi. Kâbuslar onu yıllarca rahatsız etmişti. "Evet." Omuz silkti. "Ve şimdi görmüyorsun."

"Yakın zamanda üç tane oldu," diye mırıldandı.

"Hepsi bu kadar." Geniş geniş gülümsedi. "Ama dahası da var: Bir erkeğin sana dokunmasına izin verdin. Bir sevgili edinmişsiniz. Geceleri başka bir dehşet yaşasanız bile, sanırım, *mon amie*, bunu atlatabileceksiniz.

dayanabilirsin. Bensiz. Artık bana ihtiyacın yok."

İlk içgüdüsü tartışmaktı - Jean-Marie çok uzun zamandır yanındaydı, onu koruyor ve destekliyordu - ama sonra onun haklı olduğunu fark etti.

Artık ona ihtiyacı yoktu.

Eve eski arkadaşına baktı. "Artık sana *ihtiyacım* olmayabilir Jean-Marie, ama seni yanımda *istiyorum.*"

"Ah, *ma petite,* bu kadar iyi arkadaş olmamız beni çok mutlu ediyor. Ama düşünmem gereken bir şey daha var, beni bağışlayın.
-kalbimde daha önemli bir yeri var. Benim Tess'im."

Elbette Tess Jean-Marie için önce geliyordu-Eve onunla evlenirken bunun böyle olması gerektiğini biliyordu, çünkü Jean-Marie böyle bir adımı hafife alacak bir adam değildi. Yine de kıskançlık duygusuna engel olamadı.

Bir başkasının kalbinde ilk sırada olmayı diledi.

Asa'nın kalbinde.

Ama şu anda ne burada ne de oradaydı. Jean-Marie'ye baktı. "Peki Tess ne istiyor?"

"Büyüdüğü köyde bir taverna," dedi hemen. *"Evet."* Kızın şaşkın bakışları karşısında başını salladı. "Öyle. Ağabeyi böyle bir yerin satılık olduğunu biliyor ve onunla birlikte işe girip burayı satın almamızı istiyor. Etli börek pişireceğini ve meyhaneye Creole adını vereceğimizi söylüyor." Omuz silkti. "Küçük bir İngiliz köyünde oldukça egzotik olacağına şüphe yok, *değil mi?*"

Eve güldü, çünkü Jean-Marie'yi bir tavernada başkanlık ederken, bira dağıtırken ve köylülerle neşeyle dedikodu yaparken görebiliyordu. "Bence bu harika bir fikir, yine de seni özleyeceğim dostum."

Jean-Marie, "Ben de sizi, *dostum,*" diye cevap verdi. "Kardeşinizi aramak için bu yolculuğu ne zaman yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bilmiyorum ama yakında. Harte's Folly'nin yeniden açılışı için kalacağım ve sonra da bir gemi bulup ayrılacağım."

"Ah." Jean-Marie kaşlarını çattı. "Size Mr.
Makepeace?"

"I..." Duraklamak ve boğazını temizlemek zorunda kaldı, çünkü açıklanamaz bir şekilde kapanmıştı. Ağlamayacaktı - korkularını bu kadar kısa süre önce yenmişken ağlamayacaktı. "Hayır, sanmıyorum."

Bir an için sadece ona baktı.

Sonra öne doğru eğildi, yüz ifadesi aceleciydi. "Ona *sor, ma petite*. Siz güçlü bir kadınsınız, cesur bir kadın. Bu fırsatın şüpheleriniz ve korkularınız yüzünden elinizden kayıp gitmesine izin vermeyin."

Yutkundu ve istese de istemese de gelen gözyaşlarına gözlerini kırpıştırdı. "Ama onun bahçesi."

Jean-Marie havayı tokatladı. "Bir bahçe harika bir yerdir, ama bir kadınla aynı şey değildir ve bunu bilmeyen erkek bir *embesildir.*"

Eve başını salladı, daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama sonra ikisi de ön kapının çalındığını duydu.

Bakışları onunkilere kaydı.

Jean-Marie koltuktan kalkarak başını salladı. "Söylediklerimi unutma."

Ve Asa'yı içeri almak için ayrıldı.

Eve ayağa kalktı, çünkü otururken kendini dezavantajlı hissediyordu. Kapıya doğru döndü, sanki bir düşmanla yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi hissediyordu.

Asa kapıyı açıp içeri girdi ve kadının yüzünü görünce durdu. "Ne?"

Kadın çenesini kaldırdı. Eğlence bahçesinde geçirdiği uzun günden dolayı yorgun ve bitkin görünüyordu ama aynı zamanda, belki de bahçenin yarın açılmaya hazır olmasının heyecanının bir kalıntısı olan, bir tür huzursuz enerji de vardı.

Onun hayatının işiyle gerçekten rekabet edebilir miydi?

"Kıtaya gitmeye ve Val'i bulmaya karar verdim. Başkalarına şantaj yaparak yaptığı yanlışlarla -yaptığı *yanlışlarla*- yüzleşmek için."

Yüzü kardardı. "Ne zaman?"

Derin bir nefes aldı. "Harte's Folly yeniden açıldıktan sonra mümkün olan en kısa sürede."

Kaşları hemen çatıldı. "Neden bu kadar erken? Bahçe daha yeni açılacak. Beni bırakamazsın-"

"Benimle gelmeni istiyorum." Bunu söylerken kalbi ellerinin arasında canlı ve savunmasız bir şekilde atıyordu.

Adam arkasını döndü ve kadın sanki adam onu ikiye bölmüş gibi hissetti. "Yapamam. Bunu biliyorsun. Yapamam."

Kanayan kalbini avuçlarının arasına aldı ve yeniden sundu. "Bilmiyorum. Bahçe yeniden canlandı. Yarın geceden sonra, sen yokken kısa bir süreliğine idare edecek başka birini bulabilirsin. I-"

Döndü ve elini kanepenin arkasına vurdu. "Lanet olsun Eve, sen ve bahçem arasında seçim yapmamı isteme benden!"

"Neden olmasın?" diye bağırdı, evin geri kalanının tartışmalarını duyabileceğini umursamadan. Kalbi şimdi ayaklarının arasındaki halının üzerinde kanlı bir karmaşa halindeydi. "Bir bahçeden daha fazlasını ifade etmeye hakkım var, değil mi? Birinin gözünde, *senin gözünde* ilk olmak?"

"Her türlü hakka sahipsin." Sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "*Her türlü hakkın var* Eve. Ben o adam değilim."

"O zaman kim?" Kadın inanamayarak baktı. "Uzaklara gidip başka bir sevgili bulmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!" diye kükredi. "Burada kal, lanet olsun." Bir elini saçlarının arasına soktu ve sonra ona doğru uzattı. "Neden? Neden eskisi gibi devam edemiyoruz? Ben bahçemde, sen bu evde."

"Çünkü ben daha fazlasını hak ediyorum," dedi. "Beni her şeyden çok seven bir adamı hak ediyorum. Bir aileyi ve mutluluğu hak ediyorum."

"O zaman git!" diye hırladı. "Git ve o efsanevi adamı bul ve eğer sana istediğini verecekse bacaklarını *onun* için aç."

Ona doğru iki adım attı ve hızlı ve sert bir tokat attı, sonra ne yaptığını anlayınca gözleri büyüdü. "Ah, özür dilerim."

Yüzünü yavaşça, neredeyse tembelce ona çevirdi. "Ben değilim."

Ve sonra kollarındaydı, ağzı onunkinin üzerindeydi, vahşi, sıcak ve tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkmaya yakındı. Elini saçlarının arasına sokarak başını hareketsiz tuttu ve ısırarak, dilleyerek, iterek ağzının ırzına geçti.

Merkezinin eridiğini hissedebiliyordu ve kollarını onun omuzlarına doladı, ağzını onunkinden uzaklaştırırken onu kendine yakın tuttu. "*Seni* istiyorum, sadece seni."

"Ve sadece seni istiyorum," diye hırladı.

Onu kucağına aldı ve yatak odasına doğru yürüdü, yatağına düşmesine izin verdi ve sonra avının üzerine atlayan bir yırtıcı hayvan gibi dört ayak üzerinde yüzüstü yatan bedeninin üzerine çıktı.

Bir an dondu kaldı, gözlerini ona dikti. Yabani sarı saçları alnına ve yanaklarına dökülmüştü, ağzı öpüşmelerinden dolayı kızarmış ve ıslanmıştı, gözleri yarık kapakların arasından parlıyordu.

Durakladı. "Çok mu fazla?"

Başını yastıklara doğru salladı. "Hayır. Yeterli değil."

Gülümsemedi, sadece ona baktı ve yavaşça kendini alçalttı, büyük vücudu onunkini kapladı. Ağzını onunkinin üzerine açtı ve avuçlarını

ve eteklerini yukarı çekti.

Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve serin havanın önce baldırlarını, sonra da kalçalarını okşadığını hissetti. Kalçalarının arkasında sıkışmış olan göğüsleri adamın geniş göğsüne bastırıyordu.

Eli kızın merkezini bulurken dilini kızın ağzına soktu. "Islak,"

diye geveledi ağzının içinde. "Benim için ıslak."

İnledi ve bacaklarını açarak kendini ona sundu.

Geniş bir parmağı kaygan kıvrımlarında gezindi, dokundu,

sahiplendi. Alt dudağını ısırdı. "Londra'dan ayrılmıyorsun."

Gözlerini sımsıkı yumdu ve bir elini vücutlarının arasına sokarak adamın düşmesini engellemeye çalıştı.

Parmağının ucu kızın içine girdi. "Eve." İki

düğme. Üç.

"Eve."

Neredeyse açacaktı.

"Bana bak."

Gözlerini açtı ve başparmağını klitorisine bastıran adamın yeşil gözlerinin kendisine muzaffer bir edayla baktığını gördü.

Kadın inledi, adamın altına doğru eğildi, adamın düşüşü unutuldu, parmakları aralarında ezildi.

"Eve, benimle kal."

Elini ve onu nasıl kullanacağını hatırladı, adamın düşmelerini ve altındaki küçük giysileri yırtarak açtı. Nefesleri şimdi sıcak küçük pantolonlarla geliyordu ve onu avucunun içine alırken ona baktı. Bunu hatırlayacaktı. Bunu ölene kadar hatırlayacaktı, kendi kendine söz verdi.

"Ah, Eve," diye inledi, başı geriye düştü, yutkunurken Adem elması sallanıyordu. Bir kez, sarsıntılı bir şekilde Havva'nın eline doğru itti ve sonra bacaklarını kaldırıp açtı, sikini Havva'nın elinden alıp içine soktu.

Nefesi kesildi, çok hızlıydı. Tam bir ele geçirme.

Kolları omuzlarının iki yanında düz bir şekilde onun üzerinde yükseldi ve yavaşça geri çekildi, teni onunkine sürtünüyordu.

Sıcak ve sertti.

Uyluklarını araladı, bu bereketli hissin tadını çıkarıyordu, adamın hamleleri artık künt ve sertti, vücuduna çarpıyordu.

Ve hâlâ onu izliyordu, gözlerinin yeşili arzuyla parlıyordu,

Ondan bir şey talep ediyordu. Artık vermek istemediği bir şey, bu çok fazlaydı.

Sonunda b o ş a l d ı ğ ı n d a , nefesleri kesilip durduğunda, bacakları titrediğinde, sikinin her itişinde seksi zonkladığında, onu izledi. Adamın dişlerini sıktığını, dudaklarının ihtiyaç ve zevkle geriye çekildiğini gördü.

İri vücudu sarsılıp dalgalanırken ve içine boşalırken, sessiz yatak odasında yüksek sesle onun adını haykırdı.

Talebine cevap vermemişti ve bunun onun mu yoksa kendisinin mi galip geldiği anlamına geldiğinden emin değildi.

Ya da belki de sonunda ikisi de kaybetmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Eric büyücünün önünde diz çöktü. "Hanımefendi, o ormanda dolaşırken bulduğum bir kız."

"Benim bölgemde mi?" diye sordu büyücü kadın uğursuzca. "Neden onu hemen öldürmedin?"

Çıplak ayağını Eric'in boynuna koyarak onu doğal olmayan bir güçle yere yatırdı.

Ama Dove ayağa fırladı. "Hayır, ona zarar vermeyin!"

Ve çığlığı hâlâ ışıltılı salonda çınlarken büyücünün suratına bir tokat indirdi....

*-Aslan ve Güvercin'*den

Ertesi gece Harte's Folly yeniden açıldı ve Asa önyargılı olsa bile -ki öyleydi- bu büyük bir başarıydı.

Localardan birinde durdu - önde değil arkada, çünkü sahnedeki tüm localar satılmıştı, Tanrı'ya şükür. Violetta sahnedeydi, mor ve altın rengine bürünmüştü ve bir melek gibi şarkı söylüyordu.

"Harika biri," diye mırıldandı Eve yanında, gözleri sahnedeydi.

"Öyle," diye cevap verdi Asa, ama gözleri Violetta'da değil, onun üzerindeydi.

Eve bu gece yeni bir elbise giymişti, omuzlarını mum ışığında inci gibi parlatan parlak safran sarısı bir elbise. Onu gri ya da kahverengiden başka bir şeyle hiç görmemişti ve bu renk -yoğun parlak renk- bir mücevherin dekoru gibiydi. Bu gece çok güzeldi, tatlı harpy'si, onu terk etmeye kararlı altın bir tanrıça.

Şu anda bunu düşünmeyi reddediyordu.

Violetta parçalayıcı derecede yüksek bir notayla sona erdi ve tüm seyirci alkışlamak için ayağa kalktı.

Kutudaki herkes de öyle, çünkü elbette o ve Eve yalnız değillerdi. Her şeyden önce ailesi vardı: Silence ve onun korkunç korsan kocası, Temperance ve onun katil görünümlü aristokrat kocası, Verity ve

nazik John Brown, Winter ve zarif Isabel. Hepsi de elindeki en büyük locaya sıkışmışlardı. Con tabii ki onunla birlikte oturmaya zahmet etmemişti - çok kalabalık olduğunu söylemişti - ve bunun yerine Rose ve çocuklarının en büyüğüyle birlikte çukura yerleşmişti. Alt sıralardaki koltuklarında bile operadan yeterince keyif alıyor gibiydiler. John -ya da muhtemelen George- ceviz kırıyor ve annesi bakmadığında kabukları ikizine fırlatıyordu. Asa'nın ağzının bir köşesi kalktı. Gözünü ayırmaması gereken bir çocuktu.

Eve'in Kadınlar Birliği de buradaydı, bir sonraki locadaydı, seyirciler salondan çıkmak için ayağa kalktığında üyeler koridora doluşmuştu.

Asa, Eve'i locadan çıkarırken kolunu ona uzattı. Hepsi Londra'nın en zengin ve en güzel insanlarından oluşan bir nehirde sürükleniyordu - Asa'nın müşterileri. Violetta'nın kraliyet dükünü ve sosyetenin birkaç büyük hanımını gördüğünde memnuniyetle baktı. Yarın, bu geceyi kaçırmış olan herkes pişmanlık duyacak ve bir sonraki gecenin biletleri için yaygara koparacaktı.

Asa kendi kendine sırıttı. Gerçekten de bir başarı.

Dışarıda ay doğmuştu ve serin gece havası ferahlatıcıydı. Müzisyenler galerisini çevreleyen sütunların gölgesinde telli çalgılar çalınıyordu. Yemek yemek isteyenler, bu gece yemekten çok daha fazlasının tadını çıkaracakları masalara ve perdeli oyuklara yerleştiler. Diğerleri ise peri ışıklarıyla aydınlatılmış patikalar boyunca bahçelere doğru sürüklendi.

Asa, Eve'i müzisyenler galerisinin loşluğuna doğru çekti ve onunla birlikte durup ailesini, konuklarını izledi. Tepede bir havai fişek patladı ve ardından kadınlar çığlık atarken kalabalığın üzerine parlak ışıklar yağdı.

"Çok güzel," dedi Eve, yüzü yıldızlara doğru eğikti.

Onu izlerken bir şey Asa'nın midesini alçaktan ve sertçe yakaladı. Havai fişekler gözlerine yansımıştı, ışıltılı ve baştan çıkarıcıydı.

Omzunun üzerinden bir hareket gözüne çarptı, bir çift bir sütunun arkasına kaymıştı. Kucaklaşarak birlikte eğildiler.

Asa'nın gözleri büyüdü. "Lanet olsun, ne-"

Eve onun neye baktığını görmek için döndü. Malcolm MacLeish ve Hans Vogel, Asa'nın yirmi yıldır ilk kez yüzünün kızarmasına neden olan bir öpücükle birbirlerine sarılmışlardı. "Oh, ne güzel. Merak ediyordum da Malcolm

bir şey söylemezdi."

Dönüp şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu biliyor muydun-?"

"Öyle değil mi?" Kaşlarını işaret edercesine kaldırdı. "Bence aşklarını göstermekten korkmamaları harika bir şey - bunun bilinmesi halinde kendileri için çok daha büyük sonuçlar doğuracak olmasına rağmen."

Hiç kimse onu korkak olmakla suçlamamıştı. Kaşlarını çattı. "Eve..."

Yine de cevap verecek zamanı olmadı, çünkü Apollo ve güzel siyah saçlı bir bayan yaklaştı.

"Bayan Dinwoody, sizi eşim Lily Greaves, Vikontes Kilbourne ile tanıştırayım," dedi Apollo. "Lily, bu Bayan Dinwoody, son haftalarda Asa'nın kitaplarının düzenli olduğundan emin oluyor."

Eski Robin Goodfellow olan Lily Greaves, Eve ona reverans yaparken neşeli bir sırıtışla göz kırptı. "Duyduğuma göre dansçılar ve şarkıcılar için de bir çocuk bakıcısı ayarlamışsınız Bayan Dinwoody. Ne kadar düşüncelisiniz."

"Teşekkür ederim leydim," diye cevap verdi Eve, yanakları pembeleşerek. "Ama bu aynı zamanda pratik bir karardı - tiyatrodaki hanımlar çocuklarına bakacak kimse olmazsa çalışamazlar."

"Bence bu seni daha da zeki yapıyor," diye cevap verdi Lily, Eve'le kollarını birleştirip onu kenara çekerek. "Şimdi bana Harte's Folly'de başka neleri değiştirmeyi planladığını söyle."

"Hampston öldü." Apollo'nun hırıltılı sesi yanında yankılandı. "Duydun mu?"

Asa ona bakakaldı. "Ne?"

Apollo omuz silkti. "Hapishane hücresinde bıçaklanmış, ya da öyle söyleniyor." "Tanrı'ya şükür." Asa adamın ölmüş olmasından dolayı rahatlamaktan başka bir şey hissetmedi.

Vikont, Wakefield'ın etkisi sayesinde Newgate'e girebilmişti. Görünüşe göre Hampston'ın nüfuzlu dostları vardı ve hakkındaki suçlamalara rağmen, tekrar özgür kalması an meselesi gibi görünüyordu.

Asa adaleti kendi eliyle sağlamak zorunda kalmaktan vazgeçmişti.

En azından artık bunu yapmak zorunda kalmayacaktı.

"Pek çok kişinin onun yasını tutacağından şüpheliyim," diye onayladı Apollon. Karısı ona el sallarken başını kaldırdı. Rose ve Temperance da ona ve Eve'e katılmıştı. "Görünüşe göre Lily beni istiyor." Asa'ya baktı ve aniden sırıttı. "Yine de tebrik etmek istedim. Başardın."

"Başardık." Asa sırıtışına karşılık verdi ama yüzü solgunlaşmıştı. "Git bakalım

karım, adamım."

Apollo başını salladı ve uzaklaştı.

"Sen bir aptalsın," diye gürledi kulağına bir erkek sesi ve Asa Concord'u görmek için döndü.

Tabii ki.

"Bedava biletlerinizin tadını çıkarmanıza çok sevindim," diye ısırdı.

Concord kırlaşmış başını salladı. "O değil. *Bu*." Ve başını Eve'in Rose'a tatlı tatlı gülümsediği yere doğru eğdi.

Asa kaşlarını çattı ve arkasını döndü. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "Aptal."

"Bak," dedi Asa, "kimse seni bahçeme gelmeye, yemeğimi yemeye ve tiyatromun tadını çıkarmaya zorlamadı."

"Bu iyi bir tiyatro." Concord düşünceli görünüyordu. "Ve bahçeleri de güzel."

Asa gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Kardeşi ona baktı. "Ben beğendim. Rose *bayıldı*. Ve çocuklar şimdiden tekrar gelmek istiyorlar. Burada iyi bir iş çıkarmışsın."

Asa ağzını açtı ve sonra kapattı.

"Babam bazen..." Concord yüzünü buruşturdu, belli ki bir kelime bulmaya çalışıyordu ve Asa kardeşinin ne kadar şarap içtiğini merak etti. "Muhafazakâr."

"Evet mi?" Asa ona kuşkuyla baktı. Babalarına muhafazakâr demek, okyanusa ıslak demek gibi bir şeydi.

Concord başını salladı. "İyi bir adamdı ama yeni şeyleri sevmezdi." Asa'ya baktı. "Tiyatroda kendini kanıtlaman için sana bir şans vermeliydi."

"I..." Asa buna nasıl cevap vereceğinden tam olarak emin değildi.

"Ama," diye devam etti Concord, çünkü ne zaman duracağını hiç öğrenememiGti, "Bayan Dinwoody'nin kaçmasına izin verirsen aptallık edersin. Rose yakında Kıta'ya gideceğini söylüyor ve sen gitmiyorsun. Nasıl bir adam karısının tek başına kaçmasına izin verir? Fransa'da tek başına yaşayan züppeler hakkında bir fikrin var mı?"

Con Fransa'nın yakınından bile geçmemişti ama asıl mesele bu değildi. "O benim kadınım değil," diye hırladı Asa.

Concord parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Olmasını istiyorsun."

"Ya yaparsam?" Asa tısladı. "Beni terk ediyor ve ben onun yanında kalamam."

"O zaman onunla git!"

"Bahçemi terk etmeyeceğim!"

"O zaman belki de onu bir kurbağa yiyiciye kaptırmayı hak ediyorsundur." Con ona baktı. "Kardeşim, ağzının suyu akan bir salak olma. O kadın, ne kadar muhteşem olursa olsun, herhangi bir bahçeden daha değerlidir. Ne istiyorsan al."

Asa iç çekti, aniden yorulmuştu. "İstediğim ve sahip olabileceğim şeyler tamamen farklı şeyler. Çoğu erkek bunu yolun bir yerinde öğrenir."

Concord'un yanından geçip Eve'in yanına gitti.

Rose'la birlikte gülüyordu ama o yaklaştıkça ayıldı. "Asa." Rose'a baktı ve neredeyse gülümseyecekti ama gülümsemesi yüzünde söndü. "Ayrılmadan önce vedalaşabilmemiz için kayınbiraderinizle biraz konuşmamın sakıncası var mı?"

Eve bu gece arabasıyla hem Rose'u hem de Concord'u getirmişti ve doğal olarak Asa olmadan onları da eve götürecekti. Geceyi Harte's Folly'de geçirecek ve son misafirlerinin yorgun argın evlerine döneceği gün ağarana kadar bahçeye göz kulak olacaktı.

Ne de olsa bu onun hayatının işiydi.

Rose onun elini okşadı. "Elbette." Asa'ya tek ve yakıcı bir bakış attıktan sonra kocasına doğru yürümeye başladı.

Eve ona ciddiyetle baktı. "Senin adına çok mutluyum. Bahçen için. Burada harika bir şey yaptın Asa."

"Teşekkürler." Sözcük huysuzca çıkmıştı. Gözlerini ondan kaçırdı. Ne zaman gideceğini söylememişti, günler de sürebilirdi ama bu bir veda gibiydi. "Bileti aldın mı?"

Hangi biletten bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu.

"Henüz değil," dedi. "Sanırım yarın."

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet," dedi basitçe. Aşağıya baktı. "Henry'yi alacağım elbette ama Jean-Marie ve Tess onun büyüdüğü küçük köye dönüyorlar. Jean-Marie, Tess'in erkek kardeşiyle birlikte orada bir taverna açacaklarını söylüyor."

"Seyahatlerinizde hiç uşağınız olmayacak mı?"

Omuz silkti. "Ruth'u getiriyorum - oldukça heyecanlı - ve kardeşimin evinden uşak Bob'u da getirmeyi düşünüyorum."

"Almalısın," dedi kaşlarını çatarak. "Bir korumaya ihtiyacın

var." "Var mı?" Kadın başını öne eğdi. "Artık ihtiyacım

olduğundan emin değilim."

"Sadece..." Gözlerini kıstı; havai fişekler gözlerinde parlıyordu. "Sadece

devam et

gittiğinde kendini güvende tut."

"Yapacağım." Parmaklarını hafifçe onun yanağına dokundurdu. "İyi geceler, Asa Makepeace."

Eğildi ve dudaklarını onun yanağına

değdirdi. Sonra arkasını döndü.

Asa başarıya, gülüp eğlenen konuklarına, gözlerinde havai fişeklerle Havva'ya, eğlenenlerle dolu bahçesine son bir kez baktı ve dönüp tiyatronun içine doğru yürüdü.

Birkaç dansçı ve aktris hâlâ arka tarafta giyiniyor ve birbirlerine mutlu bir şekilde bağırıyorlardı. Başarı herkes için para demekti.

Tiyatrosu ve bahçesi, yani *kendisi* büyük bir başarıydı.

Asa ofisinin kapısını iterek açtı, masaya yerleşti ve sonra garip bir ses duydu. Tekrar ayağa kalktı ve masanın üzerinden baktı. Henry'nin hazırladığı eski kostüm yuvasında Dove oturuyor ve ona boncuk boncuk göz kırpıyordu.

"İçeri nasıl girdin sen?" Asa homurdandı ve tekrar yerine oturdu. "Önemli değil. O gidiyor, Dove, yaşlı kız, gerçi sanırım senin döndüğünü öğrenince seni de götürecek. Geride sadece beni bırakacak."

Masasının altında birkaç şişe şarap saklıyordu ve bir tanesini çıkardı, bacaklarını masanın üzerine atarken mantarı dişleriyle çekti.

Şişesini kanlı başarısına doğru kaldırdı ve bir yudum aldı.

Tiyatroda bir kapı çarpıldı ve sonra tuhaf bir sessizlik oldu. Dışarıdan gelen eğlenceleri, kahkaha ve sohbet seslerini ve havai fişeklerin patlamasını duyabiliyordu ama hepsi biraz boğuktu.

Bir yudum daha aldı, uzun ve ekşi. Çok iyi bir şarap değildi.

Genellikle kendini beğenmiş bir geveze olarak gördüğü kardeşi Concord'un bu durumda gerçekten haklı olabileceği aklına geldi.

O gerçekten bir aptaldı.

"Siktir et."

Asa şişeyi bir köşeye fırlattı ve şişe kırılmadan kapıdan çıktı. Tiyatronun içinden geçerken müzisyenlerin ve şarkıcıların haykırışlarını duymazdan geldi. Onu sadece birkaç dakika önce terk etmişti. Çok uzağa gitmiş olamazdı.

Dışarıda havai fişekler ıslık çalan, çığlık atan büyük bir finalle patlıyordu, tüm başlar rengârenk ışıklarla aydınlanan gökyüzüne çevrilmişti.

Asa'nınki hariç hepsi. Kalabalığı itip kakıyor, küfrediyor ve

Onu. Hâlâ burada olmalı. Son büyük havai fişek gösterisinden önce kim gider ki?

Ama ona hiç umut vermemişti. Ona resmen veda öpücüğü vermişti. Paniğe benzer bir şey Asa'nın göğsünü sıktı.

Ve sonra onu gördü.

Neredeyse avlunun ortasında duruyordu, ailesi ve arkadaşları etrafını sarmıştı ve tatlı, ciddi yüzü patlayan yıldızlara doğru eğilmişti.

Son bir havai fişek sarsıcı bir patlamayla havaya uçtu!

Ve sonra ateşböceği gibi ışıklar yere doğru sürüklenirken ani bir sessizlik oldu.

Adam duşun içinden ona doğru yürüdü ve kadın onu hissetmiş olmalı ki başını çevirip ona baktı. Avlunun etrafındaki meşaleler onun genişleyen gözlerini aydınlattı.

Onun yanına ulaştı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Evlen benimle," dedi ona bakarak. "Seni seviyorum Eve Dinwoody, bahçemden, hayatımdan daha çok seviyorum. Günlerimin geri kalanını senin tarafından yönetilerek, seninle didişerek ve seni kollarımda tutarak uykuya dalarak geçirmek istiyorum. Git ya da Londra'da kal, umurumda değil, yeter ki yanında olmama izin ver. Benimle evlenir misin Eve?"

Uzun bir an boyunca -hayatının en uzun anı- gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Ve sonra pelüş dudakları aralandı. "Oh, Asa. *Evet.*"

Etraflarında aileleri, arkadaşları ve yabancılar, yani hem tiyatrocular hem de Harte's Folly'nin konukları olan tüm kalabalıktan bir tezahürat yükseldi.

Ama Asa Makepeace'in umurunda değildi. Eve'i öpüyordu, tatlı, harika, güzel harpy'sini.

Yirminci Bölüm

Şimdi burada pek inanamayacağınız bir şey var, çünkü Dove o tek tokatla Büyücü kadın. Gördüğünüz gibi büyücünün tek bir zayıflığı vardı ve o da bir ölümlünün dokunuşuydu.

Dove Eric'e baktı ve "Çok özür dilerim!" dedi.

Ve onun sözleri üzerine başını geriye atıp güldü. "Asla özür dileme, çünkü beni kölelikten kurtardın, nazik Güvercin."...

*-Aslan ve Güvercin'*den

Bridget Crumb Dük'ün yatak odasına doğru ilerlerken salondaki saat gece yarısını çalıyordu. O günün erken saatlerinde, hizmetçilere balmumu ve limon yağından nasıl parlatıcı krem yapılacağını öğretirken, Dük Hazretleri'nin odasındaki yatağın alışılmadık derecede büyük ve alışılmadık derecede kalın bir yatak başlığına sahip olduğunu fark etmişti. Bir ya da iki gizli bölmeyi pekâlâ gizleyebilecek türdendi.

Bu yüzden gecenin çok geç saatlerinde onun odasına girmesine izin veriyordu.

Dükün çıplak portresi Bridget'in şamdanını masanın üzerine bırakmasını izledi. Alev titredi ve sanki bir cereyan varmış gibi eğildi.

Bridget kaşlarını çattı, tereddüt etti ve sonra yatağa doğru döndü. Önce kavun şeklindeki büyük posterlerin her santimini yokladı, tozlarının alınması gerektiği gerçeğinden başka bir şey bulamadı.

Geriye çekilip bir süre yatak başlığına baktı ama gerçekten başka seçeneği yoktu. Terliklerini tekmeledi ve yatağın canavarına doğru süründü. Yatak başlığına ulaştığında, parmaklarını kıvrımların ve oyukların üzerinde gezdirerek süslü oymaları dikkatli ve sıkıcı bir şekilde incelemeye başladı. Parmakları küçük bir deliğe kaydı ve birdenbire

avucu açıldı.

Bridget durdu, neredeyse şansına inanamayacaktı. Parmaklarını küçük açıklığa soktu ve minyatür bir tablo çıkardı: bir adam, karısı ve bir bebek.

Kadın, Hindistan'dan gelen bir hanımefendinin kıyafetlerini giymişti.

Bir an için nefes alıp vermesi dışında her şey sessizliğe gömüldü. Bridget'in göğsünde bir zafer rüzgârı esti. Nihayet!

Sonra arkasında erkeksi bir kıkırdama duydu.

Bridget dondu kaldı, omurgasından aşağı buzlar kayıyordu. Bu ses başka bir şey olamazdı; ne rüzgâr, ne gıcırdayan bir ev, hatta ne de duvarlardaki bir fare.

Döndü, paneli omzuyla iterek kapattı ve bunu yaparken portreyi avuçladı.

Altın sarısı saçları, keskin mavi gözleri ve mor kadife takım elbisesiyle Montgomery Dükü, odanın uzak köşesindeki koltuktan ona gülümsedi.

"Yatağımda güzel bir kadın, ne güzel bir sürpriz." Başını eğdi, güzel ağzının bir köşesi zalimce kıvrıldı. "Söyleyin bana Bayan Crumb, ne arıyorsunuz?"

Asa o gece geç saatlerde Eve'e, "Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu dalgınca. Adam çırılçıplak yatağın üzerine yayılmıştı ve kadın ona en az beş dakika boyunca kıpırdamayacağına dair *söz verdirmişti.*

"Evet," dedi, sesi biraz gergin çıkıyordu, muhtemelen kız onun sikinin damarlarını izlediği için. "Eğer hâlâ kardeşini bulmak için Kıta'ya gitmek istiyorsan, ben de seninle gelmek istiyorum."

"Hmm," diye cevap verdi, çünkü penisler gerçekten büyüleyici şeylerdi. Adam ona bakmak için başını kaldırdı.

"Kımıldamak yok," diye tersledi.

Başını itaatkâr bir şekilde yastıklara bıraktı. "Ben yokken yerime geçecek bir yönetici bulmam gerekecek."

"Evet?"

"Ve önce evlenmemiz gerekecek," diye homurdandı. "Sanırım kız kardeşlerim ve yengem düğünü planlamaya başladılar bile. Onlara küçük tutmalarını söyledim ama öyle olmayacak gibi bir his var içimde."

Parmağını adamın başının etrafında gezdirirken kalbi biraz daha hızlı atıyordu.

horoz. "Büyük bir düğünü tercih ederim."

Kaşlarını hiddetle çattı. "O zaman bir tane alacaksın. Sana ne istersen veririm; bunu bilmelisin Eve."

Bir kaşını kaldırdı. "Herhangi bir

şey?" Adam ona ters ters baktı.

"Evet!"

Öne doğru eğildi ve dilini üstteki yarıktan sızan neme dokundurdu.

"Tanrım!"

Biraz şaşırmış bir halde geri çekildi. "Çok fazla küfür ediyorsun,

biliyorsun." "Lanet olsun Eve, sadece seni mutlu etmek istiyorum."

"Öyleyim," dedi yumuşak bir sesle. "Beni gerçekten çok mutlu ediyorsun ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerini devirdi. "O zaman buraya gel ve beni düzgünce

öp." Kadın adamın penisine kederli bir bakış attı.

"Aletimle daha sonra oynayabilirsin."

"Söz mü?"

"Evet."

Onu kollarının arasına aldı ve şehvetle ve derinlemesine öptü. "Seni

seviyorum Eve Dinwoody," dedi usulca, sesi o kadar kısıktı ki Neredeyse mırıldanıyordu, sonunda çekip gittiğinde. "Seni şaraptan, sağ elimden ve bahçemden daha çok seviyorum. Sanırım seni odama girdiğin gün sevmiştim."

Bunun üzerine geri çekildi, çünkü dayanabileceği çok fazla saçma ifade vardı. "Söylemedin! Bana kocaman bir burnum olduğunu söyledin."

Onu burnundan öptü. "Belki o zaman değil ama her halükarda senden etkilenmiştim. Ve beni arabanda kendime dokundurduğun zaman sana biraz aşık olmuştum."

"Seni ben *zorlamadım,*" diye karşılık verdi. "Bunu yapmaktan gerçekten çok mutlu görünüyordun."

"Sus," dedi, "sana olan aşkımı ilan etmeye çalışıyorum ve sen bunu mahvediyorsun."

"Pek sayılmaz," diye fısıldadı. "Bana oldukça mükemmel görünüyor."

"Öyle mi?" diye sordu, birden ciddileşerek. "Çünkü senin için her şeyi yaparım Eve, her şeyi. Üzgün hayatımın her günü seni sevdiğimi söylemek anlamına gelse bile bunu yaparım, sırf aptallığımı telafi etmek için."

"Güzel," diye fısıldadı. "Çünkü ben de seni seviyorum."

Sonra gülümsedi, o geniş, kendinden emin, tehlikeli gülümseme -artık *tamamen ona* ait olan o gülümseme- ve onu öptü.

Sonsöz

"Artık seni eve götürebilirim," dedi Eric.

Ama onun sözleri üzerine Güvercin hüzünlendi. "Evim yok," dedi ve ona kederli hikâyesini ve babasıyla askerlerinin şüphesiz hâlâ ormanda onu avladıklarını anlattı. "Eh, bu kolayca cevaplanabilir," dedi Eric ve ipek, zümrüt ve parfüm dolu çantaları alarak babasının sarayına doğru yola koyuldular.

Kralın avlusuna adımlarını attıkları anda, o dışarı fırladı. "Kalbini alacağım!" diye bağırdı Dove'a.

Ama Eric devasa bir aslana dönüştü ve korkunç bir kükremeyle kralın koca karnını yardı. Ölü kralın karnından çocuklarının hala atmakta olan tüm kalpleri döküldü ve onlar bunu yaparken, çocuklar avluda gömülü oldukları yerden kalktılar. Kalpler ait oldukları çocuklara doğru uçarak göğüslerine girmiş ve kralın

çocuklar yeniden doğdu, bütün ve canlı oldular.

"Kardeşim!" diye seslendi yeniden doğan prens ve prenseslerden oluşan grup. "Bizi kurtardınız ve bu yüzden kraliçemiz olmalısınız."

Sonra kralın askerleri diz çöküp Dove'a bağlılık yemini ettiler.

Aslan da dönüp Dove'un yanına geldi ama diz çökmek üzereyken parmakları Dove'un kalın yelesine dolandı. "Sen değil, sevgili Eric. Önümde diz çökmene gerek yok."

Bunun üzerine yeniden bir insan oldu ve sordu, "O zaman ne olmalıyım?"

"Kocam ve bu toprakların kralı," dedi kadın, "hayatımız boyunca yanımda mutlu ve barış içinde hüküm sürecek."

Ve öyle de yaptılar.

*-Aslan ve Güvercin'*den

CIZZLING MAIDEN LANE SERİSİNİN NASIL BAŞLADIĞINI KEŞFEDİN!

LÜTFEN BIR SONRAKI SAYFAYA BAKINIZ.

Kötü Niyetler

Birinci Bölüm

Bir zamanlar, şimdi çoktan unutulmuş bir ülkede, herkesin korktuğu ve hiç kimsenin sevmediği güçlü bir kral yaşardı. Adı Kral Lockedheart'mış....

*-Kral Lockedheart'*tan

LONDRA
ŞUBAT 1737

St. Giles'da gece yarısı yurtdışında olan bir kadın ya çok aptal ya da çok çaresizdi. Ya da, kendi durumunda olduğu gibi, Temperance Dews alaycı bir tavırla her ikisinin bir kombinasyonu olduğunu düşündü.

Temperance'ın hizmetçisi Nell Jones, dar sokaktaki zehirli bir su birikintisinden geçerken, "Aziz Giles'in Hayaleti'nin böyle gecelerde uğradığı söylenir," dedi.

Temperance ona şüpheyle baktı. Nell üç yılını gezici bir aktör kumpanyasında geçirmişti ve bazen melodrama eğilimi oluyordu.

Temperance kararlı bir şekilde, "St. Giles'a musallat olan bir hayalet yok," diye cevap verdi. Soğuk kış gecesi, hayaletleri saymazsak yeterince korkutucuydu.

"Oh, gerçekten de var." Nell kucağında uyuyan bebeği daha yükseğe kaldırdı. "Siyah bir maske takıyor ve bir harlequin kıyafeti giyiyor ve kötü bir kılıç taşıyor."

Temperance kaşlarını çattı. "Bir harlequin'in rengarenk kıyafeti mi? Kulağa pek hayalet gibi gelmiyor."

"Bir harlequin oyuncusunun ölü ruhunun yaşayanlara musallat olmak için geri gelmesi gibi bir hayalet."

"Kötü eleştiriler için mi?"

Nell burnunu çekti. "*Ve* şekli bozulmuş."

"Maskeli olduğunu kim nereden bilebilir ki?"

Sokakta bir dönemece geliyorlardı ve Temperance ileride bir ışık gördüğünü sandı. Fenerini yüksekte tuttu ve diğer elindeki eski tabancayı biraz daha sıkı kavradı. Silah kolunu ağrıtacak kadar ağırdı. Yanında taşımak için bir çuval getirebilirdi ama bu onun caydırıcı olma amacını ortadan kaldırırdı. Dolu olmasına rağmen tabancada sadece bir mermi vardı ve doğruyu söylemek gerekirse, silahın gerçek işleyişi konusunda biraz bulanıktı.

Yine de tabanca tehlikeli görünüyordu ve Temperance bunun için minnettardı. Gece karanlıktı, rüzgâr ürkütücü bir şekilde inliyor, beraberinde dışkı ve çürümüş sakatat kokusu getiriyordu. St. Giles'ın sesleri etraflarında yükseliyordu; tartışmalarda yükselen sesler, iniltiler ve kahkahalar, arada bir de tüyler ürpertici çığlıklar. Aziz Giles en cesur kadının bile can havliyle kaçmasına yetecek bir yerdi.

Ve bu Nell'in konuşması olmadan oldu.

Nell, Temperance'ın mantığını görmezden gelerek, "*Korkunç bir* şekilde şekli bozulmuş," diye devam etti. "Sanki uzun zaman önce bir yangında ölmüş gibi dudaklarının ve göz kapaklarının tamamen yandığı söyleniyor. Karnınızdaki bağırsakları çıkarmaya gelirken kocaman sarı dişleriyle size sırıtıyor gibi görünüyor."

Temperance burnunu kırıştırdı. "Nell!"

"Öyle derler," dedi Nell erdemli bir şekilde. "Hayalet kurbanlarının bağırsaklarını deşer ve gecenin karanlığında kaybolmadan önce iç organlarıyla oynarmış."

Temperance titredi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Kıskançlık," dedi Nell kesin bir ifadeyle. "Yaşayanları kıskanıyor."

"Ben zaten ruhlara inanmam." Köşeyi dönüp küçük, sefil bir avluya girdiklerinde Temperance derin bir nefes aldı. Karşı uçta iki figür duruyordu ama yaklaştıklarında kaçıştılar. Temperance nefesini bıraktı. "Tanrım, geceleri yurtdışında olmaktan nefret ediyorum."

Nell bebeğin sırtını sıvazladı. "Sadece yarım mil daha. Sonra bu ufaklığı yatağına yatırabilir ve sabah sütanneyi çağırabiliriz."

Başka bir ara sokağa daldıklarında Temperance dudağını ısırdı. "Sence sabaha kadar yaşar mı?"

Ama genellikle fikirlerini açıkça söyleyen Nell sessizdi. Temperance önüne baktı ve adımlarını hızlandırdı. Bebek daha birkaç haftalık görünüyordu.

ve onu ölü annesinin kollarından kurtardıklarından beri hiç ses çıkarmamıştı. Normalde gelişen bir bebek oldukça gürültücü olurdu. Nell'le birlikte bu tehlikeli gezintiyi boşuna yapmış olabileceklerini düşünmek korkunçtu.

Ama o zaman başka ne seçeneği vardı ki? Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi'nde bir bebeğin yardımına ihtiyacı olduğu haberini aldığında hava henüz aydınlıktı. Acı bir tecrübeyle biliyordu ki, çocuğu almak için sabaha kadar bekleselerdi, ya gece bakımsızlıktan ölecekti ya da çoktan bir dilenciye satılmış olacaktı. Ürperdi. Dilenciler tarafından satın alınan çocuklar, yoldan geçenlerin sempatisini kazanmak için genellikle daha acınası hale getirilirdi. Bir gözü çıkarılabilir ya da bir uzvu kırılabilir veya bükülebilirdi. Hayır, gerçekten başka seçeneği yoktu. Bebek sabaha kadar bekleyemezdi.

Yine de eve döndüklerinde çok mutlu olacaktı.

Şimdi dar bir geçitteydiler, her iki taraftaki yüksek evler uğursuz bir şekilde içe doğru eğiliyordu. Nell, Temperance'ın arkasından yürümek zorunda kaldı ya da binaların kenarlarına sürtünme riskini göze aldı. Cılız bir kedi yanlarından geçti ve sonra çok yakında bir bağırış duyuldu.

Temperance'ın adımları durakladı.

"İleride biri var," diye fısıldadı Nell kısık sesle.

İtiş kakış sesleri ve ardından aniden yükselen bir çığlık duydular.

Temperance yutkundu. Ara sokağın yan geçitleri yoktu. Ya geri çekilecekler ya da devam edeceklerdi ve geri çekilmek yolculuklarına yirmi dakika daha eklenmesi anlamına geliyordu.

Buna karar verdi. Gece serindi ve soğuk bebek için iyi değildi.

"Bana yakın dur," diye fısıldadı Nell'e.

"Köpeğin üzerindeki bir pire gibi," diye mırıldandı Nell.

Temperance omuzlarını dikleştirdi ve tabancayı sıkıca önünde tuttu. En küçük kardeşi Winter, sadece doğrultup ateş etmesi gerektiğini söylemişti. Bu çok zor olamazdı. Bir başka eğri büğrü avluya girerken fenerin ışığı önlerine yayıldı. Burada bir saniyeliğine hareketsiz durdu, ışığı bir sahnedeki pandomim gibi önündeki sahneyi aydınlatıyordu.

Bir adam yerde yatıyordu, başından kanlar akıyordu. Ama onu donduran şey bu değildi; St. Giles'da kan ve hatta ölüm yeterince yaygındı. Hayır, onu tutuklayan *ikinci* adamdı. İlkinin üzerine çömelmişti, siyah

Pelerini büyük bir yırtıcı kuşun kanatları gibi iki yanına açılmıştı. Elinde, ucu gümüşle kaplı uzun siyah bir baston vardı ve bu da gümüş olan saçlarını yansıtıyordu. Düz ve uzun saçları fenerin ışığında parlıyordu. Yüzü çoğunlukla karanlıkta olmasına rağmen, gözleri siyah üç köşeli şapkasının siperliğinin altından parlıyordu. Temperance yabancının bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Sanki ona fiziksel olarak dokunmuş gibiydi.

"Tanrım bizi kötülüklerden koru," diye mırıldandı Nell, ilk kez korkmuş gibiydi. "Uzaklaşın hanımefendi. Çabuk!"

Bu şekilde teşvik edilen Temperance, ayakkabıları kaldırım taşlarında takırdayarak avluyu koşarak geçti. Başka bir geçide daldı ve sahneyi geride bıraktı.

"Kimdi o, Nell?" diye soluk soluğa sordu kokuşmuş sokakta ilerlerken. "Sen biliyor musun?"

Geçit aniden daha geniş bir yola açıldı ve Temperance duvarlar olmadan kendini daha güvende hissederek biraz rahatladı.

Nell ağzındaki kötü tadı temizlemek istercesine tükürdü.

Temperance merakla ona baktı. "Sanki o adamı tanıyormuşsunuz gibi konuştunuz."

"Onu tanır mıydım, hayır," diye yanıtladı Nell. "Ama onu buralarda görmüştüm. O Lord Caire'di. En iyisi onu kendi haline bırakmak."

"Neden?"

Nell dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başını salladı. "Onun gibiler hakkında sizinle hiç konuşmamalıyım, hanımefendi."

Temperance bu şifreli yorumun peşini bıraktı. Artık daha iyi bir caddedeydiler; bazı dükkânların kapılarında fenerler asılıydı ve içeride yaşayanlar tarafından aydınlatılıyordu. Temperance, Maiden Lane'e doğru bir köşeyi daha döndü ve kimsesizler evi görüş alanına girdi. Komşuları gibi o da ucuz inşaattan yapılmış yüksek bir tuğla binaydı. Pencereler az sayıda ve çok dardı, kapı girişinde herhangi bir işaret yoktu. Kimsesizler yurdunun var olduğu on beş tehlikeli yıl boyunca hiçbir zaman reklama ihtiyaç duyulmamıştı.

St. Giles'da terk edilmiş ve yetim çocuklar çok yaygındı.

Kapıya vardıklarında Temperance, "Eve sağ salim döndük," dedi. Feneri yıpranmış taş basamağa bıraktı ve belinde bir iple asılı duran büyük demir anahtarı çıkardı. "Bir tabak sıcak çayı dört gözle bekliyorum."

Küçük, pis salona girdiklerinde Nell, "Bu ufaklığı yatırayım," dedi. Tertemizdi, ama bu dökülmüş sıvaları ya da dökülmüş sıvaları gizlemiyordu.

çarpık döşeme tahtaları.

"Teşekkür ederim." Temperance pelerinini çıkardı ve tam askıya asıyordu ki uzak kapı aralığında uzun boylu bir erkek belirdi.

"Temperance."

Yutkundu ve döndü. "Oh! Oh, Winter, döndüğünü bilmiyordum."

"Belli ki," dedi küçük erkek kardeşi sert bir sesle. Hizmetçiye başıyla selam verdi. "Sana iyi akşamlar, Nell."

"Efendim." Nell reverans yaptı ve endişeyle ağabeyi ile kız kardeşine baktı. "Ben çocuklarla ilgileneyim, olur mu?"

Ve Temperance'ı Winter'ın onaylamamasıyla tek başına yüzleşmek zorunda bırakarak yukarı kaçtı.

Temperance omuzlarını dikleştirdi ve kardeşinin yanından geçti. Kimsesizler evi uzun ve dardı, komşu evler tarafından sıkıştırılmıştı. Küçük giriş kapısının dışında bir oda vardı. Bu oda yemek yemek ve zaman zaman evin seyrek önemli ziyaretçilerini kabul etmek için kullanılıyordu. Evin arka tarafında Temperance'ın şimdi girdiği mutfak vardı. Çocukların hepsi saat beşte yemeklerini yemişti ama ne kendisi ne de kardeşi bir şey yememişti.

"Ben de tam çay yapmak üzereydim," dedi ateşi karıştırmaya giderken. Evin kara kedisi Soot, ocağın önündeki yerinden kalktı ve fare aramaya çıkmadan önce gerindi. "Dünden kalan biraz sığır eti ve bu sabah pazardan aldığım yeni turplar var."

Arkasından Winter iç çekti. "Temperance."

Su ısıtıcısını bulmak için acele etti. "Ekmek biraz bayat ama istersen kızartabilirim."

Adam sessizdi ve kadın sonunda dönüp kaçınılmaz olanla yüzleşti.

Durum korktuğundan da kötüydü. Winter'ın uzun, ince yüzü sadece üzgün görünüyordu ve bu da onu her zaman çok kötü hissettiriyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi.

"Yola çıktığımızda hava hâlâ aydınlıktı," dedi kısık bir sesle.

Tekrar iç geçirdi, yuvarlak siyah şapkasını çıkardı ve mutfak masasına oturdu. "Benim dönüşümü bekleyemez misin, kardeşim?"

Temperance kardeşine baktı. Winter sadece beş yaşındaydı ve yirmi yaşındaydı ama yaşının iki katı bir adamın havasını taşıyordu. Yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplıydı, geniş omuzları üzerine tam oturmayan siyah paltosunun altında çökmüştü ve uzun bacakları çok zayıftı. Son beş yıldır,

Eve bağlı küçük günlük okulda öğretmenlik yapmıştı.

Geçen yıl babamın ölümü üzerine Winter'ın işleri muazzam ölçüde artmıştı. En büyük kardeşleri Concord, ailenin bira fabrikasını devralmıştı. Bir sonraki en büyük erkek kardeşleri Asa ise, kimsesizler yurdunu her zaman küçümsemişti ve kendi gizemli işine sahipti. Kız kardeşlerinin ikisi de, ailenin en büyüğü Verity ve en küçüğü Silence evliydi. Bu yüzden kimsesizler yurdunu idare etmek Winter'a kalmıştı. Onun yardımıyla bile - kocasının dokuz yıl önceki ölümünden beri evde çalışıyordu

-Bu görev tek bir adam için çok ağırdı. Temperance kardeşinin sağlığından endişe ediyordu ama hem kimsesizler yurdu hem de küçük gündüz okulu babam tarafından kurulmuştu. Winter bu iki hayır kurumunu ayakta tutmanın evlatlık görevi olduğunu düşünüyordu.

Eğer önce sağlığı bozulmasaydı.

Arka kapının yanındaki su kavanozundan çaydanlığı doldurdu. "Eğer bekleseydik, bebeğin hâlâ orada olacağına dair hiçbir güvence olmadan hava tamamen kararmış olacaktı." Çaydanlığı ateşin üzerine koyarken ona baktı. "Ayrıca, yapacak yeterince işin yok mu senin?"

"Kız kardeşimi kaybedersem, daha rahat çalışacağımı mı düşünüyorsun?" Temperance suçlulukla gözlerini kaçırdı.

Ağabeyinin sesi yumuşadı. "Ve bu gece sana bir şey olsaydı hayatım boyunca duyacağım üzüntüyü azaltıyor."

"Nell bebeğin annesini tanıyordu, on beş yaşından küçük bir kızdı." Temperance ekmeği çıkardı ve ince dilimler halinde kesti. "Ayrıca, tabancayı ben taşıdım."

"Hmm," dedi Winter arkasından. "Peki size saldırılsaydı, bunu kullanır mıydınız?"

"Evet, elbette," dedi kesin bir ifadeyle.

"Peki ya atış yanlışlıkla ateşlenirse?"

Burnunu kırıştırdı. Babaları tüm kardeşlerini bir konuyu en ince ayrıntısına kadar tartışacak şekilde yetiştirmişti ve bu gerçek bazen oldukça sinir bozucu olabiliyordu.

Kızarması için ekmek dilimlerini ateşe taşıdı. "Her halükarda, hiçbir şey olmadı."

"*Bu* gece." Winter tekrar iç çekti. "Kardeşim, bir daha böyle aptalca davranmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Mmm," diye mırıldandı Temperance, tostuna konsantre olarak. "Okuldaki günün nasıl geçti?"

Bir an için Winter'ın konuyu değiştirmesine razı olmayacağını düşündü. Sonra şöyle dedi: "Sanırım iyi bir gündü. Samuels sonunda Latince dersini hatırladı ve ben de çocuklardan hiçbirini cezalandırmak zorunda kalmadım."

Temperance ona sempatiyle baktı. Winter'ın bir oğlanın poposunu sopalamak bir yana, avucuna sopa almaktan bile nefret ettiğini biliyordu. Winter'ın bir çocuğu cezalandırması gerektiğini hissettiği günlerde eve kapkara bir ruh haliyle gelirdi.

"Sevindim," dedi basitçe.

Sandalyesinde kıpırdandı. "Öğle yemeği için döndüm ama burada değildiniz."

Temperance tostu ateşten aldı ve masanın üzerine koydu. "Mary Found'u yeni görevine götürüyor olmalıyım. Bence orada oldukça başarılı olacak. Metresi çok nazik görünüyordu ve kadın Mary'yi hizmetçiliğe almak için sadece beş pound aldı."

"İnşallah çocuğa bir şeyler öğretir de Mary Found'u bir daha görmeyiz."

Temperance sıcak suyu küçük çaydanlıklarına doldurdu ve masaya getirdi. "Sesin alaycı geliyor, kardeşim."

Winter bir elini alnının üzerinden geçirdi. "Bağışlayın beni. Alaycılık korkunç bir ahlaksızlıktır. Mizah anlayışımı düzeltmeye çalışacağım."

Temperance oturdu ve sessizce kardeşine hizmet ederek bekledi. Gece yarısı macerasından daha fazla bir şey onu rahatsız ediyordu.

Sonunda, "Ben öğle yemeğimi yerken Bay Wedge ziyaretime geldi," dedi.

Bay Wedge onların ev sahibiydi. Temperance durakladı, eli çaydanlığın üzerindeydi. "Ne dedi?"

"Bize sadece iki hafta daha verecek ve sonra da kimsesizler yurdunu zorla boşalttıracak."

"Yüce Tanrım."

Temperance tabağındaki küçük sığır eti parçasına baktı. Telli ve sertti ve ineğin belirsiz bir kısmından geliyordu ama bunu dört gözle bekliyordu. Şimdi iştahı aniden kesilmişti. Kimsesizler yurdunun kirası gecikmişti - geçen ay kiranın tamamını ödeyememişlerdi, bu ay da hiçbir şey ödeyemediler. Belki de turpları almamalıydı, diye düşündü Temperance üzüntüyle. Ama çocuklar geçen hafta boyunca et suyu ve ekmekten başka bir şey yememişlerdi.

"Keşke Sör Gilpin vasiyetinde bizi de hatırlamış olsaydı," diye mırıldandı.

Sör Stanley Gilpin, babamın yakın arkadaşı ve kimsesizler yurdunun

patronuydu. Emekli bir tiyatro sahibi olarak bir servet kazanmayı başarmıştı.

Güney Denizi Şirketi'nde çalışıyordu ve meşhur balon patlamadan önce parasını çekecek kadar kurnazdı. Sir Gilpin hayattayken cömert bir hamiydi, ancak altı ay önce beklenmedik ölümü üzerine ev bocalamaya başlamıştı. Biriktirdikleri parayla ayakta durmaya çalışıyorlardı ama şimdi çaresiz bir durumdaydılar.

"Görünüşe bakılırsa Sir Gilpin alışılmadık derecede cömert bir adammış," diye yanıtladı Winter. "Çocuk yaştaki yoksullar için bir yuva finanse etmeye bu kadar istekli başka bir beyefendi bulamadım."

Temperance bifteğini dürtükledi. "Ne yapalım?"

Winter, yarısı yenmiş yemeğini bir kenara itip ayağa kalkarak, "Tanrı sağlayacaktır," dedi. "Eğer vermezse, o zaman belki akşamları özel öğrenciler alabilirim."

"Zaten çok fazla saat çalışıyorsun," diye itiraz etti Temperance. "Zaten uyumak için neredeyse hiç vaktin yok."

Winter omuz silkti. "Koruduğumuz masumlar sokağa atılırsa kendimle nasıl yaşayabilirim?"

Temperance tabağına baktı. Buna verecek bir cevabı yoktu.

"Gel." Ağabeyi elini uzattı ve gülümsedi.

Winter'ın gülümsemeleri çok nadirdi, çok değerliydi. Gülümsediğinde, tüm yüzü sanki içindeki bir alevden yanarmış gibi aydınlanır ve bir yanağında beliren gamze onu çocuksu, gerçek yaşından daha büyük gösterirdi.

Winter gülümsediğinde insan gülümsemeden edemiyordu ve Temperance da elini Winter'ın elinin içine koyarken bunu yaptı. "Nereye gideceğiz?"

Bir mum alıp onu merdivenlere götürürken, "Haydi suçlamalarımızı ziyaret edelim," dedi. "Uyurken oldukça melek gibi göründüklerini hiç fark ettiniz mi?"

Bir sonraki kata çıkan dar ahşap merdiveni tırmanırlarken Temperance güldü. Burada üç kapının açıldığı küçük bir salon vardı. Winter mumunu yüksek tutarken ilkinden içeri baktılar. Odanın duvarlarında altı küçük karyola sıralanmıştı. Buluntuların en küçükleri burada uyuyordu, bir karyolada iki ya da üç kişi. Nell kapının yanındaki yetişkin yatağında yatıyordu, çoktan uyumuştu.

Winter, Nell'in en yakınındaki karyolaya doğru yürüdü. Orada iki bebek yatıyordu. İlki bir oğlan çocuğuydu, kızıl saçlı ve pembe yanaklı, uyurken yumruğunu emiyordu. İkinci çocuk ilkinin yarısı kadardı, yanakları soluktu ve uykusunda bile gözleri çukurluydu. İnce siyah saçları tepesini süslüyordu.

"Bu gece kurtardığınız bebek bu mu?" Winter yumuşak bir sesle sordu.

Temperance başıyla onayladı. Küçük kız, gelişen erkek bebeğin yanında daha da çelimsiz görünüyordu.

Ama Winter sadece nazik bir parmakla bebeğin eline dokundu. "Mary Hope ismini nasıl buldun?"

Temperance boğazındaki düğümlenmeye rağmen yutkundu. "Bu çok uygun." Winter başını salladı ve minik bebeği son bir kez okşayarak odadan çıktı.

Bir sonraki kapı erkeklerin yatakhanesine açılıyordu. Dört yatakta, hepsi de dokuz yaşın altında olan on üç oğlan çocuğu yatıyordu. Çocuklar kollarını bacaklarını açmış, yüzleri uykudan kızarmış bir halde yatıyorlardı. Winter gülümsedi ve kapıya en yakın üç çocuğun üzerine bir battaniye çekerek yataktan kaçan bir bacağı sıkıştırdı.

Temperance iç çekti. "Öğle yemeğinde bir saatlerini sokakta fare avlayarak geçirdiklerini kimse düşünmezdi."

Winter kapıyı arkalarından usulca kapatırken, "Mmm," diye cevap verdi. "Küçük çocuklar çok çabuk büyüyüp adam oluyorlar."

"Gerçekten de öyle." Temperance son kapıyı -kızların yatakhanesine açılan kapıyı- açtı ve küçük bir yüz hemen yastıktan fırladı.

"Onu aldınız mı, hanımefendi?" Mary Whitsun kısık sesle fısıldadı.

Kimsesizler yurdundaki kızların en büyüğüydü ve adını dokuz yıl önce üç yaşında bir çocukken yurda getirildiği Whitsunday sabahından almıştı. Mary Whitsun genç olmasına rağmen, Temperance bazen onu diğer çocukların sorumluluğuna bırakmak zorunda kalıyordu - bu gece olduğu gibi.

"Evet Mary," diye fısıldadı Temperance. "Nell ve ben bebeği sağ salim eve getirdik."

"Buna sevindim." Mary Whitsun genişçe esnedi.

"Çocuklara iyi bakmışsın," diye fısıldadı Temperance. "Şimdi uyu. Yakında yeni bir gün başlayacak."

Mary Whitsun uykulu bir şekilde başını salladı ve gözlerini kapattı.

Winter kapının yanındaki küçük masadan bir şamdan aldı ve kızların yatakhanesinden çıkış yolunu gösterdi. "Nazik tavsiyene uyacağım, kardeşim ve sana iyi geceler dileyeceğim."

Kendi şamdanını yaktı ve Temperance'a verdi.

"İyi uykular," diye cevap verdi. "Sanırım emekli olmadan önce bir fincan çay daha içeceğim."

"Çok geç saate kadar ayakta kalma," dedi Winter. Bir parmağıyla onun yanağına dokundu

-tıpkı bebeğe yaptığı gibi- ve merdivenleri çıkmak için döndü.

Temperance onun gidişini izledi ve merdivenleri ne kadar yavaş çıktığını görünce kaşlarını çattı. Saat gece yarısını geçmişti ve okumak, müstakbel müşterilere mektup yazmak ve gün için okul derslerini hazırlamak için saat beşten önce tekrar kalkacaktı. Kahvaltıda sabah dualarını yönetir, okul müdürü olarak işine koşar, yetersiz bir öğle yemeği için bir saat ayırmadan önce bütün sabah çalışır ve sonra hava kararana kadar tekrar çalışırdı. Akşamları kızların derslerini dinler ve daha büyük çocuklara İncil'den okurdu. Yine de, kız endişelerini dile getirdiğinde, Winter sadece kaşlarını kaldırır ve o yapmayacaksa işi kimin yapacağını sorardı.

Temperance başını salladı. Onun da yatması gerekiyordu -gün saat altıda başlıyordu- ama akşamları tek başına geçirdiği bu anlar çok değerliydi. Bir fincan çayla yalnız oturmak için yarım saatlik uykusunu feda edebilirdi.

Bu yüzden mumunu tekrar aşağıya indirdi. Alışkanlık gereği ön kapının kilitli ve parmaklıklı olup olmadığını kontrol etti. Mutfağa doğru ilerlerken rüzgâr ıslık çalarak panjurları salladı ve arka kapı tıkırdadı. Onu da kontrol etti ve kapının hâlâ kilitli olduğunu görünce rahatladı. Temperance böyle bir gecede artık dışarıda olmadığına sevinerek titredi. Çaydanlığı duruladı ve tekrar doldurdu. Taze yapraklarla ve sadece kendisi için bir demlik çay yapmak korkunç bir lükstü. Yakında bundan da vazgeçmek zorunda kalacaktı ama bu gece fincanının tadını çıkaracaktı.

Mutfağın dışında küçük bir oda vardı. Asıl amacı unutulmuştu ama küçük bir şöminesi vardı ve Temperance burayı kendine özel bir oturma odası yapmıştı. İçinde çok hırpalanmış ama yenilenmiş, arkasına kapitone bir battaniye atılmış doldurulmuş bir sandalye vardı. Küçük bir masa ve bir tabure de oradaydı; sıcak bir ateşin yanında tek başına oturmak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

Temperance mırıldanarak çaydanlığını, fincanını, küçük bir tabak şekeri ve şamdanı eski bir tahta tepsiye yerleştirdi. Süt iyi olurdu ama bu sabahtan kalanlar çocukların yarınki kahvaltısına gidecekti. Bu haliyle şeker utanç verici bir lükstü. Dudağını ısırarak küçük kaseye baktı. Onu gerçekten geri koymalıydı; bunu hak etmiyordu. Bir süre sonra şekerliği tepsiden aldı ama bu fedakârlık ona hiçbir sağlıklı iyilik hissi vermedi. Onun yerine sadece yorgun düşmüştü. Temperance tepsiyi aldı ve iki eli de dolu olduğu için küçük oturma odasına açılan kapıya doğru geri geri gitti.

Bu yüzden dönene kadar oturma odasının zaten dolu olduğunu fark etmemişti.

Orada, sandalyesinde büyülenmiş bir iblis gibi yayılmış Lord Caire oturuyordu. Gümüş rengi saçları siyah pelerininin omuzlarına dökülmüştü, eğik şapkası bir dizinin üzerinde duruyordu ve sağ eli uzun abanoz bastonunun ucunu okşuyordu. Bu kadar yakından bakınca, saçlarının yaşını ele verdiğini fark etti. Şaşırtıcı mavilikteki gözlerinin etrafındaki çizgiler azdı, ağzı ve çenesi sağlamdı. Beş otuz yaşından daha yaşlı olamazdı.

Başını kızın girişine doğru eğdi ve konuştu; sesi derin, yumuşak ve yumuşak bir şekilde tehlikeliydi.

"İyi akşamlar, Bayan Dews."

St. Giles kanalizasyonunda yaşayan bu saygıdeğer kadın, sessiz bir güvenle ayakta duruyordu. Adamı görünce gözleri büyüdü ama kaçmak için hiçbir hamle yapmadı. Gerçekten de zavallı oturma odasında yabancı bir adam bulmak onu hiç korkutmamış gibiydi.

İlginç.

"Ben Lazarus Huntington, Lord Caire," dedi.

"Biliyorum. Burada ne yapıyorsunuz?"

Başını eğip onu inceledi. Onu tanıyordu ama yine de dehşetle geri çekilmedi mi? Evet, gayet iyi yapardı. "Size bir teklifte bulunmaya geldim, Bayan Dews."

Kapıya bakmasına rağmen hâlâ korku belirtisi yoktu. "Yanlış kadını seçtiniz lordum. Gece geç oldu. Lütfen evimi terk edin."

Korkusu yok ve rütbesine saygı duymuyor. Gerçekten de ilginç bir kadındı. "Benim teklifim *yasadışı* bir teklif değil," dedi. "Aslında, bu oldukça saygıdeğer. Ya da neredeyse öyle."

İçini çekti ve tepsisine baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bir fincan çay ister misiniz?"

Neredeyse gülümsüyordu. Çay mı? En son ne zaman bir kadın tarafından bu kadar yavan bir şey teklif edilmişti? Hatırlayamadı.

Ama yeterince ciddi bir şekilde cevap verdi.

"Teşekkür ederim, hayır." Kadın başını salladı.

"O zaman sakıncası yoksa?"

İzin verdiğini belirtmek için bir el salladı.

Çay tepsisini sefil küçük masanın üzerine koydu ve yastıklı koltuğa oturdu.

Kendine bir fincan doldurmak için tabureye oturdu. Onu izledi. Kadın tek renkli bir çalışmaydı. Elbisesi, korsajı, hortumu ve ayakkabıları düz siyahtı. Ciddi yakasına sıkıştırılmış bir fichu, bir önlük ve dantel ya da fırfır içermeyen bir şapka tamamen beyazdı. Görünüşünü hiçbir renk gölgelemiyordu, bu da dolgun dudaklarının gür kırmızısını daha da şaşırtıcı kılıyordu. Bir rahibenin kıyafetlerini giymişti ama ağzı bir sybarite ağzıydı.

Bu zıtlık büyüleyiciydi ve tahrik ediciydi.

"Püriten misin?" diye sordu.

Güzel ağzı sıkıştı. "Hayır."

"Ah." Kadının da İngiliz Kilisesi'ne bağlı olduğunu söylemediğini fark etti. Muhtemelen pek çok belirsiz konformist olmayan mezhepten birine mensuptu, ama o zaman onun dini inançlarıyla sadece kendi misyonunu etkiledikleri için ilgileniyordu.

Çayından bir yudum aldı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Bayan Dews ve kardeşi yaptıkları iyiliklerle tanınırlar."

"Gerçekten mi?" Ses tonu kuruydu. "St. Giles sınırları dışında bu kadar ünlü olduğumuzu bilmiyordum."

Ağırbaşlı görünebilirdi ama o ilkel ifadenin ardında dişleri vardı. Ve çok haklıydı; son bir ayını St. Giles'ın gölgelerinde sinsice dolaşarak geçirmemiş olsaydı onun adını hiç duymamış olacaktı. Sonuçsuz bir takip, işte bu yüzden onu evine kadar takip etmiş ve şimdi bu sefil ateşin önünde oturuyordu.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu.

"Sanırım arka kapı kilitli değildi."

"Hayır, değildi." Kahverengi gözleri çay fincanının üzerinden onunkilerle buluştu. Garip bir açık renkteydiler, neredeyse altın renginde. "Neden buradasınız Lord Caire?"

"Sizi işe almak istiyorum, Bayan Dews," dedi yumuşak bir sesle.

Sertleşti ve çay fincanını tepsiye bıraktı. "Hayır."

"Sizi hangi görev için işe almak istediğimi duymadınız."

"Saat gece yarısını geçti lordum ve gündüz bile oyun oynamaya meyilli değilim. Lütfen gidin yoksa kardeşimi çağırmak zorunda kalacağım."

Hareket etmedi. "Kocan değil mi?"

"Eminim zaten biliyorsunuzdur, ben dulum." Ateşe doğru dönerek ona küçümseyici bir profil çizdi.

Botları neredeyse ateşin içine girecek şekilde bacaklarını uzattı.

"Çok haklısınız, biliyorum. Ayrıca sizin ve kardeşinizin bu mülkün kirasını yaklaşık iki aydır ödemediğinizi de biliyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece çayını yudumladı.

"Zaman ayırdığınız için size cömertçe ödeme yapacağım," diye mırıldandı.

Sonunda ona baktı ve o soluk kahverengi gözlerde altın bir alev gördü. "Bütün kadınların satın alınabileceğini mi düşünüyorsun?"

Başparmağını çenesine sürterek soruyu düşündü. "Evet, belki tam olarak parayla olmasa da yapıyorum. Ve bunu kadınlarla sınırlamıyorum; tüm erkekler de bir şekilde satın alınabilir. Tek sorun uygun para birimini bulmak."

O tuhaf gözleriyle sadece ona baktı.

Elini indirdi ve dizinin üzerine koydu. "Örneğin siz, Bayan Dews. Para biriminizin kimsesizler eviniz için para olacağını düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır. Belki de sade dış görünüşünüz, ilkel bir dul olarak ününüz beni kandırdı. Belki de nüfuz ya da bilgi, hatta bedensel zevkler sizi daha iyi ikna edebilir."

"Beni ne için istediğini hâlâ söylemedin."

Kıpırdamamış, ifadesini hiç değiştirmemiş olmasına rağmen sesinde sert bir ton vardı. Bunu yakalayabilmesinin tek nedeni avcılıkta yılların deneyimine sahip olmasıydı. Sanki içindeki avcı onun kokusunu almaya çalışıyormuş gibi burun delikleri istemsizce açıldı. Listesinden hangisi onun ilgisini çekmişti?

"Bir rehber." Tırnaklarını inceliyormuş gibi yaparken göz kapakları sarktı. "Sadece bu." Kaşlarının altından onu izledi ve yemyeşil ağzının ne zaman büzüldüğünü gördü.

"Ne rehberi?" "St.

Giles."

"Neden bir rehbere ihtiyacınız var?"

Ah, işte burada işler karışıyordu. "St. Giles'da belli bir kişiyi arıyorum. Bölge sakinlerinden bazılarıyla görüşmek istiyorum ama bölge ve insanlar hakkındaki bilgisizliğim ve onların benimle konuşmak istememeleri nedeniyle arayışım sekteye uğruyor. Dolayısıyla, bir rehber."

Dinlerken gözleri kısılmıştı, parmakları çay fincanına vuruyordu. "Kimi arıyorsun?"

Başını yavaşça salladı. "Rehberim olmayı kabul etmediğin sürece olmaz." "Tek istediğin bu mu? Bir rehber mi? Başka bir şey değil mi?"

Başını salladı, onu izliyordu.

Sanki ona danışıyormuş gibi dönüp ateşe baktı. Bir an için odadaki tek ses, düşen bir kömür parçasının çıkardığı şangırtıydı. Bastonunun gümüş başını okşayarak sabırla bekledi.

Sonra onunla tamamen yüzleşti. "Haklısın. Paran beni cezbetmiyor. Bu sadece nihai tahliyemizi geciktirecek geçici bir önlemdir."

Başını eğdi, kadının o gür dudaklarını dikkatle yalamasını izledi, şüphesiz argümanını hazırlıyordu. Derisinin altındaki nabzın atışını, vücudunun onun kadınsı canlılığına verdiği tepkiyi hissetti. "O halde ne istiyorsunuz, Bayan Dews?"

Onun bakışlarını neredeyse meydan okurcasına karşıladı. "Beni Londra'nın varlıklı ve itibarlı insanlarıyla tanıştırmanı istiyorum. Vakıf evimiz için yeni bir patron bulmama yardım etmeni istiyorum."

Lazarus ağzını sıkı sıkıya kapalı tuttu ama dul kadın pençelerine doğru koşarken bir zafer dalgası hissetti.

"Tamamdır."

